

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

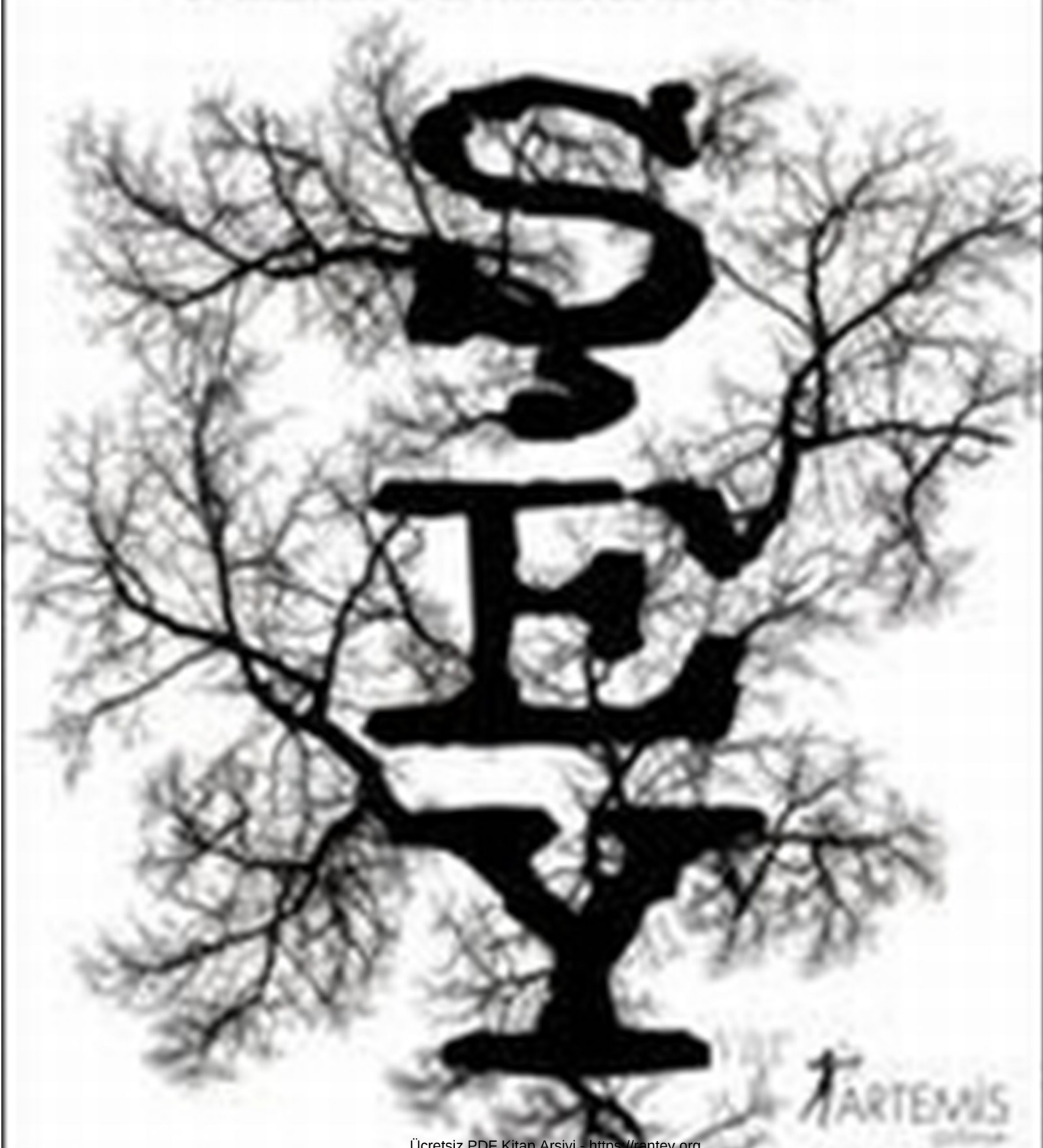
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Psikolojik gerilimde nefes kesen, yepyeni bir sesle
doğuşunu işaret eden, müthiş bir roman*

TANA FRENCH

ormanın derinliklerinde bir



ARTEMIS
yayıncılık

Tana French Ormanın Derinliklerinde Bir Şey Var

Tana French - Ormanın Derinliklerinde Bir Şey Var

İrlandalı yazar French, ilk romanında polis prosedürü ve psikolojik gerilim arasındaki çizgide ustalıkla ve büyük bir dikkatle yürüyor.

Dublin'in banliyölerinden Knocknareeli'de. 12 yaşındaki Katy Devlin adlı kız, yerel bir arkeolojik kazı alanında ölü bulunduğunda. Dedektif Rob Ryan ve ortağı Cassie Maddox. kurbanın sorunlu ailevi tarihini irdelemek zorunda kalmıştı. Devlin cinayetiyle. 20 yıl önce aynı mahallede. Ryan'ın en yakın arkadaşı olan iki çocuğun kaybolması olayı arasında insanın kanını donduran İxnzerlikler vardı. Ryan'ın 1984 davasıyla alakalı olduğundan sadece Maddox'un haberi vardı.

Şey, polisler, cinayet, hatıralar, ilişkiler ve modern İrlanda'ya dair üstün bir roman. Ryan ve Maddox karakterleri, diğer karakterlerle

beraber, son derece canlı bir biçimde resmedilmiş. Zekice ve güzel bir kalemle yazılmış bu ilk romanda, yazar French, psikolojik baskıyı bıkip usanmadan Ryan'ın üzerinde topluyor. Romanın eşit derecede akıllarda kalan bir diğer

özelliği de. ekonomik açıdan yükselişteki ve Amerikan popüler kültürünün en bayağı özelliklerine saplanmış, çağdaş irlanda'nın

ormanın derinliklerinde bir

ŞEY

var

TANA FRENCH

Çeviren: Zeynep Heyzen Ateş

"Büyük ihtimalle, birilerinin huysuz kara köpeğiydi sadece. Ama her zaman merak ettim, ya O ysa... Ve O benim buna değmeyeceğimi düşündüyse!"

Tony Kushner, Gün Denilen Aydınlık Oda

Giriş

1950'lerin ufak kasabalarından birini andıran bir film setinden çalınma bir yaz. İrlanda'nın o meşhur, suluboyayla boyanmış, büyük bulutlu, hafif yağmurlu mevsimlerinden değil; ipek mavisini, ağzınızda çiğnenmiş çimen ve deliklerinden tereyağı fışkıran Marie bisküvilerinin tadını bırakan, kırmızı limonatanızı alıp pikniğe çıkacağınız tiirde, dokunulmamış bir yaz. BMX'inizle giderken yüzünüze vuran rüzgarın terinizi kuruttuğu, uçuşböceklerinin kollarınızda dolaştığı mevsimlerden. Her yerde çimen kokusu, pınardan fışkıran taze su. yeşil yapraklar ve heyecan dolu bağırışlar. Bir, iki, üç! Bu yaz hiç bitmeyecek. Her gün setin bir duş ve en yakın arkadaşınızın kapıyı çalmasıyla başlayıp uzun günbatımı eşliğinde ve annenizin sizi eve çağırmasıyla bitiyor, eve dönerken yaralarının kanat seslerini duyuyorsunuz. Bu 'herhangi bir' yaz, bütün haşmetiyle anılarınızda dalgalanıyor.

Tepenin dibinde hepsi birbirinin aynı küçük evler getirin gözünüzün önüne. Dublin'in sadece birkaç mil dışında. Bir gün devlet buranın bir taşra cenneti; şehrin artan kala-balığı, yoksulluk ve diğer bütün büyük şehir hastalıklarına getirilecek mükemmel çözüm olacağını beyan ediyor.

Şimdilik topu topu üç-beş tane birbirinin aynı ufak ev olsa da hayaller kurulmaya başlanmış bile. İnsanlar umut istiyor. Hükümet de umudu bu taşra kasabası hayaletinde onlara sunuyor: "Hiç'ten yepyeni bir gelecek doğacak." Masmavi yazın sefaletten tükenmiş Dublinliler'e ilk müjdesi bu.

Hükümet, McDonalds ve büyük ekran televizyonlar üzerine maval okurken 1970'ler İrlanda'sının hiç sözü edilmeyen ortak banyolu, yüksek kirali apartman dairelerinden kaçan birkaç aile büyük arka bahçeleri, çocuk parkları olan bu ufak kasabanın hayaliyle ya da sadece öğretmen veya otobüs şoförü maaşıyla, bütçeleri ancak burada ev almaya elverdiği için eşyalarını toplayıp çift şeritli toprak yoldan geçerek tepenin eteklerine yerleşiyorlar. Papatyalar yeni açmış, hepsi yeni başlangıçların heyecanı içinde.

Bütün bunlar on yıl önceydi; mağaza zincirleri, süper-marketler ve alışveriş merkezleri "yapısal düzenleme" başlığı altında henüz kasabanın içine tıktırılmamıştı. Çiftçiler hâlâ hayvanlarını yol kenarında otlatabiliyor,

geceleri tepelerin üzerinde takımyıldızlar görülebiliyordu. Henüz kimse devasa bir alışveriş merkezi yapmak için kim bilir kaç yüz yıllık ağaçları kesmemişti.

Daha yakına gelin, evleri ağaçlardan ayıran kiremit, taş ve tahtadan yapılma duvarın önünde oynayan üç çocuğu izleyin. Onlar hayatın ta kendisi. Yara bere içindeki dizleri ve çeşitli şekillerde kesip yapıştırdıkları yara bantlarıyla yaptıkları beyaz dövmeleriyle -şimşek, yıldız, A- gizem vaat eden ağaçların yakınında oynuyorlar. Güneş üzerlerinde parlıyor.

Orman fısıltılarla ve yanılsamalarla dolu. Sessizliği, aslında milyonlarca küçük sesin oluşturduğu bir kompo - vizitiler, hışırtılar, isimsiz kesik çığlıklar, ancak göz ucuyla fark edebileceğiniz gizli bir hayat. Dikkat edin: Arılar her an yakınlardaki bir meşenin yarığında dışarı fırlayabilir, karıncalar bileğinizden yukarı tırmanmaya başlayabilir. Yıllar önce terk edilmiş olan kalenin kulesinde, yıkıntılar arasındaki el büyüklüğündeki yuvalardan kuşlar fırlayabilir. Tavşanlar yavrularını oynamaları için bu eski mezarların yapı taşlarının üzerlerine getirir.

Bu yazın sahibi o üç çocuk. Ormanı avuçlarının içi gibi biliyorlar, gözlerini bağlayıp ormanda herhangi bir yere bıraksanız, tek bir yanlış adım atmadan evlerinin yolunu bulabilirler. Burası onların bölgesi ve burada vahşice hüküm sürüyorlar, bitmeyen günler boyunca ağaçlar arasında saklambaç oynayıp geceleri de ormanı rüyalarında görüyorlar.

Ebeveynlerin hiç duymadıkları efsanelerin, masalların, kâbusların arasında dolaşıyor onlar. Sesleri kayıp patikaların arasında ve yıkılmış taş duvarların ötesinde aynı bir kuyrukluyıldız izi gibi yankılanıyor. Irmağın kenarındaki çalılarının arasından elleri görünen de kim öyle, yukarıdaki dalların arasından kimin kahkahaları işitiliyor, göz ucunuzla fark ettiğiniz ama döndüğünüzde belki sadece bir gölge oyunu olduğunu düşündüğünüz o yansıma kime ait?

Bu çocuklar asla büyümeyecek. Ne bu yaz. ne de başka bir yaz. Bu ağustos, onlardan yetişkin dünyasının hengame- siyle baş edebilmek için güçlerini ve cesaretlerini toplamalarını istemeyecek, daha üzgün, daha bilge, daha temkinli olmalarını öğretemeyecek onlara. Bu yazın onlar için başka planlar var.

Sizden, benim bir dedektif olduğumu asla unutmamanızı istiyonım. Bizim gerçeklerle ilişkimiz eğreti ama kaçınılmazdır. Dünyaya çatlamaş bir camın arkasından bakmaya benzer. Kariyerlerimizin merkezinde gerçeği aramak yer alsa ve her hareketimizin amacı bu olsa da, biz yalanları takip ederiz. Her tür yanılsama ve yalanlan gerçek kılmak için oluşturulan strateji bu meslekte karşımıza çıkar.

Gerçek, dünyanın en çok arzulanan kadınıdır ve biz de onun kıskanç âşıkları olarak, başkalarının ona göz ucuyla bile bakmasından hoşlanmayız. Ona düzenli olarak ihanet ederiz, saatlerimizi yalanlar arasında geçirir ve sonra da aldatan sevgilinin utancı içinde, elimizde en ucuz bahanemizle ona döneriz: 'Bunu seni çok sevdiğim için yaptım.'

Hayaller işimin bir parçasıdır, özellikle de ucuz olanlarından iyi anlarım. Sakın sizi beyaz atının sırtındaki Leydi Gerçek'in peşine düşmüş şövalyeler olduğumuza inandırmama izin vermeyin. Bizim yaptığımız iş kirlı, acımasız, hatta zalimdir. Kız, sevgilisinin kendisiyle olduğuna şahitlik ederken çocuğun kuzeydeki Centra mağazasını soyup tezgâhtarı bıçakladığından şüpheleniriz. Önce kızla flört eder, ona sevgilisinin geceleri neden evde kalmak istediğini anladığımı söylerim; ona sahip olduğü için ne kadar şanslı olduğünü sürekli tekrarlayarak iltifatlar yağdırırım; kız, boyalı sarı saçları ve kötü beslenme yüzünden deforme olmuş vücuduyla kendini sözlerime kaptırır. İçimden- se aslında, onun erkek arkadaşı olsaydım, onu ustura adlı kıllı bir hücre arkadaşıyla değiş tokuş etmekten memnun olacağımı geçiriyordumdur. Sonra ona çocuğun çantasında bulduğumuz işaretlenmiş paralardan bahsederim. Çocuğun, paraları kendisine kızın verdiğini iddia ettiğini söylerim.

Bunu o kadar ikna edici bir şekilde yaparım ki, kibarlığımla erkek arkadaşının sürekli vurguladığım ihaneünü karşılaştıran kız, gözyaşlarına boğularak her şeyi anlatır. Bu sırada erkek arkadaşı yan odada ortağımla oturmuş, 'Siktir git, evde Jackie'yleydim,' dışında hiçbir şey söylemeden beklemektedir. Kız bana adamın evden çıkışından cinsel kusurlarına kadar her şeyi dökölür. O zaman nazıkçe omzuna vurur ve bir mendil, bir

bardak da sıcak çay vererek ona ifadesini yazması için kağıdı uzatırım.

Bu benim işim ve bu işi birtakım doğal yetenekleriniz yoksa yapamazsınız -ya da yapmayı dener ama pes edersiniz. Hikayeme başlamadan önce anlatmaya çalıştığım şu: Ben gereğın peşinde koşar ve bu uğurda ne yalan söylemem gerekiyorsa söylerim.

Dedektif rütbesini kazandığım günün ertesi günü dosyada okuduğum şuydu. Bu hikayeye çeşitli sebeplerle tekrar tekrar geri döneceğim. Benim elime düşmenizın üzücü olduğı söylenebilir ama dünyada bu hikayeyi anlatabilecek tek kişı benim.

1984 yılının 14 Ağustos'unda üç ocuk -Germaine (Jaini- e) Elinor Rowan, Adam Robert Ryan ve Peter Joseph Savage, hepsi de on iki yaşında- Dublin yakınlarındaki Knock- naree Kasabasındaki evlerinden çok da uzakta olmayan yolda oynuyorlardı. Sıcak, aydınlık bir gün olduğı için mahalle sakinlerinin oğuşu dışarıda, bahçedeydi ve pek çok kişı çocukları o öğleden sonra gördükleri yerler konusunda şahitlik etti. Yolun ilerisindeki duvarın orada oynamalarından bisikletleriyle patikada ilerlemelerine kadar yaptıkları pek çok hareket tespit edilebildi.

Knocknaree o zamanlar ormandan iki buçuk metre yüksekliğindeki bir duvarla ayrılan, gelişme aşamasında bir kasabaydı. Öğleden sonra üç civarında çocuklar bisikletlerini Savage ailesinin bahçesine bırakıp bahçedeki ipe çamaşır asmakla olan Angela Savage'a ormanda oynayacaklarını söylediler. Bunu sık sık yaparlardı ve ormanın o bölgesini çok iyi biliyorlardı, bu yüzden Bayan Angela Savage kaybolacaklarından ya da başlarına bir şey geleceğinden endişe etmedi. Peter'ın saatinin kolunda olduğunu görünce çocuklara 18:30'da, yani çay vaktinde geri dönmelerini öğütledi. Bu konuşma, yan komşusu Mary Therese Corry tarafından da doğrulandı ve pek çok kişı çocukların duvarı tırmanıp ağaçların arasına girdiğini gördüklerine şahitlik etti.

Saat 18:45 olup da Peter Savage geri dönmeyince annesi diğerk çocukların annelerini aradı çünkü oğlunun onlardan birinin evine gittiğini varsaymıştı. O zaman çocuklardan hiçbirinin dönmediğini öğrendi. Peter Savage güvenilir bir ocuktı, yani aileler o noktada henüz tedirgin değildi, çocukların kendilerini oyuna kaptırdıkları için geç kaldıklarım zannediyorlardı. Yaklaşık yediye beş kala

Bayan Savage yolun orman tarafındaki kısmına bakmaya gitti, biraz yürüdü, çocuklara seslendi. Ne bir yanıt aldı, ne de ormanda herhangi birinin olduğuna dair bir Şey gördü.

Kocasına ve diğer dört çocuğuna çay servisi yapmak üzere eve d ndii.  aylarını içtikten sonra Bay Savage ve John Ryan -Adam Ryan'ın babası- çocukları aramak için ormanın içerlerine girdiler. Seslendilerse de, yanıt veren olmadı. Saat 20:45 olup hava kararınca aileler de çocukların kaybolmuş olabileceklerini düşünüp endiŐelenmeye başladı. Bayan Alicia Rowan, (Germaine'in yalnız yaşayan annesi) polise telefon açtı.

Ormanda araştırma işte böylece başladı. O noktada, çocukların evden kaçmış olabileceklerinden korkuluyordu. Bayan Rowan, Germaine'in Dublin'de bir yatılı okula gitmesine karar vermişti, hafta içinde Őehirde kalacak, sadece hafta sonları eve dönecekti. Kızın Knocknaree'den iki hafta sonra ayrılması planlanıyordu ve     ocuk birbirlerinden ayrılacakları için çok  zg nd ler. Ancak odalarda yapılan' ilk araştırma sonucunda çocukların giysilerinde eksik olmadığı görüldü, özel eşyaları yerindeydi ve çocuklar yanlarına para almamıŐtı. Germaine'in domuz kumbarasında ki para olduğu gibi duruyordu.

Saat 22:20'de, elinde fener ormanı arayan bir polis. Adam Ryan'ı ormanın merkezinde, ağaçların yoğun olduğu bir bölgede buldu. Sırtını ve ellerini meşe ağacına yaslamıŐ kımıldamadan duruyordu  ocuk. Tırnaklarını ağacın kabuğuna öyle sıkı geçirmişti ki, tırnakları yer yer kırılmıştı. Bir süredir orada olduğu belli oluyordu ama kendisini arayanların sesleniŐlerine yanıt vermemiŐti.  ocuk hemen hastaneye götürüldü. K pekti arama ekipleri çağırılarak Adam Ryan'ın bulunduğu noktadan biraz geride yeniden araştırmaya başlandı. Köpekler, Adam'ın bulunduğu noktaya ka dar iz sürdükten sonra kafaları karışmış olarak daireler çizmeye başladı.

Beni bulduklarında mavi bir Şort, beyaz bir tişört, beyaz çorap ve koŐu ayakkabıları vardı üzerimde. Ayakkabılarım ve  oraplarım kan içindeydi. Sonradan yapılan incelemeler, kanın ayakkabılardan yayıldığını gösterdi. İlk teori ayakkabıların ayağımdan çıkartıldığı, bir Şekilde onlara kan bulaŐtıĐı ve sonra yeniden ayağıma giydirildiklerinde kanın çoraplara da yayıldığı

şeklindeydi. Tişörtümün arkasında, sol omzumdan belimin sağ tarafına doğru inen yara izleri vardı.

Ağacın yol açtığına karar verilen birkaç yara bere dışında sapasağlamdım. Dizlerimde de yaralar vardı ama onların ne zaman meydana geldiğinden emin olamadılar. Küçük bir çocuk (beş yaşındaki Aideen Watkins) günün erken saatlerinde düştüğümü gördüğünü söylemişti, yara izleri o zamandan da kalmış olabilirdi. Ne var ki, çok küçük olduğu için onun ifadesine de güvenilemezdi. Katatonik durumdaydım: Neredeyse 36 saat boyunca hiç hareket etmedim, sonraki iki hafta hiç konuşmadım. Konuştuğumda da o öğleden sonrayla hastanede gözlerimi açışım arasında neler olduğunu hatırlamadığım onaya çıktı.

Ayakkabılarımdaki ve çoraplarımda ki kan ABO için test edilince -1984 İrlandası'nda DNA testi yoktu- kanın A Rh+ olduğu tespit edildi. Benim kan grubum da A Rh+ olmasına rağmen, vücudumdaki hiçbir yaranın çoraplara bulaşacak kadar kan akıtmış olamayacağına karar verildi. Germai- ne Rowan'ın kan grubunun da iki yıl önce apandisit ameliyatı için test edildiğinde A Rh+ olduğu öğrenilmişti. Peter Savage'ın kan grubu önceden bilinmese de kanın sahibi olamayacağına karar verildi çünkü anne ve babasının kan grupları O olduğundan, onunkinin farklı olması mümkün değildi. Kesin delil bulunmadığından, araştırmacılar kanın dördüncü bir kişiden gelip gelmediğine, tekil ya da çoğul kaynaklı olup olmadığına emin olamadılar.

Araştırmalara 14 Ağustos gecesini ve sonraki iki hafta boyunca devam edildi. Gönüllülerden oluşan ekipler çevre arazileri, tepeleri, ırmağı, ormanı aradıysa da hiçbir sonuç alınamadı. On dön ay sonra, köpeğini gezdiren Andrew Raf- tery, benim bulunduğum ağacın iki yüz metre ilerisinde yere gömülmüş bir kol saati buldu. Üzerinde bir futbol figürü olan saat, şüphe götürmeyecek biçimde Peter'ııııdı. Bay ve Bayan Savage da bunu doğruladı. Saatin plastik kayışı kaba kuvvetle kopartılmışa benziyordu ama Peter kaçarken bir dala takılıp kopmuş olabileceği de varsayımlar arasındaydı. Teknik Ekip üzerinde kısmi parmak izleri tespit etti, parmak izleri Peter'ın eşyalarından alınan izlerle uyumluydu.

Polisin ısrarlı çabalanna ve yürütülen büyük medya kampanyalarına karşın, Peter Savage ya da Germaine Rowan hiçbir zaman bulunamadı.

Ben polis oldum çünkü cinayetleri araştırmak istiyordum. Eğitimde ve üniforma içinde geçen zamanım - Templemore Koleji'nde bitmek bilmeyen fiziksel egzersizler, çizgi romandan fırlamışa benzeyen ceketimle ufak kasabalarda turla- mak, Bayan Sweeney'nin bahçe penceresini hangi yarım akıllının kırdığını araştırmak- Ionesco oyunlarından fırla- mışçasına utanç vericiydi. O yılları asla düşünmem ve zaten çok da net hatırlamıyorum. Hiç arkadaş edinmedim ve asıl işime geçmek için atlatmam gereken bu süreci, sinir ilaçları verilmişçesine isteksiz ama sakince geçirdim. Diğer polisler bunu züppelik, onların pek sevdikleri kasaba yaşantısına hakaret olarak algılıyordu. Belki de öyleydi.

Cinayet Masası na alındığımda yeni işime uygun giysiler neredeyse bir yıldır dolabımda duruyordu: İyi takım elbiseler, ince mavi ya da yeşil çizgili gömlekler, kaşmir kravat. Bahsi edilmeyen giyim kurallarından hoşlanıyordum. Bu, işimi benim için büyüleyici kılan özelliklerden ilkiydi.

Templemore'dan sonraki ilk görev yerim Stephen King romanlarından fırlamışa benzeyen küçük bir kasabaydı. Kasabada henüz yeni görev aldığım dönemde bir cinayet işlendi ve Cinayet Masası dedektifleri olay yerine çağırıldı. Aslında aile içi şiddet olaylarından biriydi ama iş çığırından çıkıp cinayetle sonuçlanmıştı. Adamın bir önceki kız arkadaşının ölümü de şaibeli olduğundan olay şüphe çekiciydi.

Cinayet Masası olayı araştırmaları için bir grup dedektifi görevlendirdi. Bütün hafta oradaydılar. Gözümü kahve makinesinden ayırmadan onları izliyor, ne zaman kahve almaya gitseler ben de kahve almaya giderek konuşmalarına kulak kabartmaya çalışıyordum. Onları dinlemeye devam edebilmek için tekrar sigara içmeye başladım, böylece sigara içmek için park yerine çıktıklarında peşlerinden gidebiliyordum. Varlığımı çok da ciddiye almaksızın bana gülümserlerdi, bazen biri sigaramı yakmak için Zippo'sunu uzatır ama çok yönlü stratejilerini tanışacakları zaman beni yanlarından uzaklaştırırlardı.

Tahmininizin aksine, çocukluğumdaki gizemli olayı çözmek için dedektif olmadım. O dosyayı bir kere okudum; işe başladığım gün. Masa lambamın soluk ışığında çoktan unuttuğum isimler zihnimde yankılandı. (Güya Jamie kendisini yatılı okula yollamak istediği için annesini

tekmelemişti, orman civarında garip görünüşlü birtakım insanlarla karşılaşılımtı, Peter'ın annesinin yüzünde bir keresinde çürük izi görölmüştü...) Dosyaya bir daha hiç bakmadım.

Cinayet Masası na geçmek isteme nedenim işin doku-
suydu, tıpkı sadece körlerin okuyabildikleri Braille
alfabesiyle yazılı bir metni okumak ya da sadece birkaç
kişinin bildiğı gizli bir dili konuşmak gibi geliyordu
bana. Cinayet Masası dedektifleri bu sirkin
trapezcileriydi, herkesin beklediğı gösteri onlarınkiydi.
Bu yüzden onlardan biri olmak istiyordum.

Yaptıkları işin acımasız olduğunu biliyordum. Kendini
koruma içgüdüğü kırılınca kadar karşılarındaki
insanların ruhlarını deşmek, keskin gözleriyle detayları
incelemek ve bunu yaparken merhamet göstermemekle
yükümlüydüler. Bu en cilalanmış, en evrilmiş haliyle
vahşettir. Bunu baştan biliyor, onlara katılacağım günü
iple çekiyordum.

Cassie'nin öyküsünü, o Cinayet Masası'na katılmadan
haftalar önce duymuştuk, büyük ihtimalle o terfi
edeceğini öğrenmeden epey önce. Bizim dedikodu ağıımız
koca- karılarını aratmaz. Cinayet Masası, baskı
altında çalışan küçük bir ekipten oluşur. Yirmi düzenli
üyesi vardır ve ender olarak -biri ayrıldığında ya da
öldüğünde- yeni birileri ekibe katılır. Dedikoduların
başı sonu yoktur. Ben çoğunlukla pek bir şeyden haberdar
olmam ama Cassi- e'yle ilgili dedikodular benim bile
kulağıma gelecek kadar gürültülüydü.

Her şeyden önce bir kadındı. Hepimiz önyargının kö-
tülükleriyle savaşmak üzere eğitilmiş olsak da,
içimizdeki taş devri adamı 1950'lerin nostaljisiyle
karışmış halde kanlı canlı hüküm sürüyordu (İrlanda'nın
büyük kısmında 50'ler 1995'te bitti; 95'te de doğrudan
Thatcher'ın 80'leri- ne atladık). Anlayacağınız, içimizde
bir suçluyu annesine ispiyonlayacağınızı söyleyerek
tehdit edip itiraf koparta
bildiğiniz, şehirdeki tek yabancıların tıp öğrencileri
olduğı günlerin özlemi vardı, işyerleriyse dışilerden
kaçabileceğimiz sığınaklardı.

Cassie Cinayet Masası'na alınan dördüncü kadındı ve
ondan önceki kadın, belayı da beraberinde getirdiğinden
kadınlara sıcak bakılmıyordu. Son işe alınan kadın olay
anında paniğe kapılmış, köşeye .kısıtılmış bir suçlunun

kafasına silahını fırlatarak hem kendinin, hem ortağının hayatını tehlikeye atmıştı.

Ayrıca Cassie henüz yirmi sekiz yaşındaydı ve Templemore'dan çıkalı daha bir iki yıl olmuştu. Babanız politikacı değilse, Cinayet Masası'na geçmeden önce birkaç yıl başka bölümlerde görev alır, birilerinin ayak işlerini yapar, ancak iyice burnunuz sürtüldükten sonra bölüme alınırsınız. Cassie'nin bir yıldan kısa süreli bir Narkotik geçmişi vardı. Önemli biriyle yatıyor olduğu dedikoduları anında dolaşmaya başladı. Ya da daha iyisi, önemli birini uyuşturucu alırken yakalamıştı ve bu görev de onun sus payıydı. Alternatif bir diğer teori de, onun önemli birilerinin gayri meşru kızı olduğuydu.

Benim Cassie Maddox'la bir sorunum yoktu. Henüz Cinayet Masası'ndaki altıncı ayımdı ve soyunma odası konuşmalarından da, arabalardan bahsetmekten de, açık saçık şakalardan da sıkılmıştım. Birileri her, "Ne kadar iro- nik değil mi?" dediğinde, dump ironiğin ne demek olduğunu anlatan uzun nutuklar atmak geçiyordu içimden

Genel olarak, kadınları erkeklere tercih ederim. Ayrıca ekipte kendime dair güvensizliklerim de vardı. Neredeyse otuz bir yaşındaydım, iki yıl diğer bölümlerde ve iki yıl da Aile İçi Şiddet'te görev aldığımdan durumum Cassie'ninki

kadar ilgi uyandırmamıştı ama hakkımda dedikodular döndüğünü biliyor ve açıkçası Cassie'nin gelişinin dikkati benden başka yöne kaydıracağını umuyordum.

İngiltere'de yatılı okulda okurken kaptığım mükemmel BBC İngilizcem insanların dikkatini çekiyordu. Yıllarca süren sömürgeleştirmenin etkisi-, İrlandalılar, İngiltere'ye karşı hangi takım oynarsa oynasın, bütün güçleriyle ona tezahürat yaparlar ve İrlanda'nın bazı yerlerinde kafama bir bardak yemeden bira ısmarlamamın mümkün olmayacağını bilirim; yine aynı İrlandalılar, İngiliz İngilizcesiyle konuşan insanların daha akıllı, daha iyi eğitilmiş ve çoğu zaman haklı olduklarını varsayar. Bunlara bir de uzun boylu, şık takım elbisemle iyi görünümlü ve yakışıklı olmamı da eklerseniz, halkın 'Cinayet Masası Dedektifi' imajına ne kadar uygun düştüğümü tahmin edebilirsiniz. Aslında yapımın hiç de görüntüme uygun olmadığını bildiğimden, şefin her an, "Bir hata yapmışız, seni Telif Suçları Bölümü'ne yolluyorum," demesinden korkuyordum. Cassie Maddox ortada

oldukça güvendedeydim. İnsanların benimle ilgili komplo teorileri kurma ihtimali azalacaktı.

Cassie, en sonunda ofise geldiğinde ortalığa tarafsız bir hava hakimdi. Beklediğimizden çok farklı görünüyordu. Biz gözümüzde hava durumu sunucularını ya da şampuan reklamlannclaki dalgalı san saçlı kızları andıran birini canlandırmıştık. Şefimiz O'Kelly onu bir pazartesi sabahı töreniyle tanıştırdı ve Cassie aramıza katıldığı için ne kadar mutlu olduğunu anlatan kısa bir konuşma yaptı. Kısa boylu, erkek gibi kısa saçlı, geniş omuzlu bir kızdı. Benim tipim değildi -ben kız gibi kızlardan hoşlanırım. Ama duruşunda, havasında bir şeyler vardı. Bir jimnastikçi kadar esnek ve dengeli görünüyordu.

"Ailesinin Mason okluğunu ve Şefi bölümü kapatmakla tehdit ettiklerini duydum," dedi arkamda duran Sam O'Neill. Sam, Galwayli, iri yan, neşeli bir adamdır. Dedikodu tsunamisine kapılan adamlardan olduğunu hayatta tahmin etmezsiniz.

"Tanrı aşkına, yeter ama," dedim gülerek. Sam sırıttı. Ben bakışlarımı yeniden Cassie'ye çevirdim. Cinayet Masası dedektifi gibi giyinmemiştı. Bu insanların arasına katıldığınız anda, kitlesel etkileşim yoluyla kendinizi belirli bir giyim koduna kaptırırsınız. Hepimizden eğitilmiş, şık, biraz da pahalı görünmemiz beklenir. Biz de bu beklentiyi boşa çıkartmamak adına giydiğimiz güzelim takımlarımızı Brown Thomas'ın indirim sezonunda satın alırız. Bazen birkaçımızın aynı takımdan giydiği utanç verici günler bile olur. Cassie gelene kadar en garip giyinenimiz, takımının içine üzerinde 'Deli Fişek' gibi sloganlar yazan tişörtler giyen Quigley'di. O da sonunda bu, 'ben-serseriyim' havalalarına hiçbirimizin aldırmadığına karar vererek annesini yanına alıp BT'ye gitmiş ve birkaç takım elbise satın almıştı.

O ilk gün Cassie'yi aynı kategoriye koydum. Üzerinde kendisine bir beden büyük gelen bir gömlek, altında bol cepli bir pantolon ve spor ayakkabı vardı. Ben sizin için fazla havalıyım dercesine sıntıyordu kıyafeti. Rahatsız ediciydi ama, benim bir de beni rahatsız eden kadınlardan hoşlanan bir yanımdır.

Sonraki haftalarda ona pek dikkat etmedim. Aynı bölümde çalışsanız bile yıllarca selamlaşmanın («esine geçmediğiniz insanlar olur. Onu Tom Costello'nun yanına verdiler, bense bir sokak serserisinin ölümünü araştırıyordum. Adam öldüresiye dövülmüştü. Çıkmaz

davalardan biriydi çünkü kimse ne bir şey görmüş, ne de duymuştu. Evsizlerin ölümüne kimse pek aldırılmaz. Onu öldüren kişi, büyük ihtimalle o kadar sarhoş ya da uyuşmuş haldeydi ki, kendi bile adamı öldürdüğünü hatırlamıyordu.

Bana ortak olarak Quigley'i verdiler -ki daha kötüsünü düşünemiyordum. Wallace ve Gotiimiften espriler yapan, Ağaçkakan Woody gibi gülen ve kendini çok komik zanneden Quigley'i bana vermelerinin nedeni, başka kimsenin onunla çalışmak istememesiydi. Cassie'yi tanımaya ayıracak vaktim ya da enerjim yoktu. Bazen, işler daha ne kadar öyle devam edebilirdi diye merak ediyorum. Belki sonsuza dek. En küçük bölümde bile yollarınızın kesişmediği insanlar olması mümkündür.

Biz, onun motoru sayesinde arkadaş olduk. 1981 model bir Vespa kullanıyordu -ben onunla golf arabası diye dalga geçerdim. Cassie de benim Land Rover'ımla yük arabası diye. Bir gün Vespa çok ıslak, çok çekilmez bir havada yolda kaldı. Ofisin hemen dışındaydık. Onu sınırlı olmuştuk halde motorla uğraşırken görünce kenara çektim. Cassie ka- püşonlu kazağıyla South Park çizgi filmindeki Kenny gibi görünüyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bana bakıp seslendi, "Sana yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüren ne?" Sonra da beni şaşkırtan bir kahkaha attı.

Vespa'yı çalıştırmak için uğraştığım o beş dakikada ona âşık oldum. Üzerindeki aşın büyük giysilerle sekiz yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. Kırmızı kazak, kahverengi gözlerini iyice açığa çıkartmıştı. Yavru bir kedi gibiydi. Onu nazikçe bir havluya sarmak, ateşin başında kurutmak istiyordum. Sonra, "Bırak da şu zımbırtıyı ben çevireyim," dedi bana. Bir kaşımı kaldırıp, "Zımbırtıyı mı? Tam bir kız gibi konuştun," diyerek bir kahkaha attım.

Ve hemen pişman oldum. Zaten böyle durumlarda ne söyleyeceğimi oldum olası bilmem. Hiç belli olmaz, şu aşırı feministlerden biri olabilir ve bana orada yağmur altında nutuk atmaya kalkabilirdi. Fakat Cassie beni şöyle bir süzüp ellerini çırpıttıktan sonra en Marilyn sesiyle, "Ah, hep beyaz atlı şövalyemin gelip beni kurtaracağını ummuştum. Ama hayallerimde şövalyem yakışıklıydı," dedi bana.

O anda onda gördüklerim yıldırım hızıyla değişti. Artık kurtarılacak bir kedi yavrusu değil, iyi bir

arkadaş görüyordum. Ona âşık olmayı bırakıp ondan hoşlanmaya başladım. Vespa'yı arabamın arkasına takip onu eve götürdüm.

Stüdyo tipi bir dairesi vardı, ev sahiplerinin içinde bir kişiyi daha ağırlayacak yer olduğu için fazladan para talep ettikleri dairelerden. Sandymount'ta Gregoryen tipi bir evin birinci katında yaşıyordu. İçerde, duvarlarda, üzerleri kağıtla kaplanmış ahşap raflar asılıydı, alçak Viktoryen bir koltuk turkuvaz renginde ışıldıyordu, etrafta herhangi bir süs yoktu, duvarlara poster ya da resim asılmamıştı.

O akşamla ilgili detayı çok net hatırlamıyorum, Cassie'ye bakılırsa, o da hatırlamıyor. Konuştuğumuz birkaç konuyu hatırlar gibiyim ama anlat dersiniz ne söylesem yalan olur. Düşününce insana garip geliyor. Akşam yemeği için kaldığımı biliyorum. Öğrenci usûlü bir yemek yedik, makarna ve Çin malı bardaklarda viski. Cassie'nin devasa gardırobu açıp bana havlu uzattığını, gardırobun içindeki, büyük ihtimalle kendisinin yerleştirdiği rafları ve raflarda- ki yığınla eşyayla kitabı gördüğümü hatırlıyorum.

Sonunda, "Nasıl oldu da Cinayet Masası'na girdin?" diye sordum olabildiğince doğal görünmeye çalışarak.

"Kadın olarak mı demek istiyorsun?"

"Hayır, bu kadar genç yaşta demek istemiştim." Aslında her ikisini de kastediyordum. "Biri bana, senin gizli görevde fahişe olarak çalışırken büyükbaşlardan birini yakaladığını söyledi."

"Quigley, değil mi? Bana da senin MI6 casusu olduğunu söyledi. İngilizlere çalıştığından çok emin görünüyordu."

"Ne?" Neredeyse kendi oyunuma geliyordum. "Quigley bir şapşal."

"Gerçekten mi?!" Gülmeye başladı. Bir an sonra ben de ona katıldım. Casus meselesi sinirime dokunuyordu. Eğer bir kişi bile buna inanacak olursa, bir daha bana hiçbir şey anlatmazlardı. İngiliz yerine konmak beni bir derece rahatsız ediyordu ama bir de James Bond olma fikri!!

"Ben Dublinli'yim," dedim. "İngiliz aksanını İngiltere'de yatılı okulda okurken kaptım. O beyni sulanmış şapşal bunu biliyor." Gerçekten de biliyordu, daha ilk gün bana sorduğunda ona anlatmıştım. Demek daha basit kelimeler kullanmaljymışım.

Bir şey, hâlâ daha ne olduğunu bilmiyorum, Cassie'nin karar vennesine neden oldu. (O, o gece kahve içtiğimizde

ısrar ediyor ama ben viski içtiğimize eminim.) Kazağını yarıya kadar sıyırdı. Önce ne olduğunu anlamadım, sonra neyi gösterdiğini fark ettim. Uzun bir yara izi.

"Bıçaklandım," dedi bana.

O kadar barizdi ki, utancımdan yerin dibine geçecektim. Yaralanan bir dedektif dilediği bölüme geçmeye hak kazanır. Sanırım bu ihtimali akla getirmememizin nedeni, bir yaralanma olsa bunu dedikodu ağından mudaka duyacak olduğumuzu düşünmemizdi.

"Gizli görev," diye açıkladı. Bu dedikodu ağının sessizliğini açıklıyordu. İrlanda'da gizli görevler çok ciddiye alınır. "Üniversite kampusunda uyuşturucu satıcılarının izini sürüyorduk. Ben daha önce kısa bir süre psikoloji eğilimi aldığımdan ve genç görüldüğümünden, psikoloji bölümü doktora öğrencisi olarak içeri sızdım. Konuşmalarda açık veneden idare ediyordum. Sonunda satıcının Blackbom adında gerizekârlı bir zengin çocuğu olduğu ortaya çıktı. Bana malı tedarik eden kişiyi bulmak için onunla arkadaş olmamı söylediler. Oldum. Günlerce onun o saçma sapan konuşmalarını dinlemek zorunda kaldım. En nihayetinde güvenini kazandığımda ona belki benim de kızlara satış yapabileceğimi söyledim, kızlar bir kızdan mal alırken kendilerini daha rahat hissedirdi. Bu fikirden hoşlandı, işler de iyiye gidiyordu. Onu, benim de tedarikçiyle doğrudan temasım olsa işlerin daha rahat yürüyeceği fikrine alıştırmaya çalışıyordum. Ne yazık ki sevgili satıcımız kendi malından fazlaca kullanmaya ve paranoyalara kapılmaya başladı ve bir gece, 'İşimi elimden almak istiyorsun,' diyerek beni bıçakladı. Yine de Quigley'e söyleme, operasyon hâlâ devam ediyor, bu konuda konuşmamam gerek. Bırak zavallı kendi kurmacalarıyla eğlensin."

Gizliden gizliye etkilenmiştim. Yalnızca bıçaklanma nedeniyle değil (ne de olsa olağanüstü bir şey yapmış sayılmazdı, sadece kaçmayı becerememişti), gizli görevin karanlık havası yüzünden. Gerçek cesareti ve yeteneği nerede görsem tanınm.

"Tanrım," dedim, "onu içeri attıklarında iyice benzetmiş olmalılar."

"Onu içeri atmadılar," dedi Cassie. "Benim yerimi başka biri aldı ve operasyona devam ettiler. Hâlâ tedarikçinin peşindeler."

"Peki sen buna aldırıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ne de olsa haklıydı. Onunla çıkar için arkadaş olmuştum ve işini kapatmak istliyordum. Uyuşturucu satıcıları işleri tehlikeye girdiğinde ne yaparsa o da aynısını yaptı. Bir bakıma paranoyasında haklı olduğunu bile söyleyebiliriz."

Bu konuşmadan sonrası yine bulanık. Sıra bana geldiğinde onu etkilemek istediğimi ancak bıçaklanmakla kıyaslanacak hiçbir hikayem olmadığı için utandığımı hatırlıyorum. Ona, kendini çocuğuyla beraber camdan atmaya kalkışan bir adamı konuşarak ikna edişimi anlattım. Kesinlikle viski içiyor olmalıydık çünkü Dylan Thomas'la ilgili tutkulu bir konuşma yaptığımızı ve onun şarkı söylediğini de hatırlıyorum.

"O çocuktan aldığın uyuşturucuları," diye sordum ona, "hakikaten de kızlara sattın mı?"

"Bazen," diye yanıtladı beni.

"Peki bu seni hiç rahatsız etmedi mi?"

"Gizli görevle ilgili her şey beni rahatsız etti."

Ertesi gün işe gittiğimizde arkadaştık. Bu kadar basit. Costello'yla eğitim süresini tamamladığında da ortak olduk. O'Kelly önce iki acemi çaylağın ortak olması fikrinden pek hazzetmedi, üstelik böyle bir durumda Quigley'yle ne yapacağını da bilmiyordu ama sokak seraserisinin ölümüyle ilgili yeni bir ipucu yakaladığım için gözüne girmiştin ve bundan faydalandım. Sonunda bize hiçbir ciddi davayı vermeyeceğini, sadece basit davaları vereceğini söyleyerek ortak olmamızı kabul etti. Cassie eşyalarını benimkinin yanındaki masaya taşıdı. Quigley başına kaldığı için bir iki hafta Costello'nun kötü bakışlarına katlandık, o kadar.

Sonraki yıllarda Cinayet Masası'nda haklı bir ün geliştirdik. Serseriyi döverek öldüren adamı bulup altı saat sorguya çektikten sonra itirafını aldık. Altı saatlik sorgu kaydından 'ha siktir'Ieri atsak ancak bir kırk dakika kalırdı ya, neyse. Wayne adında bir uyuşturucu bağımlısıydı; battaniye yüzünden kavga etmişlerdi. Hapse atmadan önce bize, "Şimdi battaniyemi alabilir miyim?" diye sordu. Bütün işlemler tamamlandığında bir şişe şampanya alıp olayı çözüşümüzü kudadık.

İlk zamanlar, başta Quigley olmak üzere ekiptekiler, onunla yatıp yatmadığıma kafayı takmışlardı. Y'atmadığımı defalarca söyleyip onları ikna etmeyi başardığımda bu sefer de onun lezbiyen olup olmadığına taktılar. Kısa

saçları ve erkeksi duruşuyla onların kafasındaki lezbiyen imajına çok uygundu. Cassie en sonunda bu laflardan sıkıldı ve bir Noel partisine straplez elbise giyip Gerry adlı bir futbolcuyla gelerek tartışmalara son noktayı koydu. Gerry aslında ikinci dereceden kuzeniydi ve mutlu bir evliliği vardı ama Cassie'yi çok sevdiğinden, mesleğinde rahat etmesini sağlayacak bu role seve seve razı olmuştu.

O gecedен sonra dedikodular azaldı ve insanlar bizi kendi halimize bıraktı. Göründüğünün aksine, Cassie de çok sosyal biri değildi ve kalabalık içinde olmaktansa benimle baş başa vakit geçirmeyi tercih ediyordu. Sık sık onun kanepesinde uyuyordum. Dava çözme oranımız hızla artınca O'Kelly bizi ayırmakla tehdit etmeyi bıraktı. Wayne'in davası için mahkemeye gittiğimizde Sam O'Neill, ikimizi X-Files dizisinden Mulder ve Scully olarak betimlediği bir karikatür bile çizdi (O karikatür hâlâ bir yerlerde durur).

Dönüp baktığımda Cassie'nin hayatıma en doğru zamanda girdiğini görüyorum. Cinayet Masası'yla ilgili hayallerim Quigley'i, dedikoduları, altı kelimelik sözcük dağarcıkları olan uyuşturucu bağımlılarının bitmek bilmeyen sorgularını içermiyordu. Kurduğum hayallerin parlaklığı karşısında gerçeğin yalınlığı beni yıldırnlış olabilirdi. Noel hediyesinin şaşırtıcı kağıdını açıp içinde bir çift çorap bulan çocuk gibi kendimi yarı yolda bırakılmış hissedebilirdim.

Cassie olmasaydı, Law&Order dizisindeki ülserli, her şeyi bir devlet komplosu olarak gören dedektife dönebilirdim.

2

Devlin davasını ağustos ayında bir çarşamba günü aldık. Notlanma göre saat 11:48'di ve herkes kahve içmek üzere dışarı çıkmıştı. O'Kelly içeri girdiğinde Cassie ve benim bilgisayarımızda oyun oynuyorduk.

Herkes nerede?" diye bağırdı O'Kelly. "Bir grup arkeolog bir ceset bulmuş. Kim boşta?"

"Biz bakarız," dedi Cassie.

"Neden biz?" diye araya girdim. "Patolojisi halledemiyor muymuş?"

Arkeologlar beş metreden daha az derine gömülmüş bir ceset bulursa, kanun gereği polise haber vermek zorundalar. Bir dâhi çıkıp da cesedi arkeolojik kazı

alanına bırakır, sonra da Onaçağ'dan kalma diye yutturmaya çalışırsa diye çıkarılmış bir kanun bu. Sanırım, cesedi kimse fark etmeden beş metreden denine gömecek teknolojiye ya da zekâyâ sahip olanların, cinayetten sıyırmayı hak ettiğine inanılıyor. Üniformalı polisler ve patologlar düzenli olarak, bulunan kemikleri incelemek için çağrılırlar ama bu çoğunlukla formalitedir. Dedektifler, bir köpeğin taze olduğu belli bir kemik bulması benzeri olağanüstü durumlar dışında çağılmaz.

"Bu sefer değil," dedi O'Kelly. "Ceset yeni. Genç bir kız. Cinayete benziyor. Üniformalılar, olay yerine bizden birilerini istedi. Olay Knocknaree'de olmuş, yani çok uzak değil, geceyi orada geçirmek zonında değilsiniz."

Nefesime garip bir şey oldu. Bir an boşlukta asılı kaldığımı düşündüm. Halimi fark eden Cassie hemen duruma müdahale etti. "Efendim, özür dilerim ama şu an başka bir cinayet davası almamız mümkün değil. McLaughlin davası bütün zamanımızı kaplıyor."

"Kırda boş bir öğleden sonra geçireceğini zannederken böyle elemiyordun ama," diye lafını kesti O'Kelly. Cassie'den, başta cinsiyeti olmak üzere, pek çok nedenden ötürü hoşlanmaz -buna giyim stili, yaşı ve sicilinin temizliği de dahildir. "Boş duruyorsanız, cinayet davasına bakmak için vaktiniz var demektir," dedi ve sonra da çekip gitti.

"Ah, kahretsin. Ryan, çok üzgünüm," dedi Cassie.

"Düşünemedim—"

"Önemli değil Cassie," dedim.

Ortağımın en iyi özelliklerinden biri de ne zaman susacağını bilmesidir. Araba kullanma sırası onda olduğu halde, benim sevdiğim, rüya gibi sürüşü olan 98 model Saab'ı seçip anahtarları bana fırlattı. Arabaya bindiğimizde de CD kabını çıkartıp bana uzattı. Arabayı süren müziği de seçer ama ben CD'lerimi getirmeyi hep unuturum. İlk elime geleni aldım, basları sonuna kadar açıp gaza bastım.

0 yazdan beri Knocknaree'ye gitmemiştim. Jamie'nin gitmesi gerekenden kısa bir süre sonra ailem beni yatılı okula yolladı -onun yazılacağı okula değil, Wiltshire'daki bir okula. Geri döndüğümde, Dublin'in diğer tarafındaki Leixib'de oturuyorduk.

Otoyola vardığımızda Cassie haritayı çıkartıp sapmamız gereken yönü buldu ve çimenlerin arasından kasabaya doğru yola koyulduk.

O ormanda neler olduğunu hatırlayabilmeyi hep istedim. Knocknaree olayını bilen birkaç kişinin neredeyse tamamı hipnoza başvurmamı önerdiyse de, hipnoz bir yöntem olarak bana hiçbir zaman cazip gelmedi. New-Age tadındaki her şeye şüpheyile yaklaşmışımdır. Bu yöntemlerle ilgili asıl derdim, yöntemlerin kendilerinden çok, onlarla ilgilenen insanlarla. Partilerde onları hemen fark edersiniz, yanınıza gelip size kendilerinin de nasıl büyük badireler atlattıklarını anlatırlar, ıllak durmayı, hatta muhatap olmamayı tercih edeceğim insanlardır. Hipnoz karşısında, kendilerini Kerouac'ı yeni keşfetmiş on yedi yaşında bir çocuk gibi hissederler.

Knocknaree arkeolojik kazı alanı, tepenin eteğinde geniş bir yeri kapsıyordu. Nükleer savaş sonrası havası taşıyan bir delik deşildiği vardı. Orada burada duvar parçaları, yığılmış taşlar, çukurlar oluşturacak biçimde kazılmış belirli bölgeler... Kazı alanının bir yanı ormanla sınırlanırken diğer tarafında duvar vardı. Teknik ekip elemanları duvarın yakınında toplanmış olduklarından biz de o tarafa yöneldik. Ellerin de olay yeri şeritleriyle etrafta dolaşan adli tıpçılar bana, CLA komplolarıyla karışık uzaylı hikayelerinden fırlama karakterleri anımsattı.

Arkeolojik site bir zamanlar ormanın olduğu yerdeydi. Ağaçlık alanın bu kısmından geriye şimdi sadece kesik ağaç gövdeleri kalmıştı. İrlanda haberlerini izlemem, bende hep migrene neden olduklarından uluslararası haberlere takılırlarını. Mesafe insanda rahatlık yanılsaması yaratır. Burada bir arkeolojik site bulunduğunu ve birtakım sorunlar çıktığını duyduğumu ancak hayal meyal haürlüyorum.

Yan tarafa kurulmuş portatif barakaların arasında kaybolmuş benzeyen bir adam bizi görünce yanımıza gelmek üzere harekete geçti.

"Dedektif," diye seslendi, "Beklediğimiz dedektifler sizsiniz, öyle değil mi? Ben Doktor Hunt. Ian Hunt. Kazının yöneticisiyim. Nereye gidiyorsunuz -ofise mi yoksa cesedi görmeye mi? Ben... emin değilim, anlarsınız ya, işlerin nasıl yürümesi gerektiğini bilmiyorum." Tam, çizgi filmlerde profesör olarak çizilen tipleri andıran türde bir adamdı.

"Ben Dedektif Maddox, bu da ortağım Dedektif Ryan," dedi Cassie. "Eğer sizin için de uygunsa Doktor Hunt, belki meslektaşlarınızdan biri Dedektif Ryan'a kazı alanını gez- direbilir. Siz de bana cesedi gösterirsiniz."

Seni sürtük, diye geçirdim içimden. Hiç de korunma havamda değildim. Ama Cassie'nin ilk günden getirdiği bir kural vardı. Birbirimizle asla başkalarının önünde tartışmayacaktık. Bu kural bazen onun işine yarıyordu, bazen benim işime. Bu sefer sıra ondaydı.

"Ah... evet," dedi Hunt gözlüğünün arkasından bize bakarken Elinde hiçbir şey olmamasına karşın insanda sakar olduğu, sürekli bir şeyleri yere düşürdüğü izlenimini uyandırıyor. "Evet elbette. Mark ve Damien daha çok turlarla ilgilenirler. Ama anlıyorsunuz ya Damien... Mark!" Barakaların olduğu tarafa seslendi. Barakalardan birinde, bir masanın etrafına oturmuş yemek yiyen insanları göz ucuyla görebildim. Erkeklerden biri, elindeki desteyi bırakıp oturduğu plastik sandalyeden doğruldu. "Onlara burada kalmalarını söyledim. Her ihtimale karşı. Deliller, ayak izleri..."

"Çok yerinde bir şey yapmışsınız, Doktor Hunt. En kısa zamanda işimizi bitirip size haber vereceğiz."

"Sadece birkaç haftamız kaldı," dedi barakaların oradan yanımıza gelen adam. "Sonra devlet buranın üzerinden otoban geçirecek."

"Öyleyse ortağıma çevreyi bir an evvel gezdirseniz iyi olur," dedi Cassie.

"Mark, bu dedektife kazı alanını gezdirebilir misin?"

Mark, Cassie'yi süzdükten sonra kafasını salladı. Anlaşılan Cassie gizli bir güvenilirlik testini geçmişti. Sonra benim yanıma geldi. Onun gibi insanlar - kendilerinin başkalarıyla ilgili düşüncelerine önem veren, başkalarının kendileriyle ilgili ne düşündüklerineyse aldırmayanlar- bana kendimi her zaman güvensiz hissettirir. Garip bir çekim alanları vardır çünkü kendi dünyalarında yaşarlar. Onların karşısında hep yanlış yerdeymişim, yanlış giysiler içindeymişim, yanlış cümleler kuruyormuşum gibi hissederim kendimi.

"Çizme giymek isteyebilirsiniz," dedi Mark cilalı ayakkabılarıma bakarak. Aksanından taşralı olduğu anlaşılıyordu. "Taşlar arasında ilerlemekte zorluk çekebilirsiniz, ayrıca ayakkabılarınız mahvolur."

"Teşekkürler, böyle iyiyim," dedim. Arkeolojik kazı alanını gezmenin çamura gömülmek demek olduğunu tahmin edebiliyordum ama ölsem, bu adamın arkasında güzelim takım elbisemin altına komik görünümlü çizmeler giymiş halde dolaşmazdım. Sıcak bir içeceğe ihtiyacım vardı - çay, kahve ne olursa. Oturup beş dakika düşünme şansı yakala- sam bir çıkış bulabilirdim belki.

Mark bir kaşını kaldırdı. "Bu taraftan."

Arkasında olup olmadığımı bakmadan barakaların arasından ilerledi. Ben onun peşinden giderken Cassie de sırtıtarak bizi izledi. Onun sırtıtışı kendimi biraz olsun moral verdi bana.

Mark dövüş sanadarı uzmanlarınıninkini andıran dengeli adımlarla beni kazı alanının diğer ucuna götürdü. "Ortaçağ'dan kalma kanalizasyon sistemi," dedi işaret ederek. İleride birkaç karga, çamur içindeki kayaların üzerinden havalandıktan sonra tehlikesiz olduğumuza karar vererek yerlerine geri döndüler. "Bu da Neolitik bir yerleşim. Bu bölge Taş Devri'nden itibaren neredeyse aralıksız olarak kullanılmış. Şu kulübeyi görüyor musunuz; 18. yüzyıldan kalma. 1798 isyanının planlandığı yerlerden biri." Omzunun üzerinden dinleyip dinlemediğimi kontrol etmek için bana baktığında içimde ona niye İngiliz aksanıyla konuştuğumu açıklamak ve hatta buralı olduğumu söylemek konusunda bastırılması güç bir dürtü hissettim. "Şimdi orada yaşayan adam, kulübeyi inşa eden adamın soyundan geliyor."

Kazı alanının diğer ucundaki taş kuleye ulaştık. Sarmaşıklarla kaplı kuledeki deliklerden yıkıntı halindeki duvar görünüyordu. Korkutucu ölçüde tamdık geldi gözüme ama duvarı gerçekten tanıdığım için mi, yoksa tanımam gerektiğini düşündüğüm için mi böyle geldiğini kestiremiyordum.

Mark cebinden bir tabaka tütün çıkartıp sigara sarmaya koyuldu. "Galler buraya 14. yüzyılda bir kale inşa etmiş, sonraki yüzyıllarda da genişletmişler," dedi. "Ağaçlar kesilince bütün kalıntılar ortaya çıkmış oldu. Burası onların bölgesiymiş, ilerdeki tepelerden şu" -başıyla ağaçların göl- geleriyle kaplı olan ufku işaret etti- "ırmak kıyısındaki gri çiftlik evine kadar. Onlar asilerdi. 17. yüzyılda Dublin'e akınlar düzenler, Rathmines'daki İngiliz barakalarına kadar gider, birkaç silah kapıp karşılarına çıkan askerlerin kafalarını

kopartır, sonra da tüyerlerdi. İngilizler toparlanınca-ya kadar kalenin yolunu yarılarmış olurlardı."

Tam bu öyküyü anlatacak kişiydi. Onu dinlerken kaba kahkahaları, coşkulu bağırışları, meşaleleri ve savaş davullarını hayal edebiliyordunuz. Her şey şimdi yıkıntıya dönüşmüş olsa da, bir zamanlar ne kadar ihtişamlı olduğunu tahmin etmek güç değildi. Ama Knocknaree'ye İrlanda tarihini takdir etmeye gelmemiştim. Omzunun üzerinden baktığımda teknik ekibin alanı çevrelemek için kullandığı olay yeri şeridinin yanında Cooper'la konuşan Cassie'yi gördüm.

"Kestiğim için özür dilerim ama," dedim Mark'a, "tam bir tur için zamanım yok. Bana temel bilgileri verebilerseniz daha iyi olacak."

Mark sigara kağıdını tükürükleyip yapıştırdı. "Öyle olsun," dedi ve ilerdeki taşları işaret etti. "Neolitik yerleşim, Bronz Çağ kurban sunağı. Taş Devri'nden kalma ev, Viking konutları, 14. yüzyıl hisarı, 16. yüzyıl kalesi, 18. yüzyıl kulübesi." Bronz Çağ'dan kalma sunak Cassie ve diğerlerinin durdukları yerdı.

"Geceleri kazı alanı korunuyor mu?" diye sordum.

Güldü. "Hayır. Barakaları ve ofisi kilitliyoruz ama gerçekten değerli bir şey bulduğumuzda doğrudan merkez ofise yolladığımız için ciddi önlemlere gerek duymadık. Eşya- lanımızı kilitlemeye bile daha iki ay önce çiftçilerin bir şeyler çaldığını keşfettiğimizde başladık. Hepsi bu. Konımanın ne anlamı var ki? Bir aya kalmadan devlet her tarafı dümdüz edecek zaten. Bu hariç." Kulenin duvarına vurduğunda yukarıya uzanan sarmaşıkların arasında bir şey kımıldandı.

"O neden?" diye sordum.

Bana inanılmaz bir hoşnutsuzlukla baktı. "Kahrolası hükümet," dedi sanki bir moronmuşum gibi tane tane konuşmaya özen göstererek, "bir ay içinde bütün bu tarihi alanı dümdüz edip buradan bir otoban geçirecek. Nezaketen bir kaç parçanın kalmasına razı oldular ki, tarihi mirasımızla gurur duymaya devam edebilelim. Kule de onlardan biri."

Yavaş yavaş otoban tartışmalarını hatırlıyordum. Dediğim gibi, haberlerde böyle bir şeylerden bahsedildiğini duymuştum. Bir politikacı, arkeologların vergi mükelleflerinin milyonlarını heba ederek yeni bir otoban tasarımı hazırlanması fikri karşısında çok

şaşırmıştı. Sanırım o noktada kanalı değiştirmişim çünkü gerisini hatırlamıyorum. "Sizi çok ge- ciktimlemeye çalışacağız," dedim. "Kulübenin oradaki köpek insanlar alana girdiğinde havlıyor mu?"

Mark omuz silkip sigarasına döndü. "Evet ama bize değil, bizi tanıyor. Ne de olsa onu besliyoruz. Biri kulübeye çok yaklaşacak olursa sanırım havlar, özellikle geceleri ama duvarın oradaki birine dikkat edeceğini sanmıyorum. Orası onun bölgesinin dışında."

"Ya arabalar? Onlara havlıyor mu?"

"Sizinkine havladı mı? O bir çoban köpeği, bekçi köpeği değil." Dişlerinin arasından bir parça dumanı serbest bıraktı.

Yani katil kazı alanına her yönden girmiş olabilirdi. Yoldan, kasaba tarafından, hatta işleri zorlaştırmaktan hoşlanan biriye ırmak tarafından. "Şimdilik bu kadarı yeterli," dedim. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Diğerlerinin yanına gidip bekleyebilirsiniz, birazdan gelip size gerekli bilgileri vereceğiz."

"Arkeolojik eser gibi görünen hiçbir şeyin üzerine bas- manıya özen gösterin." diyen Mark barakaların yanına döndü. Ben de cesedin bulunduğu tarafa yollandım.

Bronz Çağ dan kalma kurban sunağı düz, yekpare bir taştı. Neredeyse üç buçuk metreye bir buçuk metre büyüklüğündeydi ve en az bir buçuk metre yüksekliğe sahip görünüyordu. Çevresindeki zemin dikkatle açılmıştı - ayakka-

bikrimin altındaki toprağın hâlâ parça parça oluşundan, bu kazının kısa süre önce yapıldığım tahmin ettim. Taşın hemen çevresindeki alana dokunulmadığından, sunak boşluğun ortasındaki bir ada gibi görünüyordu. Üzerinde mavi ve beyaz bir şey olan bir ada.

Jamie değildi. Bunu anlamıştım -Jamie olma ihtimali bulunsa, Cassie'nin gelip bana haber vereceğini biliyordum- ama zihnim hâlâ bulanıktı. Kızın yüzüörtü örten uzun kahverengi saçları vardı. İlk bakışta tek dikkat edebildiğim bu oldu. Koyu renk saçlar. Jamie'nin vücudunun bunca yıl sonra bu durumda kalmış olamayacağı bile aklıma gelmedi.

Kedi gibi adımlar atarak ve kısmen sekerek yolda ilerlemeye çalışan Cooper'ı kaçırmıştım. Teknisyenlerden biri fotoğraf çekiyor, bir diğeri kayanın üzerinde parmak izi arıyordu. Üniformalı polislerse morg görevlileriyle sohbeta dalmıştı.

Cassie ve Sophie Miller taşın yanında durmuş, ilerde bir noktaya bakıyorlardı. Onun Sophie olduğunu bir bakışta anladım çünkü duruşu hemen kendini belli ediyordu. Sophie benim favori olay yeri ekibi elemanınıdır, bütün adli tıp- çılar arasında en iyisidir. Zayıf, koyu renk saçlı ve zariftir. Bazen onu yaralı askerlerin başında durmuş, arkada savaş bütün gücüyle devam ederken onları sakinleştirmeye çalışan hemşirelere benzetirim. Gerçek hayatta hızlı ve sabırsızdır, birkaç kelimeyle asistanlardan şeflere herkesin ağzının payını verebilir. Onun bu kaba sabalığı da hoşuma gidiyor.

"Ne taraftan?" diye sordum olay yeri şeridini işaret ederek. Teknik ekiptekiler girebileceğinizi söylemeden olay yerinin içine girmezsiniz de.

"Selam Rob," diye seslenen Sophie ayağa kalkıp yüzündeki maskeyi çıkarttı. "Bekle."

Ama yanıma ilk ulaşan Cassie oldu. "Yaklaşık bir gündür ölüymüş," dedi Sophie yanımıza gelmeden. Yüzü sararmıştı. Çocuk ölümleri karşısında hepimiz kendimizi berbat hissederiz.

"Sağol Cassie," dedim. "Merhaba Sophie."

"Merhaba Rob. Bana hâlâ bir içki borçlusun." Birkaç ay önce, bizim için bir kan tahlilini öne alırsa ona içki ısmarlamaya söz vermiştik. O günden beri düzenli olarak bir içki için buluşuruz desek de bir türlü başaramamıştık.

"Bu işte bize yardımcı ol, bir de yemek ısmarlayalım," dedim ona. "Elimizde ne var?"

"Beyaz, dişi. On bir ile on üç yaşları arasında," dedi Cassie. "Üzerinde kimlik yok. Cebinde bir anahtar var, ev anahtarına benziyor ama hepsi bu. Beyni ezilmiş ama Cooper boynunda da izler bulduğundan, kesin ölüm nedenini öğrenmek için laboratuvar sonuçlarını beklememiz gerekecek. Giysileri üzerindeydi ama tecavüze uğramışa benziyor Bu olay bir garip, Rob. Cooper yaklaşık 36 saattir ölü olduğunu söylüyor ama cesette hiç böcek yok ve arkeologların da ceset dün burada olsa onu gözden kaçırmış olacaklarını sanmıyorum."

"Öyleyse burası asıl olay yeri değil."

"Kesinlikle değil," dedi Sophie. "Kayanın üzerinde hiç kan yok, kafasındaki kanamadan bile tek damla kan bulaşmamış. Kız başka bir yerde öldürülmüş, bir gün kadar cesedi saklayıp sonra da buraya atmışlar."

"Başka ne buldunuz?"

"Bir sürü şey. Görünüşe göre bu civarda yaşayan gençler bu alanda dolaşmayı seviyormuş. Sigara izmaritleri, bira kutuları, kola kutuları, sakız, iki kullanılmış prezervatif. Bir şüpheli bulursanız, laboratuvarda tüm bunları deneyerek eşleştirme yapabilirler -ki bir kâbus olur- ama dürüst olmak gerekirse, ben burada gençlerin çöplerinden başka bir şey görmüyorum. Her taraf ayak izi dolu. Bir saç tokası -bizim kıza ait olduğunu sanmıyorum. Tokayı kayanın diplerine doğru kazarken bulduk ve uzun süredir oradaymışa benziyor. Kontrol etmek isteyebilirsin. Gençlerden birine ait gibi görünmüyor, tamamı plastik, ucunda bir çilek deseni var. Bunları çoğunlukla daha küçük çocuklar kullanır."

san kanar kalkıyor

Kendimi zamanda geri gitmiş gibi hissettim ve dengemi korumak için yana adım atmam gerekti. Cassie'nin Sophie'ye "Büyük ihtimalle ona ait değildir," dediğini duyduğumda hâlâ başım dönüyordu. "Kızın giydiği her şey mavi ve beyaz, saç tokalarına kadar. Yine de kontrol ederiz."

"Sen iyi misin?" diye sordu Sophie bana.

"İyiyim," dedim. "Kahveye ihtiyacım var."

Duble espressoların şehri Dublin'de yeni moda. her tür ruh hali değişikliği için kahveyi suçlamak. Bunu, şehir 'çay dönemini' yaşarken de yapmayı denemişlerdi ama o zaman işe yaramamıştı, en azından sokaktaki insan için inandırıcılığı yoktu. Ama artık kahve meselesinde moda 1-0 galip gö-. rünüyor.

"Ona doğum gününde damardan kafein iğnesi hediye edeceğim," dedi Cassie. O da Sophie'den hoşlanır. "Kahve içmeden hiçbir işe yaramıyor. Ona taştan bahset."

"İki ilginç şey keşfettik," dedi Sophie. "Şu büyüklükte bir taş bulduk." Elini beş santim genişliğinde çukurlaştırdı. "Onun silahlardan biri olduğuna eminim. Duvarın yanında, çimenlerin arasında duruyordu. Üzeri saç parçaları ve kanla kaplıydı."

"Parmak izi?"

"Hayır. Birkaç parça iz var ama eldivenden bulaşmışa benziyor. Asıl ilginç olan taşı bulduğumuz yer. Konumunu düşünecek olursak katil, duvarın üzerinden atlayarak gelmiş ve atmak için cesedi buraya getirmiş olabilir. İyi de taşı neden yanında taşımış?"

"Taş zaten çimenlerin arasında olamaz mı?" diye sordum. "Belki cesedi taşırken onun üzerine bırakuğı için kan ve saç bulaşmıştır."

"Sanmıyorum," dedi Sophie. Ağırlığını bir ayağından diğerine geçiriyor, teknik olarak beni cesedin yanına gitmem için sıkıştırıyordu. İşe dönmek istediğı için böyle davrandığını biliyordum. Cesetlerle bir sorunum yoktur, bunun gördüğüm en korkunç ceset olacağını sanmıyorum -geçtiğimiz yıl bundan daha küçük bir çocuğun, babası tarafından ikiye ayrılacak kadar tekmelenmiş cesediyle karşılaşmışım- ama içim bir tuhaf. Beynimde bulutlar uçuşuyor. Belki gerçekten de kahveye ihtiyacım var, diye düşünüyorum. "Taşın kanlı kısmı alta bakıyordu. Ve üzerindeki çimenler hâlâ taze, canlı; taş uzun süredir orada duruyor olamaz."

"Aynca kız buraya getirildiğinde kanaması yokmuş," dedi Cassie.

"Ah evet -diğer ilginç detay," dedi Sophie. "Gel de şuna bak."

Eğilip kaçınılmaz adımı atarak olay yeri şeridinin altından geçtim. Diğer teknisyenler kayanın kenarından çekilip bize yer açtı. İkisi de genç, taliminimce hâlâ stajlarını yapmakta olan gençlerdi. O an onların gözüne nasıl görüldüğümüzü düşündüm: Ne kadar yaşlı, ne kadar ciddi, yetişkinliğin pazarlıklarında ve oyunlarında ne kadar deneyimli, güvenli. İfadesiz yiizleriyle çocuğun cesedine doğru omuz

omuza ilerleyen iki cinayet dedektifinin görüntüsünde insanı sakinleştiren, etkileyen bir şeyler vardır.

Kız sol tarafı üzerinde yatıyordu. Yetişkinlerin konuşmalarından sıkılıp sırtını dönmüş, uyuyakalmış gibi bir görüntüsü vardı. Sol kolu sunağın ucundan aşağı sallanıyordu, sağ koluysa göğsünün üzerindeydi. Eli garip bir açıyla bükülmüştü. Duman mavisini bir pantolon, üzerinde mısır resimleri olan beyaz bir tişört ve beyaz spor ayakkabı giymişti. Ufak tefek olmasına karşın sağlıklı görünüyordu. On-on üç yaşları arasında olduğuna emindim. Ağzı kan içindeydi, burnu ve ön dişleri kırılmıştı. Cassie haklıydı, kız acı çekmiş olmalıydı. Bir esinti kızın saçlarını uçuşturdu. Teknik ekip cesedin ellerine plastik torba geçirmiş ve torbaları bileklerinden bağlamıştı.

"Direnmış," dedi Sophie. "Tırnakları kırılmış ama içlerinde DNA bulacağımızdan emin değilim -temiz

görünüyorlar- yine de giysilerinden temas yoluyla bulaşmış iplik parçaları toplayabileceğimizi sanıyorum."

Bir an için onu orada öylece bırakma isteğiyle sarsıldım, teknisyenlere gitmelerini işaret etmek, morg görevlilerine defolup gitmelerini söylemek... Zaten canına okunmuştu. Bu kıza kalan son şey ölümdü ve ben, en azından bunu ona bırakmak istiyordum. Onu yumuşak bir battaniyeye sarmak, saçlarını taramak ve yapraklardan bir örtünün üzerine bırakmak istiyordum. Onu uykunun kollarına teslim etmek, ırmağın üzerinde süzülürken sırrını sonsuza kadar beraberinde götürmesine izin vermek... Hayatta kalmak için o kadar çabalamıştı ki.

"Bende de aynı tişörtten var," dedi Cassie alçak sesle. "Panny's Kids'den." O tişörtü Cassie'nin üzerinde daha önce gördüm, bundan sonra asla giymeyeceğine eminim. Te

cavüze uğramış masumiyetin görüntüsü. İnsanın ağzında kalan buruk bir tat. Kan tadı.

"Sana asıl göstermek istediğim şu," dedi Sophie düz bir sesle. Mezarlık duygusallıklarından da, olay yeri esprilerinden de hoşlanmaz. Zamanı lafla boşa harcayacağımıza olay üzerinde çalışmamız gerektiğini düşünür. Kayanın ucunu işaret eni. "Eldiven ister misin?"

"Hiçbir şeye dokunmayacağım," dedim çimenleri iki yana iterken. Bulunduğum yerden kızın bir gözünün açık olduğunu görebiliyordum, uyuyor numarası yapıyormuş gibiydi. Hatta bir an için ayağa fırlayıp, "Nasıl kandırdım ama!" diye bağırmasını bekledim. Bağırmadı. Kolunun üzerinde bir böcek sistematik hareketlerle ilerliyordu.

Kayanın üzerine bir parmak genişliğinde bir delik açılmıştı. Kenardan bir iki santim içerdeydi. Zaman ve hava koşulları taşı kaygan, neredeyse pürüzsüz hale getirmişti ama taş ustasının o tek vuruş hatasını yaptığı yerde küçük bir delik duruyordu. Deliğin içindeyse siyah bir madde vardı.

"Helen fark etti," dedi Sophie. Teknisyen kız bana utangaç bir gülümseme gönderdi. "Test ettiğimizde kan olduğu ortaya çıktı -eğer insan kanıysa size haber veririm. Bizim cesedimizle ilgisi olduğunu sanmıyorum, kızın cesedi buraya getirilmeden önce kanı pıhtılaşmış olmalı, ayrıca bu kanın en az üç beş yıllık olduğuna eminim. Bir hayvandan kalma olabilir, gençlerden birinden kalma olabilir ama yine de ilginç."

Jamie'nin bileğinin zarafetini, Peter'ın saçlarını kestirdiğinde ortaya çıkan beyaz boyun çizgisini düşündüm. Geçmiş... Kafamı çevirdiğimde Cassie'nin bana bakmaktan kaçındığını fark ettim. "Nasıl bir bağlantı olabileceğini bilmiyorum," dedim. Ayağa kalktım -hâlâ dengemi bulmakta güçlük çekiyordum- ve bir an için gözlerim karardı.

ŞEY - 33

Kazı alanından ayrılmadan önce kızın cesedinin çevresinde dolaşıp bütün ayrıntıları tek tek hafızama kazıdım: Evler, tarlalar, açılar, bağlantılar. Kasaba sınırı tarafındaki kulübenin sahibi, kazı alanının manzarasından hoşlanmıyor olsa gerek, duvar boyunca uzanan ve bir tür sınır işlevi gören ağaçları olduğu gibi bırakmıştı. Bir tanesinin üst dallarından birinde rüzgarda sallanan mavi bir ip parçası vardı. Gotik hikayelerdeki linç kalabalıklarını ya da geceyarısı cinayetlerini hatırlatan bir havası vardı ipin ama ben aslında ne olduğunu biliyordum. Bir salıncaktan artakalmış bir parçaydı.

Knocknaree'yi başka birinin başına gelmiş bir olaymış gibi düşünmeye alışmış olsam da bir parçam buradan hiç ayrılmamıştı. Templemore'da aylaklık eder ya da Cassie'nin kanepesinde kıvrılırken içimdeki yorulmak nedir bilmeyen çocuk tekrar tekrar salıncakta sallanmış, Peter'ın peşinden duvardan atlamış, kahkahalar atarak ağaçların arasında kaybolmuştu.

Şaşkınlıktan donup kalmış ailemin, medyanın, polisin, hatta benim bile, bir şekilde bağışlanmış olan çocuk olduğuma inandığımız zamanlar oldu. Peter'ı ve Jamie'yi götüren sapığın gölgesinden kurtarılıp eve geürilen çocuk. Ama artık öyle olmadığını biliyordum. Pek çok yönden mecazi denemeyecek bir şekilde, ben o ormandan hiç ayrılmadım.

3

İnsanlara Knocknaree'den bahsetmiyorum. Neden bahsetmem gerektiğini de anlamıyorum: Bunun var olmayan anılarımla ilgili sonsuz sonıya yol açmaktan ya da gereksiz ve işlevsiz sempati gösterilerinden başka bir sonucu olmuyor çünkü. İnsanlar, psikolojimle ilgili yanlış çözümlerle bulunarak canımı sıkıyor. Hayır, bunların hiçbirisiyle uğraşmaya niyetim yok.

Kaçınılmaz olarak ailem geçmişimi biliyor; Cassie, yatılı okuldan hâlâ ara sıra görüştüğüm Charlie adlı bir

arkadaşım ve bir ara çıktığım Gemma adlı bir kız da. On dokuz yaşındayken birlikte çok vakit geçirirdik, garip bir kızdı, Knock- naree hikayesiyle onu etkileyebileceğimi düşünmüştüm.

Başka kimse bilmiyor.

Yatılı okula gittiğimde Adam'ı bırakıp ikinci adım olan Ryan'ı kullanmaya başladım. Bu ailemin fikri miydi, yoksa benim mi hatırlamıyorum ama iyi bir fikirdi. Sadece Dublin telefon defterinde bile beş sayfa Ryan var ama Adam o kadar yaygın bir isim değil ve o dönemde benimle ilgili haberler bıkkınlık verecek derecede yoğundu (İngiltere'de bile! Tuvalete gidip gizlice benimle ilgili haberleri tarardım

T

ŞEY - 35

gazetelerde). Eninde sonunda biri bağlantıyı kurardı. Oysa bu haliyle, kimsenin Dedektif Rob'la Knocknareeli küçük Adam Ryan arasındaki bağlantıyı kurabileceğine ihtimal vermiyordum.

O'KelIy'ye anlatmalıydım belki biliyonım ama doğruyu söylemek gerekirse, bu seçeneği bir an olsun aklımdan geçirmedim. Davadan alınmama neden olurdu bu çünkü -en ufak bir duygusal bağımızın olabileceği davalara bakamayız- ve ormandaki o gün yeniden gündeme gelirdi Bunun da kimseye bir yararı olacağına inanmıyordum. Hâlâ ilk seferki sorguma dair canlı anılar dolaşıyordu zihnimde; sert erkek sesleri, tekrar tekrar sorulan sorular -benim beynim- deyse masmavi, beyaz bulutlarla dolu bir gökyüzü, rüzgar yemyeşil çimenleri hışırdatarak esiyor. Olaydan sonraki birkaç hafta boyunca tüm görebildiğim ve duyabildiğim buydu. O zamanlar bununla ilgili herhangi bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum ama dönüp baktığımda gözüme korkutucu görünüyor: Dedektifler ne zaman gelip zihnimin yüzeyini kazısalar, kafamda beyaz bulutlar uçuşmaya başlıyor, dün yadan kopuyordum.

Tekrar tekrar denediler. Önce birkaç ayda bir, okul tatile girdiğinde, sonra bir iki yılda bir. Hiçbir zaman onlara anlatacak hiçbir şeyim olmadı. Yaklaşık olarak okulu bitirdiğim sıralarda gelmeyi bıraktılar. Bunun çok doğru bir karar olduğuna inanıyorum çünkü o kadar zaman sonra bir bilgi verebilecek olsam bile, işe yaracağından şüpheliyim.

Ve O'KelIy'ye hiçbir şey anlatmamak çekiciydi sanırım, dürüst davranmam gerekirse, egom, bu sırrı kimse benden

şüphelenmeden dava boyunca içimde taşıma fikrinden hoşlanıyordu. Kendimi bir Amerikan filminde gibi hissediyordum.

Kayıp Kişiler'i aradığımda hemen bir isim verdiler. Katharine Devlin. On iki yaşında, bir yirmi beş boyunda, zayıf, uzun koyu renk saçlı, kahverengi gözlü bir kızın, Knocknaree Yolu 29 numaradan kayıp olduğu bildirilmiş (aniden hatırladım, bölgedeki bütün sokaklar Knocknaree Yolu. Knocknaree Caddesi, Knocknaree Açmazı gibi adlar taşır, herkesin postası birbirine karışırdı). Annesi saat 10:15'te onu uyandırmaya gittiğinde kızının odasında olmadığını görmüş. On iki ve üstü buralarda evden kaçmak için yeterli bir yaş olarak kabul edildiğinden, kızın evi kendi isteğiyle terk ettiğine karar verilmiş. Kayıp Kişiler de dosyayı açmadan bir gün beklemeyi uygun bulmuş. Ben onları aradığımda basın bültenini hazırlamış, akşam haberlerine yollamayı bekliyorlardı.

Kızın kimliği belirlendiği için hem memnundum, hem de hayaikınlığı yaşıyordum. Elbette İrlanda gibi küçük bir yerde bir kız çocuğu -hele de sağlıklı bir kız çocuğu- birileri onu aramadan kalmazdı. Ne var ki bu davayla ilgili pek çok şey zihnimi karıştırıyor, batıl inançlı bir parçam kızın kim olduğu asla ortaya çıkmadan, sanki birdenbire yokluktan belirmiş ve sonra da toprağa karışmış gibi isimsiz gömülmesini umuyordu. DNA'sının ayakkabılarındaki kana uyması gibi X-Files dizisi tarzı gelişmeler hayal ediyordum. Kimlik tespiti için Sophie'den bir polaroid çekmesini istedik -ailesine göstereceğimizden en az rahatsız edici olacak açıdan çekmeye çalıştı- ve barakaların yolunu tuttuk.

Biz yaklaşırken Hunt, İsviçre saatlerinden fırlayan o küçük adam heykelleri gibi, barakaların birinden dışarı fırladı. "Siz... eee... şey... kesin cinayet mi? Zavallı çocuk... Korkunç..."

"Olayın cinayet olduğunu resmen kesinleştirdik," dedim. "Ekibinizle görüşmemiz gerekiyor. Sonra da cesedi bu

lan kişiyle. Diğerleri işlerinin başına dönebilir, olay yeri şeridinin içinde kalan alana yaklaşmadıkları sürece mesele yok. Geri kalanlarla sonra konuşacağız."

"Nasıl olacak... yani onlara nereye girmemeleri gerektiğini gösterecek biri var mı?"

"Şeridi gözden çıkaracaklarını sanmıyorum," dedim. "Onun dışında kaldıkları sürece sonın yok."

"Ofis olarak kullanabileceğimiz bir yer gösterebilir misiniz bize?" diye sordu Cassie. "Günün geri kalanı ve belki sonrası için bir yere ihtiyacımız var. Neresi uygun olur?"

"Bulduklarımızı yerleştirdiğimiz barakayı kullanmanız en iyisi," dedi Mark aniden yanımızda belirerek. "Ofise bizim ihtiyacımız var ve geri kalan her yer vıcık vıcık." Uzun zamandır hiç kimsenin vıcık vıcık dediğini duymamıştım ama barakaların olduğu yana baktığımızda çamurlaşmış toprağı görünce aklıma daha uygun bir kelime gelmedi.

"İçeride bir masa, birkaç da iskemle olduğu sürece mesele değil," dedim ona.

"Ganimet barakası," diye tekrarladı Mark ikinci barakayı işaret ederek.

"Damien'in nesi var?" diye sordu Cassie, Hunt'a.

Adam karikatür tiplerini andıran edasıyla şaşkınlığını gizleyemeyerek umutsuzca gözlerini kırıştırdı. "Kim... hangi Damien?"

"Ekibinizden Damien. Daha önce bize lıcr zaman Damien ve Mark ın tur yaptırdığını ama Damien'in Dedektif Ryan'a çevreyi gösteremeyeceğini söylemişsiniz. Damien a ne oldu?"

"O, cesedi bulanlardan biri," dedi Mark, Hunt neler olduğunu kavramaya çalışırken. "Şok geçiriyor."

"Damien'in soyadı ne?" diye sordu Cassie not defterini çıkartıp.

"Donnelly," diye yanıtladı Hunt bir somya olsun yanıt verebilmiş olmanın mutluluğuyla. "Damien Donnelly."

"Cesedi bulduğunda yanında biri var mıydı?"

"Mel Jackson," dedi Mark. "Melanie."

"Gidip onlarla konuşalım," dedim.

Arkeologlar derme çatma kantinlerinde masanın etrafında oturmayı sürdürüyordu. On beş-yirmi kişiydiler ve içeri girmemizle beraber yavru kuşlar gibi senkronize biçimde kafalarını kapıya çevirdiler. Hepsi de yirmili yaşlarda gençlerdi; kızlar makyajsızdı, çoğu saçlarını atkuyruğu yapmıştı, erkeklerin çoğu da güneşte yanmıştı. Öğretmenlerin kâbusu olan öğrencileri andıran bir tanesi, belli ki sıkınadan, kırık bir CD'nin üzerinde çakmak aleviyle bir şeyler eritmeye başlamıştı. Ortaya çıkan sonuç (erimiş selofan, yamuk çay kaşığı, birkaç mısır gevreği vb...) espri yeteneğinden yoksun sanatçıların ürettikleri çağdaş sanat eserlerini, özellikle de modern

heykelleri andırıyordu. Köşede bir mikro- dalga fırın duruyordu ve içimdeki yaramaz çocuk neler olacağını görmek için ona CD'yi mikrodalgava koymasını önermeyi istedi.

Cassie'yle aynı anda konuşmaya başladık ama konuşmayı ben sürdürdüm. Aslında baş dedektif oydu çünkü davaya, "Biz bakarız," diyen o olmuştu. Ama o an, benim de en az onun kadar etkili olabileceğimi göstermek istiyordum. Zaten biz çoğunlukla baş dedektif usûlü çalışmazdık, ekibin diğer üyeleri, tahtada baş dedektif başlığı altında M&R yazıldığını görmeye alışmıştı.

"İyi günler," diyerek girdim söze. Çoğu bir şeyler mırıldandı, heykeltıraş çocuk, "Tünaydın," diye atladı. Kızlardan hangisini etkilemeye çalıştığını merak ettim. "Ben Dedektif Ryan, bu da ortağım Dedektif Maddox.

Bildiği

ni7. gibi kazı alanında günün erken saatlerinde bir kız çocuğunun cesedi bulundu."

Adamlardan biri derin bir nefes verdi. Köşede iki kızın koruması altında duruyor, kahve fincanını iki elinin arasında sıkı sıkı tutuyordu. Erkek müzik gnıplarının vokalistleri- ni andıran, bebeksi bir ifade taşıyan bir yüzü ve kahverengi bukleleri vardı. Onun Damien Donnelly olduğundan adım gibi emindim. Diğerleri de üzgün görünüyordu (heykeltıraş çocuk dışında) ancak hiçbiri şok geçirmiyordu.

"Her birinizle konuşmamız gerekecek," dedim. "Lütfen bu gerçekleşene kadar kazı alanını terk etmeyin. Biraz uzun sürebilir ama katlanacağınızı umuyoruz."

"Şüpheli miyiz?" diye adadı heykeltıraş çocuk.

"Hayır," dedim. "Verebileceğiniz her türlü bilgiye ihtiyacımız var."

"Ha." Hayal kırıklığına uğramış olarak sandalyesine geri oturdu ve CD'nin üzerinde bir çikolata parçasını eritmeye koyuldu. Onu o kadar kıskandım ki: Ne kadar korkunç olursa olsun, her şeyi soğukkanlı bir maceraya dönüştürebilen insanlardan olmayı hep istemişimdir.

"Bir şey daha," dedim, "Gazeteciler yakında buraya üşüşmeye başlar. Lütfen onlara hiçbir şey söylemeyin. En önemsiz detay bile bütün davanın yıkılmasına neden olabilir. Aklınıza sonradan bir şeyler gelmesi ihtimaline karşı, size kartlarımızı bırakacağız. Gazetecilerle değil, bizimle görüşmeyi tercih ederseniz seviniriz."

"Ya, örneğin bir milyon dolar teklif ederlerse?" dedi heykeltıraş çocuk.

Ganimet barakası beklediğimden çok daha gösterişsizdi. Mark değerli eşyaları götürdüklerini söylediğinde gözümün önüne altın kupalar, sikkeler, iskeletler gelmişti

(Kazıdan

altın sikkeler çıkıyor olsaydı yine de otobanı buradan geçirirler raiydi?). Oysa önümde duranlar, üstü kağıtlarla kaplı bir masa, plastik torbalara yerleştirilmiş inanılmaz miktarda kırık tabak çanak ve birkaç metal parçasıydı.

"Bulduklarımızın bir kısmı," dedi Hunt döküntüleri işaret ederek. "İsterseniz... ya da başka bir zaman... Çok boş takı ve giysi parçaları bulduk."

"Başka bir zaman onları görmeyi çok isteriz. Doktor Hunt," dedi Cassie, "izin verirseniz şimdi Damien'la görüşmek istiyoruz. Onu buraya yollayabilir misiniz?"

"Damien," diye mırıldanan Hunt dışarı çıkınca, Cassie kapıyı arkasından kapatı. "Bu adam kazıyı nasıl yönetiyor?" Sonra da masanın üzerindeki kağıtları incelemeye koyuldu. Eski paralardan çıkartılmış çok detaylı kalıplar ve çizimler duruyordu masadaki kağıtlar arasında.

"Mark gibi adanılan işe alarak."

Cassie güldü. "Saç tokasına ne diyorsun?"

Çizimlere bakmayı sürdürdüm. "Jamie Rowan'in o tarife uyan bir toka taktığını sanıyorum."

"Ah, merak ediyorum, acaba bu dosyada var mı, yoksa sen mi hatırladın?"

"Ne fark eder ki?" Sesim istediğimden daha uyuz çıktı.

"Eğer arada bir bağlantı varsa bunu kendimize saklayamayız," dedi Cassie. "O durumda, kanın senin ayakkabılarında bulunan kanla eşleştirilmesini istememiz gerekecek ve eğer toka dosyada da geçen bir bağlantıysa, bunu yaparken senin kimliğini açıklamamız gerekmeyebilir. Ama dosyada yoksa Sophie'ye mantıklı bir açıklama yapmalıyız."

"Dosyada geçtiğine emin sayılırım," dedim. Kenarını tuttuğum masa sallanıyordu. Cassie masanın ayaklarından birinin altına kağıt sokarak dengesini düzeltmeye çalıştı. "Bu akşam yeniden kontrol ederim. O zamana kadar Sophie'ye bir şey söyleme, tamam mı?"

"Olur," dedi Cassie. "Eğer o bilgi dosyada yoksa, etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmamız gerekecek." İki eliyle tutup masanın dengesini kontrol etti. "Rob, bu davayla ilgili bir sorunun var mı?"

Yanıt vermedim. Pencereden morgdan gelenlerin, cesedi plastik bir torbaya yerleştirdiklerini görebiliyordum. Sophie neler yapmaları gerektiğini işaret ediyordu. Ceset taşınırken ağırlıksız görünüyordu. Onu araca yerleştirdiler. Rüzgar camın aralığından geçmeyi başararak yüzüme ulaştı. O anda, "Kapa şu lanet çeneni!" diye bağırarak istedim. "Davanın canı cehenneme, istifa ediyorum." Ya da buna benzer anlamsız, dramatik bir jest yapmak istedim işte. Ama Cassie masaya yaslanmış yanıtımı bekliyordu ve benim savunma mekanizmam, her zaman için kabul edilebilir olanı ani tepkilere tercih etmiştir.

"Bir sorunun yok," dedim. "Çok sinir bozucu davranmaya başlarsam bana bir tekme at yeter."

"Büyük bir zevkle," dedi Cassie sırıtarak. "Bütün bu çizimlere baksana... Umarım bu iş bitmeden doğru düzgün göz atma şansımız olur. Sana çocukken arkeolog olmak istediğimden bahsetmiş miydin?"

"Evet, yaklaşık bir milyon kere."

"Balık hafızasına sahip olman ne güzel öyleyse," dedi gülerek. "Arka bahçeyi kazıp dururdum ama bütün bulabildiğim kuyruğu kırık bir ördek biblosu oldu."

"Görünüşe göre çocukken kazı yapması gereken benmişim," dedim. Başka zaman olsa şu an kanun kuvvetlerinin kaybının, arkeolojinin kazancı olacağına dair beylik bir espri yapardım ama hiç havamda değildim. Döküntüleri işaret ettim. "Dünyanın en büyük kırık çanak çömlek koleksiyonuna sahip olabilirmişim."

Damien içeri girdiğinde yaralı bir kedi yavrusu gibi görünüyordu. Kahve fincanı hâlâ elindeydi. "Doktor Hunt beni görmek istediğinizi söyledi."

"Evet," dedi Cassie. "Lütfen otur."

Oturup elindeki fincanı masaya bıraktı. Sonra fikrini değiştirip yeniden eline aldı ve mahzun mavi gözlerini bize dikti. Bu kesinlikle Cassie'nin bebeği idi. Kadınların kendisiyle ilgilenmesine alışkın olduğu her halinden belliydi Damien'in. Zaten sınırları gerilmişti, bir erkek tarafından sorguya çekilmek tamamen içine kapanmasına neden olurdu. Elinde işe yarar bir bilgi varsa bile öğrenemezdik.

"Dinle," diye söze başladı Cassie yumuşak bir sesle. "Kötü bir şok geçirdiğini biliyoruz. Şimdi, zamanı dilediğin gibi kullanarak bize neler olduğunu anlatabilecek misin? Sabah cesedi bulmadan önce neler yaptığından başla istersen."

Damien derin bir nefes alıp dudaklarını yaladı. "Şey... Ortaçağ'dan kalma kanalizasyon sistemiyle uğraşıyorduk. Mark kanalı ne kadar derine takip edebileceğimizi görmek istedi. Anlıyorsunuz ya, artık son kazıları yapıyoruz, iş bitmek üzere."

"Kazı ne süredir devam ediyor?" diye sordu Cassie.

"İki yıldır ama ben hazirandan beri buradayım. Üniversitede öğrenciyim."

"Hep arkeolog olmak istemişimdir," dedi Cassie ona. Masanın altından ayağına bir tekme attım, o da benimkine attı. "Kazı nasıl gidiyor?"

Damien'in yüzü aydınlandı, mutluluktan havalara uçmuş gibi görünüyordu, gerçi her zaman yarı şaşkın bir görüntü sü olduğunu tahmin ettiğimden, bu neşeyi fazla ciddiye almadım. "Muhteşem. Geldiğime o kadar memnunum ki."

"Seni çok kıskanıyorum," diye devam etti Cassie. "Haftalık ya da aylık çalışmaya gelen gönüllüleri de kazıya kabul ediyor musunuz?"

"Maddox," dedim sert bir sesle. "Kariyer değişikliğini daha sonra tartışabilir misiniz?"

"Affedersiniz," diyen Cassie gözlerini devirerek Damien'a gülümsedi. Çocuk da ona gülümseyerek karşılık verdi. Damien'dan hoşlanmamaya başlamıştım. Hunt'ın neden onu turlarla görevlendirdiğini anlayabiliyordum; çocuk halka ilişkilercilerin hayaliydi. Mavi gözlü, yakışıklı, kadınların hoşlandığı türden mahzun köpek bakışlı... Sanırım Cassie de sarı saçlı, sürekli korunmaya ihtiyacı varmış gibi görünen kızlara karşı benzer bir tepki duyuyordur. "Tamam," diye devam etti. "Demek bir ara taşın oraya gittiniz?"

"Bitkileri ve toprağı temizlememiz gerekiyordu," diye anlatmaya başladı Damien. "Arazi buldozerler tarafından geçen hafta açıldı ama taş zarar vermelerinden korktuğumuzdan araçları fazla yaklaştırmadık. Çay molasından sonra Mark, bana ve Mel'e diğerleri kanalizasyonla uğraşırken taşı temizlememizi söyledi."

"Tam olarak kaçta?"

"Çay molası on biri çeyrek geçe biter."

"Ya sonra...?"

Yutkunup bakışlarını kahve fincanına çevirdiğinde Cassie onu cesaretlendirmek için öne eğilme ihtiyacı duydu.

"Şey... Taşın orada bir şey vardı. Önce bir ceket olduğunu sandım, birilerinin ceketini taşın orada unuttuğunu... Sanırım, 'Bu da ne?' dedim Mel'e. Yakına gittik..." Elleri titremeye başlamışu. "Bir insandı. Baygın olabileceğini düşünüp yanına gittim, onu sarstım, kolunu tuttum ve kolu... garipti. Soğuk. Elimi ağzının üzerine götürüp nefes alıp almadığına baktım, almıyordu. Üzerinde kan vardı. Yüzünde. Ölmüş olduğunu anladım." Yeniden yutkundu.

"Çok iyi gidiyorsun," diye cesaret verdi Cassie. "O zaman ne yaptınız?"

"Mel, 'Aman Tanrım,' gibi bir şey söyledi ve koşa koşa Doktor Hunt'ı bulmaya gittik. O da hepimize kantinde beklememizi söyledi."

"Tamam Damien. Şimdi çok dikkatli düşünmeni istiyorum. Bugün sana garip gelen bir şey gördün mü hiç? Ya da son birkaç gün içinde? Etrafta sıradışı biri, yeri değişen bir eşya?"

Gözlerini boşluğa dikerek biraz düşündükten sonra yanıtladı. "Büyük ihtimalle önemli değildir ama ..."

"Her şeyin bize yardımı dokunabilir," dedi Cassie. "En ilgisiz görünen detayın bile."

"Tamam." dedi Damien. "Pazar günü eve dönmek için otobüsü bekliyordum. Ana kapının orada. Bir adamın yoldan gelip araziye girdiğini gördüm. Ona neden dikkat ettiğimden bile emin değilim. Araziye girmeden önce çevresine bakındı; sanki birinin kendisini izleyip izlemediğini kolaçan ediyor gibiydi."

"Ne zaman oldu bu?"

"Beş buçuk, bazen de altıya yimii kala bitiririz çalışmamızı. İşin diğer garip tarafı da buydu. Buralarda arabasız ulaşılabilecek, dükkan ve bar dışında hiçbir yer yok. Dükkan saat beşte kapamıyor. Bu yüzden adamın nereden geldiğini merak ettiğimi hatırlıyorum."

"Nasıl görünüyordu?"

"Uzun boylu, belki bir seksen. Otuzlu yaşlarda, sanırım. İri. Galiba keldi. Koyu mavi bahçıvan pantolonu giymişti."

"Onun bir maket resminin çizilmesi için bize yardımcı olursan seviniriz. "

Alarma geçmiş görünen Damien gözlerini kırpıştırdı. "şey... onu net bir şekilde görmedim, yoldan geliyordu, arazinin diğerk tarafındaki girişin oradaydı. Doğru düzgün bakamadım."

"nemli değıl," dedi Cassie. "nemli değıl, Damien. Bize daha fazla detay verebileceğini düşünecek olursan haber ver, olur mu? Bu arada kendine dikkat et."

Damien'in adresini ve telefonunu alıp ona kanımızı verdik (Ona bir de lolipop verip bu kadar cesur davrandığı için tebrik etmek istedim, ne yazık ki lolipop standart prosedrmzde yer almıyor). Onu diğerklerinin yanına geri yollayıp Melanie Jackson'ı çağırdık.

"Tatlı ocuk," dedim, ne düşündüğümü belli etmeyen buses tonuyla.

"Evet," dedi onu sınadığımı anlayan Cassie. "Eğerk evcil hayvan istersem onu hatırlayacağım."

İnce, uzun bir İskoç kız olan Mel, Damien'dan daha çok işe yarardı. Kaslı kolları ve karmakarışık saçlarıyla oğlan çocuklarını andırıyordu.

"Belki çoktan öğrenmişsinizdir ama kız buralı," diye doğrudan söze girdi. "En azından bu civarda oturduğuna eminim."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Buralarda oturan çocuklar kazı alanına sık sık gelir. Yazın yapacak fazla işleri yok. Çoğunlukla hazine ya da iskelet bulup bulmadığınızı merak ederler. O kızı birkaç kere buralarda görmüşüm."

"En son ne zamandı?"

"İki, belki üç hafta önce."

"Yanında kimse var mıydı?"

Mel omuz silkti. "zel olarak hatırladığım biri yoktu. Bir sürü ocuk, sanırım."

Mel'den hoşlandım. O da sarsılmıştı ama belli etmeyi reddediyordu. Daha az teşvik ve pohpohlanmaya ihtiyaç duyarak temel olarak Damien'in anlattıklarıyla aynı şeyleri anlatı.

"ay molasından sonra Mark sunak taşma gidip temeline doğru kazmamı istedi. Damien benimle geleceğini söyledi. Çoğunlukla tek başımıza alışmayız çünkü kazmak çok sıkıcı olabiliyor. Yolun yarısına gelmiştik ki Damien, 'O da ne?' diye sordu. Ben de, 'Birisinin ceketi herhalde,' diye yanıt verdim. Daha yakına gittiğimizde bir ocuk olduğunu anladık. Damien nefes alıp almadığını kontrol etti ama l olduğunu anlaşılıyordu. Daha önce hiç ceset

görmemiştim ama—" Nefesini düzeltmeye çalıştı.
"Kahretsin. Uyuyor gibi görünüyordu... Yine de alılıyordunuz."

Son zamanlarda ölüm üzerine o kadar az kafa yoruyoruz ki, nikotin bandan ve yüksek proteinli mısır gevreklerini yiyerek hayatımızı uzatmaya çalıştığımız anları saymazsak, ölümsüz olduğumuza inanacağız neredeyse. Viktorya Dönemi'nin ölümü akılda tutmakla ilgili kararlılığını hatırlıyorum, o eski mezanaşına yazılan sözleri: "Hatırla yolcu, buradan geçerken / Ben de bir zamanlar senin olduğun yerdeydim / Aynı senin bir gün benim şimdi olduğum yerde olacağın gibi..."

Artık ölümü düşünmek 'havalı' kabul edilmiyor. Çağımızın belirleyici düşüncesi hız, pazar araştırmalarıyla şekillendirilmiş özel imalat bakış açıları, markalar ve markalaşmalar; biz şeylerin biz ne olduğunu varsayıyorsak öyle olmalarını istiyoruz ve ölümle o kaçınılmaz karşılaşmaya sıra geldiğinde bütün birikimimiz işe yaramaz bir çöp olarak kala kalıyor. O cesedin Melanie Jackson'ı, dünyadan habersiz bir Viktorya dönemi bakiresini sarstığından daha sert sarsmış olması da işte bu yüzden.

"Ceset dün de orada olsaydı, onu görmemiş olmanız mümkün mü?" diye sordum.

Mel gözlerini kocaman açtı. "Ah, kahretsin! Demek istediğiniz, ceset bütün gün orada mıymış?" Ardından başını iki yana salladı. "Hayır. Mark ve Doktor Hunt kazı alanını dün öğleden sonra baştan sona dolaştılar. Mutlaka görürlerdi. Bir tek bu sabah genel tarama yapılmadı çünkü hepimiz ne kadar derine inebileceğimizi düşünmekle meşguldük. Kanalizasyonun olduğu bölümden taş görmemiz mümkün değil."

Mel, Damien'in gizemli adamı da dahil olmak üzere, garip hiçbir şey görmemiş ya da duymamıştı. "Ama göremezdim de zaten çünkü ben otobüsle dönmüyorum. Dublinli olmayanlar için yakınlarda bir ev kiralandı, orada kalıyoruz. Mark'ın ve Doktor Hunt'ın arabaları var. Hiçbirimizin arazinin o tarafından geçmesi gerekmiyor."

Konuşmasından, Mel'in de benim gibi Damien'in mavili adamıyla ilgili şüpheleri olduğu izlenimine kapıldım. Damien bende, sizi mutlu etmek için her şeyi söyleyebilecek insanlardan olduğu izlenimini uyandırmıştı.

Sophie ve teknik ekibi sunak taşında yaptıkları araştırmaları tamamlamış, inceleme alanını dışa doğru genişletiyorlardı. Ona Damien Donnelly'nin cesede dokunduğunu söyledim. Aradan çıkartmak için onun da parmak izlerini almamız gerekecekti.

"Ne aptal," dedi Sophie. "En azından kızın üzerini örtmeye falan kalkmadığı için kendimizi şanslı saymalıyız." Üzerindeki araştırmacı giysisi içinde terliyordu. Teknik ekipten bir çocuk, çizim yaptığı defterdeki kağıdı kopartıp baştan çizmeye başladı.

Arabayı kazı alanında bırakıp yoldan araziye doğru ilerlerken kaslarımın duvardan atladığım zamanı hâlâ hatırladıklarımı keşfettim. Ayağımı nereye koyduğumu, düşüşün verdiği hissi... Cassie yol üzerinde, dükkana uğramamızda ısrar etti; saat ikiyi geçmişti ve yemek için başka şansımız olmayabilirdi. Cassie ergenlik çağındaki bir oğlan gibi yer ve öğün kaçırmaktan da nefret eder. Öğünlerine dikkat eden ve salatayla karın doyuran kadınlardan hoşlanmadığım için bu aslında hoşuma gider ama o gün olabildiğince çabuk oradan uzaklaşmak istiyordum.

Dükkanın dışında bekledim. Cassie elinde iki sandviçle dışarı çıkıp birini elime tutuşturdu. "İşte. Bayılıp başıma kalmanı istemiyorum."

"Aç değilim."

"Kahrolası sandviçi ye, Ryan. Eğer bayılırsan seni eve taşımayacağım." Hayatımda hiç bayılmadım ama iyice acıkana kadar yemeyi unutmak gibi bir eğilimim vardır.

"Sana aç olmadığımı söyledim," dedim sesimin yüksek çıkmamasına özen göstererek, oysa bir yandan da sandviçin kağıdını açıyordum. Cassie haklıydı, önümüzde uzun bir gün vardı. Yol kenarına oturup kolamızı içerek sandviçlerimizi yedik. Tavuklu sandviç plastik tadmdıydı ve kola fazla sıcaktı. Midem biraz bulandı.

Size hayatımın Knocknaree'de olanlar tarafından şekillendiği izlenimini vermek istemiyorum. Yirmi yıl boyunca etrafta, geçmişindeki karanlık sayfalar tarafındım kovalanan bir silüet olarak dolaşmadım, sigara dumanı eşliğinde anılara dalmadım. Knocknaree yüzünden geceleri uykum kaçmadı, iktidarsızlık sorunu yaşamadım ya da ağaçlara ve ya herhangi bir şeye karşı patolojik bir korku geliştirmedim. Televizyon filmlerinde rastlayacağınız

türden şeylerin hiçbirisi benim başıma gelmedi. Bir terapistim yok ve acı çekmiyorum ve bana kendimi unutturacak kadar geveze bir kadınla evlenmek istemiyorum. Bazen gazetede kayıp insanlarla ilgili haberleri okurken yüzümde silik bir gülümsemeyle Jamie'nin ya da Peter'ın nerede olabileceğini düşünüyorum. Kayıp turistler ve İrlanda efsaneleri arasında bir yerlerde, onlara ait anılarım hâlâ sağlam duruyor. Yine bazen bu tür yazıları okurken ellerimin titrediğini fark ediyorum. Ama bu fiziksel bir refleks ve birkaç dakikadan uzun sürmüyor.

Olayların üzerimde etkileri olmuş olmalı ama benim için bu etkilerin neler olduğunu anlamak oldukça zor. Ne de olsa on iki yaşındaydım ve o yaşta çocuklar bir gecede değişirler. Karakter özelliklerimden hangilerinin o zamandan kalma, hangilerinin sonradan gelişmiş olduğunu bilmiyordum. Olaydan birkaç hafta sonra yatılı okula yollandığım için hayatım yeniden ve kökünden değişmişti. Okul beni o olaydan daha çok korkuttu ve değiştirdi, bundan eminim. Knocknareeli çocuk orada yok oldu. Ama işte şimdi, burada, yeniden o çocuğun varlığını hissediyorum. Ve onunla ne yapacağını konusunda hiçbir fikrim yok.

"Zavallı çocuk," dedi Cassie aniden. "Zavallı çocuk."

Devlinler'in evi arazideki diğer evlerin aynısıydı. Evin önünde yeşil bir bahçe vardı. Diğer komşular evlerini kişiselleştirmek adına anlamsız küçük çabalara girişmiş fakat Devlinler hiçbir şey yapmamış, evi aldıkları gibi bırakmışlardı. Bu da eve orijinallik kazandırmıştı haliyle. Kasabanın girişine doğru, kazı alanının yanındaki araziye yakın bir bölgede yaşıyorlardı. Belki beş sokak mesafe vardı arada. Üniformalı polisleri, teknik ekibi, morg aracını görmelerine engel olacak kadar uzak bir mesafe demekti bu. Oysa tek bir bakışta neler olduğunu anlayabilirlerdi.

Cassie zili çaldığında kapıyı kırklı yaşlarda bir adam açtı. Benden birkaç santim kısa, hafif göbekli, koyu renk saçlıydı. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Üzerinde bir hırka ve haki renkte bir pantolon olan adamın elinde bir kase mısır gevreği vardı. Onun ilerleyen aylarda öğreneceğini ben şimdiden biliyordum; bu. insanın hayatı boyunca içinde taşıyacağı türden bir acı. Hep bugünü, kaseden mısır gevreği yerken polisin gelip kızının öldüğünü haber verişini hatırlayacak.

Bir keresinde tanık sandalyesinde sinir krizi geçiren bir kadın görmüştüm. O kadar kötü dunımdaydı ki, mahkemeye ara verip doktor çağırmak zorunda kaldılar. Erkek arkadaşı, kadın yoga dersindeyken bıçaklanmıştı.

"Bay Devlin?" diye sordu Cassie. "Ben Dedektif Maddox, bu da Dedektif Ryan."

Gözleri büyüdü. "Kayıp Kişiler'den mi?" Ayakkabıları çamurlu ve pantolonunun paçaları ıslak. Kızını aramış olmalıydı. Yemek yemeye eve dönmüş olsa da belli ki aramaya devam etmeyi planlıyordu.

"Sayılmaz," dedi Cassie. Konuşmayı ona bıraktım. Korkak olduğum için değil, onun bu konularda daha iyi olduğunu bildiğimden. "İçeri girebilir miyiz?"

Adam elindeki kaseye baktıktan sonra onu yan taraftaki masaya bıraktı. Masada duran anahtarlığın üzerine bir miktar süt sıçradı. "Ne demek istiyorsunuz?" Korku yüzünden sesi saldırgandı. "Katy'yi buldunuz mu?"

Zayıf bir ses duyunca adamın omzunun üzerinden arkaya baktım. Merdivenlerin başında bir kız duruyordu, yüzü korku doluydu. Akla hayale sığmaz bir dehşetle, bir hayalet gördüğümü anladım. Bu kurbanımızdı: Taşın üzerindeki ölü kız. Kulaklarımda bir uğultu çınladı.

Bir saniye sonra dünya kendini düzeltti, uğultu yok oldu ve ne gördüğümü anladım. Fotoğrafı göstermemize gerek kalmayacaktı. Cassie de onu gördü. "Emin değiliz. Bay Devlin, bu Katy'nin kız kardeşi mi?"

Devlin, "Jessica," derken, küçük kız gözlerini Cassie'den ayırmadan ilerledi. "İkizler. Tek yumurta ikizleri. Ona benzeyen bir kız mı buldunuz?" Jessica gözlerini Cassie'yle benim aramda bir noktaya dikti. Kolları cansız bir şekilde iki yana sarkıyor, elleri kendisine büyük gelen kazağın kolları içinde görülmüyordu. "Lütfen Bay Devlin," dedi Cassie. "Eşiniz ve sizinle özel olarak konuşmamız gerekiyor." Jessica'ya göz ucuyla baktığında Devlin ne olduğunu anlayıp kızı omzundan tutarak uzaklaştırdı. Her şey donup kaldı o anda. Adam ne yapacağını bilemiyordu.

O noktada aslında ne söyleyeceğimizi anlamıştı. Elbette biliyordu. Eğer kızı canlı bulunsaydı, çoktan söylemiş olurduk. Yine de kapıdan çekilip eliyle girmemizi işaret etti. Oturma odasına gittik. Devlin'in kızına, "Vera Teyze'nin yanma git," dediğini duydum.

Oturma odasının korkunç tarafı her şeyin son derece olağan görünüyor olmasıydı. Tam bir banliyö evi oturma

odası. Pamuklu perdeler, koltukların kenarlarında çiçek desenli örtüler, camlı dolapta çay takımı. Her şeyin tozu alınmış, her şey parlak. Sallanan koltukta oturan kadın, ağzının çevresinde, endişeden kaynaklanan kırıışıklıklarla manzarayı tamamlıyordu.

"Margaret," dedi Devlin. "Bunlar dedektifler." Sesi gitar teli kadar gergindi. Kadirim yanına gitmek yerine koltuğun

kenarına geçmeyi tercih etti. "Neler oluyor?" diye sordu bize dönerek.

"Bay ve Bayan Devlin," dedi Cassie, "bınnu söylemenin kolay yolu yok. Arkeolojik kazı alanında küçük bir kızın cesedi bulundu. Onun kızınız Katharine olduğunu düşünüyoruz. Çok üzgünüm."

Margaret Devlin bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı. Gözlerinden yaşlar boşaldıysa da farkında değildi.

"Emin misiniz?" diye araya girdi Devlin. "Nasıl emin olabilirsiniz?"

"Bay Devlin," dedi Cassie nazıkçe, "kızın cesedini gördüm. Aynı kızınız Jessica'ya benziyor. Yann kimlik tespiti için sizden gelip cesede bakmanızı isteyeceğiz. Ama içimde onun kızınız Katy olduğundan yana hiçbir şüphe yok. Çok üzgünüm."

Devlin pencereye ilerledikten sonra eliyle ağzını kapattı. Margaret'ın, "Aman tanrım," dediğini duyduk. "Tanrım, Jonathan..."

"Ona ne olmuş?" diye sordu Devlin hırısla. "Nasıl—"

"Cinayet gibi görünüyor," diye yanıdadı Cassie.

Margaret ağır harekeüerle koltuktan kalktı. "Nerede o?" Gözyaşları lııç durmadan akıyordu ama sesi sakin, neredeyse hissizdi.

"Adli tabibin yanında," diye açıkladı Cassie. Eğer Katy farklı bir biçimde ölmüş olsaydı onları kızlarının yanına götürebilirdik. Ama bu şekilde, kafatası parçalanmış, yüzü kan içindeyken... Morgdaki çocuklar incelemeleri bittiği zaman kızın cesedinden bu dehşetin bütün izlerini sileceklerdi.

Margaret çevresine bakındı ve ellerini hırkasının cebine soktu. "Jonathan, anahtarlarımı bulamıyorum."

ŞEY - 53

"Bayan Devlin," dedi Cassie bir elini kadının omzuna koyarak, "sizi henüz Katy'ye götüremeyiz. Adli tabibin işi bitmeden olmaz. Onu görebileceğiniz zaman size haber vereceğiz."

Her an yere düşecekmiş gibi görünen Margaret ağır hare- kederle kapıya ilerledi. "Katy? O nerede?" Cassie yardım etmesi için Jonathan'a baktı ama adam iki eliyle cama yaslanmış hareketsiz duruyordu. Bir an nefes almadığını düşündüm.

"Lütfen Bayan Devlin," dedim onunla kapının arasına girerek. "Sizi en kısa zamanda Katy'ye götüreceğimize söz ve- riyonum fakat onu şu an göremezsiniz. Bu mümkün değil."

Kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikti. "Bebeğim," diye haykırdı ve omuzlan sarsılarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. Cassie onun yanına giderek onu nazikçe kavradı ve devrilmeden önce koltuğuna geri oturttu.

"Nasıl ölmüş?" diye tekrar sordu Jonathan gözlerini pencereden çekmeden. Kelimeler dudaklarından zorla çıktı. "Ne şekilde?"

"Adli tabip işini bitirene kadar emin olmamız mümkün değil," dedim. "Sizi bütün gelişmelerden haberdar edeceğiz."

Merdivenlerden ayak sesleri geldiğini duydum, kapı açıldı ve bir genç kız önümüze dikildi. Arkasında Jessica duruyor, bir tutanı saçım emerek bize bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi kız nefes nefese. "Katy'yi buldunuz mu?"

Kimse yanıt vermedi. Margaret yumruğunu ısırıp acı çektiğini belli eden bir inleme sesi çıkardı. Kız tek tek hepimizin yüzüne baktı. İnce uzundu ve kahverengi saçları omzuna bukle bukle dökülüyordu. Kaç yaşında olduğunu kestirmek güçtü -on sekiz, belki yirmi. Üzerinde şık, siyah bir takım, pahalı görünümlü beyaz bir gömlek vardı. Boynuna mor bir ipek eşarp dolamış, yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Varlığı, elektriği, hayat enerjisi oda yı dolduruyordu. O evin dekoru içinde irkiltici derecede aykırı görünüyordu.

"Lütfen," dedi bana dönerek. Sesi net, kelimeleri açıktı. Televizyon spikerlerinininkini andıran telaffuzunun, Jonathan ve Margaret'ın orta sınıf işçi ailesi aksanlarıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. "Neler oluyor?"

"Rosalind," dedi Jonathan. Sesi boğuk çıktığı için boğazını temizleyerek devam etti. "Katy'yi bulmuşlar. O ölmüş. Biri onu öldürmüş."

Jessica inledi. Rosalind bir an Jonathan'a bakakaldıktan sonra, dengesini kaybetmemek için kapının kenarına tutundu. Cassie onu kolundan tutup koltuğa götürdü.

Arkasına yaslanan Rosalind, Cassie'ye minnettar bir ifadeyle gülümsedi; Cassie de ona karşılık verdi. "Biraz su alabilir miyim?" diye sordu konuşabilecek hale gelince.

"Ben getiririm," dedim. Mutfakta -cilalı sahte rustik bir masa ve iskemleler- musluğu açarken etrafa şöyle bir göz attım. İçeride Margaret Devlin adına yazılmış bir şişe Valium dışında kaydadeğer hiçbir şey yoktu.

Bardağı götürdüğümde Rosalind büyük bir yudum su aldı. "Jess'i alıp yukarı götür," dedi Jonathan.

"Lütfen kalmama izin verin," diye yalvardı Rosalind. "Katy benim kız kardeşimdi, ona her ne oluyorsa dinleyebilirim. Şimdi daha iyiyim, dayanabilirim."

"Rosalind ve Jessica'nın kalmasını istiyoruz," dedim Dev- lin'e. "Bize yardımcı olacak bir şeyler biliyor olabilirler."

"Katy ve ben çok yakındık," dedi Rosalind bana bakarak. Gözleri annesininkiler gibi maviydi. Sonra bakışları arkama kaydı. "Oh, Jessica," dedi kollarını açarak, "Jessica hayatım, buraya gel." Jessica beni geçip vahşi bir hayvanın hızıyla kendini ablasının kollarına bıraktı.

"Böyle bir zamanda sizi rahatsız etmek zorunda olduğumuz için çok üzgünüm," diye başladım söze, "ama yanıtlanması gereken sorular var. Bunu ne kadar çabuk bitirirsek hepimiz için o kadar iyi olur. Şimdi konuşabilecek durumda mısınız, yoksa bir iki saat sonra mı gelelim?"

Jonathan Devlin bir iskemle çekip oturdu. "Şimdi yapın," dedi en sonunda, "ne soracaksanız sorun."

Yavaş yavaş onları günün başlangıcına götürdük. Katy'yi en son pazartesi sabahı görmüşlerdi. Dublin'in beş kilometre dışındaki Stillorgan'da beşle yedi arasında bale dersi vardı. Rosalind akşam yedi kırk beşte onunla otobüs durağında buluşmuş, birlikte eve yürümüşlerdi. ("O kadar iyi bir dansçıydı ki Kraliyet Bale Okulu'nda yeri hazırды," dedi Rosalind. "Birkaç hafta içinde gidecekti.") Rosalind ve Jessica daha sonra geceyi kuzenleriyle geçirmek için Vera Teyzele- ri'nin evine gitmişlerdi.

Katy ayını içmiş -daha doğrusu çay saatinde portakal suyu içip bezelye yemiş- ardından komşunun köpeğini gezdirmişti. Dokuzda on kala geri dönmüş, duş alıp ailesiyle televizyon izlemişti. Yazın her zaman yaptığı gibi saat onda yatmaya gitmiş, Margaret ona ışığı kapatmasını söyleyene kadar kitap okumuştu. Jonathan yatmadan hemen önce her zaman yaptığı gibi evi kontrol etmişti: Kapılar ve pencereler kilitliydi. Ertesi sabah yedi otuzda işe gitmek için kalktığında kızına veda etmemişti. n kapının zincirinin çıkmış olduğunu fark etmiş ama bunu her zaman erken kalkan Katy'nin yaptığını varsaymıştı. Kızının, kardeşleri ve kuzenleriyle kahvaltı etmek üzere teyzesinin evine gittiğini dşnmşti. ('Bunu bazen yapardı', dedi Rosalind. 'İyi kahvaltı etmeyi sever, annemse sabahları, şey... biraz tembeldir.')

"Bütün kızlarda n kapının anahtarı vardır," dedi Jonathan.

Dokuzu yirmi geçe Margaret kalkıp Katy'yi uyandırmaya gittiğinde kızın yerinde olmadığını grmşti. Margaret de Jonathan gibi Katy'nin teyzesine gittiğini varsaymış, emin olmak için Vera'yt aradığında öyle olmadığını öğrenmişti. Katy'nin bütün arkadaşlarını arayıp onlarda da olmadığını öğrenince polise haber vermişti.

Cassie ve ben endişeyle Devlinler'e bakıyorduk. Margaret hiç durmadan ağlıyordu. Jonathan odadan çıkıp bir mendille geri döndü. Bu sırada Vera Teyze olduğunu tahmin ettiğim, prtlek gözlü, ufak tefek bir kadın merdivenlerden aşağı indi. Kapının önünde bir an tereddüt ettikten sonra, oturma odası yerine mutfağa yöneldi. Rosalind'se Jessica'nın zayıf ellerini ovuşturuyordu.

Bize Katy'nin ne kadar iyi bir ocuk olduğunu anlattılar. Okulda çok başanlı değildi ama balede muhteşemdi. abuk fkelenirse de yakın zamanda ne ailesiyle, ne de arkadaşlarıyla kavga etmişti. Bize kontrol edebilmemiz için arkadaşlarının adlarını verdiler. Bale okuluna gideceği için çok mutluydu. Henüz oğlanlarla ilgilenmiyordu, dedi Jonathan, Tanrı aşkına, daha on iki yaşındaydı. Ama Rosalind'in yüzünde garip bir ifade belirlediğini görünce zihnime onunla ailesinden ayrı konuşmam gerektiğini not aldım.

"Bay Devlin," dedim, "Katy'yle ilişkiniz nasıldı?"

Jonadian fkelendi. "Beni neyle suçluyorsunuz?" Tam o anda Jessica isterik bir kahkaha atınca yerimden sıçradım. Rosalind dudaklarını bzp kafasını iki yana

sallayarak kardeşini uyardı. Küçük kız susup yeniden saç tutamını kemirmeye koyuldu.

"Kimse sizi bir şeyle suçlamıyor," dedi Cassie. "Bütün ihtimalleri ellediğimizi söyleyebilmek için bu soruyu sormak

zorundayız. Eğer herhangi bir ihtimali atlarsak, bu kişiyi yakaladığımızda avukatları bunu aleyhimize kullanabilir. Bu sorulara yanıt vennenin acı verici olabileceğini tahmin ediyordum ama size yemin ederim, Bay Devlin, o adamın elimizden kaçıp gittiğini görmek daha acı verici olacaktır."

Jonathan derin bir nefes alıp sakinleşti. "Katy'yle ilişkim harikaydı," diye söze başladı. "Benimle konuşurdu. Her baba kız gibi biz de tartışırdık ama birbirimizi severdik. O harika bir kızdı." İlk kez bunu söylerken sesi çatlamıştı.

"Ya siz Bayan Devlin?" diye sordu Cassie.

Elindeki mendille oynayan Margaret bir çocuk kadar itaatkardı. "Hepsi harikadır," dedi zayıf bir sesle. "Katy tam bir bebekli. Her zaman kolay bir çocuk oldu. Onsuz ne yapacağız bilmiyorum."

Jessica ya da Rosalind'e soru sormadık. Çocuklar kardeşleriyle ilgili olarak aileleri yanlarındayken nadiren doğruyu söyler. Jessica yaşlarında bir çocuk - özellikle de bu kadar küçük ve kafası karışıkça- bir kez yalan söyledi mi, yalan zihninde gerçeğe dönüşür ve bir daha asla gerçeğe ulaşamazsınız. Daha sonra Jessica'yla konuşmak için Devlinler'in iznini almayı deneyecektik. Eğer on sekiz yaşından küçükse Rosalind için de izin almamız gerekecekti. Bunun kolay olmayacağını tahmin ediyordum.

"İçinizden birinin aklına herhangi bir nedenle Katy'ye zarar vermeyi isteyecek biri geliyor mu?" diye sordum.

Bir an kimse bir şey söylemedi. Sonra Jonathan yerinden kalktı. "Aman Tanrım: Telefonlar!" Salonda bir ileri bir geri turiamaya başlamıştı.

"Telefonlar mı?" diye sordum.

"Tanrım. Onu öldüreceğim. Kazı alanında bulunduğunu mu söylemişsiniz?"

"Bay Devlin!" diye müdahale etti Cassie, "oturun ve bize neler olduğunu anlatın."

Devlin yavaş yavaş Cassie'ye odaklandı. Oturdu arna gözleri fıldır fıldır dönüyordu ve o telefonları kim ettiyse, içten içe onun peşine düşmeyi planladığını

tahmin etmek güç değildi. "Arkeolojik bölgeden geçecek otobanı biliyorsunuz, değil mi?" dedi. "Çevredeki çoğu insan buna karşı. Birkaç kişi evlerinin değerinin ne kadar artacağıyla ilgileniyor ama çoğumuz... Orası tarihi değer taşıyor. Özgün ve bize ait. Burada, Knocknaree'de bir kampanya düzenledik. Otobana Hayır!' Ben de kampanya başkanayım. Kampanyayı ben başlattım. Devlet binaları önünde gösteri düzenledik, politikacılara mektuplar yazdık -elimizden ne geliyorsa yapük."

"İşe yarar bir tepki almadınız mı?" diye sordum. Konuşmak onu sakinleştiriyordu. Ayrıca ilgimi çekmişti çünkü ilk bakışta onun bir haçlı seferi başlatacak türden bir adam ol- dığına ihtimal vermezsiniz. Devlin'de, ilk bakışta görülenden fazlası vardı.

"Sadece bürokrasiyle ilgili olduğunu sanmıştım. Değişiklik yapmayı hiç düşünmediler. Ama telefonlar gelmeye başlayınca şüphelendim... İlki bir gece yarısı geldi; bir adam, 'Seni orospu çocuğu, sen kimle uğraştığım bilmiyorsun,' diye bağırdı. Yanlış numarayı aradıklarını farz edip kapattım. Ancak daha sonra bağlantıyı kurabildim."

"İlk telefon ne zaman geldi?" diye sordum. Cassie not alıyordu.

Jonathan onay beklercesine Margaret'a baktı. "Nisan. Ni- san'ın sonları. İkinci telefon haziranın üçünde geldi. Not almıştım. Katy -bizim yatak odamızda telefon yoktur, telefon koridordadır, Katy'nin de uykusu hafiftir- telefona o bakü. Bize telefondaki adamın 'Sen Devlin'in kızı mısın?' diye sor- duğunu söyledi. Ben Katy,' deyince de adam, Bahana kahrolası otobandan uzak durmasını söyle çünkü nerede yaşadığınızı biliyorum,' demiş. Sonra telefonu Katy'nin elinden aldım. Bana 'Ne hoş bir kızın varmış,' dedi. Ona evimi bir daha aramamasını söyleyip telefonu kapattım."

"Sesiyle ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?" diye sordum. "Aksan, yaş, herhangi bir .şey? Tamdık bir ses miydi?"

Jonathan yutkundu. Hayatının en önemli meselesiymiş- çesine dikkatle düşünüyordu. "Hiçbir özel çağrışım yapmadı. Genç değil. Eğitimli. Taşra aksanıyla konuşuyordu ama tanıdığım bir yöreden değil. Cork ya da North gibi belirgin değildi. Adamın sesi... sarhoş geliyordu."

"Başka telefonlar da geldi mi?"

"Birkaç hafta önce bir tane daha geldi. 13 Temmuz, sabahın ikisinde. Aynı adam, 'Sakın-' "Jessica'ya baktı. Rosalind elini Jessica'nın omzuna koyup kulağına bir şeyler mırıldandı. " 'Sakın söylediklerimi duymazdan gelme Devlin,' dedi, 'seni otoban konusunda uyardım. Pişman olacaksın. Ailenin nerede yaşadığım biliyorum,' dedi."

"Olayı polise bildirdiniz mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi kabaca. Bir açıklama yapmasını bekledim ama yapmadı.

"Endişelenmediniz mi?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi yüzünde umutsuzlukla savunma karışımı bir ifadeyle, "memnun olmuştum. Telefonların bir yerlere vardığımız anlamına geldiğini sandım. I ler kimse, kampanya işe yarıyor olmasa, beni arayıp rahatsız ermeye tenezzül etmezdi. Oysa şimdi..." Aniden üzerime yürüyüp yumruklarını sıkarak bana baktı. "Eğer o telefonları kimin açtığını bulursanız, bana da söyleyin. Onunla iki çift laf etmek istiyonım."

"Bay Devlin," dedim, "size söz veriyorum, o adamı bulup kızınızın başına gelenlerle ilgisi olup olmadığını öğrenmek için elimizden geleni yapacağız."

"O Katy'yi korkuttu," dedi Jessica titrek bir sesle. Hepimiz yine yerimizde sıçradık. Bu kızın sorunu ne, diye geçirdim içimden.

"Öyle mi?" dedi Cassie. "Kardeşin ne söyledi?"

Jessica, Cassie'ye soru çok kanşıkmiş gibi baktı. Gözleri yeniden dalgınlaştı ve kendi iç alemine gömüldü.

Cassie onun yanına gitti. "Jessica," diye tekrarladı nazikçe. "Katy'nin korktuğu kimse var mı?"

Jessica kafasını hafifçe oynatıp dudaklarını araladı. Ufacık eli uzanıp Cassie'nin kolunu yakaladı.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye sordu küçük kız.

"Evet Jessica," dedi Rosalind usulca. Jessica'nın elini Cassie'nin kolundan ayırdı ve başını göğsüne yasladı.

"Evet Jessica, bu gerçek." Jessica yine gözlerini boşluğa dikerek başını ablasının omzuna yasladı.

İnternederi olmadığından, sohbet odalarından birinde tanıştığı bir sapık tarafından kaçırılmış olabileceği ihtimalini eledik. Evde alarm sistemi de yoktu ama olsa da fark edeceğini sanmıyordum. Katy yatağından, biri tarafından çıkartılmamıştı. Onu dikkatlice giyinmiş olarak bulmuştuk -evet her zaman uyumlu giyinir, benzer renkleri kullanırdı, dedi Margaret; bu alışkanlığı bale

eğitmeninden edinmişti. Işığını kapatmış, ailesinin uyumasını beklemiş ve sonra gece ya da sabahın erken saatlerinde hazırlanıp bir yere gitmişti. Evinin anahtarı cebindeydi; geri dönmeyi planlıyordu.

Her ihtimale karşı odasını arayıp nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu bulmayı denedik. Ayrıca Jonathan ya da

Margaret'ın onu öldürdükten sonra, odayı kız evden kendi çıkmış gibi düzenlemediklerine emin olmak istiyorduk.

Katy odasını Jessica'yla paylaşıyordu. Pencere küçük, ampullerin verdiği ışık çok zayıftı. Loşluk evin bende uyandırdığı ürperti hissini güçlendiriyordu. Jessica'nın tarafındaki duvar, aydınlık resimlerle süslüydü: Empresyonist piknikler, Rackham perileri, Tolkien'in kitabından bir manzara ('Ona bunları ben verdim,' dedi Rosalind kapı ağzından). Katy'nin duvan ise, doğal olarak, bale temalı resimlerle kaplıydı. Barışnikov ve Margaret Fontain ve Pavlova'nın birer fotoğrafı, bale okulundan gelen kabul mektubu.

Katy'nin pazartesi akşamı giydiği beyaz pijama yatağın üstünde katlanmış olarak duruyordu. Onları da cep telefonu ve çarşafarla beraber her ihtimale karşı paketledik. Günlük tutmuyordu -"Birkaç hafta tuttu ama sonra sıkılıp 'kaybetti'," diye açıkladı Rosalind. Okul defterlerini, ödev olarak tuttuğu bir günlüğü ve üzerinde karalama olan her kağıt parçasını bir ipucu buluruz umuduyla topladık. Her iki kızın da küçük birer ahşap masası vardı. Katy'ninkinin üzerinde bir teneke kutuya geçirilmiş lastik tokalar duruyordu; ani bir darbeye hatırladım, iki ipek mısır püskülü. Jamie...

"Hah," dedi Cassie evden ayrılıp yola çıktığımızda. Elleriyile saçlarındaki bukleleri karıştırıyordu.

"Bu ismi bir süre önce bir yerlerde gördüm," dedim. "Jonathan Devlin. Geri döner dönmez bilgisayarda arayalım. Sabıka kaydı olup olmadığına bakarız."

"Tanım, neredeyse düğümün bu kadar basit çözülmesini umacağım," dedi Cassie. "O evde rahatsız edici bir şey var."

Bunu söyleyen o olduğu için içim rahatladı. Devlinler'le ilgili pek çok şeyi rahatsız edici bulmuştum çünkü -Jonathan ve Margaret bir kere bile birbirlerine dokunmamışlardı, birbirlerinin yüzüne doğru düzgün bakmaya tenezzül etmemişlerdi, evde meraklı komşuların ilgisi yerine Vera

Tey- ze'nin gölgesi vardı, tanıdıkları hiç künse Devlinler'i teselli etmeye ya da rahaüatmaya gelmemişti, ev halkının her biri ayrı bir gezegenden fırlama gibiydi- ama o kadar gergindim ki, kendi yargılarıma güvenebileceğimden emin değildim, bıı yüzden Cassie'nin de işlerin yolunda gitmediğini hissettiğini öğrenmek güzeldi.

Aklımı kaybettiğimi ya da bir sinir krizinin eşiğine geldiğimi düşünmeyin, eve dönüp tüm bunları sindirme fırsatı bulduğumda kendimi toparlayacağımı biliyordum ama Jessica'yı görmek az kalsın kalp krizi geçirmeme neden oluyordu ve onun Katy'nin ikiz kardeşi olduğunu keşfetmek o kadar da rahatlatıcı olmamıştı. Bu davada çok fazla kaygan yol vardı ve bunun tesadüf olmadığı hissinden kurtulamıyordum. Her yeni tesadüfle ayağımın altındaki kumlar suya gömülüyor gibi hissediyordum ve su, üzerinde adımın yazılı olduğu, içinde şifreli bir mesaj bulunan şişeyi bana yaklaştırıyordu.

Yatılı okula başladığımda yatakhane arkadaşlarıma bir ikiz kardeşim olduğunu söylemiştim. Babam iyi bir amatör fotoğrafçıydı ve o yaz bir cumartesi günü Peter'ın bisikletiyle yeni bir numara denediğimizi görünce -diz hizanuzdaki bahçe duvarının üzerinde gitmeyi deniyorduk- aynı numarayı bize tekrar tekrar yaptırmış, öğleden sonranın yarısını çimenlerin üzerinde fotoğraf makinesinin lenslerini değiştirerek geçirmişti. Sonunda, bir kutu siyah-beyaz film bitirdiğinde istediği pozu yakalamıştı. Havadaydık; bisikleti ben sürüyordum, Peter'sa gidona oturmuş kollarını iki yana açmıştı. İkimiz de avazımız çıktığı kadar bağıırıyorduk, saçlarımız karmakarışık, yüzümüz neşe içindeydi. Fotoğrafın düşmemizden hemen önce çekildiğinden emin sayılırım, annem bizi cesaretlendirdiği için babamı azarlamıştı. Fotoğrafta açığı öyle ayarlanmıştı ki, yer görünmüyordu ve Peter'la mavi gökyüzünün içinde yer çekimine karşı koyuyor gibi duruyorduk.

Fotoğrafı bir kartona yapışurup yatağınım başucundaki dolaba astım. İki aile resmi asmamıza izin vardı ve diğer çocuklara, ikizimle birlikte tatilde yaşadığımız kimi gerçek, kimi yalan -ve eminim ki inanılması güç- maceraları anlattım. Onun başka bir okula gittiğini söyledim, İrlanda'da bir okula; ailemiz ikizler için en sağlıklısının ayrı kalmak olacağına karar vermişti. Kardeşim ata binmeyi öğreniyordu.

İkinci yıl okula geri döndüğümde ikiz hikayesinin, her an açığa çıkıp beni rezil edebilecek bir hikaye olduğunu kavramıştım (sınıf arkadaşlarımdan biri Spor Günü'nde ailemi görüp onlara Peter'ın neden gelmediğini sorabilirdi), o yüzden fotoğrafı evde bıraktım -kirli bir sır gibi yatağımın altına sıkıştırdım- ve herkesin unutacağını umarak bir kardeşim olduğundan bahsetmeyi bıraktım. Hull adlı çocuk -boş vakitlerini hayvanlara işkence ederek geçiren türden bir çocukt- bu konudaki tedirginliğimi keşfedip konuyu deşmeye başlayınca en sonunda ondan kurtulmak için, ikizimin yazın attan düşerek beyin kanaması geçildiğini ve öldüğünü uydurdum. O yılın büyük kısmını, Ryan'ın ölen kardeşiyle ilgili dedikoduların öğretmenlerin ve onlar aracılığıyla ailemin kulağına gitmesinden korkarak geçirdim. Bugün, elbette hikayenin herkesin kulağına gitmiş olduğundan ama Knocknaree konusunda bilgilendirilmiş olan öğretmenlerin bana karşı anlayışlı davranmaya karar verip konuyu açmamayı tercih ettiklerinden eminim. Böylece dedikodu doğduğu gibi öldü. Paçayı ucuz kurtardığıma inanıyommm; 80'lerde böyle bir yalan uydurmuş olsam, zorla psikolojik danışmana gönderilir ve el kuklalarıyla hislerimi paylaşmak zorunda bırakılırdım.

Yine de ikizimi kaybettiğim için üzgündüm çünkü Peter'ın sadece on-on iki çocuğun düşüncelerinde varolan bir yerde bile olsa yaşadığı, at bindiği fikrini rahadatıcı buluyordum. Eğer Jamie de fotoğrafta yer alsaydı büyük ihtimalle üçüzler hikayesi uydurur ve işin içinden çıkmakta çok daha fazla zorlanırdım.

Kazı alanına geri döndüğümüzde gazeteciler çoktan gelmişti. Onlara standart açılış konuşmamı yaptım (Cassie'den daha sorumlu bir yetişkin gibi görüldüğümünden, işin bu kısmını çoğunlukla ben yaparım): Bütün yakınlarına haber verilene kadar adı açıklanmayacak genç bir kızın cesedi bulunmuştu, şüpheli bir ölüm olarak görüldüğünden cinayet soruşturması açılmasına karar verilmişti, konuyla ilgili herhangi bir bilgisi olan kimse varsa lütfen bizi arasın'dı. Yorum yok, yorum yok, yorum yok.

"Satanist bir grubun işi mi?" dedi kayak pantolonlu, şişman bir kadın. Onunla daha önce de karşılaşmıştık, şatafatlı başlıklar atmaktan hoşlanan, alternatif dilbilgisi kurallarıyla yazılmış yazılar basan tabloid gazetelerden biri için çalışıyordu.

"Bunu gösteren herhangi bir delil yok," dedim. Hiç olmaz ki. Cinayet eğilimli satanist gruplar, dedektifler için Ko- caayak hikayeleri gibidir. Tarihte hiçbir örneği olmamasına karşın, ne zaman garip bir cinayet işlense ilk şüpheli onlardır. Tıpkı Kocaayak gibi, kimse bir tanesini bile görmüş değildir ama ne zaman kocaman bir ayak izi görölse, medya Kocaayak'la ilgili başlıklar atmaya başlar. Halk da bundan hoşlandığından bizim de en azından bu ihtimali ciddiye alıyormuş gibi davranmamız gerekir.

"Ama ceset Druid rahiplerinin insan kurban etmekte kullandıkları sunakta bulundu, değil mi?" diye zorladı kadın.

"Yorum yok," dedim otomatik olarak. Taşın, üzerindeki kanlı delikle bana neyi anımsattığını o anda hatırlamıştım: Otopsi masasını. Morglardaki otopsi masalarında, kanın akmasını sağlamak için kenarlarda bir delik bulunur. Taşı 1984'ten hatırlayıp hatırlamadığımı bulmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, kısa süre önce morgu ziyaret ettiğimde onun bir benzerini gördüğümü çıkartılamışım. Tanrım.

Gazeteciler en sonunda pes edip dağılmaya başladı. Cassie bir kenarda durmuş çevreye göz kulak oluyordu. Şişman gazeteci kadının, kantinden çıkıp tuvalete giden Mark'a yöneldiğini görünce ayağa kalkıp Mark'ı onu fark ettiğinden emin olarak yanlarına gitti. Gazetecinin omzunun üzerinden göz göze gelişlerini izledim; az sonra Cassie gülümseyerek yanlarından uzaklaştı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum aklından geçenleri okumaya çalışarak.

"Kadına kazı alanının tarihçesini anlatıyor." Cassie sırnı. "Kadın ne zaman cesetle ya da sunakla ilgili som soracak olsa, ona ya devletin bu arazinin üzerinden otoban geçirmesi fikrinin ne kadar korkunç olduğundan ve bu alanın Stone- henge kadar önemli olduğundan ya da Vikingler'in bu bölgeye gelişlerinden bahsediyor. Kalıp izlemeyi isterdim aslında, kadın en sonunda dişine göre bir rakip buldu galiba. "

Geri kalan arkeologların ekleyecek fazla bir şeyleri yoktu. Adı Sean olan heykeltıraş çocuk hariç. Sean işe vampirlerin de karışmış olabileceği fikrini göz önünde bulundurmamız gerektiği fikrini belirtme ihtiyacı duydu. Bu önerisine karşılık ona cesedin fotoğrafını gösterdiğimde büyük ölçüde ayıldı ama o da diğerleri gibi Jessica ve

Katy'yi alanın çevresinde -kimi zaman yalnız, kim zaman Rosalind'in tarifine uyan biriyle birlikte- oynarken gördüy- se de, kimse onları izleyen garip birini ya da buna benzer şüpheli bir durumu fark etmemişti. Hiçbiri, şüphe uyandıran hiçbir şeyle karşılaşmamıştı. Her ne kadar Mark, "Buraya gelip yıktırmadan önce kazı alanında fotoğraf çektiren politikacılar hariç, tarif istiyor musunuz?" diye ekleme gereği duyduysa da, hiçbiri, örneğin Damien'ın bahsettiği adama benzer birilerini görmemişti. Bu durum, elbette Damien'ın anlattıklarıyla ilgili şüphelerimin yeniden su yüzüne çıkmasına neden oldu: Ya tamamen sıradan birini görmüştü ya da hayali bir arkadaş uyduruyordu. Onun gibi size duymak istediğinizi varsaydıkları şeyleri söylemeye can atan insanlar, her soruşturmada işlerin elinize yüzünüze bulaşmasına yol açar.

Dublinli arkeologlar -Damien, Sean ve birkaç kişi daha- pazartesi ve salı gecelerini evde geçirmişti; geri kalanlarsa kilometrelerce uzaktaki kiralık evdeydi. Arkeolojik konular dışında hemen her konuda eli ayağına dolaşan Hunt, Lu- can'da karısıyla birlikte kalmıştı.

Hunt'ın o noktada bize nispeten yararının dokunduğunu söyleyebilirim çünkü onun sayesinde, gazeteci kadının Katy'nin bırakıldığı taşın Bronz Çağ'dan kalma bir kurban sunağı olduğu teorisinin doğru olduğunu öğrenmiş olduk. "Hayvan mı, yoksa insan mı kurban ettiklerinden emin olamayız," dedi Hunt. "Ama taşın büyüklüğü düşünülecek olursa insan olduğunu varsaymak yanlış olmaz. Ebatlar, bilirsiniz işte... Ender rasdanır bir parça. Tepenin Bronz Ça- ğı'nda son derece önemli bir dini alan olduğunu gösteriyor. Ne kadar utanç verici... Yolu buradan geçirecek olmalarını kastediyorum... Tarihin üzerine otoban yapmak..."

"Bu bilgiden emin olmanızı sağlayacak herhangi bir bulgu var nu elinizde?" diye sordum. Eğer böyle bir bulguya ulaşmışlarsa, bu davayı medyanın New Age saçmalıklarından ve tarikat fantezilerinden kurtarmak imkansız olurdu.

Bana kırıldığını belli eden bir ifadeyle baktı. "Delil yokluğu, yokluğun delili değildir," diye ekledi sonunda.

Son sorguya çektiğimiz kişi oydu. Biz o gün edindiğimiz bilgileri gözden geçirirken teknik ekipteki çocuklardan biri başını kapıdan içeri uzattı. "İşimizi

bitirdik ama gitmeden önce Sophie'nin görmenizi istediği bir şey var."

İşaret direklerini ve şeritleri söküp sunağı yine düzlüğün ortasındaki yalnızlığına bırakmışlardı. Kazı alanı ilk bakışta terk edilmişe benziyordu, gazeteciler ve çamurun içinde Ford Fiesta'sına doğru ilerleyen Hunt dışında bütün arkeologlar çoktan gitmişti. Barakaların olduğu bölümden en son ayrılan biz olduk. Kazı alanının çevresini tararken bir an için ağaçların arasında bir beyazlık gördüm ama ne gördüğümden emin olamadan her şey eski haline döndü.

Sorgulamaların sorunsuz rutini kendimi yeniden toparlamamı sağladı (Cassie bunu davaların perde arkasının ilk etabı olarak adlandırdı: Kimse bir şey görmemiştir, duymamıştır, bilmiyordur). Ama ağaçlara bakmak, hâlâ omurgamda bir ürperti hissetmeme yol açıyordu. Korku değil de. birinin hiç beklemediğiniz bir anda size adınızla seslenmesi durumunda yaşadığınıza benzer bir alarm hali... Ağaçların arasından, teknisyen çocuğun gitmemizi işaret ettiği yöne doğru ilerledik. Ayaklanmızın altındaki zemin yapış yapış ve yumuşaktı; yürürken yıllardır yere düşüp çürüyerek toprağa karışan yaprakların çıtırtılannı duyduğum hissine kapılıyordum, üzerimizdeki gökyüzüyse ağaçların yapraklarının uzayıp giden yeşiliyle gölgeleniyordu. Zihin açıklığı yaratan bir ortam sayılmazdı.

Sophie ve Helen bizi yüz metre kadar ileride, ağaçların arasındaki açıklıkta bekliyorlardı. "Bir göz atabilmeniz için olduğu gibi bıraktım," dedi Sophie, "ama ışık iyice kaybolmadan hepsini paketlemek istiyorum. Karanlıkta toprağı eşelememizin bir anlamı olmayacak."

Biri bu açıklığı kamp alanı olarak kullanmıştı. Uyku tulumunun sığabileceği büyüklükte bir alan dallardan temizlenmiş, yapraklar ezilmişti. Birkaç adım mesafede kısa bir süre öncesinden kaldığı belli kamp ateşinin daire biçimindeki bir izle kendini belli eden kalıntıları vardı. Cassie bir ıslık çaldı.

"Burası cinayet mahalli mi?" diye sordum fazla umutlanmadan. Öyle olsaydı, Sophie sorgulamaları bölmek pahasına bize haberi yetiştirirdi.

"İmkânı yok," dedi. "Parmak izi taraması yaptık; ne dövüş izi var, ne de tek damla kan. Kamp ateşinin olduğu yere bir şey dökülmüş, kokusundan şarap olduğunu tahmin ettiysem de yine de test ettirdim. Kesinlikle kan değil."

"İlerde bir dükkan var," dedim bir kaşımı kaldırarak. Evsizlerden birini gözümün önünde canlandırıyordum ama İrlanda söz konusu olduğunda 'şarapçı' lafının öylesine kullanıldığını hepimiz biliriz, şarapçı dediğimiz sokak alkolikleri ucuz votkayı tercih eder. Romantik bir kaçamak yaşayan bir çift ya da macera sevdasına kapılmış biri olup olamayacağını düşündüm ama uyku tulumunun yayıldığı alan iki kişi için fazla dar görünüyordu.

"Başka bir şey buldunuz mu?"

"Kanlı giysilerin ya da başka bir şeylerin yakılmış olması ihtimaline karşın külleri araştıracağız ama ilk bakışta odun gibi görünüyorlar. Elimizde ayak izleri, sigara iz-

rnaritleri ve bu var." Sophie etiketlenmiş delil torbasını uzattı. Plastiği ışığa tutup içinde ne olduğunu anlamaya çalıştım: Uzun, dalgalı bir saç teli. "Ateşin yakınında bulduk," dedi Sophie.

"Buranın tam olarak ne zaman kullanıldığını tespit edebiliyor muyuz?" cliye sordu Cassie.

"Küllerin üzerine yağmur yağmamış. Bölgenin yağış grafiklerini inceleyeceğim ama benim yaşadığım yerde pazartesi sabahı yağmur yağdı ve oturduğum yer buraya en fazla dört-beş kilometre mesafede. Görünüşe göre, burada önceki gece ya da iki gece önce kalınmış."

"Şu sigara izmaritlerini görebilir miyim?" diye sordum.

"Memnuniyetle," diye yanıtladı Sophie. Teknisyenlerden biri başka bir delil torbası uzattı. Filtre, sarma bir sigaradan kalmaydı. İyi sarılmıştı, inceydi, anlaşılan birileri tütünü israf etmemek konusunda dikkatli davranıyordu.

"Mark Hanly sarma sigara içiyor," dedim duruşumu dikleştirerek. "Ayrıca uzun dalgalı saçları var."

Cassie ve ben birbirimize baktık. Saat altıyı geçtiğinden O'Kelly her an durum raporu almak için telefonumuzu çaldırabilirdi ve bütün ara yolları tarayıp sonunda evini bulsak bile, Mark'la yapmamız gereken konuşmayı onun telefonundan önce gerçekleştiremeyeceğimiz kesindi.

"Boşver, onunla yarın konuşuruz," dedi Cassie. "Dönüş yolunda bale öğretmenine uğramak istiyorum. Ve kamım kurt gibi aç."

"Tıpkı bir köpek yavrusuyla dolaşmak gibi," dedim Sophie'ye. Bunu duyan Helen, az kalsın şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

"Evet," dedi Cassie gülerek, "ama soylu bir köpek yavrusu."

Kazı alanının diğer tarafındaki arabamıza ilerlerken (ayakkabılarım Mark'ın söylediği gibi mahvolmuştu, her yanı kalbimi sızlatacak ölçüde çamur içindeydi, üstelik ucuz ayakkabılar değildi; kendimi katilin ayakkabılarının da bu dunımda olacağını söyleyerek teselli ettim) dönüp ormana baktığımda o beyaz parıltıyı yeniden gördüm: Sophie, Helen ve teknisyen çocuk beyaz giysileri içinde hayaletler gibi hareket ediyorlardı.

4

Cameron Dans Akademisi, Stillorgan'da bir videocunun üst katındaydı. Sokakta, eski püskü pantolon- lan içinde üç çocuk, alçak bir duvarın üzerine çıkıp inerek kaykay yapıyor, bağıışıyordu. Yardımcı öğretmen -siyah dar taytı ve babederi içinde Louise adında genç ve güzel bir kadın; onun arkasından merdivenleri çıkarken Cassie bana imalı bir sırıtış fırlattı- bizi içeri aldı ve Simone Cameron dersini bitirene kadar oturup bekleyebileceğimiz bir odaya götürdü.

Cassie duvardaki ilan panosuna yönelirken ben etrafa bakındım. Kapılarında yuvarlak pencereler olan iki dans stüdyosu vardı: Birinde Louise bir avuç çocuğa nasıl kelebek ya da kuş ya da öyle bir şeyler olabileceklerini gösteriyordu; diğerinde beyaz taydar içinde bir düzine kız, cızırtılı bir Va/se des Fleurs eşliğinde sıçramalar ve dönüşlerle dans ediyordu. Baleden pek anlamam ama ben bile kızlardan bazılarının çok yetenekli olduğunu görebiliyordum. Onlara ders veren kadın beyaz saçlarını topuz yapmıştı. Yaşı kaç olursa olsun, vücudu hâlâ genç bir adetinki kadar sağlıklı görünüyordu. Üzerinde Louise'inkine benzer, siyah bir kıyafet vardı ve arada elindeki bastonla kızların bacaklarına ve omuzlarına dokunarak hareketleri nasıl yapmaları gerektiğini anlatıyordu.

"Şuna bak," dedi Cassie alçak sesle.

Tanımakta bir an zorlandıysam da posterdeki Katy Devlin di. Beyaz bir tütü giymiş, tek bacağını zorlanmadan havaya kaldırmıştı. O rahatsız pozisyonda o kadar rahat görünüyordu ki... Arkasındaki fonda, "Katy'yi

Kraliyet Bale Oku- lu'na göndermemize yardım edin!" sloganıyla beraber, bağış gecesinin detayları yazılıydı: 20 Haziran günü saat 19.00'da Alban Parish Salonu'nda Cameron Dans Akademisi öğrencileriyle dans gecesi. Biletler 10

Euro. Para, Katy'nin okul masraflarını ödemekte kullanılacaktır." Paraya şimdi ne olacağını merak ettim.

Posterin altına, üzerinde yine Katy'nin olduğu bir gazete kupürü iliştirilmişti. Gazetede ki fotoğrafta, fotoğrafçı sanatsal bir açı yakalamayı denemiş olacak, zira Katy buğulu gözleriyle yerçekimine karşı koyuyormuş gibi duruyordu. "Dublin'in minik dansçısı kanadandı," diyordu manşette. Irisli Times gazetesi, 23 Haziran. "Sanırım ailemi özleyeceğim," diyordu Katy röportajda ve devam ediyordu, "ama gitmek için sabırsızlanıyorum. Hayatımda hiçbir şeyi daha çok istemedim. Gerçekten gidiyor olduğuma inanamıyordum. Bazen sabah uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu keşfedeceğim diye korkuyorum." Makalenin Katy'ye bağış kazandırdığı kesindi -kontrol etmemiz gereken bir detay daha- ama bizim için kötü haberdi. Sübyancılar da gazete okur ve Katy'nin fotoğrafı kesinlikle dikkat çekiciydi. Şüpheli listemiz bütün ülkeyi içerecek biçimde genişlemişti birden. Diğer notlara göz attım: Satılık tütü, Blackrock bölgesinde yaşayan ve çocukları getirip götürmek üzere dönüşümlü araba kullanmayı kabul edecek biri var mı, vs...

Dans stüdyosunun kapısı açıldı ve bir sürü kız uçarcasına üzerimize akın etti. Hepsi gülüşüp bağırıyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kapının eşiğinde duran Simone Cameron.

Muhteşem bir ses tonu vardı, erkeksi bir yanı olmamasına karşın erkeklerinki gibi güçlüydü. Düşündüğümde n yaşı olduğunu tahmin ettim; yüzü kemikliydi, alnında fazla belli olmayan çizgiler oluşmuştu. Kafalarında, çocuklarının dans dersi almasıyla ilgili sorular olan ebeveynlerden olduğumuzu düşündüğünü kestirebiliyordum ve bir an için o rolü oynamak istedim, fiyatları ve saatleri sorup sonra da çıkıp gitmek, onu gözde öğrencisinin dokunulmamış hayaliyle biraz daha baş başa bırakmak...

"Bayan Cameron, değil mi?"

"Simone deyin lütfen," diye yanıtladı. Olağanüstü, neredeyse altın rengi gözler...

"Ben Dedektif Ryan, bu da Dedektif Maddox," diye açıkladım o gün belki bininci kez. "Birkaç dakikanızı almamız mümkün mü?"

Bizi stüdyolardan birine alıp köşedeki iskemleleri işaret etli. Duvarlardan biri boydan boya aynayla kaplıydı, önünde çeşitli yüksekliklerde üç bar uzanıyordu. Hareketlerim aynadan sürekli gözüme çarptığı için iskemlemin açısını değiştirdim.

Ona Katy'yi anlattım -sıra bentleydi. Ağlamasını bekledim sanırım ama ağlamadı. Kafasını arkaya yatırması ve yüzündeki çizgilerin derinleşmesi dışında duygularını kesinlikle belli eunedi.

"Pazartesi günkü derste Katy'yi gördünüz, değil mi?" diye sordum. "Nasıl görünüyordu?"

Çok az insanda sessizliği katlanılabılır bulurum ancak Simone Cameron sıradışıydı. Şimdi bile onun tanıdığım en etkileyici kadınlardan biri olduğunu düşünüyorum. Hiç kımıldamadan, bir eli iskemlenin arkasından boşluğa uzanmış vaziyette, konuşmaya hazır olana kadar bekledi. Uzun bir sessizliğin ardından konuştuğunda, sesi ilk anki kadar etkileyiciydi.

"Her zamanki gibiydi. Heyecanlıydı -dans etmeye konsantre olabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti- ama birkaç hafta içinde Kraliyet Bale Okulu'na gideceği düşünülürse bu çok olağandı. Bütün yaz heyecan içindeydi." Başını çok, çok yavaşça yana çevirdi. "Dün gece dersi kaçırdı ve yine hastalandığını düşündüm. Ailesini aramam gerekirdi-"

"Dün akşam çoktan ölmüştü," dedi Cassie nazikçe. "Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu."

"Yine hastalanmıştı derken ne kastettiniz?" diye sordum. "Sık mı hastalanıyordu?"

Simone başını iki yana salladı. "Son zamanlarda hayır. Ama çok güçlü bir çocuk değildir." Cümlesini düzeltirken gözleri bir an doldu, "Değildi." Yeniden bana baktı.

"Katy'ye altı yıldır ders veriyorum. Bu yılların çoğunda, sa-

r

nırım dokuz yaşından itibaren, sık sık hastalandı. Kız kardeşi Jessica da sık sık hastalanırdı ama onunkiler çoğunlukla grip, soğuk algınlığı gibi şeylerdi. Onun zayıf bünyeli olduğunu düşünürdüm. Katy'nin hastalıkları daha ciddiydi. Sürekli kustuğu ya da ishal olduğu zamanlar olurdu. Bazen o kadar kötüleşirdi ki, hastaneye

yatırılması gerekirdi. Doktorlar bir tür kronik gastriti olduğunu düşündü. Kraliyet Bale Okulu'na geçen yıl gitmesi gerekirdi ama yaz sonunda akut bir kriz geçirdiği için onu ameliyat etmeleri gerekti. İyileştiğinde dersleri yakalayamayacağı kadar uzun zaman geçmişti aradan. Baharda yeniden elemelere katılması gerekti."

"Ama kısa süre önce bu krizler ortadan kalktı, öyle mi?" diye sordum. Katy'nin tıbbi kayıtlarını olabildiğince çabuk edinmemiz gereküğünü aklımın bir köşesine yazarak.

Simone geçmişini hatırlayarak gülümsedi, kısa, belli belirsiz bir gülümsemeydi bu ve belirdiği kadar çabuk kayboldu. Bakışları yeniden dalgınlaştı. "Sağlığının çalışmak için yeterince iyi olup olmadığını merak ediyordum, dansçıların hastalık nedeniyle bile olsa hiçbir dersi kaçırmaya hakları yoktur. Katy bu yıl yeniden kabul edildiğinde bir gün ders çıkışı onu kenara çekip sağlığıyla ilgili ne sorun olduğunu öğrenebilmek için doktora gitmeye devam etmesinin en doğrusu olacağını söyledim. Katy konuşmam bitene kadar bekleyip, 'Bir daha hastalanmayacağım,' dedi. Neredeyse yemin eder gibiydi. Ona hastalığın görmezden gelemeyeceği bir şey olduğunu anlatmaya çalıştım ama bana aynı cümleyi tekrarlamakla yetindi. Ve gariptir ki, bir daha hiç hastalanmadı. Ne hastalığı vardysa üstesinden geldiğini düşündüm, irade gücü çok şaşırtıcı sonuçlar doğurabilir. Katy okula gitmeyi kafasına koymuştu. Dans etmek onun hayatıydı."

Diğer ders de bitmiş olmalı ki dışardan velilerin sesleri gelmeye başladı. "Jessica'yt da mı siz eğittiniz?" diye sordu Cassie. "O da Kraliyet Bale Okulu için sınavlara girdi mi?"

Araşurmanın ilk safhalarında, eğer belirli bir şüpheliniz yoksa tek yapabileceğiniz, kurbanın hayatıyla ilgili olabildiğince fazla bilgi edinmek ve bir şeylerin tehlike çanlarını çaldırmasını ummaktır. Cassie'nin ailenin garip olduğu konusundaki görüşüne sonuna kadar katıldığımdan, Devlin- ler'le ilgili ne öğrenecek kârdı. Ve Simone Cameron konuşmak istiyordu. Bununla da sık karşılaşırız, insanlar hiç durmadan konuşmak ister çünkü durdukları anda gideceğimizi ve acı haberle baş başa kalacaklarını bilirler. Dinler, başımızı sallayarak ilgilendiğimizi belli eder ve anlatılanları hafızamıza kazırız.

"Üç kardeşi de ben eğittim," diye açıkladı Simone. "Jessica küçükken çok yetenekli görünüyordu ve çok da çalışkandı ama büyüdüğünde garip bir çocuk haline geldi. Fazladan pratik yapmak ona işkence gibi geliyordu. Ailesine onun derslere devam etmemesinin en doğrusu olacağını söyledim."

"Ya Rosalind?"

"Rosalind yetenekliydi, onun da kendini adamak gibi bir niyeti hiç olmadı. Hemen sonuç almak isteyenlerdendi. Derslere başladıktan birkaç ay sonra sanırım, keman derslerine geçmeye karar verdi. Bana baleyi bırakmasını ailesinin istediğini söylediye de, ben sıkıldığı için bıraktığına inanıyordum. Küçük çocuklarda buna çok sık rastlarız: Hemen başarılı olmayı beklerler ve bunun için ne kadar çok çalışmaları gerektiğini fark ettiklerinde de yılıp baleyi bırakırlar. Dürüst olmak gerekirse ikisi de Kraliyet Balesi ayarında değildi."

"Ama Katy..." dedi Cassie, Simone'a yaklaşıarak.

Simone uzun süre Cassie'nin yüzüne baktı. "Katy... çok serieuse idi." Sesine o belirgin farklılığı kazandıran buydu, derinlerde bir yerde vurgularını şekillendiren Fransızca'nın izi. "Ciddiydi," dedim.

"Ciddiden farklı," diye araya girdi Cassie. Annesi yarı Fransız'dı, çocukken yazları büyükannesinin Fransa'daki çiftliğine gidiyordu, bunca zaman sonra Fransızca konuşmayı unutmuş, geriye bir tek İngilizce telaffuzundaki o egzotik dokunuş kalmıştı. "Profesyonel," diye ekledi.

Simone başıyla onayladı. "Kesinlikle. Çok çalışmayı severdi. Sadece getirilen için değil, bundan zevk de alırdı. Dansta böyle bir yeteneğe ender rastlanır, yetenekle beraber gelen isteğeyle daha da az. Onda her ikisi de vardı. Bazen ders çıkışı, stüdyolardan biri boşsa kalıp çalışmak için benden izin alırdı."

Dışarıda ışık akşamın loşluğunu kazanmaya başlamıştı, kaykaycı çocukların gürültüsü azaldı, güneşin camlardaki son parıltıları da kayboldu. Katy Devlin'i stüdyoda tek başına çalışırken hayal ettim, aynada kendi harekeülerini izleyişini, sokak lambalarının safran rengi ışıkları cama vururken Saüe'nin Gnessiennes'i eşliğinde parmak uçlarında yükselişini düşündüm.

Simone'un kendi de serieuse görüldüğü için, nasıl olup da macerasının burada sonuçlandığını tahmin etmek imkansızdı. Stillorgan'da bir dükkân üzerinde, yan

dairedeki tamirciden gelen yağ kokularıyla gölgelenen bir dans okuluna nasıl düşmüş, hayalleri hangi şanssızlıklar zinciri sonucu parçalanmıştı... O an, çocuklarına duruşları güzel olsun diye bale dersi aldırان aileler arasında geçen hayatında, Katy'nin onun için ne kadar önemli olduğunu kavradım. Tütüleri içinde fotoğraf çektinnekten başka derdi olmayan onca çocuk arasında o, özel olandı.

"Bay ve Bayan Devlin, Katy'nin bale okuluna gitmesi hakkında ne hissediyordu?" diye sordu Cassie.

"Onu sonuna kadar destekliyorlardı," dedi Simone hiç tereddüt etmeden. "Bunu görmek içimi rahatlatmıştı. Biraz şaşırdığımı da iüraf etmeliyim, aileler çoğunlukla çocuklarının bu kadar erken yaşta evden uzaklaşmasından hoşlanmazlar. Çoğu aile çocuklarının dansı profesyonel kariyer olarak seçmesinden rahatsız olur. Özellikle Bay Devlin.

Katy'nin gitmesinden yanaydı. İkisinin yakın olduklarını zannediyorum Kızının uzaklara gitmesi anlamına gelse bile hayalinin peşinde koşmasından yana olduğu için onu takdir etmiştim."

"Ya annesi?"

Simone omuz silkti. "Bay Devlin kadar değil sanırım. Bayan Devlin... biraz silik bir karakterdir. Bana her zaman kız lanndan yılmış gibi görünürdü, bazen onun çok da zeki olmadığını düşünürdüm."

"Geçtiğimiz birkaç ay içinde dikkatinizi çeken garip bir olay oldu mu?" diye sordum. "Sizi endişelendiren biri?" Bale okullan, izci kampları ve yüzme kulüpleri, sübyancıları mıknatıs gibi çeker. Eğer kendilerine kurban arayan birileri varsa, Katy'nin peşine düşmeleri için en uygun yer burasıydı.

"Ne demek istediğinizi anlı yom m ama hayır. Bu konularda çok dikkatliyizdir. On yıl kadar önce bir adamın sürekli tepedeki duvara oturup dürbünle stüdyoyu izlediğini fark edip polise haber verdik. Ne yazık ki, adam öğrencilerden birini arabasına bindirmeye kalkana kadar harekete geçmediler. O zamandan beri aşırı dikkatli davranıyoruz."

"Katy'ye olağanın dışında ilgi gösteren birilerini fark ettiniz mi?"

Biraz düşündükten sonra kafasını iki yana salladı. "Kimse. Herkes onun dansına hayrandı; bağış toplandığı

dönemde çok kişi katkıda bulundu ama kimse özellikle ön plana çıkmadı."

"Yeteneğini kıskananlar var mıydı?"

Simone burnundan hafif bir ses çıkartarak güldü.

"Buradakiler çocuklarım sahneye hazırlayan aileler değil. Çocuklarının kariyer yapmalarından çok, zarif duracak kadar bale öğrenmelerini isteyen insanlar. Küçük kızlar arasında kıskananlar olduğuna eminim ama onu öldürecek kadar?... Kesinlikle hayır." •

Kadın cümlesini bitirirken aniden yonılmış göründü gözüme. Sanki içindeki bütün enerji, dayanma gücü akıp gitmişti. Duruşu değişmemişti, hâlâ zarif oturuyordu ama gözleri ruhunu ele veriyordu. "Yardımlarınız için teşekkürler," dedim ona, "aklımıza başka soru gelirse sizinle yeniden temasa geçeriz."

"Acı çekmiş mi?" diye sordu birden. Soruyu sorarken bize bakamamıştı.

Bunu soran ilk kişiydi. Ben 'yorum yok' duruşumu takınmak üzereydim ki Cassie soruyu yanıtladı. "Bunu gösteren bir delil yok. Henüz hiçbir şeyden emin olamasak da ölümünün hızlı olduğunu zannediyoruz."

Simone büyük bir enerji harcayarak yüzünü Cassie'ye çevirdi. "Teşekkürler."

Bizi geçirmek için ayağa kalkmadı. İstese bile kalkmayı başarabileceğinden emin değildim. Stüdyonun kapısını kapatırken ona camdan son bir kez baktım. Ellerini kucağın- da kavuşturmuş hareketsiz duruyordu, peri masalındaki, cadı tarafından kaçırılan prensesin yasım tutması için kulesinde yalnız bırakılmış kraliçe...

"Bir daha hastalanmayacağım," diye tekrarladı Cassie arabaya bindiğimizde. "Ve hastalanmamış."

"Simone'un söylediği gibi irade gücü olabilir mi?"

"Belki." Sesi ikna olmuş gibi çıkmadı.

"Ya da en başından beri kendi kendini hasta ediyor olabilir," dedim. "Kusma ve ishal oluşturulması zor belirtiler değil. Belki ilgi çekmek istiyordu ve bale okuluna girince artık kendini hasta etmesine gerek kalmadı. Hasta olmadan da ilgi görüyordu -gazetedeki makale, bağış gecesi... Bir sigaraya ihtiyacım var."

"Munchausen sendromu mu?" Cassie arkaya uzanıp ceketimin cebinden sigaramı buldu. Kırmızı Marlboro içerim; Cassie'nin özel bir tercihi yoktur ama çoğu zaman benim kız sigarası olarak nitelediğim Lucky Strike

Lights'lerden alır. İki tane yakıp birini bana uzattı. "Diğer iki kardeşin de tıbbi kayıtlarını çıkarttırabilir miyiz?"

"Zor olur," diye cevap verdim. "Hâlâ hayatta oldukları için ailenin izni gerekir." Bu haberden hoşlanmadığını belli edencesine kafasını iki yana salladı. "Neden, aklında ne var?" diye sordum.

Pencereyi açıp dumanı dışarı üfledi. "Bilmiyorum. İkizi Jessica'nın garip çıkışları, Katy'yi kaybetmenin yarattığı stresten kaynaklanmış olabilir ama o da aşırı zayıf. Üzerindeki o bol pantolona rağmen Katy'nin neredeyse yarısı kadar olduğu belli oluyor ve Katy'nin de zayıf olduğunu kabul etmelisin. Ya diğer kardeş... O da bu- garip."

"Rosalind mi?"

Sesimin tonunda komik bir hava olmalıydı ki Cassie bana o alaycı bakışlarından birini fırlattı. "Ondan hoşlandın."

"Sanırım hoşlandım," dedim neden bilmem, savunmaya geçerek. "İyi bir kıza benziyordu, Jessica'ya karşı ne kadar korumacı davrandığını görmedin mi? Neden, sen hoşlanmadın mı?"

' Bunun konumuzla ne ilgisi var?" dedi Cassie soğuk bir edayla. Açıkçası bana haksızlık ettiğini düşünmeden edemedim. "Kimin kimden hoşlandığı önemli değil, çok garip giyindiğini kabul etmelisin. Aşırı makyaj ve-"

"O erken olgunlaşmış bir kız. Bunda ne sorun var?"

"Lütfen Ryan, ikimize de bir iyilik yap ve büyü artık. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Uygunsuz zamanlarda fırlattığı gülümsemeler, senin de fark ettiğin üzere sutyen giyme mesî." Bunu fark etmiş ama Cassie'nin de fark ettiğini fark etmemiştim. "İyi bir kız olabilir ama onda yanlış bir şeyler var."

Hiçbir şey söylemedim. Cassie sigarasının kalanını pencereden dışarı fırlatıp yeniyetmeler gibi somurtarak koltuğuna gömüldü. Ben de gaza yüklendim. O benim çatıımı sıkmıştı, ben onun canını sıkıştırmıştım, üstelik bunun nasıl ve neden olduğundan emin değildim.

Cassie'nin telefonu çalınca arabadaki garip hava da da- ğdmış oldu. "Ah, Tanrım," dedi ekrana bakarak. "Alo? Alo Şef? Hat gidiyor. Kahrolası telefonlar." Telefonu kapattı.

"Kenara çekmemi ister misin?" diye sordum soğuk bir sesle.

"Telefonda bir sonun yok," diye yanıtladı aynı soğuklukla. "Şef ne zaman döneceğimizi ve neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmek istiyor. İçimden onunla konuşmak geçmedi."

Aslında bu can sıkıcı soğuklukları Cassie'den çok daha uzun süre devam ettirme alışkanlığım vardır ama bu son söylediğine gülmeden edemedim. Ancak Cassie. Şefe telefon çekmiyor yalanını söyleyip paçayı sıyırmayı umabilir. Benim kahkaha atmamdan az sonra Cassie de güldü.

"Dinle," dedi. "Rosalind konusunda kaba davrandığımı biliyorum ama endişelendiğim için öyle davrandım."

"Cinsel taciz olabileceğini mi düşünüyorsun?" Zihnimin derinlerinde bir yerde bu ihtimali ben de düşünmüştüm. Ama bu düşünce o kadar mide bulandırıcıydı ki, onu diplere ittirip görmezden gelmeyi tercih ettim. Cinselliğini aşırı- n sergileyen bir abla, aşırı zayıf bir kız kardeş ve açıklanamaz hastalıklar geçirdikten sonra ölü bulunan bir diğeri. Rosalind'in Jessica'ya karşı aşırı korumacı davranmasının açıklaması da bu olabilirdi. "Babaları onları taciz ediyor olabilir. Katy'nin bununla baş etme ya da bundan kurtulma stratejisi kendi hasta etmek olur veya belki kendinden nefret etmeye başladığı için kendini hasta eder, bilmiyorum... Bale okuluna girince sağlıklı olması ve döngüyü kırması gerektiğini anlar, belki babasıyla yüzleşir, onu her şeyi anlatmakla tehdit eder. Baba da onu öldürür."

"Akla uygun," dedi Cassie. Pencereden dışarıyı izlediği için yüzündeki ifadeyi göremiyordum. "Anneyi de bu kadar çabuk dememelisin. Eğer Cooper tecavüz konusunda ya- nılmışsa, aradığımız tacizci ebeveyn, anne de olabilir. İkinci dereceden Münchausen. Sana da kendini kurban rolüne fazlasıyla kaptırmış görünmedi mi?"

Fark etmiştim. Acı, Yunan tragedyalarında kullanılan maskeler kadar evrenseldir ve bizim gibiler için (kötü haberi bizzat verme alışkanlığımızın temelinde bu yatar) kişilerin yüzlerine hangi maskeyi taktıklarını görmek büyük önem taşır. İnsanların acı gerçeği ilk öğrendikleri anda verdikleri tepki dava açısından paha biçilmezdir çünkü karşımızdakinin şüpheli mi, yoksa acı içinde bir akraba ya da arkadaş mı olduğunu belirlememizde rol oynar. Bu meslekte bir iki yıl geçirdiniz mi, masum

birinin verebileceği tepkinin hemen her türünü görürsünüz. Çoğu insan çok geçirerek hareketsiz kalakalır, bazıları ne yapacaklarını bilemez, ayakta durmakta bile zorlanarak size bakar, haberle nasıl baş edeceklerini söylemenizi beklerler. Trajedi insanı hazırlıksız yakalar, yavaş yavaş sarsar, zillini kabullenmek için kendince yöntemler üretmeye koyulur. Margaret Devlin şaşkırmamıştı, neredeyse hissizdi, acı kendisi için sıradan bir varoluş haliymiş gibi tepki vermişti. Böyle durumlarda ağlamak ya da ağlamamak hiçbir zaman kati bir kriter değildir. Bizler, daha işin başındayken bile sahte tepkilerle gerçek olanları ayırmayı öğreniriz.

"Yani aynı hikayenin anneyle tekrarlandığını düşünüyorsun," dedim. "Kızlarını hasra ediyor, Katy bale okulunu kazanınca önce onu engellemeye çalışıyor, başaramayınca da öldürüyor."

"Rosalind'in neden kırk yaşında gibi giyindiğini de açıkla bu durum," dedi Cassie. "Annesinden uzaklaşmak için yetişkini oynamaya çalışıyordur."

Cep telefonu çaldı. "Ah kahretsin," dedik aynı anda.

O'Kelly'nin listelerden hoşlandığını bildiğimiz için, yolun geri kalanında olayı hangi açılardan ele alabileceğimizi açıklayan bir liste oluşturduk. İyi bir liste dikkatini dağıtıp onu neden geri aramadığımızı sorgulamasını engelleyebilirdi. Cassie de ben de, bir de amirimizle uğraşmayı gerçekten istemiyorduk.

Dublin kalesinin hemen dışındaki bölgede yer alan ofisimiz kolonyal mimariden izler taşır. İçerde bütün odalar, standart prosedüre uygun biçimde floresanla aydınlatılmış ufak kıtucuklar halinde düzenlenmiştir, oysa dışardan baktığınızda binanın ne kadar büyüleyici olduğunu görürsünüz: Eski kırmızı tuğlalar ve mermer, duvarın beklenmedik yerlerinde çeşidi aziz oymaları, enfes su saçakları. Kışın, sisli gecelerde, sokağımızda yürürken kendimi bir Dickens romanındaymışım gibi hissederim. Uzaktaki katedralin görünü- tüsü, yankılanan ayak sesleri ve loş sokaklar, Viktorya döneminin havasını anımsatır. Cassie, buralarda dolaşırken isterseniz kendinizi Karındeşen Jack davasını araştıran Dedektif Abberline olarak hayal edebileceğinizi söyler sık sık. Özellikle aralık ayında sokağa kar çöktüğünde onun haklı olabileceğini düşünürüm.

Vardığımızda binanın geri kalanı karanlık olsa da O'Kelly'nin odasının ışığı yanıyordu. İçeri olabildiğince ses

sizce girdik. Cassie, Mark 1 ve Devlinler'i bilgisayarda araştırmak üzere ofise yöneldi, bense parmak uçlanmda eski dava dosyalarının durduğu arşive indim. Arşiv odası eskiden şarap mahzeniymiş ve her yeri küp şeklindeki odacıklarla dolduran standartlaştırma enstitüsü henüz buraya ulaşmadığından hâlâ bina içinde nefes alınabilen yerlendendi. Cassie ve ben bir gün elimize mumları alıp - içerde ışık olmasına ve yangın çıkartma tehlikesine rağmen- arşive inerek gizli geçitleri arayacağımıza dair birbirimize söz vermiştik.

Dosya tam iki yıl önce bıraktığım yerdeydi (Rowan G, Savage P, 33791/84), o günden bu yana herhangi birinin ona baktığından şüpheliyim. Dosyayı açıp Kayıp Kişiler bölümlerindekilerin Jamie'nin annesinden aldıkları ifadeye göz attım, Tanrı'ya şükürler olsun, işte oradaydı: Sarı saçlar, kahverengi gözler, kırmızı üşört, şort, beyaz spor ayakkabı, çilek süslü kırmızı saç tokaları.

O'Kelly'yle karşılaşma ihtimaline karşı dosyayı ceketimin altına saklayıp (Aslında dosyanın bende olmaması için hiçbir neden yoktu, özellikle de şimdi, Devlin davasıyla arada bir bağlantı kurmuşken. Ama garip bir biçimde kendimi kutsal bir sanat eserini çalan bir suçlu gibi hissediyordum.) çoktan bilgisayarın başına geçmiş olan Cassie'nin yanına gittim. Işıklar kapalıydı çünkü O'Kelly'nin dikkatini çekmek istemiyorduk.

"Mark temiz," dedi içeri girdiğimi fark edince.

"Margaret Devlin de öyle. Jonathan'ınsa tek bir sabıkası var, o da bu şubat ayında gerçekleşmiş."

"Çocuk pornosu mu?"

"Tanrım, Ryan. Ne kadar dramatik bir zihnin var. Hayır, huzuru bozmaktan ceza almış. Otobanı protesto gösterisinde polis şeridini geçtiği için tutuklanmış. Yargıç da ceza olarak yüz sterlin ve yirmi saat toplum hizmeti verdikten sonra onu evine yollamış. Devlin yargıca hakaret edince ceza kırk saate çıkartılmış ama kaydadeğer başka bir şey yok."

Devlin adını orada görmemiştim. Daha önce de belirttiğim gibi, otoban meselesiyle bu davaya kadar hiç ilgilenmemiştim, hatta yarattığı karmaşadan da hayal meyal haberim vardı Yine de bu olay Devlin'in tehdit

telefonlarını neden polise bildirmediğini açıklıyordu. Yakın zamanda polisle tatsız bir olay yaşamış insanlar, yeri gelmiş bile olsa polise başvurmayı tercih etmez. Ona göre bizler onunla aynı tarafta değildik, özellikle konu otobanla ilgili olunca. "Tokalar dosyada var," dedim Cassie'ye.

"İyi haber," dedi sesinde bir soru tonuyla. Bilgisayarı kapattı ve bana baktı. "Memnun musun?"

"Emin değilim," diye yanıt verdim ona. Elbette çıldırmadığımı bilmek güzeldi ama şimdi de tokayı dosyada okuduğum için mi hatırladığımı, yoksa Jamie'de gördüğüm için mi hafızamda olduğunu merak ediyordum. Bu seçeneklerden hangisinin daha çok hoşuma gittiğini bilmiyor ve toka konusunda keşke çenemi kapatsaydım diye düşünüyordum.

Cassie bekledi, akşam ışığında gözlerinin mavisi büyüleyici -ve biraz da korkutucu- görünüyordu. Bana saç tokasını unutalım gitsin deme şansı verdiğinin farkındaydım. Tokayı gündeme getirirsek eski davayı açmamız gerekeceğinden, içimin ne kadar rahat olduğunu bilmek istiyordu. Şimdi bile bazen, o anda fikrimi değiştirip toka konusunu unutmayı seçmiş olsam işlerin nasıl gelişmiş olacağım geçiririm aklımdan.

Uzun bir gün geçirmiştım, eve gitmek istiyordum ve Cassie'nin beni korumaya çalışması canımı sıkıyordu. Hayır, to-

kadan vazgeçmeyecektik. Bütün bu sorgulama olması gerektiğinden çok daha fazla enerjimizi alıyordu. "Kanla ilgili olarak Sophie'yi arayacak mısınız?" diye sordum. Bu sonunun bile zayıflığımı belli ettiğini biliyordum, yine de artık kaçarı yoktu. Sophie'yi ben aramak istemiyordum.

"Elbette," dedi Cassie. "Ama daha sonra. Şimdi anevrizma geçirmeden gidip O'Kelly'yle konuşalım. Sen bodrumdayken bana mesaj attı, telefonda mesaj atmayı bildiğinden haberim yoktu, ya senin?..."

O'Kelly'nin odasını arayıp döndüğümüzü haber verdim. "Nihayet. Neden bu kadar geciktiniz, ayaküstü işi pişirip öyle mi geldiniz yoksa?" Ve bizi iyice azarladıktan sonra ofisine çağırdı.

Ofiste, onunki dışında tek bir koltuk vardı, sahte deriden yapılma ergonomik olanlardan (Buradaki ima, fazla vaktini almamanız gerektiğidir). Koltuğa ben oturdum, Cassie de masanın kenarına çöktü. Haliyle O'Kelly'nin kötü bakışlarını yiyen ben oldum.

"Hızlı olsun," dedi. "Saat sekizde yetişmem gereken bir toplantı var." Karısı bir yıl önce onu terk ettiğinden O'Kelly boş vaktini garip randevularla geçirir. Bir keresinde tanışmadan buluştuğu bir kadın, yıllar önce Vice'ta çalışırken tutukladığı fahişelerden biri çıkmıştı.

"Katharine Devlin, on iki yaşında," diye söze başladım.

"Kimlik kesin mi?"

"Yüzde doksan dokuz," dedim. "Morgdakilerin işi bittiğinde ailesinden biri teşhise gelecek ama Katy'nin bir ikizi var ve sağ olan ikiz bulduğumuz cesede tıpatıp benziyor."

"İpucu? Şüpheli?" diye sözümü kesti. Randevuya gideceğini belli eden temiz, zarif bile denebilecek bir kravat takmışa. Aşırı kolonya sürdüğünü düşündüm. "Yarın o kahrolası basın konferansını yapmam gerek. Bana elimizde işe yarar bir ipucu olduğunu söyle."

"Kızın kafasına vurulmuş ve büyük ihtimalle tecavüze uğramış," diye ekledi Cassie. Floresan ışığında gözleri yeşil yeşil parlıyordu. "Otopsi bitene kadar kesin olarak bilemeyeceğiz."

"Kahrolası yarın mı?" dedi O'Kelly öfke içinde. "O Cooper pisliğine bu davaya öncelik vermesini söyle."

"Çoktan yaptım efendim," dedi Cassie. "Ne yazık ki öğleden sonra mahkemede olması gerekiyormuş. 'Yarın ilk iş hallederim,' dedi bana. (Cooper ve O'Kelly birbirlerinden nefret ederler. Cooper tam olarak 'O kahrolası patronuna onun davalarının şehirdeki yegane davalar olmadığını söyle' demişti.) Davayı ele alacağımız açıları belirledik."

"Bu iyi haber." dedi O'Kelly ve kalemine uzandı.

"Öncelikle aile var," diye devam etti Cassie.

"İstatistikleri biliyorsunuz, efendim. Çocukların çoğu aileleri tarafından öldürülür."

"Ayrıca bu aile bir garip efendim." diye söze daldım. Benim repliğim buydu. Devlinler'i araştırırken kestirmeden gitmemiz gerekebilirdi ve Cassie bu önerinin bir kadından gelmesi durumunda patronun ters tepki verebileceğini söylemişti. O noktaya kadar O'Kelly'yle iyi gidiyorduk. Karşı atağımızı Beach Boys'un utanmak bilmeyen şarkısının ar- monisiyle cilalamıştık -ikimiz de nerede söze gireceğimizi, işi nerede diğerine

bırakacağımızı biliyorduk. İyi polis-kötü polis-geri adım... Bir-iki-tekrar... Benim davaya karşı soğuk tavımla Cassie'nin hararetli yaklaşımı vurucu bir denge oluşturunuyordu. "Ne olduğunu söyleyemesem de o evde yanlış bir şeyler var."

"Asla içgüdüleri görmezden gelme," dedi O'Kelly. Cassie'nin arkamda sınttığını hissedebiliyordum.

"İkinci ihtimal olarak bunun bir tarikatın işi olup olmadığını araştırmamız gerekiyor," dedi Cassie.

"Tanrım Maddox, bu fikri hangi Cosmo makalesinden edindin?" O'Kelly de birçoğumuz gibi tarikat klişesinden nefret eder. Şefin tepkilerinin bu kadar kestirilebilir olmasını hem eğlenceli, hem de rahatsız edici bulurum, oysa senaryoyu önceden hazırlamamıza olanak sağladığı için şük- retmeliyim sanırım.

"Ben de bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum, efendim," eledim, "ama elimizde kurban sunağında öldürülmüş bir genç kız var. Gazeteciler şimdiden satanist tarikatlarla ilgili sorular sormaya başladı. Bu ihtimali elememiz gerekiyor." Tahmin edeceğiniz üzere, bir şeyin var olmadığını kanıtlamak var olduğunu kanıdamaktan kat be kat zordur ve eğer kanıdayamazsanız, komplo teorisyenlerini bala gelen sinekler gibi üzerinize çekersiniz. Bu yüzden farklı bir yol izlemek en iyisidir. Biz de saatlerimizi harcayarak Katy Dev- lin'i böylesi varsayımsal bir grubun öldürmüş olamayacağını ispadayan bütün adli detayları belirlemeye karar vermiştik.

(Örneğin kan yoktu, kurbanla beraber tanrılara sunulan hediyeler yoktu, okült semboller yoktu vs vs vs...) Ama bunları kendini komik duruma düşürmeden kameralara anlatması gereken O'Kelly olacaktı.

"Zaman kaybı," dedi O'Kelly. "Ama ne yapalım. Cinsel Suçlar'la konuşun, kilisenin rahibiyle konuşun, bu ihtimali elemek için kiminle konuşmanız gerekiyorsa icabına bakın. Üçüncü ihtimal ne?"

"Üçüncüsü, bu dava baştan sona bir seks suçu olabilir. Tecavüz ettikten sonra öldüren bir sübyancı. Ayrıca işlerin gidişatı eski bir davayı yeniden açmamızı da gerektirebilir. 1984 yılında Knocknaree'de iki çocuk daha kaybolmuş. Aynı yaş, aynı yer ve kurbanın bulunduğu taşın yan tarafında, ona ait olmayan ve tahminen eskiden kalma bir miktar kan bulundu. Laboratuvar bunları o davadaki kanla eşleştirmeye çalışıyor, bir de bulduğumuz saç tokası 1984 davasında

kaybolan kızın tokasının tarifine uyuyor." Bunlar kesinlikle Cassie'nin replikleri. Ben. başta da belirttiğim gibi, iyi bir yaiancıyım ama onun bunları söylediğini duymak bile midemin kasılmasına neden oldu. O'Kelly birçok yönden görüldüğünden daha dikkatli bir adamdır, eski dava konusuna girersem bende bir sonın olduğunu anlayabileceğini biliyordum.

"Seri cinayet işleyen bir seks suçlusu mu? Yirmi yıl sonra? Hem siz o tokayı nereden biliyordunuz?"

"Her zaman kapanmamış davalafı dikkaüice okumamızı söylersiniz ya, efendim." Cassie sesinin alaycı çıkmaması için büyük çaba harcamıştı. Söylediği doğruydu da, O'Kelly'nin birçok kez eski davaları iyi bilmelisiniz diye buyurduğunu duymuştum. Zaten bize sürekli bir şeyler buyurur ve kimsenin de onun söylediklerini yapmaya ayıracak vakti yoktur. "Adam bu süre boyunca ülke dışında olabilir -ya da hapiste. Belki de sadece aşırı baskı altında kaldığında öldürüyordun"

"Hepimiz aşırı baskı altındayız," dedi O'Kelly. "Bir seri katil... Tek ihtiyacımız olan da buydu... Başka?"

"Dördüncüsü, işlerin politik bir mahiyeti olması. Jonathan Devlin, yani kızın babası, otoban karştı kampanyanın önde gelen isimlerinden Görünüşe göre pek çok kişiyi kızdırmış. Üç tane isimsiz telefon aldığını söyledi, ailesini tehdit edip geri çekilmesini söylemişler. Knocknaree'den geçecek otoban işine çomak sokmamız gerekebilir, efendim."

"Yani işletmeciler, inşaat firması ve Şehir Meclisi'yle uğraşmanız gerekecek."

"Ne kadar insanla konuşabilirsek o kadar iyi," dedim. "Sa- nınm Cinayet Masasından birini daha almamız gerekecek."

"Ne gerekiyorsa yapın. Costello'yu alın. Masasına bir not bırakırsanız sabah sizinle buluşur. Her zaman erkcncidir."

"Aslında efendim," diye lafa girdim, "ben O'Neill'i istiyorum." Costello'yla hiçbir sorunum olmasa da onu bu davada istemiyordum. Çok iç sıkıcı biri olmasının yanı sıra eski usûl çalışan polislerdendi ve yıllanmış davayı eline aldığı andan itibaren Adam Ryan'ın peşine düşeceğini biliyordum.

"Bu dava üç çaylağa verilemeyecek kadar önemli, vermeyeceğim. İkinizin bu davayı almış olmasının yegane

nedeni diğerkleri kahve içerken ofiste pinekliyor
olmanız."

"O'Neill aylak sayılmaz, efendim. Yedi yıldır bu
birimde."

"Ve neden öyle olduğunu hepimiz biliyoruz." O'Kelly
imalı konuşmakta haklıydı. Sam 27 yaşında birime girmeyi
başarmıştı çünkü amcası önemli bir politikacıydı. Redmond
O'Neill, adalet ya da evre ya da ona benzer bir halt
bakanlığından... Sam kendisine gösterilen tepkilere fazla
nem vermez; doğal olarak -ya da belki durumun altından
kalkmak için geliştirdiği bir stratejidir bu- sakın,
güvenilir ve herkesin favori destek adamıdır. Herkes onu
sevse de, kimse birime nasıl atandığını unutmaz ve
unutturmaz.

"Tam da bu nedenle ona ihtiyaımız var, efendim." diye
açıkladım. "Eğer ile ya da şehir meclisinin içlerine
burnumuzu sokacaksak arkamızın sağlam olduğunu bilmemiz
nemli. Ierdekilerle teması olan biri lazım bize."

O'Kelly saate göz at, koltuğuna gömüldü ve en sonunda
bu işten kurtulması gerektiğine karar verdi. Saat sekize
yirmi vardı ve 'toplantısına' geç kalmak üzere olduğunu
tahmin ediyordum. Cassie müdahale etme gereği duydu.
"Her ikisinin de artıları ve eksileri var, efendim, eğer
oturup bunları tartışırsak—"

"Her ne haltsa. O'NeilPi istiyorsanız, O'Neill sizin
olsun. Yeter ki kimseyi kızdırmasına izin vermeyin. Her
sabah bir önceki günün raporlarını masamda istiyorum."
Ayağa kalkıp kağıuarı dosyalara yerleştirmeye koyuldu:
ıkma zamanı.

Aniden nereden geldiğini bilmediğim bir muuluk
dalgası bütün vücudumu sardı. Eroin kullananların iğneyi
damarlarına vurduklarında hissettikleri türden bir
muuluk. Ortağımın kapıya yürümesi, benim not defterimi
kapatmam, O'Kelly'nin çıkmaya hazırlanması. Ani bir
farkındalık hali: Bu benim hayatım, tüm bunlar oluyor,
hepsi gerçek.

Belki Katy Devlin, daha uzun yaşamış olsaydı, cilalı
dans stüdyosuna adım attığında ya da sabah zilini her
duyuşunda koşarak koridorları açarken benzer bir hissi
parmak uçlarında hissedecekti. Belki o da, aynı benim
gibi, kk detaylarda hayatının gerçeğini bulup ufak
aksaklıkları işin tuzu biberi olarak görecekti çünkü o
aksaklıklar onun varoluşunun, yeni gerçeğinin ispatı
olacaktı.

O anı o kadar net hatırlıyorum ki... Dürüst olmam gerekirse böyle anları ender yaşarım. Geri dönüp baktığım zamanlar haricinde çoğunlukla mutlu olduğumu fark etmem. Benim yeteneğim -ya da lanetim- nostaljiye bağımlılığım. Bazen mükemmeliyetçi olmakla suçlanırım, gizem ortadan kalktığı anda kalbin arzularını görmezden gelmeye başladığım için beni küçümserler, oysa gerçek tüm bunlardan çok daha yalın. Mükemmelin var olamayacağını, var olduğunda da basit bir sıradanlıklar toplamı olduğunu biliyorum. Belki de asıl zaafımın dikkafalılık olduğu söylenebilir: Ama bu sayede uzaktan baktığımda -ve bazen çok geç olmakla birlikte- kaderin önümüze dizdiği düzenekleri görebiliyorum.

5

İkimizin de içinden bir tek atmak gelmiyordu. Cassie, Sophie'yi arayıp saç tokasını, onun eski davalarla ilgili ansiklopedik bilgisinden yararlanarak nasıl tanıdığımızla ilgili bilgi verdi. Sophie'nin ona çok da inanmadığı hissine kapıldıysam da önemsemedim. Ardından Cassie, O'Kelly'nin raporunu yazmak üzere eve gitti, ben de eve yollandım.

Monkstown'daki dairemi, insanı rahatsız etmek konusunda özel bir yeteneği olan Heather adlı bir kadınla paylaşıyorum. O zamandan bu yana değişmeyen şeylerden biri de bu hayatımdaki. Her an ağlayacağı hissini veren ince bir sesi var. Bu daireye taşındım çünkü denize yakın olma fikrinden hoşlannuştım, kira karşılayabileceğim kadardı, kadından hoşlanmış (1.60 boyunda, minyon, mavi gözlü) ve Hollywood tarzı, güzel deniz manzarası eşliğinde kendiliğinden oluşan aşk fantezisine kendimi kaptırmıştım. Zorunluluktan kaldım çünkü onun ne kadar sinir bozucu biri olduğunu keşfettiğimde çoktan kendime bir ev almak için para biriktirmeye başlamıştım. Heather, Harry ve Sally fantezisinin gerçekleşmeyeceğini anlayıp kirama zam yaptığında ila kalmayı sürdürdüm çünkü kira hâlâ Dublin'in içinde olan bir daireye göre oldukça düşüktü.

Kapıyı açıp evin içine, "Selam," diye seslendikten sonra luzlı adımlarla odama yöneldim. Ne yazık ki Heather benden baskın çıktı, anlaşılmaz bir hızla mutfak kapısında be- lirerek ben odama ulaşmadan önümü kesti. "Selam Rob. Günün nasıldı?"

Bazen onun mutfakta oturmuş içeri gireceğim am kollayan halini gözümün önüne getiririm. Bir şeyler

atıştırır, fal bakar ve anahtarımın kilitte döndüğünü duyar duymaz hazır ola geçer.

"İyiym," dedim vücut dilimle olabildiğince odama gitmeye çalıştığımı anlatarak. Elimde odamın anahtarı vardı ve bir aptal bile niyetimi anlayabilirdi (Kısa süre önce gizli polis dosyalarını çalmaya çalışan hayali hırsızları bahane ederek odama kilit takmıştım). "Sen nasılsın?"

"İyiym," dedi Heather o katlanılmaz sesiyle. Hareketlerinden iki seçeneğim olduğunu anlıyordum: Ya, "Ne güzel," diyerek odama gidip kapımı kapar ve günlerce tencereleri birbirine vurarak benim düşüncesizliğimden ne kadar hoşnutsuz olduğunu belli edişini dinlerdim ya da, "Gerçekten iyi inisin?" diye sorar ve önümdeki iki saati, onun patronu, sinüsü, iş arkadaşı, kapı tokmağı veya o günün popüler konusu neyse onunla ilgili saçmalamasını dinleyerek geçirirdim.

Neyse ki, bir de özel durumlara saklanması gereken C şıkkı vardı. "Emin misin?" dedim ona. "İşyerinde korkunç bir grip salgını var ve sanırım ben de hastalanacağım. Umalım sen de yakalanmazsın."

"Aman Tanrım," dedi Heather bir adım geri çekilerek. Rob, tadım, kaba olmak istemem ama senden uzak dursam iyi olacak. Ne kadar çabuk hastalandığımı bilirsin."

"Anlıyorum," diye başladığım cümleyi bitirmeme fırsat kalmadan. Heather geldiği gibi mutfakta kayboldu. El büyüklüğündeki vitaminlerinden içtiğini tahmin ettim. Odama girip kapıyı kapattım.

Kendime bir içki koydum. Heather'la içki sohbetlerinden kaçınmak için odamda bir şişe votka saklarım. Odam hiçbir şeye konsantre olmak için uygun değildir. Kötü görünüşlü, ucuza kapatılmış bütün yeni Dublin apartmanları gibi bu bina da alçak tavanları, çamur rengi boyası ve orijinallikten uzak mimarisiyle dikkat çeker. Yatak odaları insanın rahat hareket edemeyeceği kadar küçüktür. Benim odam da istisna değil. Müteahhit, her tür masraftan kaçınmaya özen göstermiş olduğundan duvarlar çok incedir ve binanın neresinde ne oluyorsa bütün detaylarıyla duyarsınız (Şimdi Heather'ın kap kaçağı birbirine vurarak ortalıkta dolaşmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu anlıyorsunuzdur herhalde). Üst katta oturan çift de cabası -inanın gençleri cinsellikten soğutmak için onları dinletmeleri yeterli. Geçen dört yıl içinde tüm bunlara

biraz olsun alıştığımı söyleyebilmeyi isterdim ama hâlâ mekânı son derece rahatsız edici buluyonım.

1984 davasının dosyasını elime aldım. Kağıtların üzerindeki mürekkep solmuş, dosya yer yer toz tutmuştu. Parmaklanma yapışan tozları hissediyordum. Davaya bakan iki dedektif de emekli olmuştu. Yine de isimlerini zihnime not ettim -Kiernan ve McCabe. Onlarla konuşmamız, daha doğrusu Cassie'nin onlarla konuşması gerekebilirdi.

Bugünden bakıldığında davanın en sarsıcı tarafı, ailelerimizin ne kadar yavaş paniğe kapıldıklarıydı. Şimdilerde aileler, çocukları yarım saat geç kalsa veya cep telefonuna cevap vermese polisi arıyor, Kayıp Kişiler'dekiler okul çıkışı video oyunlarına dalıp ailelerini unutan çocuklar yüzünden çıldıracak halde. Sapık rahipler, okul içi şiddet olayları ve alkolik babalar göz önüne alındığında, 80'lerin daha az tehlikeli olduğunu söylemek imkansız olsa da, görünüşe bakılırsa insanlar kendilerini daha güvende hissediyormuş. Bunun nedeni sanırım o dönemde hâlâ, kötü olayların hep başkalarının başına geldiği hissinin hakim olması.

Dosyayı yarıladığımda şahit ifadelerinden birinde Jonathan Devlin'in adına rasdadım. Knocknaree Geçidi 27 numarada oturan Bayan Fitzgerald dedektiflere, bir grup 'sert görüşlü gencin' orman yakınlarında içki içerek takıldığını gördüğünü söylemişti. Yoldan geçenlere laf atan gençler 'toplumsal huzursuzluk' yaratıyordu. Kiernan ya da McCabe gençlerin adlarını not alma ihtiyacı duymuştu: Cathal Mills, Shane Waters, Jonathan Devlin.

İçlerinden herhangi birinin sorguya çekilip çekilmediğini öğrenmek için sayfaları karışurdım. Odamın dışından Heather'in kararlı silme-süpürme-evi-mikroplardan-arındırma sesleri geliyordu. (Heather, diş hekimi dişlerin üç dakika boyunca fırçalanması gerektiğini söylediği için banyoya kronometreyle giren tek insandır.) Saat on bire beş kala, her zaman olduğu gibi kapımı uklatarak bana iyi geceler diledi. "İyi geceler," diye seslendim sonuna bir de öksürük ekleyerek.

Üç gencin ifadeleri, dedektiflerin düştüğü notlar haricinde birbirinin aynıydı. Waters için "ç. gergin" ve Mills için "işbirliği yapmadı" gibi notlar vardı. Devlin için özel bir not düşülmemişti. 14 Ağustos'ta öğle civarı Stillorgan'a gidip film izlemiş, o meşum akşamüstü de yedi otobüsüyle kendilerine düşen rolü oynamak üzere

Knocknaree'ye dönmüşlerdi (biz o saatte çoktan çaya geç kalmıştık). Geceya- rısına kadar içtiklerini ifade etmişlerdi. Evet, arama ekiple rini görmüşlerdi ama kimseyi arayamayacak kadar sarhoştular. Hayır, olağandışı bir şey görmemişlerdi. Hayır, o gün nerde olduklarını söyleyebilecek başka şahitleri yoktu ama Mills alaya bir tavırla (dedektiflerin bunun için onu şöyle bir sarstıklarına eminim) isterlerse onlara bira kutulannı attıkları yerleri gösterebileceğini söylemişti. Stillorgan'daki sinemanın gişesindeki gençse, onunla konuşmaya gittiklerinde uyuşturucu etkisi altında olduğundan gün içinde ne olup bittiği de dahil olmak üzere fazla bir şey hatırlamıyordu. Dedektifler ona uyuşturucunun zararları üzerine uzun bir nutuk atmıştı.

Dosyada okuduklarımdan, davaya bakan polislerin, 'ergenlerin' -bu kelimeden nefret ederim- şüpheli olduğunu düşünmediğini kavradım. Azılı suçlular sayılmazlardı (yerel otoriteler onları ara sıra toplum düzenini bozmaktan tutuk- luyordu ve Shane Waters on dört yaşındayken dükkandan mal çalmaktan altı ay gözetim cezası almıştı ama hepsi bu) ve on iki yaşındaki çocukların kaybolmalarıyla ilgilerinin olması muhtemel görünmemişti. Onlar sadece oradaydı, Kier- nan ve McCabe de kontrol etmeleri gerektiği için kontrol etmişlerdi. Hepsi bu.

Motorcular. Onlara böyle derdik, gerçi hiçbirinin motoru falan olduğunu sanmıyorum ya. Ama vamlış gibi giyinirlerdi: Bilekten fermuarlı, metal süslemeli, siyah deri ceketler, yağlı uzun saçlar, hatta bir tanesinin Harleyler'e benzeyen botları bile vardı. Üzerlerinde logo olan tişörtler giyerlerdi -Metallica, Anthrax. Peter bana bunların müzik grubu adı olduğunu söyleyene kadar onların adı olduğunu sanırdım.

Hangisinin büyüdüğünde Jonathan Devlin e dönüştüğünü bilmiyordum, hüznü bakışları olan orta yaşlı adamla, yüzü güneşten yanmış o gençlerden herhangi biri arasında en ufak bir bağlantı kuramıyordum. Onları tamamen unuttum. Geçen yirmi yıl boyunca tek bir kez bile motorcuları düşündüğümü sanmıyorum ve onların kutudan fırlamak için bunca yıl zihnimin derinliklerinde zamanlarının gelmesini beklediklerini düşünmek beni rahatsız etti.

İçlerinden biri sürekli güneş gözlüğü takardı, yağmur yağdığında bile. Bazen bize şekerli sakız ikram ederlerdi, biz de onların Lowry'deki dükkandan çalınmış olduklarını bilsek bile kol mesafesinde durup elimizi uzatarak alırdık. "Onlara yaklaşma," derdi annem. "Seninle konuşacak olurlarsa karşılık verme." Ama nedenini söylemezdi. Peter bir keresinde Metallica'ya sigarasından bir nefes çekip çekeme- yeceğimizi sorduğunda bize nasıl içeceğimizi göstermiş, biz öksürük krizine tutulunca da gülmekten yerlere yatmıştı. Güneşin altında, biraz ötelerinde durur, baktıkları dergilerde ne olduğunu görmeye çalışırdık. Jamie bir tanesinde çıplak kadın resmi gördüğünü söylemişti. Metallica ve Shades plastik çakmaklarıyla çakmağı kim daha uzun süre yanık tutabilecek yarışı yaparlardı. Akşam olup da eve döndüklerinde gidip boş kutuları koklar, yetişkin olmanın nasıl olacağını hayal ederdik.

Biri pencerenin altında bağırdığı için uyandım. Yataktan çıktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Rüyamda Cassie ve ben kalabalık bir bardaydık ve takım elbise giymiş bir adam ona bağıırıyordu. Hâlâ rüyanın etkisi altında olduğumdan, uyandığımda önce dışardan gelenin Cassie'nin sesi olduğunu sandım. Karanlıktı, henüz tam uya- namamıştım ve biri, kız ya da erkek emin değilim, dışarıda inliyordu.

Pencereye gidip perdeyi açtım. Yaşadığım bölge bir meydanın çevresine yerleştirilmiş birbirinin aynı dört bina

dan oluşur. Binalar parmaklıklarla çevrelenmiştir, devlet görevlileri bu tür yerleşimlere 'sosyal dinlenme tesisi' adını verir ama kimse bu adı kullanmaz. (Zemin katta oturan yaşlı çift bir iki kere 'nezih' kokteyller vererek bu imaja destek olmayı denediyse de komşuların geri kalanı gürültüden şikayetçi olunca bu zarif çaba da rafa kaldırıldı.) Bahçedeki beyaz güvenlik ışığı yanıyordu. Alanı dikkatlice taradığım halde kimseyi göremedim, gölgeler de kimsenin saklana- mayacağı kadar küçüktü. İnilti yeniden duyuldu, çok yüksekti ve çok yakından geliyordu. Omurgamda bir karıncalanma hissettim.

Bekledim. Saniyeler sonra gölgelerin arasında bir şey kımıldandı, siyah, büyük bir av köpeği. Kafasını kaldırıp yeniden yüksek sesle bağırdıktan sonra çimenlerin arasında gözden kayboldu. Yalpalayan adımlarla karanlığa karışmasını izledim.

Şaşkın ve yarı uykuluydum ama vücudumdaki adrenalin yatağa dönmemi engelledi. Ağzım kurumuştı. Soğuk ve tatlı bir şey içmek istiyordum -mutfağa gidip meyve suyu almaya karar verdim. Heather da bazen benim gibi uyuma zorluğu çekerdi ve onun uyanık olup bir şeylerden yakınmayı istemesini umuyordum fakat odasının ışığı kapalıydı. Kendime bir bardak portakal suyu koyup buzdolabının açık kapısı karşısında bardağı yüzüme dayayarak ayakta bekledim. Dolabın ışığı benimle dalga geçercesine yanıp sönüyordu.

Sabah hava yağmurluydu Cassie'ye onu alacağımı söyleyen bir mesaj attım -onun sevgili Vespa'sı yağmurlu havalarda arıza yapmayı sever. Apartmanının önüne gelip korna çaldığımda elinde bir termos kahve, üzerinde Padding- ton Bear paltosuyla dışarı fırladı.

"Şükürler olsun dün yağmur yağmadı," dedi arabaya biner binmez. "Yoksa delillere veda etmek zorunda kalırdık."

Ona Devlin'le ilgili yeni bulgumu haber verip dosyayı uzattım. Bacak bacak üstüne atıp termosu bana uzattı. "İçlerinden herhangi birini hatırlıyor musun?" diye sordu anlatmayı bitirdiğimde.

"Şöyle böyle. Çok net hatırlamıyorum ama ufak bir kasaba olduğundan onları atlamak neredeyse imkansızdı. 'Sersemi' namına elimizdeki tek şey onlardı."

"Tehlikeli olduklarını düşünür müydün?"

Bir an düşüncelerimi gözden geçirdim. "Ne kastettiğine bağlı. Onlara karşı dikkatliydik ama bu daha çok imajları yüzündendi, bize bir şey yaptıkları için değil. İşin aslı, bize karşı nazik olduklarını hatırlıyorum. Jamie ya da Peter'ın kaybolmasıyla ilgileri olduğunu zannetmiyorum."

"Kızlar kim? Onlar da sorguya çekilmiş mi?"

"Hangi kızlar?"

Cassie, Bayan Fitzgerald'ın ifadesine döndü. "Takılmak dediğine göre kızların da olduğunu varsayabiliriz."

Haklıydı. Kızlar olmasa. Bayan Fitzgerald yaşındaki bir kadın "İçki içiyorlar," deyip kesmeyi tercih ederdi. Jonathan Devlin'i yanında kızlarla hayal etmeye çalıştım. "Dosyada kızlarla ilgili bir şey yok."

"Ya sen? Sen kızlarla ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

Hâlâ Northumberland Yolu'ndaydık. Yağmur o kadar hızlanmıştı ki, sualtında gidiyor gibiydik. Dublin

yayalar ve at arabaları için inşa edilmiştir, arabalar için değil. Orta- çağ'dan kalma dar sokakların sayısı çok fazladır, sabah yediden akşam sekize kadar trafik hiç azalmaz. İlk yağmur damlasıyla da sokaklar felç olur. Sam'e not bırakmayı akıl etsek iyi olurmuş diye geçirdim içimden.

"Sanırım," dedim sonunda. Gerçi anıdan çok silik görüntülerdi: Limonlu şekerlemeler, bozuk yollar, çiçek kokulu bir parfüm. Metallica ve Sandra yan yana...

"Birinin adı Sandra "ydı." Bu isimle içimde bir şeyler kıpırdandı -asit gibi yakan bir korku ve utanç hissi- ama nedenini hatırlayamadım.

Sandra. Ay suradı, sürekli kıkırdayan, duvara oturduğunda sürekli sıynlan kısa etekler giyen bir kız. Bize çok büyük ve kültürlü gelirdi, on yedi-on sekiz yaşlarında olmalıydı. Bize şeker verirdi. Bazen başka bir kız daha olurdu, uzun boylu, koca dişli, kulaklarında bir yığın küpe olan -Claire? Ciara? Sandra, Jamie'ye kalp şeklindeki bir aynada nasıl rimel sürüleceğini öğrettiğinde Jamie bütün gün gözlerini kırptırıp durmuştu. "Güzel görünüyorsun," demişti Peter. Somadan Jamie rimelden nefret ettiğine karar vererek gözlerini ırmağın suyunda yıkamış, yüzünde oluşan pandamsı görüntüyü de tişörtüne silerek temizlemişti.

"Yeşil ışık," dedi Cassie. Arabayı birkaç metre ilerlettim.

Gazete bayisinin önünde durduğumuzda Cassie neyle uğraştığımızı görmemiz için bütün gazetelerden birer tane aldı. Hepsinde ilk sayfa haberi Katy Devlin'di ve genel olarak otoban konusuna odaklanmışlardı. "Knocknaree Protestosu Liderinin Kızı Öldürüldü" benzeri başlıklar vardı. Şişman magazinci (gazetesi "Asi'nin Kızı Doğrandı" diye başlık atmıştı) Dnıidler'le ilgili birkaç söylenti ortaya atmış ama satanizm histerisinden uzak durmuştu. Şimdilik. Belli ki rüzgarın ne yönden eseceğini görmek için bekliyordu. O'Kelley'in üzerine düşeni doğru düzgün yapmasını umdum. Kimse Jamie veya Peter'dan bahsetmese de, konunun gündeme taşınmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

McLaughlin davasını (bu davadan önce onun üzerinde çalışıyorduk: İki zengin çocuğu, taksi sıralarını çalmaya kal

kışan bir üçüncüyü öldüresiye dövmüştü) Quigley ve yeni ortağı McCann'a paslayıp kendimize bir komuta merkezi

ayarladık. Bölümde komuta merkezi olarak kullanılan oda az olduğundan boş yer bulmak zordur ama çocuk ölümleri öncelik taşıdığından bize sorun çıkartmadılar. Biz varana kadar, bizim kuşağın ev almasının mümkün olmadığı West-meath civarında oturan Sam çoktan gelmişti, onu yakalayıp dava hakkında bilgilendirdik.

"Ah, Tanrım," oldu ilk tepkisi, "lütfen suçlunun aile olmadığını söyleyin."

Her dedektifin kendince katlanılmaz bulduğu davalar vardır, bu tür davalar karşısında yıllar boyunca geliştirdiği kalkan, işle kendisi arasına koymaya alıştığı mesafe işe yaramaz hale gelir. Cassie tecavüz-cinayetlerle uğraşırken zorlanır, bense tam bir sıradanlık örneği olduğumdan çocuk cinayetlerine katlanamam. Anlaşılan Sam için de aile cinayetleri zorluydu. Bu dava hepimizin canına okuyacaktı. Ne hoş.

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Cassie, cebinden çıkarttığı bir markörle tahtaya Katy'nin son gününe dair bildiklerimizi dakika dakika yazarken. "Cooper otopsi raporuyla geldiğinde daha net bir fikrimiz olacak."

"Senin aileyle ilgilenmene ihtiyacımız yok," diyerek Sam'i rahaüatmayı denedim. "Seni otoban bağlantısını araştırman için istedik. Otoban karşıtı eylemin başı olan Devlin'e gelen telefonların nereden edildiklerini bul, birkaç kapı çal..."

"Amcam yüzünden mi beni istediniz?" diye sordu Sam. Doğrudan konuya girme alışkanlığı vardır. Ben bu özelliğin bir dedektif için en uygun özelliklerden biri olduğuna inanmasam da bazen işleri kolaylaştırabiliyor.

Cassie tahtaya yazmayı bırakıp ona döndü. "Evet, bir sorun yaratır mı?"

Aslında ne sormak istediğini hepimiz biliyorduk. İrlanda politikası kabile usûlü işler, kesin açılar ve gruplar vardır. Dışardan bakan birine hepsi aynı şeyi söylüyormuş gibi görünse de, işler bazen içerdekilerin bile anlamadıkları kurallarla yürütülür. İki partinin programları ve görüşleri arasında neredeyse hiçbir fark olmamasına karşın insanlar ya bir tarafı ya ötekini tutar çünkü büyük büyükbabaları İç Savaş zamanında o tarafta savaşmıştır ya da babaşkıları o taraftan insanlarla iş yapıyordur. Yozlaşma her yerdedir, hatta takdir edilir. Koloni döneminden kalma gerilla ruhu hâlâ içimizde yaşadığından vergi kaçakçılığı ve karanlık anlaşmalar,

zamanında İngilizler'den adan ve patates tohumlarını saklayan asilerin yaptıklarıyla aynı kefeye konur.

En yoz anlaşmalar arazilerle ilgili olanlardır. İşletmecilerin, inşaat şirkederinin ve politikacıların yedikleri içtikleri ayrı gitmez ve her anlaşmada kârlı çıkan birileri vardır. Her büyük anlaşmaya bir de şişkin kahverengi zarf ve denizaşırı para transferleri dahildir. Knocknaree Otoban anlaşmasında da en azından birkaç arkadaşa kıyak çekilmiş olduğuna emindim. Eğer varsa Redmond O'Neill'in bilmemesi düşük ihtimaldi ama açığa çıkmasını isteyeceğini de sanmıyordum.

"Hayır," dedi Sam. "Sorun olmaz." Cassie ve ben şüpheli görünmüş olmalıyız ki, bir ona bir bana bakıp bir kahkaha attı. "Dinleyin çocuklar, amcamı çocukluğumdan beri tanırım. Dublin'e ilk geldiğimde birkaç yıl onun yanında yaşadım. Eğer pis işlere bulaşsaydı bilirdim. O temizdir ve yardım etmek için elinden ne geliyorsa yapacaktır."

"Mükemmel," dedi Cassie 've tahta başındaki işine geri döndü. "Benim evde yemek yiyeceğiz. Sekiz civarı uğrarsan neler olduğunu konuşuruz." Tahtanın bir köşesinde boş bir yer bulup evine nasıl geleceğini çizdi.

Komuta merkezi olarak seçtiğimiz odayı düzenleme işini bitirdiğimizde bütün bölümlerden dedektifler gelmeye başladı. O'Kelly üç düzine kadannı toplamıştı, hepsi de kalburüstü polislerdendi. İyi görümlü, tıraşlı, basın toplantısında hoş duracak tiplerden. İskemlelerini çekip not defterlerini çıkardılar ve brifingi beklemeye başladılar. Okulun ilk günündeki çocuklar gibiydiler. Cassie, Sam ve ben tek tek ellerini sıkıp bize kaıldıkları için onlara teşekkür ettik. Birkaçını önceden tanıyordum -boyunsuz Corkman, Mayolu bir zenci olan Sweeney, sürekli Corklu olmayanlardan emir almaktan sıkıldığını dile getiren O'Connor ya da O'Gonnan adında biri.

Davalarda en çok bu anı, brifingin başlamasından hemen önceki saniyeleri severim. Perdenin açılmasından hemen önceki orkestra seslerini anımsatan heyecan dolu bir hava hakim olur etrafa, harekete geçmeden önce son düzenlemeler yapılır, kaslarını esneten dansçıların yaptığı gibi son hazırlıklar tamamlanır.

Daha önce bu büyüklükte bir davanın yakınından bile geçmediğim için insanların beklenti dolu bakışları gerilmeme neden oluyordu. Oda fazla dolu, insanlar fazla heyecanlıydı. Polisten Cinayet Masası dedektiflerine

hangi gözle baktığımı hatırlıyorum da... İşte karşımdaki gözlerde de bu vardı: Hayranlık, özenme, boğucu bir ilgi.

O'Kelly kapıyı çarparak içeri girdi. "Selam çocuklar. Aranızdan bu davanın neyle ilgili olduğunu bilen var mı?"

"Tarikat cinayeti?"

"Kahretsin," dedi O'Kelly bana dönüp, "herkesin bu davayı tarikat cinayeti zannetmesi için özel bir çaba mı harcıyorsunuz? "

Cassie onlara davanın detaylarını anlattı ama herhangi birinin boş vaktinde araştırmaya kalkması ihtimaline karşı 1984 olayından bahsetmedi. İş bölümü yaptık: Ev ev dolaşıp insanların ifadelerini almak, Knocknaree yakınlarında yaşayan seks suçlularının listesini çıkartmak, İngiliz polislerle konuşup son günlerde havaalanları veya limanlardan İrlanda'ya şüpheli birinin girip girmediğini kontrol etmek, Katy'nin tıbbi kayıtlarını çıkarttırmak, Devlinler'in geçmişini araştırmak. Takviye kuvveder görevlerini hızla sahiplendi, Sam, Cassie ve ben de onları koşturmacalarıyla baş başa bırakıp odadan çıktık.

Aslında otopsileri izlemeyiz. Olay yerini görmüş birinin gidip cesedin aynı ceset olduğunu doğrulaması gerekir (arada sırada cesetler yanlış etikedenir ve işler kanşsa da, sonunda mutlaka kendi cesedinizi bulursunuz) ve bu işi çoğunlukla morg görevlilerine ya da üniformalı polislere bırakırız. İlk cinayet davanızda otopsiye katılmanız âdettendir, bunu işin ciddiyetini anlamanız için yapmanız gerektiğini söylerler, oysa arkaik bir gelenekten başka bir şey değildir esasında. O odada o gün yapacağınız her hareket -kusmaktan kaçmaya- bölümdeki hayatınız boyunca sizi takip eder.

Ben benimkini (kolları kopartılmış genç bir fahişe) kazasız belasız atlattıysam da, tekrarlamaktan hoşlanacağım bir tecrübe değildi. İronik bir şekilde, cinayet ne kadar vahşiy- se otopsiye katılma ihtimaliniz de o kadar artar. İnsanın zamanla alıştığını söylemek isterdim ama öyle olmaz. İnanın bana bir patolojistin, kafatasını kesip beyni çıkarmasını izlemenin alışılacak bir tarafı yoktur. Bu deneyim yüzünüze bir maske geçirmeyi öğretir sadece.

Morga inmekte biraz gecikmiştik ve saat on bir bile olmamasına karşın Cooper dışarı çıkmak üzereydi. Yine de adil davranalım, işe en erken gelen ve en geç çıkan odur, bu yüzden de erken ve uzun bir öğle yemeği molası verme

hakkını kendinde görür. Asistanları bu nedenle ondan nefret eder fakat Cooper aldırılmaz çünkü o da zaten asistanlarından nefret eder. Onların aksine Cooper'ın nefret etmek için herhangi bir nedene ihtiyacı yoktur. Şimdiye kadar tespit edebildiğimiz kadarıyla sarışınlar, kısa boylular ve konuşurken çok fazla "şey" diyenler, hoşlanmama listesinin üst sıralarında yer alır.

"Dedektifler," dedi bizi görünce, "bu ne sürpriz. Gelmeyi planladığınızı bilseydim bana ayıracak vakit yaratana kadar sizi beklerdim." Huysuzluk yapıyordu çünkü otopsiye geç kalmıştık. O an, Cassie ve ben sevdiği dedektiflerden olduğumuz için şükrettim. Cooper'ın insanın gününü rezil edebilmek konusunda da özel bir yeteneği vardır ve bizi başından savıp notlarına bakmamızı söyleseydi -yazısını okumak imkansızdır ve bunu gayet iyi bilir- ne yapardık bilmiyorum.

"Doktor Cooper, sizi bu saatte rahatsız ettiğimiz için özür dilerim, amirimiz O'Kelly son anda birkaç detayın üzerinden geçme ihtiyacı duydu, onu başımızdan atamadık," dedi Cassie.

"Ah, tamam o zaman," diyen Cooper'ın ses tonundan O'Kelly'ye karşı hisleri belli oluyordu.

"Birkaç dakikanız varsa," diye ekledim, "bize sonuçları açıklayabilir misiniz?"

"Elbette," dedi iç çekerek. İşin aslı, bütün usta sanatçılar ya da zanaatkarlar gibi işini anlatmayı severdi. Bizim için otopsi odasının kapısını açtığında yüzüme çarpan kokuyla irkildim. Alkol ve ölümün hayvani dürtüleri tetikleyen özgün karmaşası.

Sadece Dublin'de bulunan cesetler şehir morguna gönderilir. Knocknaree şehrin dışında yer aldığından cesedin en yakın hastaneye gönderilmesi gerekirdi ama ceset bir Çocuğa ait olduğundan standart prosedür uygulanmamıştı.

Penceresiz, soluk renkli floresan ışıkları, yeşil parkeli otopsi odasında, 1950'lerden kalmamış gibi görünen iki otopsi masası yer alıyordu. Kary Devlin acımasız floresan ışığı altında masalardan birinin üzerine yatırılmıştı. Kızın önceki gün olduğundan daha ölü durduğunu düşünürken ruhun cesedi birkaç gün terk etmediği yolundaki teori geldi aklıma. Gri-beyaz renkteydi. Yanına bırakılmış giysilerle Roswell'den fırlamış bir uzaylı gibi duruyordu. Cooper'ın asistanı

biz gelmeden kafatasını yerine geri taktığı için minnettardım. Şimdi göğüs boşluğunu dikmekle uğraşıyordu.

"Beyaz, çocuk," diye söze başladı Cooper masanın yanına geçerken. "Bana on iki yaşında olduğu söylendi. Ağırlığı az ve boyu kısa ama ortalamanın sınırları dışında değil. Yara izleri mide ameliyatım işaret ediyor, laparatomî. Belirgin bir hastalığı yok, görebildiğim kadarıyla-sağlıklı ölmüş."

Söz dinleyen öğrenciler gibi masanın etrafına toplandık. Ağzındaki sakızı büyük bir zevkle çiğneyen asistan lavaboların olduğu bölüme gidip kollarını kavuşturdu. Göğüs kafesinde deriye takılı bıraktığı iğne midemi bulandırdığından o tarafa bakmamaya çalışıyordum.

"DNA buldunuz mu?" diye sordum.

"Adım adım ilerleyeceğim, izniniz olursa," diye çıkıştı Cooper. "Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, kafaya iki darbe almış, ikisi de ölümden önce," diye açıkladı aşağılar bir tavırla. "İkisi de sert köşeli bir nesneyle indirilmiş. İzler Bayan Miller in getirdiği taşa uyuyor. İlk darbe kafanın arkasına gelmiş, zayıf bir darbeymiş, hafif bir kanamaya yol açmış ama kafatasını çatlatmamış." Katy'nin kafasının yan tarafındaki şişliği işaret etti.

"Belki de ilk darbeden kurtulmayı başardı veya ilk dartre inerken kaçıyor," dedi Cassie.

Bizim öyle Amerikan filmlerindeki gibi profil uzmanları yok. Gerçekten birine ihtiyaç duyduğumuzda İngiltere'den ödünç alırız. Ama Cinayet Masası dedektifleri çoğu zaman Trinity'de üç yıl psikoloji eğitimi aldığı için Cassie'den yararlanır. Profil uzmanlarını medyumlarla aynı kefeye koyduğundan O'Kelly'ye bundan bahsetmeyiz. Ben Cassie'nin bu işte iyi olduğunu düşünürüm, Freud-sever olduğu ve üniversitede ineklerle vakit geçirdiği için değil, doğası buna yatkın olduğundan. Her zaman yeni bakış açıları bulmayı başarır ve bizi hedefe yaklaştırır.

Cooper, Cassie'nin saydığı ihtimalleri düşündükten sonra kafasını iki yana salladı. "Zannetmiyorum. Eğer darbe indiğinde hareket ediyor olsaydı, darbe izi dairesel olurdu ama öyle değil. Diğer darbeye gelince... O ilk darbeden farklı olarak..." Katy'nin diğer tarafına geçip kemiğin kırılıp yüzün yarısının parçalandığı yeri gösterdi, "...gördüğünüz gibi çok şiddetliymiş. Sol kulağın hemen arkasına inip beyin kanamasına yol açmış.

Darbe indiğinde baş yana savrulmuş olmalı, boyunda da hasar tespit ettik."

Hepimiz kafamızı salladık. Sam'e baktığımda bembeyaz kestiğini gördüm, Cassie'nin de durumu iç açıcı değildi.

"Bu darbe birkaç saat içinde kızın ölmesine yol açardı ama beyni açtığımızda kanamanın çok az ilerlemiş olduğunu gördük. Rahadıkla, ikinci darbeyi almasından kısa süre sonra başka bir nedenle öldüğünü söyleyebilirim."

"Bize yüzünün adama doğru mu, yoksa ters yöne mi dönük olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Belirtilere göre katile bakıyor olabilir. Darbe tam sol taraftan inip yüzü de büyük ölçüde dağıtmış. Bu iyi haber çünkü asıl olay yeriniz kan içinde kalmış olmalı. Eğer ihtimal dahilindeki alanları tespit ederseniz, kanın izini bulmak zor olmayacaktır. Bu darbe, ayrıca solak birini aradığımızı da gösteriyor ama bu bir Agatha Chrisüe romanı olmadığı için, bu bilginin işinize yarayacağından emin değilim."

"Kız karşı koymuş mu?"

"Bu darbeden önce bir boğuşma yaşanmış, kızda savunma yaralan vardı, çürükler, sağ elde kırık tırnaklar..." Kızın elini kaldırıp tırnaklarını gösterdi. "Ayrıca ağız çevresinde ve içinde, saldırganın eliyle kızın ağzını kapattığını gösteren diş izlerine rastladım." Cooper duymak istediklerimizin bunlar olmadığını biliyordu. Hepimiz kızın baygın olduğunu, neler olduğunun farkında olmadığım ve acı çekmediğini ummuştuk.

"Bilincini kaybettiğinde," diye devam etti Cooper, "plastik olduğunu tahmin ettiğim bir nesne kızın boğazına sarılmış. İzin sabit olması kızın boğuşmadığını, yani baygın olduğunu doğruluyor. İpin hava girmesini engelleyecek kadar sıkı bağlanmış olmasına ihtimal vermesem de gözlerdeki ve akciğerlerin dokusundaki iç kanama kandaki oksijen miktarının düşmesi nedeniyle öldüğünü gösteriyor. Fikrime göre, katil onu boğmak için kafasına plastik bir torba geçirmiş ve onu orada dakikalarca tutmuş olmalı."

"Bir dakika," dedi Cassie, "tecavüze uğramamış mı?"

"Ah, biraz sabır Dedektif Maddox, ona da geleceğim. Tecavüz ölümden sonra gerçekleşmiş ve bir alet yardımıyla yapılmış." Dump bu haberi sindirmemizi bekledi.

"Ölümden sonra mı?" diye sordum. "Emin misiniz?" Kızın en azından onu yaşamamış olduğunu öğrenmek bizim için

bir tür rahatlama olsa da, bu, özel bir tür sapıkla uğraştığımız anlamına geliyordu.

"Vajinada yaptığım incelemeler bunu gösteriyor. Hiç kanama yoktu."

"Ne tür bir alet?" diye sordu Cassie. Gözlerini kızın boynundaki ize dikmişti.

"Vajinada toprak ve ağaç parçaları bulduk, tahminimce tecavüz altı yedi santim uzunluğunda ve iki santim çapında ahşap bir nesneyle gerçekleştirilmiş. Sivri uçları yokmuş, bir tür sopa olabilir. Anüste ve ağızda benzer izlere rastlamadık."

"Yani vücut sıvısı yok," dedim.

"Tırnaklarının altında deri ve kan da yok," diye ekledi Cooper. "Testler henüz tamamlanmış değil ama sonucun değişeceğinden şüpheliyim."

"Vücudun geri kalanını da sperm için kontrol ettiniz değil mi?" diye sordu Cassie.

Cooper ters bir bakış attı ve yanıt vermeye tenezzül etmedi. "Ölümünden sonra bulduğunuz biçimde yere bırakılmış. İkinci bir kimildatma olmamış. O pozisyonda en az 12 saat kalmış olmalı. Böceklerin azlığından anladığım kadarıyla, öncesinde ya kapalı bir yerdeymiş ya da kumaş gibi bir şeye sarılıymış. Bütün bunları raporuma da ekleyeceğim ama şu an için... Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Ölüm saatiyle ilgili bir değişiklik var mı?"

"Midenin içeriği daha kesin bir zaman vennemi sağlayabilir. Ölmeden hemen önce çikolatalı bisküvi yemiş, ana yemekse tam sindirilmemişti -belki dön ya da altı saat önce yemeğini yemiş."

Saat sekiz civarı yenen tost. Geceyarısıyla saat iki arasında ölmüştü. Bisküvi ya Devlinler'in evinden gelmiş ya da katil tarafından verilmişti.

"Ekibim temizleme işini birkaç saate bitirir," dedi Cooper, Katy'nin saçlarını düzelterek. "Aileye haber verebilirsiniz."

Dışarı çıkar çıkmaz birbirimize baktık. "Uzun süredir otopsiye katılmamıştım," dedi Sam.

"Şimdi neden katılmadığını hatırlıyorsun," dedim.

"Ölümünden sonra..." diye mınıldandı Cassie bizden çok kendine. "Nasıl bir adamla karşı karşıyayız böyle..."

Fazla oyalanmadık. Otopside çıktıktan hemen sonra, Sam otoban konusunu halletmek üzere yanımızdan ayrıldı ve ben komuta merkezine telefon açıp Devlinler'i morga

getirmesi için birini yollamalarını söyledim. Cassie ve ben ilk tepkilerini görmüştük, onları yeniden görmeye ihtiyaç duymuyorduk, ayrıca istemiyorduk da zaten. Ayrıca hemen Mark Hanly'le konuşmamız gerekiyordu.

"Onu merkeze getirmek ister misin?" diye sordum arabada giderken. Mark Hanly'yi kazı alanında sorguya çekmememiz için hiçbir neden yoktu ama onu kendini güvende hissettiği alanın dışına çıkartmak, kısmen de, mahvolan ayakkabılarının intikamını almak istiyordum.

"Kesinlikle," dedi Cassie. "İşi bitirmek için birkaç haftaları kaldığını söylememiş miydi? Eğer Mark'ı biraz olsun ta- nıdıysam, onu konuşturmanın en kısa yolu iş gününü boşa harcamak olacaktır."

Yol boyunca O'Kelly için hazırladığımız, Knocknaree satanist camiasının neden Katy Devlin'in ölümüne neden olmuş olamayacağıyla ilgili listeyi gözden geçirdik. Arabayı ben kullanıyordum, gergindim, eğer ellerim bir işle meşgul olmasaydı, kesinlikle sigara üstüne sigara içiyor olurum.

Kazı yerine vardığımızda yağmur yerini güneşli havaya bırakmıştı ve arkeologlar ellerinde kürekler toprağı eşelemeyi sürdürüyordu. Bizi gördüklerinde ayağı kalkıp elleriy le güneş gelmesin diye gözlerini gölgeleyerek yanlarına ulaşmamızı beklediler. Mel ve Damien hareketsizdi ama Sean, heykeltıraş çocuk bize el salladı. Mark da küreğini yere bırakmış dağ adamı edasıyla bize bakıyordu. Doğrudan onun yanına gittik.

"Evet?"

"Seninle konuşmamız gerekiyor," dedim.

"Çalışıyorsunuz. Öğle arasına kadar bekleyemez mi?"

"Hayır. Eşyalarını topla, bizimle merkeze geliyorsun."

Bir an çenesini sıktı ve bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra yüzünü tişörtüne silip tepeye ilerledi. "Sonra görüşürüz," diye seslendim arkeologlara. Bu sefer Sean bile yanıt vermedi.

Arabaya bindiğinde Mark'ın ilk yaptığı şey tütününü çıkartmak oldu. "Sigara yasak," dedim.

"Bu da ne demek?" diye çıkıştı bana. "Sen de sigara içiyorsun. Seni dün gördüm."

"Polis arabaları iş yeri sayılır. İçlerinde sigara içmek ya- sadışıdır." Bunu uydurmuyorum, böyle saçma sapan kanunlar üreten bir komitemiz var.

"Boşver Ryan," dedi Cassie, "bırak sigarasını içsin. Böylece onu sigara içmesi için dışarı çıkartma zahmetinden kurtulmuş olunuz." Aynadan Mark ı izliyordum. "Bana da bir tane sarar mısın?" diye sordu Cassie.

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu Mark.

"Duruma göre değişir," dedim.

"Hangi duruma? Beni niye götürdüğünüzü bile bilmiyorum."

"Her şeyi öğreneceksin. Şimdi otur ve fikrimi değiştirmeden önce sigaranı iç."

"Kazı nasıl gidiyor?" diye sordu Cassie.

Mark'ın ağzına alaycı bir gülümseme yerleşti. "Nasıl gittiğini düşünüyorsun? Bir yıllık işi bitirmek için dört haftamız var. Elle kazılması gereken yerleri buldozerle kazıyoruz."

"Bu da iyi gitmediği anlamına mı geliyor?" dedim.

Bana ters ters baktı. "Slipermene benzer bir halimiz mi var?"

Bu yanıtta ne tepki vereceğimi kestiremedim. Mark'ın bütün huysuzluğu üzerindeydi. Uzun bir gün olacaktı.

Dönüş yolunda fazla konuşmadım. Katy Devlin'in katilinin arka koltuğumuzda oturuyor olabileceği ihtimalinin far- kındaydım ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Onun aradığımız adam olması birçok yönden hoşuma giderdi, sinirime dokunuyordu, ukalaydı ve baş belası davamızı da çabucak çözmüş olurduk. Öğleden sonra bitmeden dava kapanabilirdi, eski dosyayı bodnımdaki yerine kaldırabilir, geçmişimi olduğu yerde bırakabilirdim -1984 yılında 5 yaşında olan ve Dublin'in dışında yaşayan Mark eski dava için olası bir şüpheli değildi.

Knocknaree'yi yeniden unutabilirdim.

Ne var ki her şey yanlış geliyordu işte. Davayı alırken açmamayı tercih ettiğim sayfaları karıştırmayı, olayların beni götüreceği her yere gitmeyi göze almıştım ve güneşli bir öğleden sonrasında yapılan basit bir tutuklama yeterince dramatik değildi. Bundan daha fazlası söz konusuydu: Batıl inançlı değilimdir ama Cassie ve ben o gün bilgisayar oyununa dalmış olmasaydık, dava Costello ya da başka birine gitmiş olurdu, böylesi bir çakışmanın basit bir tesadüften fazlası olduğuna inanmak istiyordum. İçimde taşların beklenmedik ve acı verici biçimde dizildiklerine dair bir his vardı, beni tedirgin et.se de sabırsızlanmama neden olan bir his. Sanırım derinlerde

bir yerde -ne kadar ironik görünürse görünsün- neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

6

Ofise ulaşana kadar Cassie arkeolojik kazılarda buldozerlerin sadece acil durumlarda kullanıldıklarını çünkü dozerlerin, arkeologların pek meraklı oldukları ufak tefek parçaları yok ettiklerini öğrenmişti. 1Vlark'ın sardığı sigara sayesinde de, istersek onun DNA'sına mahkeme emri olmaksızın sigara kağıdındaki tükürükten ulaşabilecektik.

Mark benden hazzeünediğinden bugün kimin iyi polisi, kimin kötü polisi oynayacağı da baştan belli olmuştu. Karakola vardığımızda Cassie Satanistsiz Knocknaree listesini O'Kelly'ye bırakmaya giderken ben de arkeologu kolundan tutup sorgu odasına götürdüm.

Mark'ı bir süre beklettikten soma -iskemlesinde kımıldanıp durdu ve parmaklarıyla aralıksız rahatsız edici riümler tuttu- Cassie içeri girip neşeli bir merhaba çekti. "Kahve ya da çay ister misin?"

"Hayır. İşimin başına dönmek istiyorum."

"Dedektif Maddox ve Dedektif Ryan, Mark Hanly'yi sorguya çekiyor," dedi Cassie odanın köşesindeki kameraya dönerek. Mark daha önce kameraya dikkat etmemiş olduğundan önce irkildi, ardından kameraya sırtıtarak zafer işareti yaptı. Neden bilmem, sorguladığımız insanlar kamera karşısında hep garip hareketler yapma eğilimindedir.

Bir iskemle çekip oturduktan sonra olay yeri fotoğraflarını masanın üzerine dizdim. "İstemediğin sürece hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin ama söylediğin her şey aleyhinde delil olarak kullanılabilir."

"Sen ne-? Tutuklu muyum?"

"Hayır. Kırmızı şarap içer misin?"

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "İkram mı edeceksin?"

"Neden soruyu yanıtlamakla yetinmiyorsun?"

"Yanıtım bu, beğenmediysen bilemem."

Şüpheliler, özellikle de emir almaya alışkın olmayan otorite sahibi insanlarsa, başlarda ters tepki verir. Kimsenin işine yaramayan aptalca bir harekettir bu çünkü hepimizi -onları da bizi de- geciktirmekten başka bir işe yaramaz. Mark da bu tür bir insandı, neyse ki karşılaştığımız pek çoğuna nazaran daha zekiydi. İlk ukalalıklarının ardından bu tavrın akıllıca olmadığını

fark etmiş olmalı ki, susup yeniden konuşmaya başladığında daha sakindi.

"Ne olursa içerim. Neden?" Kafamı sallayıp önümdeki kağıda not aldım.

"Ellerinde neden bant var?" diye sordu Cassie, Mark ın ellerinden başlayıp bileklerine kadar gelen bantları işaret ederek.

"Yağmurda aletler elimizden kaymasın diye elimize bant sararız."

"Eldiven giyseniz olmuyor mu?"

"Bazıları eldiven kullanır, bazıları da benim gibi bant sarar." Sesi aldırıışsızdı.

"Altını görebilmemiz için onları çıkartmaya bir itirazın olur mu?" diye sordum.

Bana ters bir bakış attıysa da, bantları yavaş yavaş çözüp masaya bıraktıktan sonra aksi bir tavırla ellerini gösterdi. "Hoşunuza giden bir şey görüyor musunuz?"

Cassie öne eğilip ellerini dikkatle inceledikten sonra arkalarını çevirmesini işaret etti. Üzerlerinde herhangi bir tırmık izi yoktu. "Geçtiğimiz pazartesi akşamı neredeydin?" tliye sordum.

"Ekip için kiralanen evde. Size daha önce de söylemiştim."

"Otobana Hayır kampanyasının bir üyesi misin?" diye sordu Cassie.

"Evet, öyleyim. Çoğumuz öyleyiz. Adamınız Devlin bir süre önce kazı alanına gelip katılmak isteyip istemediğimizi sordu. Bildiğim kadarıyla sivil örgütlere katılmak bu ülkede hâlâ yasadışı değil."

"Yani Jonathan Devlin'i tanıyorsun?"

"Az önce söyledim ya. Kan kardeşi değiliz ama onu tanıyorum."

Masanın üzerine uzanıp olay yeri fotoğrafları arasından en rahatsız edici olanını uzattım. "Ama onu tanımadığımı söyledin."

Mark fotoğrafı parmaklarının arasında tutup ifadesiz bir yüzle inceledi. "Size onu kazı alanında gördüğümü ama kim olduğunu bilmediğimi söyledim. Bilmeli miyim?"

"Evet, bilmelisin," dedim. "O Devimin kızı."

Şaşırdı. Önce bana, ardından tekrar fotoğrafa baktıktan sonra kafasını iki yana salladı. "Hayır. Devlin in kızıyla protesto yürüyüşünde tanıştım. Rosmary, Rosaleen, öyle bir adı var."

"Onunla ilgili ne düşündün?" diye sordu Cassie.

Mark omuz silkti. "Güzel kız. Bolca konuştuk. Elinde imza kağıdı, yeni üyeler bulmaya çalışıyordu, aslında kampanyayla fazla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Otoban karşıtı

hareketten çok erkeklerle flört etmekle ilgileniyordu. Sonraki gösterilere de gelmedi zaten."

"Onu çekici buldun mu?" diye sordum tek taraflı aynadaki yansımandan gözlerimi ayırmayarak.

"Hoş kız ama tipim değil."

"Yine de sonraki gösterilere gelmediğine dikkat etmişsin. Onunla ilgileniyor muydun?"

Aynada Mark ı da görebiliyordum. Fotoğrafı masaya geri koydu. "Hayır."

"Onunla yeniden temasa geçmek için herhangi bir girişimde bulundun mu?"

"Hayır."

"Onun Devlin'in kızı olduğunu nereden biliyordun?"

"Hatırlamıyorum."

İçimde kötü bir his belirdi. Boşa kürek çekiyorduk. Mark sabırsız ve öfkeli davranıyordu, doğru ama konuyla ilgisiz görünen somlar onu çileden çıkarmaya başladığı için öyleydi. Korkmuş ya da endişeli bir havası yoktu. Özede, suçlu biri gibi davranmıyordu.

"Söylesene," dedi Cassie, "otoban ve kazı alanıyla ilgili hikayenin aslı ne?"

Mark bir kahkaha attı. "Kötü yazılmış bir masal diyelim.

t

2000 yılında devlet planlarını duyurduğunda Knocknaree yakınlarındaki arkeolojik kalıntıları incelemesi için bir arkeolog grubunu görevlendirdiler. Ekip araştırmasını bitirdiğinde bu tarihi şehrin herkesin tahmininden de önemli olduğunu ve ancak bir moronun buradan otoban geçirmeyi düşüneceğini açıkladı. Otobanın planlarının değiştirilmesi gerekiyordu. Devlet bu bilgileri çok faydalı bulduğunu belirtip teşekkür ettikten sonra otoban planlarında bir milimlik bile değişiklik yapılmayacağını duyurdu. Bu alanda yetenilen kazı yapılmasına izin vermeleri için bile çingar çıkartmamız gerekti. Sonunda, iki yıl boyunca kazmamıza izin vermeye tenezzül ettiler -oysa bu büyüklükteki bir alan için en az beş yıla ihtiyaç vardır. O zamandan beri binlerce insan bu konuda savaş veriyor, protesto

gösterileri, dilekçeler, davalar. Devlet hiçbir şeye aldırdığından değil ya..."

"Ama neden?" diye sordu Cassie. "Neden otobanı başka yerden geçirmiyorlar?"

Mark'ın yüzünde yeniden katı bir ifade belirdi. "Bana sormayın. On-on beş yıl sonra bugün açılan davalar sonuçlandığında neler olduğunu öğreniriz."

"Ya salı gecesi?" diye sordum. "Salı gecesi neredeydin?"

"Yine kiralık evdeydim. Artık gidebilir miyim?"

"Birazdan," dedim. "Kazı alanı çevresinde en son ne zaman geceledin?"

Omuzları belli belirsiz dikleştirdi. "Kazı alanında hiç gecelemedim."

"Cümleyi değiştirme. Kazı alanını değil, ağaçlık araziye soruyorum."

"Orada gecelediğimi de kim söyledi?"

"Dinle Mark," diye araya girdi Cassie. "Ya pazartesi ya da salı gecesi ormandaydın. Eğer gerekirse bunu adli delillerle ispatlayabiliriz ama bu hem bizim, hem senin zamanının israfı anlamına gelir. İnan bana, eğer istersek zamanını kazı alanında değil de burada geçirmeni sağlayabiliriz. Şimdi, senin o kızı öldürdüğüne inanmıyorum ama ne zaman ormanda olduğunu bilmemiz gerek. Ne yapıyordun, işe yarar bir şey gördün ya da duydun mu? İstersen günün geri kalanını, bu bilgileri senden kopartmaya uğraşmakla geçirebiliriz ya da bize her şeyi anlattırsın ve buradan olabildiğince çabuk kurtulmuş olursun. Tercih senin."

"Ne adli delili?" diye sordu Mark alaycı bir tavırla.

Cassie gülümseyip çantasından sarma sigarayı çıkarttı. "DNA. İçtiğin sigaraların filtrelerini kamp alanında bırakmışsın."

"Tanrım," dedi Mark. Halinden öfkelenip öfkelenmemesi gerektiğine karar vermeye çalıştığı anlaşılıyordu.

"Sadece işimi yapıyorum," dedi Cassie.

"Tamım," diye tekrarlardı Mark. Dudağını ısırды ama yüzündeki gülümsemeyi saklayamadı. "Ve İsen de bütün numaralarını yuttum. Siz kadınlar..."

"Anlat bakalım. Ormanda ne zaman kamp yaptın?"

Sessizlik. Mark duvardaki saate göz attı. "Öyle olsun. O garip gecede ormandaydım."

Yeniden not defterimi açtım. "Pazartesi mi, salı mı? Yoksa ikisi de mi?"

"Sadece pazartesi."

"Ne zaman ormana gittin?"

"On buçuk civarı. Kamp ateşi yaktım, iki civarı söndüğünde de uyudum."

"Her kazı alanında bunu yapar mısın, yoksa sadece Knocknaree'de mi?" diye sordu Cassie.

"Sadece Knocknaree."

"Neden?"

Mark konuşmadan önce bir süre yeniden ritim tutmaya başlayan parmaklarına baktı.

"Knocknaree'nin ne anlama geldiğini biliyor musun?" dedi nihayetinde. "Kralların tepesi. İsmi nereden geldiğinden emin değiliz ama Hristiyanlık öncesinden kaldığı kesin. Kazı alanında politik bulgulara rastlamadık, kraliyet cenazelerinin kaldırıldığına dair hiçbir delil yok ama her tarafta Bronz Çağ'dan kalma tarihi eserler bulduk -su-nağı biliyorsunuz, bir de heykelcikler ve içinde kurban kalıntıları olan altın bir kupa bulundu. O tepe çok önemli bir dini alanrruş."

"Kime tapıyorlarmış?"

Omuz silktiye de parmakları daha gürültülü bir melodi tutturdu. Elimle parmaklarının üzerine bir tane indirmek istedim.

"Yani alanı gözetliyordun," diyen Cassie'nin yüzündeki çizgiler pür dikkat kesildiğini belli ediyordu.

"Öyle bir şey," diye yanıtladı Mark.

"Döktüğün şarap," diye devam etti Cassie gözlerini Mark'ın gözlerinden ayırmadan, "bir tür adak mıydı?"

"Sanırım."

"Doğru anlamış mıyım," diye araya girdim, "kız çocuğunun öldürüldüğü yerden birkaç metre ilerde uyumaya karar veriyorsun ve bunu dini nedenlerle yaptığını inanmamızı bekliyorsun?"

Aniden öfkelenerek öne fırladı ve bir parmağını havada sallayarak üzerime yürüdü. Elimde olmadan geri çekildim.

"Dedektif, beni iyi dinleyin. Kiliseye inanmıyorum. Kilise dinlerinin insanları susturup para toplamaktan başka bir amacı olduğuna da inanmıyorum. On sekizime bastığım gün kilise listesinden adımlı sildirdim. Hiçbir hükümete de inanmıyorum. Onlar da kiliseden farksız. Kelimeler farklı, amaç aynı: Yoksulları bastırmak, zenginleri kayırmak. Benim inandığım tek şey o kazı alanında." Gözlerine, bombalanan bir barikatın

arkasındaki askerlerinkini andıran umutsuz bir ifade yerleşmişti. "Orası dünyadaki bütün kiliselerden daha kutsal. Otobanı kutsal toprakların üzerinden geçirmek istiyorlar. Eğer biri Westminster Ab- bey'yi otopark yapmak için yıksaydı ne düşünürdünüz?

Orada son bir kez dua etmek istemez miydiniz? Aynı şeyi yaptığım için beni suçlamaya kalkmayın." Ben gözlerimi kaçırana kadar bana baktı.

"Yani cinayetle hiçbir ilgin olmadığını iddia ediyorsun," dedim soğuk bir sesle. Sesimi kontrol altında tutmakta zorlanıyordum çünkü itiraf etmek istemesem de son konuşması, harareti beni etkilemişti. Mark gözlerini tavana çevirdi.

"Mark," dedi Cassie, "ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum. Ben de işime karşı benzer şeyler hisler besliyor.'m." Mark bakışlarını Cassie'ye çevirdi. "Öte yandan Dedektif Ryan'ın da haklı olduğunu anlamalısın: Pek çok kişi senin duygularını anlamayacaktır. Onlar için tüm bu anlattıkların seni harika bir şüpheli yapmaktan öte bir işe yaramaz. Seni şüp-- heli listesinden çıkartabilmemiz için bize yardım etmelisin."

"Eğer yalan testinden geçmemi isterseniz, geçerim. Ama salı gecesi ben orada bile değildim. Pazartesi oradaydım. Bunun tüm olanlarla ne ilgisi var?" Yeniden batma hissi. Şayet süper zeki suçlulardan biri değilse ve bizi uyutmaya çalışmıyorsa, Katy'nin salı gecesi öldüğüne-, kesin gözüyle bakması masumiyetini gösteriyordu.

"Tamam," dedi Cassie. "Yeterince adil. Salı günü işten çıktıktan sonra nereye gittiğini ve çarşamba sabah işe gelene kadar nerede olduğunu ispadayabilir misin?"

Mark dudağını ısıırıp masadaki bantlardan birini eline aldığı anda utandığım fark ettim, gözüme bir an için, olduğundan çok daha genç biri gibi göründü. "Evet, ispatlayabilirim. Eve döndüm, duş aldım, ekibin kalanıyla birlikte akşam yemeği yedim, kağıt oynadık ve bahçede birkaç bira içük. Onlara da sorabilirsiniz."

"Ya sonra?" diye sordum. "Ne zaman yattınız?"

"Çoğunluk saat bir civarı yatmaya gitti."

"O saatten sonra nerede olduğuna şahidlik edebilecek biri var mı? Odanı kimseyle paylaşıyor musun?"

"Hayır, kazının yönetici yardımcısı olduğum için kendi odam var. Mel'le konuşmak için bahçede biraz daha oturdum. Sabaha kadar onurdaydım." Sesinin sakın çıkması için çaba harcarsa da kendini beğenmiş tavırları tamamen

kaybolmuştu, on l^Aeş yaşındaki biri kadar özgüvensizdi. Gülmek için kendimi zor tuttum. Cassie'ye bakmaya cesaret edemiyordum.

"Bütün gece mi?" dedim bütün kötü niyetimle.

"Evet."

"Bahçede? Hava serin değil miydi?"

"Saat üç civarı içeri girdik. Sabah sekize kadar benim odamdaydık."

"Pazartesi gecesine geri dönelim," dedi Cassie.

"Ormandayken şüpheli bir şey gördün ya da duydun mu?"

"Hayır ama hava zifiri karanlıktı. Şehir karanlığı değil, taşra karanlığı. On adım ötemi bile göremiyordum. Ormanda bir sürü ses olduğundan biri gelmiş olsa bile fark etmeyebilirdim." Karanlık ve gürültülü. Omurgamda aynı sızıyı hissettim.

"Ormanda olması gerekmez," dedi Cassie. "Kazı alanında ya da yolda da olabilir. Saat on bir-on bir buçuk civarı kimseyi gördün mü?"

"Bekle bir dakika," dedi Mark aniden, "kazı alanının hemen dışında biri vardı."

Cassie de ben de aynı anda doğrulduk. Mark konusunda pes etmek üzereydik, şahidini kontrol ettikten sonra yapacak bir şey yoktu -sorgulamaların ilk günlerinde acil işler önceliklidir, şahidi olan birinin peşine düşmek daha sonraki safhalara bırakılır- oysa şimdi belki de yeni bir ipu- cuna kavuşuyorduk.

"Tarif edebilir misin?" diye sordum

Bana tatsız bir bakış fıslattı. "Evet, tabii, gecenin bir yansı etraf amma da net görülür ya..."

"Mark," dedi Cassie en sevecen sesiyle, "lütfen neler olduğunu en baştan anlat."

"Elinde fener olan biri kazı alanını geçip yola doğru gitti. Hepsi bu. Adamı değil, feneri gördüm."

"Saat kaçtı?"

"Saatime bakmadım ama belki bir veya birden biraz önce."

"Yeniden düşün. Kaydadeğer herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Gözlerini kısıp düşündü. "Hayır. Fener yere yakın görünüyordu, kısa boylu biri olabilir ama karanlık insanın perspektifini de bozuyor. Bir ya da iki kişi olabilirler, bundan bile emin değilim. Yavaş ilerliyordu, ya da ilerliyorlardı ama kazı alanının durumu düşünülecek olursa bu çok doğal."

"Fener ne kadar süre ortalıktaydı?"

"Çok uzun değil."

"Onu ilk gördüğünde tam olarak neredeydi, duvann olduğu tarafta mıydı, yoksa yola mı yakındı?"

"Duvara yakındı. Arka kapıdan girdiklerini tahmin ettim, belki de duvarın üzerinden." Kasabayla kazı alanını ayıran alanın sonundaki kapı Devlinler'in sokağına çıkıyordu. Cesedi bırakacak yer arayan Margaret ya da Jonathan'ı görmüş olması gayet mümkündü. Veya elinde fener ve cebinde bir daha kullanamayacağı anahtarıyla birisiyle buluşmak üzere ilerleyen Katy'yi görmüş olabilirdi.

"Ve yola gitti?"

Mark omuz silkti. "Fener kazı alanını çapraz geçerek yol yönüne ilerledi ama araya ağaçlar girdiği için nerede durduğunu görmedim."

"Her kimse, seni görmüş müdür?"

"Nereden bileyim?"

"Tamam Mark," dedi Cassie, "bu çok önemli. Araba sesine benzer bir ses duydun mu? Ya da park etmiş bir araba gördün mü?"

"Hayır." Sesi çok emindi. "Ormana ilk vardığımda yoldan birkaç araç geçti ama saat on birden sonra hiç. Buralarda erken uyur, kasabadaki ışıklar geceyarısı söner."

Eğer doğrıyı söylüyorsa bize büyük bir iyilik yapmıştı. Cinayet yeri de, ikincil mekân da -Katy'nin cesedi salı günü her nerede saklandıysa- kazı alanına yürüme mesafesinde olmalıydı. Ve eğer bu bulgu doğruysa cinayet zanlısı çevreyi tanıyor demektir. "Araba görmediğinden emin misin?" diye sordum.

"Feneri fark ettim, değil mi? Hiçbir araba oradan farları kapalı geçemez ve ışık olsa mutlaka görürdüm."

"Ama feneri daha yeni hatırladın, belki biraz düşünürsen bir araba da hatırlarsın."

Dudaklarını büzdü. "Hafızamda bir sorun yok. Anlattıklarım pazartesi gecesi oldu, cinayet salı işlendiğine göre bir önemi olacağını düşünmedim."

Tam o anda birim yöneticilerinden Bernadette sorgu odasının kapısını çaldı. "Dedektif Ryan, size bir telefon var. Rahatsız edilmek istemediğinizi söyledim ama telefondaki kadın ısrar etti." Bernadette yaklaşık yirmi dört yıldır Cinayet Masası'ndadır. Erkeksi bir yüzü ve her gün için ayrı bir kıyafeti vardır (eğer hangi günde

olduğunuzu hatırlayama- yacak kadar yorgunsanız ona bakmanız yeter). Hepimiz onun O'Kelly'ye umutsuzca âşık olduğunu düşünürüz'. Dedikodular arasında onların bir gün mutlaka bir araya gelecekleri de yer alır.

"Hadi git," dedi Cassie. "Ben sorguyu tamamlandı. Mark, şimdi yazılı ifadeni almamız gerek. Sonra seni işe geri bırakabiliriz."

"Otobüse binerim."

"Hayır binemezsin. Biz şahidini kontrol edene kadar, onunla konuşmadığından emin olmak için bizimle kalmak zorundasın."

"Kahretsin," dedi Mark arkasına yaslanırken.

"Uydurmuyorum. İstediginize sorun, biz uyanmadan önce bütün ekip kalkıp kahvaltıya inmişti bile. Bizi gördüler."

"Soracağımızdan emin olabilirsiniz," dedim odadan çıkmadan önce.

Komuta merkezine geri dönüp bunun kendi işi olmadığını vurgulamak istercesine aşırı yavaş davranan Bernadette'in telefonu bağlamasını bekledim. Bizim bölümde çok uzun şiiire kalmak insanın rahatsız edici birine dönüşmesine neden olabiliyor, özellikle de gösterecek kaydadeğer hiçbir başarınız yoksa.

"Ryan," diyerek açtım telefonu.

"Dedektif Ryan?" Kız soluk soluğaydı ama sesi hemen tanıdım. "Ben Rosalind. Rosalind Devlin."

"Rosalind," dedim not defterimi açarken, "nasılsın?"

"İyiyim." Kısa isterik bir kahkaha. "Şey, aslında değilim. Yıkılmış durumdayım. Sanırım hepimiz hâlâ şok geçiriyoruz. Başınıza böyle bir şeyin geleceğini düşünmezsiniz."

"Kendini kötü hissettiğin için üzgünüm. Senin için ne yapabilirim?"

"Ben... Acaba bir ara konuşmak için uğrayabilir miyim? Eğer sorun olmazsa. Size sormam gereken bir şey var." Arkadan bir araba sesi geldi. Dışardan telefon ediyordu.

"Elbette. Bu öğleden sonra uygun mu?"

"Hayır," dedi aceleyle. "Bugün olmaz. Her an geri gelebilirler. Sadece... şeyi görmeye gittiler... ben..." Sesi güçsüz- leşiyordu. "Yarın olsa?"

"Ne zaman istersen," diye yanıtladım. "Sana cep telefonu numaramı vereyim, böylece bana ne zaman istersen ulaşabilirsin. Yarın beni ararsan dilediğin yerde buluşuruz."

Numaraları benden sonra tekrarlayarak not aldı.
"Gitmem gerek. Teşekkürler Dedektif Ryan." Ben görüşürüz diyemeden telefonu kapatmışa.

Sorgu odasını kontrol ettim. Mark ifadesini yazıyordu. Görünüşe göre bensiz ele işleri gayet iyi yürütüyorlardı. Tahmin edeceğiniz üzere, benim canıma minnetti. Sophie ona söz verdiğimiz kan örneğini bekliyor olmalıydı, Cassie ve Mark ı bırakıp bodruma indim.

80'lerin başındaki delil depolama prosedürleri çok da parlak değildi. Peter ve Jamie'nin kutusu üst raflardan bi- rindeydi. Daha önce içine göz atmaya ihtiyaç duymamıştım. Davayla ilgili özenle etiketlenmiş dön kutu daha vardı: Sorgu notları, sorgu nodarı, ifadeler, ipuçları. Hepsi de toz tutmuştu.

Kutudan yarısı dolu bir plastik torba çıktı. Torbanın üzerindeki toz yüzünden içindekiler sepya tonunda görünüyordu. Bana kazı alanından çıkan tarihi eserleri hatırlattılar. Hepsini dikkade dışarı çıkardım.

Büyük bir dava için çok az delil. Üzerlerinde hâlâ parmak izi pudrası olan bir çocuk saati, camdan ufak bir hacıyatmaz, bir Donkey Kong oyunu, üzerlerinde testler için parça kesildiğini gösteren delikler olan bir çift beyaz çorap. Bir zamanlar beyaz olan bir tişört, solmuş kot şort ve spor ayakkabılar. Artık kahverengiye dönüşmüş olan kan umutsuzca, ayakkabıların her yanına bulaşmıştı.

İçten içe delilleri görmenin bir anıyı tetikleyebileceğini düşündüğümde kendimi bu ana iyi hazırlamıştım, cenin pozisyonunda yere yığılacak kadar şiddetli bir kriz beklemiyordum ama en azından gözümün önünden sahneler geçeceğini ummuştum. Ancak aralarında benim için bir şey ifade eden tek eşya Peter'ın Donkey Kong oyunu oldu (Haliya oturur saatlerce o oyunu oynardık. Bir düğmeye ben basardım, diğerine Peter. Jamie de omzumun üzerinden bakıp komutlar yağırdırdı). Giysilerin benim olduklarını bilsem de hiçbir şey hissetmedim.

Tişörtü elime alıp baktığımda ilk düşüncem ne kadar küçük olduğuydu. Sonra arkasını çevirip kesikleri gördüm. İki paralel çizgi. Beni ayakkabılardaki kandan daha fazla etkiledi o kesikler. Onları okumuş ama daha önce görmemişim. Dalların yapamayacağı kadar düzgündüler. Bir ağaçtan atlarken tişörtümün dallara takılmış olma ihtimalini düşünürken omurgamdaki iirperme hissi geri

geldi. Bir an sırtıma, omuzlarımla arasına bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

Aniden o odadan başka bir yerde olmayı diledim. Herhangi bir yerde. Tavan üzerime geliyordu, sadece otobüs geçtiğinde yarattığı titreşimin duvarlardan duyulduğu oda aşırı sessizdi ve içerdeki tozlu havayı ciğerlerime çekmekte zorlanmaya başladım. Eşyaları alelacele kutuya fırlatıp Sophie'ye yollamak için ayakkabıları kaptıktan sonra dışarı fırladım.

O anda dank etti. Ben bu davaya istediğim kadar özel bir meseleymiş gibi yaklaşıyım, yakında her şey değişecekti. Hele hele kan, sunakta bulunan kanla uyuşursa. Birileri eski dosyayı gözden geçirmek isteyecek ve her şey gün ışığına çıkacaktı. Cinayet Masası çocuk cinayederinde asla pes etmez, çözülmemiş bir dava asla kapanmazdı. Medya seri çocuk cinayetleri fikrinin üzerine iştahla atlayacaktı. Peter'ın ailesinden ve Jamie'nin annesinden DNA örneği almamız gerekecekti. Ve Adam Ryan'dan...

Ayakkabılara bakarken kendimi uçurumdan aşağı son hızla uçan bir arabanın içinde hayal ettim, azı alanına vardığımızda Mark'ı bir süre arabanın içinde tutup Mel ve diğerleriyle konuşarak ifadele rinin tutup tutmadığını kontrol ettik. Salı gecesini nasıl geçirdiğini sorduğumuzda yanakları kızaran Mel, yüzümüze bakamayarak Mark ın anlattıklarını doğruladı. Sadece Mark tuvalete gittiğinde aynlanmışlardı, o da en fazla iki dakikalığına.

Diğerleri de Mark ve Mel'in kendileri odalarına döndüklerinde bahçede kaldıklarını doğruladı. Salı sabahı birlikte Mark'ın odasından çıkmış ve Katy'nin cesedi bulunana kadar günün dedikodu konusu olmuşlardı.

Lowry'nin dükkanından sandviç alıp kazı alanının arkasındaki duvara oturarak yedik. Mark arkeologlara emirler yağdırıyordu. Sean'ın yakındığını, geri kalan herkesin de ona çenesini kapamasını söylediğini duydum. Tartışmalar bir süre devam etti, hatta kızışacakmış gibi göründü.

"Malamı kim sakladıysa versin artık!"

"Kes sesini, Sean. Yakınmalarına ayıracak vaktimiz yok. Kimsenin senin malanı saklamakla uğraşamayacağı kadar sıkışmış dunımdayız. Şimdi alet barakasından yeni bir mala

al ve işinin başına dön," diye son noktayı koydu Mark. Oysa kavga izlemek ilginç olabilirdi.

"Sen on iki yaşındayken gecenin bir vakti evden kaçıp ormana gelir miydiniz?" diye sordu sandviçini bitiren Cassie.

Ağaçların ve duvarın karanlıktaki görüntülerini, yaprakların eski bir dilden sözcükler ftsıldıyormuş gibi hışırdamalarını ve ırmağın sesinin yankılanışını zihnimde canlandırdım soruyu yanıtlarken. "Birkaç kez yaptık. O zamanlar bütün bu alan ağaçlıktı. Fenerlerimizi ve uyku tulumlarımızı alır ağaçların altında çizgi roman okurduk."

"Ama senin arkadaşların vardı. Bir kız çocuğu gecenin bir vakti tek başına burada ne yapar?"

"Birisıyla buluşur. Belki bir iddia sonucu. Benim zamanımda çocuklar sık sık ormanla ilgili iddialara girerlerdi. Arkadaşlarıyla konuşup bir şey biliyorlar mı bakarız."

"Bu olay rastlantı değildi," dedi Cassie. "Cinayeti ailesi işlememiş olsa bile. Katy buraya biri tarafından çağırıldı. Adamın biri rasgele bir çocuk seçmedi, hedef Katy'ydi. Katil uzun uzadıya olayı planlamıştı."

"Ve mekânı iyi tanıyordu." diye ekledim. "Karanlıkta sunak taşını bulabiliyorsa bölgeyi iyi biliyor olmalı." Birbirleriyle flört eden yapraklarıyla ağaçlar güneş ışığında parılda- dı. "Katil buralardan biri olmalı."

Sandviçlerimizi yedikten sonra Vera Teyze'yi ve kuzenleri yoklamaya gittik. Öğleden sonra olmasına karşın hava çok sıcaktı ve kasaba bomboş görünüyordu. Sokaktı oyun oynayan tek bir çocuk bile yoktu ve pencereler sıkı sıkıya kapanmıştı. Ailelerin ne olup bittiği anlaşılmaya kadar çocuk- lannı dışarı bırakacaklarından şüpheliydim.

Foleyler'in evini bulmak zor olmadı. On beş yaşındaki çocuk sallanan koltuğa oturmuş vakit öldürüyordu, bizi görünce bezgin bir selam çaktı. On yaşında olan, ağzındaki sakızı şaklatıp duruyordu. En küçükleri bile henüz bebek denecek yaşta olmasına karşın sinir bozucuydu. Rosalind ve Jessica'nın neden bu eve gelmek isteyebileceklerini kesinlikle anlayamadım ve açıkçası bunu istemeleri beni rahatsız etti.

Hepsi aynı hikayeyi anlattı. Rosalind ve Jessica, bazen de Kaiy, yatıya kalmaya onlara geliyordu. Daha ender olarak da Valerie ve Sharon, Devlinler'de kalıyordu. Kimse o gece kalmalarının kimin fikri olduğunu

hatırlamıyordu. Vera bunu önerenin Margaret olabileceğini söyledi. Pazartesi günü Rosalind ve Jessica saat sekiz civarı gelmiş, bir süre bebekle oynadıktan sonra (nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum, bebek bizim orada olduğumuz süre boyunca bir milim bile hareket etmedi ve bir patates çuvalı kadar hantal görünüyordu) on bir civarı yatmaya gitmişlerdi. Bütün kızlar aynı odada uyuyordu.

Görünüşe göre Vera Teyze'nin, kızları haftada ancak birkaç gece misafir edebilmesinin nedeni buydu. Aynı odada olduklarından bütün gece uyumuyor, kıkırdaşıp duruyorlardı. "Hepsi çok sevimli ama hep söylerim, gençler yaşlıların ne kadar çabuk yorulduğunu anlamıyor. Onlara defalarca sessiz olmalarını söyledim de dinleyen kim... Onları susturmak için en son iki buçuk civarı odalarına uğradım, e o saatten sonra da benim uyumam mümkün olmadı. Ertesi sabah Margaret aradığında sersem hakleydim. Ah... Ben onun sadece..." Eliyle ağzını kapatıp ağlamaklı bir jest yaptı.

"O geceye dönelim," dedi Cassie çocuklardan en büyüğüne dönerek. "Kuzenlerinle ne konuştunuz?"

Valerie soruyu aptalca bulduğunu göstermek istercesine dudak büktü. "Ondan bundan."

"Katy'den bahsettiniz mi?"

"Bilmem. Evet, galiba. Rosalind bale okuluna gitmesinin ne harika olduğunu söyledi. Bence hiç de harika değil."

"Peki ailelerinizden bahsettiniz mi?"

"Sayılır. Rosalind, kendisine çok kötü davrandıktan sonra, hiçbir şey yapmasına izin vermediklerinden yakındı."

Vera ufak bir -çığlık attı. "Ah Valerie! Böyle şeyler söyle- memelisin. Margaret ve Jonathan kızları için canlarını bile verirler--"

"Evet, elbette. Rosalind de bu yüzden evden kaçtı zaten, kendisine karşı çok nazik oldukları için."

Cassie ve ben soru sormak için atıldıysak da Vera bizden önce davrandı. "Valerie! Sana ne söyledim? O olaydan bahsetmek yok. Her şey bir yanlış anlaşılmaydı. Rosalind ailesini asla öyle telaşlandırmamahydı ama her şey unutuldu. Affedildi..."

Vera Teyze'nin susmasını bekleyip Valerie'ye günün sorusunu sorduk: "Rosalind neden evden kaçtı?"

Valerie yere baktı. "Babasının sürekli patronluk taslamasından sıkılmıştı. Sanırım ona vurmuş."

"Valerie! Bunları nereden uyduruyorsun bilemiyorum. Jonathan asla çocuklarına el kaldırmaz. Rosalind aşırı hassas bir kız, babasıyla kavga etmişler..."

Vera konuşmayı sürdürürken Valerie yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Ortanca çocuksa kolunun yenine burnunu silmek dışında hiçbir şey yapmamayı tercih etti.

"Ne zaman oldu bu olay?"

"Hatırlamıyorum. Uzun zaman önce, belki geçen yıl."

"Bu mayısta," dedi Valerie.

"Ne katladığına ortadan kayboldu?" diye sordu Cassie.

"Üç gün. Polis bile geldi."

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Birisiyle kaçmış," dedi Valene sıntarak.

"Hayır, öyle bir şey yapmadı," diye onu susturdu Vera.

"Annesinin yüreğine indirmek için öyle söyledi. Okulda bir arkadaşında kalmış. Adı Karen'dı galiba. Sonra eve döndü ve her şey halloldu."

"Her neyse," diye kestirip attı büyük kız.

Bu, en baştan beri araştırmak istediğim bir konuyu açıklıyordu. Kayıp Kişiler biriminin Katy'nin evden kaçtığına nasıl bu kadar çabuk karar verdiğini anlamamıştım. Hemen harekete geçmeleri daha mantıklı olurdu. On iki sınır bir yaştır; o yaştaki çocuklar söz konusu olduğunda medyayı arayıp havai fişek gösterilerini başlatmadan önce yirmi dört saat beklenmez. Ama evden kaçmak, aile içinde yayılan fikirlerden olduğundan, Kayıp Kişiler'dekiler ailede daha önce evden kaçmış biri varsa ikinci olayın da kaçış olduğunu varsayar. Sanırım bu yüzden kızın eve döneceğini düşünüp beklemeyi uygun bulmuşlardı.

Vera Teyze'nin pazartesi gecesi çocukları kontrol ettiğini söylemesine sevindiğimi itiraf etmeliyim. Açıkçası Rosalind ya da Jessica'nın bu işin parçası olmasından korkuyordum. Her ikisinin de garip yanları vardı ve Katy'nin başan- sını kıskanmış olabilirlerdi. Cassie'nin de aynı şeyleri düşündüğünü biliyordum ve konuşmamıza gerek kalmadan bu ihtimal ortadan kalktığı için müüuyduk.

"Rosalind'in neden evden kaçtığını bilmek istiyorum," dedim Foleyler'den çıkarken. Ortanca çocuk cama burnunu dayamış bizi izliyordu.

"Ve nereye gittiğini," dedi Cassie. "Onunla konuşabilir misin? Sana, bana anlatacağından fazlasını anlatacaktır."

"Aslında," diye söze başladım, "soruşturma sırasında telefon eden oydu. Yarın benimle konuşmak istiyormuş."

Cassie bana ne anlama geldiğini çözemediğim bir bakış fırlattı. Bir an Rosalind'in beni aramayı tercih etmesini kıskanıp kıskanmadığını merak ettim çünkü Cassie'nin, başı deritte olanların favorisi olmasına alışmıştık. Ufak zaferimle gurur duydum. Biri beni senden daha çok sevdi! Cassie'yle ilişkimin ağabey-kardeş ilişkisini andıran böyle tarafları da vardır. "Çok güzel. Evden kaçma olayını da laf arasında sorabilirsin," dedi birdenbire.

Öğleden sonranın kalanını kapı kapı dolaşıp kasaba halkıyla konuşarak geçirdik. Bu çoğunlukla üniformalılara yıktığımız sıkıcı ve çoğunlukla işe yaramaz bir iştir ancak bu kez komşuların Devlinler hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorduk. Genel kanı iyi ama içine kapalı bir aile oldukları yönündeydi. İçeride kapalılık Knocknaree gibi ufak bir kasabada komşulara hakaret etmek demek olduğundan, komşuların bir kısmı bunu affedilemez ölçüde züppe buluyordu. Fakat Katy'nin yeri farklıydı: Kraliyet Bale Okulu'na kabul edilerek kasabayı gururlandırmıştı. O Knocknaree'nin gözbebeği idi ve en yoksul kasabalılar bile bağış gecesine katkıda bulunmuştu. Hatta bazı komşular ondan bahsederken ağladı.

Kasaba halkından Otoban'a Hayır kampanyasını destekleyenler Jonathan'la ilgili soru sormamızdan hoşlanmadı. Aksi fikirde olanlarsa, ekonomik sistem ve gelişmeyi durdurmaya çalışmamak gerektiği konusunda nutuklar çekti.

Onlara şüpheli bir şey görüp görmediklerini sorduğumuzda bize kasabanın delilerini sundular -teneke kutularla konuşan yaşlı adam, kedileri arabaların önüne fırlatmak gibi garip alışkanlıkları olan iki genç- ve gece olan önemsiz

olayları anlattılar. Birkaç kişi eski davadan söz açtı, Katy'ye kadar Knocknaree'nin büyük olayı oydu. Konuyu açanlardan birkaçının yüzü tanıdık geldi bana, onlara en profesyonel polis bakışımla karşılık verdim.

Bir saat kadar sonra Knocknaree 27 numaraya geldiğimizde Bayan Pamela Fitzgerald'la karşılaştık. Hâlâ hayatta olmasına şaşardım. Seksen sekiz yaşında, yarı kör

ve kambur olmasına karşın, zihni açıktı. Bize çay ikram etti ve hayır yanıtımızı kabul etmeyerek bizi içeri aldı. Eski dosyada ifadesini okuduğum kadını karşımda çay servis ederken görmek garip bir histi açıkçası. Devlinler'i tanıyor ve seviyordu: "Çok hoş bir aile. Margaret Kelly hep harika bir kızdı, annesini hiç üzmezdi. Hamile olarak eve döndüğü zamanı saymazsak. Devlet ve Kilise gençlerin hamile kalmasının ne kadar korkunç olduğundan bahsedip dursa da, ben hiç de büyük bir felaket olduğunu düşünmüyorum. O Devlin çocuğu o zamanlar serseriydi ama çocuk doğduktan sonra tamamen değişti. İş buldu, ev ayarladı ve güzel bir düğün yaptılar. O zamandan beri de hayatımı iyi bir erkek olarak sürdürdü. Son olaya kadar. Zavallı çocuğun başına gelenler ne korkunç." Sonra bana döndü. "Demek olayı çözmek için ta İngiltere'den buraya geldin. Ne güzel bir davranış."

Bayan Fitzgerald bir süre benimle İngiltere'den konuştu. Onu düzeltmedim, bir anlamı olmazdı. Aksanım yüzünden ilk kez başıma eğlenceli bir şey geldiği için dışarı çıktığımızda neşem yerindeydi. Yaşlı insanların, uzun süre onlarla kalmanız gerekmediği sürece tadını çıkartabileceğiniz bir rahadaticılıkları oluyor.

"Keşke seksen sekiz yaşına gelince ben de böyle olsam," dedim Cassie'ye.

Saat altıdan önce işlerimizi bitirmeyi başarıp haberleri izlemek için yakınlardaki bir bara -Mooney'nin Yeri- gittik. Kasabanın küçük bir kısmını gezdiğimiz halde genel hava hakkında fikir edinmiştik, uzun bir gün olmuştu, Cooper'la görüşmemiz daha bu sabah değil de, kırk sekiz saat önceydi sanki. Arabayı hiç durmadan sürüp eski evimize gitmek, eski odamda kimin yaşadığını öğrenmek isüyordum, birinin yanıt verip vermeyeceğini görmek için Jamie'nin annesinin evinin kapısını çalmak, Peter'ın kardeşlerinin neye benzediklerini görmek istiyordum -aynı zamanda bunların hiçbirinin iyi bir fikir olmadığını da biliyordum.

Zamanlamamız mükemmeldi, ben kahveleri alıp masamıza vardığım anda barmen televizyonun sesini açtı ve sentetik bir müzik eşliğinde başlayan haberleri izlemeye koyulduk. Manşet haber Katy'ydi, stüdyodaki sunucular yas tutar havalanndaydı, her cümlelerinde olayın ne kadar acı verici olduğunu hatırlatmak istercesine iç çekiyorlardı.

Derken ekranın köşesinde Irish Times gazetesinin ön sayfası belirdi.

"Büyük tartışma yaratan Knocknaree arkeolojik kazı alanında cesedi bulunan genç kızın Katharine Devlin olduğu yetkililerce onaylandı," dedi erkek sunucu. Ya bardaki televizyonun rengi aşın bozuktu ya da sunucu aşırı makyajlıydı. Belki son günlerde moda olan bronzlaşma salonlarından birine gitmiştir diye düşündüm, adamın yüzü turuncu, gözleri de korku filmlerinden fırlamışçasına parlaktı. Barın müdavimleri televizyona bakarak ama haberlere aldırmayarak kadeh tokuşturdular. "Katharine kazı alanının yakınlarındaki evinden salı günü erken saaderde kaçırıldı. Gardai'nin başkomiserlerinden O'Kelly kızın ölümünün şüpheli olduğunu ve konuyla ilgili bilgisi olan herkesin en kısa zamanda kendilerine başvurmasını istediklerini açıkladı." Ekranın altında mavi zemin üzerine beyaz harflerle ihbar hattının numarası belirdi. "Orla Manahan olay yerinden bildiriyor."

Stüdyodan, saçları jöleyle hiç hareket etmeyecek şekilde sabiüenmiş, burnu ameliyatlı bir sarışına atladık. Canlı yayın ya da gerçek habercilikle hiçbir ilgisi olmayan kadın, etrafı çekim için çiçek ve oyuncak ayıllarla süslenmiş sunağın önünde duruyordu. Arka plana renk olsun diye bizim Olay Yeri şeritlerimizden çekmişlerdi.

"Burası, tam bu nokta, dün küçük Katy Devlin'in cesedinin bulunduğu yer. Henüz bir çocuk olmasına karşın Katy, Knocknaree toplumunun tanınan ve sevilen bir bireyiydi. Daha yeni, prestijli Kraliyet Bale Okulu'ndan burs kazanmış, kasabalıları gururlandırmıştı. Eğer bu meşum olay olmasaydı, birkaç hafta içinde çalışmalarına başlamak için buradan gidecekti. Oysa bugün, kasabalılar kendilerine neşe veren bu tatlı kızın ölümü karşısında yıkılmış durumda."

Lowry'nin dükkanının önüne geçiş. Kamera çiçekli başörtüsü takmış yaşlı bir kadını çekiyor. "Alı, ne kadar korkunç." Kafasını öne eğip başını iki yana salladığı kısımda kısa bir sessizlik, arkasından geçen bisikletli adam kameraya sırtlıyor. "Ne kadar korkunç. Ailesi için hepimiz dua ediyoruz. O zavallı kıza kim zarara vermek istemiş olabilir ki?..."

Bardaki müdavimlerden öfkeli homurdanmalar duyuldu.

Sarışına geri dönüş. "Ama bu olay Knocknaree'nin gördüğü ilk kanlı ölüm değil. Binlerce yıl önce bu taş" - manikürlü parmağıyla taşı gösterirken emlakçıları andırıyorclu- "tanrılara kurbanların sunulduğu yerdi. Arkeologlar Druid- lerin burada insan da kurban etmiş olabileceklerini söylüyor. Ne var ki bu öğleden sonra Gardai, Katy'nin ölümünün bir tarikatın işi olduğuna dair hiçbir delil bulunmadığı yönünde açıklama yaptı."

Görüntü kesilip üzerinde Gardai'nın amblemi olan afişin önünde konuşan O'Kelly'ye geçiliyor. Üzerindeki ceket ekranda iyi görünmesini sağlamış. O'Kelly onun için hazırladığımız maddeleri bir bir tekrarlayarak zaten varolmayan satanist tarikatın cinayeti işlememiş olduğuna halkı ikna etmeye çalışıyor.

Yeniden stüdyodaki tunıncu sunucuya dönüyoruz. "Ama Knocknaree'nin başka gizemleri de var. 1984'te, kasabadan iki çocuk..." Ekran eski okul resimleriyle doluyor: Kitaplarının başında sıtan Peter, fotoğrafçıya zorunlu bir gülümseme sunan -her zaman fotoğraf çektinnekten nefret etmiştir-Jamie...

"İşte başlıyoruz," dedim önemsemyormuş gibi davranmayı deneyerek.

Cassie kahvesinden bir yudum aldı. "O'Kelly'ye anlatacak mısın?"

Bu soruyu bekliyordum. Bu anı bekliyordum çünkü bana neden bu soruyu sormak zorunda olduğunu biliyordum, Yine de beni rahatsız etti sorması. Kendilerini ekrandaki habere kaptırmış sarhoşlara baktım. "Hayır," dedim Cassie'ye. "Eğer anlatırsam davadan alınırım. Bu benim davam, Cass."

Yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Ama eğer kendi keşfedecek olursa..."

Eğer O'Kelly benim eski davayla ilgimi öğrenecek olursa ikimiz de kendimizi trafik polisliği yaparken bulurduk. O kadar olmasa, bile bölümden atılacağımız kesindi. Bunu düşünmemeye çalışıyordum. "Öğrenmeyecek," elledim. "Nasıl öğrenebilir? Ve eğer öğrenirse ikimiz de senin haberin olmadığım söyleriz."

"Buna bir saniye bile inanmaz. Ayrıca, konu bu değil."

Ekranda hiperaktif bir Alman kurduyla ormanda arama yapan bir polis vardı. Ardından ırmaktan çıkıp kafasını sal

layan bir dalgıcı gösterdiler. "Cassie," dedim. "Senden ne istediğimi biliyorum. Ama lütfen, buna ihtiyacım var. İşleri berbat etmeyeceğim."

Göz kapaklarındaki hafif titremeden, sesimin istediğimden daha umutsuz çıktığını tahmin ettim. "Daha bir bağlantı olduğundan bile emin değiliz," dedim daha sakın bir sesle, "ve varsa da soruşturma sırasında işe yarar bir şeyler hatırlayabilirim. Lütfen Cass, bu davada arkamı kollamana ihtiyacım var."

Sessizce kahvesini yudumlayıp televizyona baktı. "Ya onlar? Onların senin kimliğini açığa çıkartma ihtimalleri var mı?"

"Hayır," diye kestirip attım. Tahmin edeceğiniz üzere bu konuyu uzun uzadıya düşünmüştüm. Polis dosyasında bile yeni adım veya yeni okulumun adı geçmiyordu ve taşındığımızda babam polise anneannemin adresini vermişti, yirmi yıl önce o öldüğünde de evi satmışlardı. "Ailemin adresi de kayıüarda yok ve benim numaram da—"

"Ve senin adın anık Rob. Sanırım paçayı sıyrabiliriz."

Biz demesi hoşuma gittiyse de, ses tonu durumdan hâlâ çok hoşnut olmadığını belli ediyordu. "Eğer her şey berbat olursa çevremizi saracak paparazzileri dövmene izin veririm," dedim.

"Güzel. Karate öğrensem iyi olacak."

Eski görüntüleri kesip son noktayı koyması için yeniden şansına bağlandılar. "...Şimdilik, Knocknareeliler'in tek yapabilecekleri beklemek ve umut etmek." Kamera sunağa yakın çekim yapükten sonra aniden stüdyoya dönüldü. Turuncu sunucu son derece iç bunaltıcı bir davanın detaylarını anlatmaya başladı.

Eşyalarımızı Cassie'nin evine bırakıp sahile yürüyüşe gittik. Sandymount'u severim. Mini elbiseler içindeki kızları ve broşür mavisini gökyüzüyle, yaz öğleden sonralarında da ol

dukça hoştur ama ben İrlanda usûlü, yağmurun yüzünüze çarptığı rüzgarlı havaları tercih ederim. Karşınızda gri-mavi ıfuk, tepenizde gri-mavi bulutlar, dalgaların getirdiği kırık deniz kabuklarıyla dolmuş kumsal ve aniden ortaya çıkıp giilmiş parıltılarıyla kumlarda kadın vücudunun kavislerini andıran absürt şekiller bırakan dalgalar. Cassie'nin üzerinde her zamanki gibi kendisine birkaç beden büyük gelen bir ceket var, rüzgar yüzünden

şimdiden bumu kızarmış. Beysbol şapkalı iri bir kız - kesin Amerikalı'dır- önümüzde koşuyor, onun önünde de en az altmışlarında olduğunu tahmin ettiğim, yaşlı bir kadın var.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Davayı kastettiğim belliydi ama Cassie cevap vermemeyi tercih etti. "Peter Savage ve Jamie Rowan nasıldılar?"

Ufku izliyordu. "Neden?" diye sorma ihtiyacı duydum.

"Neden merak ettiğimi bilmiyomm. Ediyorum işte."

Soruyu yanıtlamadan önce iyice kafa yordum. Anılarım bir sis perdesinin arkasında gibi. Ne zaman zihnimde Jamie ya da Peter'in görüntüsünü netleştirmeye çalışsam, kayıp bir medeniyetin parıltıların andıran ışıltılar arasında kayboluyorlar.

"Ne anlamda soruyorsun?" dedim sonunda. "Karakter? Görünüş?"

Cassie omuz silkti. "Hangisini tercih edersen."

"İkisi de benimle aynı boydaydı. Yaklaşık olarak. İkisi de inceydi. Jamie'nin sapsarı saçları vardı, 1950'li filmlerdeki gibi çene hizasında kestirmişti. Peter'ın saçları kahverengiydi ve yeşil gözleri vardı. Şansı olsaydı, çok yakışıklı bir yetişkin olurdu."

"Ya kişilikleri?" Rüzgar Cassie'nin saçlarının uçuşturuyordu. Bazen kumsalda yürüyüşe çıkağımızda benim koluma girer ama bugün girmeyeceğini biliyordum.

Yatılı okula gönderildiğimde sürekli onları düşünürdüm. Evimi özliyordum, o durumdaki her çocuğun evini özleyeceğinin farkındayım ama benim acım tahmin edebileceğinizin çok ötesindeydi. Her okul yılının başında ailemin beni arabadan sürükleyerek çıkartması gerekirdi, çılgınlıklarım bütün avluda duyulurdu. Bu durumun beni okul kabadayıları için gözde hedef haline getirdiğini düşündüyseniz yanıldınız. Bana daha fazla acı vermelerinin mümkün olmadığını anlamış olacaktı ki, benden uzak dururlardı.

Okul berbat falan değildi aslında, bildiğiniz İngiliz yatılı okullarındaridt ve de bütün klişelere sahipti, züppe öğrenciler, kulüpler, puan toplamalar... Ama ben hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Tek dileğim vardı. Eve dönmek.

Saatlerce iskemlede oturur, Jamie'yi hayal ederdim. Bütün detaylarını gözümde canlandırmaya çalışırdım çünkü eğer yeterince iyi hayal edebilirsem gerçek olacakmış gibi gelirdi bana. Geceleriye saatlerce uyanık kalır,

diğer çocukların horlamaları arasında gözlerimi açtığımda Peter'ın yanımdaki yatakta olacağına kendimi inandırırırdım. Boş gazoz şişelerinin içine mesajlar yazar, onları ırmağa bırakırdım. "Peter, Jamie, lütfen geri dönün. Sevgiler, Adam." Anlayacağınız, evden uzaklaştırılmamla onların kaybolmaları arasında bir bağlantı olduğunu; onlar eve dönecek olurlarsa benim de dönmeme izin verileceğini düşünüyordum.

"Jamie oğlan çocuğu gibiydi," diye devam ettim. "Yabancılardan çekinirdi, özellikle de yetişkinlerden ama belli etmezdi. Tanışsan ondan hoşlanırdın."

Cassie yanm ağızla sırıttı. "1984'te daha dokuz yaşındaydım. Siz çocuklar beni tanışanız bile konuşmazdınız."

1984'ü ayn bir dünya olarak hayal etmeye alışmış olduğumdan Cassie'nin de orada, bizden sadece birkaç mil öte

de olduğu gerçeğini hatırlatması beni şaşırttı. Peter ve Jami- e kaybolduğu sırada gelecekte yollarımızın kesişeceğinden habersiz, arkadaşlarıyla oynuyor ya da bisiklete biniyordu.

"Devam et," dedi Cassie.

"Jamie'nin annesi bir tür hippiydi. Uzun bol etekler, uzun saçlar... Bilirsin. Sanırım Jamie piçti, bazı çocuklar onunla alay ederlerdi, bir keresinde o çocuklardan birini dövmüştü. Anneme Jamie'nin babasının nerede olduğunu sorduğumda bana burnumu sokmamamı söylemişü. Bir keresinde Jamie'ye de babasının nerede olduğunu sordum. 'Kimin umurunda,' dedi bana."

"Ya Peter?"

"Peter liderdi. Biz daha çok küçükken bile. Herkesle konuşabilirdi, başımız belaya girdiğinde bizi kurtarırdı ama ukala değildi. Kendine güveni yerindeydi ve insanları severdi. İnsanlar da onu severdi."

Cassie yerden turuncu-beyaz bir deniz kabuğu aldı. "Hâlâ hayatta olma ihtimalleri var. Bir yerlerde... Uzaklarda..."

"Her şey mümkün," dedim uzaklardaki o bilinmeyen ülkede birbirleriyle şakalaşan Jamie ve Peter'ı hayal ederek. Eskiden gözlerim kalabalıklarda onları arardı ama zamanla bu alışkanlık kayboldu. "Ama çok fazla kan vardı."

Cassie kabuğu cebine attı. "Dosyayı okumadım, detayları bilmiyorum."

"Dosyayı sana bırakırım," diye karşılık verdim ona. Bir yandan da içten içe günlüğümü okuması için başkasına ve- rirmişçesine rahatsızdım. "Bakalım sen ne düşüneceksin."

"Eve dönsek iyi olacak," dedi bana dönerek. "Unuttun mu. Sam gelecek."

Sonunda yatılı okula alıştım. İkinci yılın başında ailem beni bütün çığlıklarına, haykırışlarına ve tepinmelerime rağmen (bütün okula rezil olmuştum) okulda bırakınca ne yaparsam yapayım orada kalmamın kaçınılmaz olduğunu anladım. O andan sonra da bir daha ev özlemi çekmedim.

Seçme şansım yoktu. İlk yılın mutsuzluğunu ve umutsuzluğunu ikinci yıla da taşıyacak olsaydım, bir aya kalmaz sinir krizi geçirirdim. Başlarda da söylediğim gibi, iş sağ kalmaya gelince içgüdülerim harikadır. İkinci yılın ilk gecesi uykuya dalmadan önce kendime bir daha asla ev özlemi çekmeyeceğimi söyledim ve çekmedim.

Eve dönme arzum ortadan kalkınca geri kalan sorunlar da birer birer çözüldü. Fazla çaba harcamama gerek kalmadan okul argosunu öğrendim ve Dublin aksanımı İngilizleş- tirdim. Charlie adında yeni bir arkadaş edindim -Cambridge'de okuyan ağabeyi her uğradığında kızlarla ilgili kafa ka- nştıncı nutuklar atardı- ve yeni bir hayatın peşine düştüm. Akademik başarımla ortalama olsa da iyi bir yüzücü olduğum ortaya çıkınca hem öğrencilerden, hem öğretmenlerden stfıyğ görmeye başladım.

Tatillerin çoğunu Charlie'lerin Herefordshire'daki evlerinde, babasının Mercedes'ini kullanmayı öğrenerek ve kız kardeşlerine âşık olarak geçiriyordum. Taşra yollarında arabanın camlarını sonuna kadar açıp Bon Jovi dinlerdik. Eve dönmek istemiyordum. Leixlip'teki çocuklar aksanımla dalga geçer ve hayatı bana zehir ederlerdi. Kaç kere dayak yemenin köşesinden döndüğümü bilmiyorum. Ev, ev gibi değildi artık.

Ailem de bendeki değişikliği fark etmişti ve memnun olmak yerine evlerine bir yabancı yerleşmiş gibi mutsuzdular. Babam benimle konuşmayı denerdi ama konuşacak hiçbir şey bulamazdık. Annem evin içinde parmak ucunda dolaşır, çekinerek bana çayımı nasıl istediğimi sorardı. Pa sif bir sessizlikle geçen o yılların ardından ancak şimdi ailemin beni yatılı okula yollamasının nedeninin beni

gazetecilerden, polisin sürekli hayatıma müdahale etmesinden ve meraklı insanlardan korumak olduğunu anlıyorum. Ayrıca bunun doğru bir tercih olduğunu da farkındayım, yine de işte bir parçam, çok küçük bir parçam bile olsa beni yollamalarının nedeninin benden korkmaları olduğuna inanıyordu. Hayatta kalmış olmak beni bir hilkat garibesi yapmıştı.
8

lk randevusuna gelir gibi hazırlanmış olan Sam tam vakünde geldi. Saçını taramış, temiz, ütülü giysiler giymişti. Elinde de bir şişe şarap vardı. "Ne pişirdiğini bilmiyordum ama dükkandaki adam bu şarabın her şeyle gideceğini söyledi."

"Mükemmel," diye yanıtladı Cassie nazikçe ve şarap kadehlerini getirmeye gitti. Ben de bunu fırsat bilerek müziğin sesini kısıtım -Ricky Martin, hem de İspanyolca. Cassie yemek yaparken yüksek sesle müzik dinlemeyi sever.

"Sam şarap içecek misin, yoksa araba mı kullanacaksın?"

"Bir kadeh içerim," dedi Sam.

"Güzel. Birileri içerken diğerlerinin içmemesinden nefret ediyorum. Konuşmaların garipleşmesine yol açıyor."

Cassie'yi yemek yaparken izlemek güzeldi. Bizimki gibi bölümlerde, hayatı basite indirgemenin yolunu bulamazsanız, sonunda çıldırmanız işten bile değildir. Kurbanların yüzlerinin gözünüzün önünden gitmesini sağlayacak bir şeye ihtiyacınız olur. Cassie ve benim için bu akşam yemekleri, pişirmekten yemeğe kadar uzanan ritüel, akli dengemizi koruma yöntemlerimizden biriydi. O

süre boyunca her şeyi unuttur ve sadece yemeğe konsantre olurduk.

"Şerefte çocuklar," dedi Sam. "Beni yemeğe çağırdığınız için teşekkür ederim."

Yemekten sonra yeniden davaya dönme zamanı geldi. Ben kahve hazırlarken Sam bulaşıkları yıkamakta ısrar etti. Cassie otopsi notlarını ve olay yeri fotoğraflarını masaya yığılmıştı.

"Elimizdeki sence bir bakire mi?" diye sordum Cassie'ye. Kızdan değil katilden bahsettiğimi ayrıca belirtmem gerek yoktu. Aklımdaki sorunun ne olduğunu tahmin etmesi güç değildi.

"Bilmiyorum," dedi Cassie. "Bu ilk cinayeti de olabilir, daha önce birkaç kere işlemiş de olabilir. Eski davayı sile- meyiz."

"Yirmi yıl ara vermiş olması gözüme mantıklı görünmüyor," diye ısrar ettim.

"Bu sefer de cinayet işlemekte aslında çok hevesli değilmiş. Kız boğuşuyor, eliyle kızın ağzını kapatıyor, ona taşla vuruyor ama sonra, adrenalini dorukta olmasına karşın vurmayı sürdürmek yerine onu bırakıp boğmayı tercih ediyor. Üstelik boğazlaması çok daha kolay olacağı halde yüzünü görmek zorunda kalmamak için arkadan plastik torbayla sıkıyor. Kendini cinayetten uzaklaştırmaya, daha az vahşice görünmesini sağlamaya çalışıyor."

"İyi de kıza karşı nazik olmaya çalışıyorsa neden kızın işini en baştan tek hamlede bitirmedi o zaman?"

"Belki de güçlü biri değildir. Kızı tek seferde öldürmesinin mümkün olamayacağını bildiği için önce bayıltıp sonra boğmuştur."

"Makul. Bu durumda da şiddet geçmişi olmayan, saldırganlıktan hoşlanmayan, ayrıca cinsel suçla ilgisi olmayan

birini arıyoruz elemektir. Davadaki tecavüzde de bir sorun olduğunu düşünüyorum."

"Neden? Nesne kullandığı için mi?" dedim. "Biliyorsun bazıları aleü kaldıramaz." Sam irkildi ve tepkisini saklamak için kahvesinden bir yudum aldı.

"Hayır, Cooper'ın objenin çok az sokulmuş olduğunu söylediğini hatırlamıyor musun? Ölümünden sonra yapıldığını da adamayın."

"Tercihi öyle olabilir. Nekrofilî,"

"Tanrım," dedi Sam elindeki kahve fincanını masaya bırakırken. Cassie de sigaralarına bakınıp kendininkileri bulamayınca benimkilerden bir tane yaktı. Yüzü çakmağın aydınlığında bir anlığına kendini ele verdiğiinde çok yorgun görünüyordu. "Gittikçe kıza cinsel saldırıda bulunmak istemediği fikri gözüme en mantıklı ihtimal olarak görünüyor. Hayır: Bence katil bunu yapmak istemiyordu. Yapmak zorunda olduğu için yaptı."

"Bizi şaşırtmak için olaya seks suçu süsü verdiğini mi düşünüyorsun?"

Cassie başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Öyle olsa, kızı soyar, ayaklarını açarak bir poz verdirirdi. Hayır. Cesedi bıraktığında bacaklarının kapalı olmasına özen göstermiş. Yaptıklarım unutmak ister gibi. Benim aklımda

daha çok şizofrenik biri var. Bilirsiniz, tamamen nonnaldirler ama ilaçlarını almayı unuttuklarında, hele hele paranoya krizi gibi bir şey yaşarlarsa çok tehlikeli olabilirler. Belki bizim katil de kızı öldürmesi ve tecavüz etmesi gerektiğine inanıyordu."

"Gaipen gelen sesler teorisi," diye dalga geçtim. Katilin akıl sağlığından şüpheli olsam da, karşıımızdaki kontrolünü kaybetmiş bir deli olduğuna ihtimal vermiyordum. Sigara pakeünden bir sigara çekip paketi bir sigaraya ihtiyacı varmış gibi görünen Sam'e uzattım, oysa başıyla istemediğini işaret etti.

"Düşünsene, ani bir delilik krizi sonucu cinayeti işlemiş olması, kızı niye sunağa bıraktığını da açıklar," diye devam etti Cassie.

"Nasıl?"

"Kızı ormana bırakabilirdi ve cesedi belki de yıllarca bulunmazdı. Fakat o gidip sunağa bırakmayı tercih etti. Kızın bulunmasını, cesedin olabildiğince az zarar görmesini istedi, hatta yarayı kapatmak için kızı sol tarafına yatırdı."

"Peki ya birinin kızı öldürmesi için tutulmuş olması ihtimali?" diye sordum. "Bu ihtimal de cinayetdeki isteksizliği açıklar. Biri -mesela tehdit telefonlarını eden kişi- tarafından tutulmuştur. İşi bitirir ama bir çocuğu öldürmüş olmaktan hoşlanmaz."

"Bir profesyonel böyle davranmazdı," dedi Cassie. "Ama bir amatör olabilir. Aslında oldukça mantıklı. Paraya ihtiyacı olan biri cinayeti işlemeyi kabul etmiş olabilir. Yine de en büyük soru hâlâ yanıtsız kalıyor. Katy Devlin'in aklı başında bir çocuk olduğunu varsayıyoruz, değil mi?"

"Bana aile içindeki en aklı başında kişi oymuş gibi geliyor," dedim

"Bence de öyle. Zeki, iradeli, kafasına koyduğunu yapan—"

"Gecenin bir yansı bir yabancıyla gezmeye çıkacak türden bir kız değil."

"Asıl sorunumuz da işte bu. Şizofrenin biri kızı kandırmayı beceremezdi. Demek ki karşıımızda normal görünüşlü, ikna kabiliyeti yüksek, çocuklarla arası iyi olan biri var. Katy'nin tanıdığı biri. Yanında kendini rahat hissettiği biri. Onu son ana kadar tehdit olarak görmemiş."

"Aileyi eliyor muyuz?" diye sordu Sam umuda.

"Hayır," diye karşılık verdi Cassie. "İkisinden biri onu taciz ediyor olabilir, kız durumu diğerine söylemekle tehdit edince aileyi korumak için onu öldürmesi gerektiğini düşünmüştür. Özetle, şu an için emin olduğum tek bir şey var, karşımızdaki bir psikopat ya da sadist değil, cinayeti işlemesi gerektiğine inandığı için işlemiş biri. Kendini soruşturmamıza dahil etmeye çalışacağını sanmıyorum, kendini tehdit altında hissetmezse yakın zamanda yeni bir cinayet işleyeceğini de sanmıyorum. Katilimiz kesinlikle buralı. Gerçek bir profil uzmanı daha iyisini yapabilirdi ama—"

"Sen Trinity'den mi mezun olmuştun?" diye sordu Sam.

Cassie kafasını iki yana salladı. "Hayır. Dördüncü yılımda bıraktım."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Cassie, Sam'e gülümsedi. "Siz çocuklar ben olmasam ne yapardınız?..."

Sam'e Cassie'nin bu soruyu yanıtlamayacağını söyleyebilirdim. Defalarca sorduğum halde bana da niye okuldan ayrıldığını anlatmamıştı. Her zaman alaycı bir yanıt vererek savuşturmayı tercih ederdi.

"Diploman olsun olmasın, sen bu işte iyisin," diye yanıtladı Sam.

"Bunu söylemeden önce bekle ele haklı olup olmadığımı gör."

O anda aklıma daha en başta sormamız gereken soru geldi. "Kızı neden bir gün boyunca sakladı?" Bu sorunun beni bu kadar rahatsız etmesinin nedeni belliydi. Cesedi atma ihtiyacı duymuş olmasa onu sonsuza kadar saklayabilirdi. Katy de hiç bulunamayabilirdi. Jamie gibi. Peter gibi.

"Belki birisiyle yaşadığı için cesetten kurtulmadan önce onun evden çıkmasını beklemesi gerekmiştir."

"Olabilir ama kazı alanının rasgele bir tercih olduğunu sanmıyorum. Belki kızı oraya atmak zorundaydı. Sadece bulunmasını istediği için değil, arabası olmadığı için. O zaman cinayet mahalli de yakınlardaki evlerden biri olmalı. Belki cesedi pazartesi günü atmayı denedi ama Mark'ın kamp ateşini gördüğü için cesaret edemedi. Katy'yi saklayıp ertesi gece yeniden denemesi gerekti."

"Ya da katil Mark," dedim.

"Salı gecesi için şahidi var."

' Sevgililerin güvenilir şahitler olmadıklarını sen de bilirsin."

"Mel öyle biri istedi diye yalan yere şahitlik edecek bir kız değil."

"Belki de suç ortağıdır?"

"İyi de neden?" diye araya girdi Sam. "Mark onu neden öldürsün?"

"Çünkü deli. Onu kazı alanından bahsederken görmeliydin. O ana kadar normal olan adam birden bir fanatiğe dönüştü. Belki tanrılara kurban vermenin işe yarayacağını düşünmüştür."

"Eğer bunun pagan bir kurban töreni olduğu ortaya çıkarsa haberi O'Kelly'ye veren ben olmayacağım," dedi Cassie.

"Bence bizzat Mark'a söylettirip izleme odası için bilet keselim," dedim.

"Karilin o olduğunu düşünmüyorum çocuklar," dedi Cassie. "Onun bir şeylere inanmaya ihtiyaç duymasını anlıyorum. Çürümüşlüğün ortasında insan kendini verebileceği herhangi bir şeye sıkı sıkıya sanla biliyor New Age dinler, Hristiyanlık'tan ve kilisenin baskısından kopuş... Etrafta çok fazla örneği var."

"Adam kazı alanına tanrılar için içki dökmüşü Tanrılar için!! Bana arka çıksana, Sam."

"Kim? Ben mi?" dedi Sam. "Bence tek sorunu genç olmak. Evlenip çoluk çocuğa karışınca aklı başına gelir."

"Ne???" Cassie ve ben birbirimize bakıp gülmeye başladık.

Hepimizin sakinleşmesinin ardından zihnimiz yeniden olayın karanlığına gömüldü. "Sence Mark'ı eleyebilir miyiz?" diye sordum Cassie'ye.

Yanıt vermeden önce şarabından bir yudum aldı. "Dürüst olmak gerekirse, evet. Bu cinayeti her kim işlediyse zihninde iki ayrı duyguyu birden barındırıyormuş. Mark gibi birinin eyleme başladıktan sonra tereddüde düşeceğine inanmak güç."

Alı, hayır... Anlamalısınız, baştan beri beni kurtaracak tek şeyin bu olduğunu anlamışçasına, katil çıkmasını istiyordum Mark'ın. Oysa attığımız her adım bizi ondan ilelebet uzaklaştırıyordu sanki.

Dava üzerine konuşmaya devam ettikten sonra Sam kendi evine dönerken ben de çoğu zaman yaptığım gibi geceyi Cassie'nin kanepesinde tamamladım. Bunun elimde kalacak

son neşeli gecelerden biri olacağı kimin aklına gelirdi?...

afızama göz attığımda üçümüz Cassie'nin evinde yüzyıllar geçirmişiz gibi geliyor. Soruşturma sadece bir ay sürdüğüne ve bu gecelerden en az birkaçında birimizin işi olduğuna göre, hayalimdeki yağmurlu sonbahar akşamları aslında zihnimin bir oyunu. Cassie'nin şömineyi yakması, Sam'in Çin yemeği getirmesi, tekrar tekrar cinayetin üzerinden geçmemiz...

Yalnızca cinayetin de değil. Cassie de benim gibi tek çocuktuk. Caillesi bir araba kazasında ölmüş), bu nedenle Sam'in dört erkek ve üç kız kardeşiyle ilgili öykülerini dinlemeye bayılmıştık. Galway'deki çiftlik evinde kovboyculuk oynamalarından hayaletli değirmende gecelemelerine kadar onun anlattığı çocukluk öyküleri, cinayetin karanlığına biraz olsun dağıtıyordu.

Bu konuşmalar sırasında Sam'in Cassie'den hoşlandığını düşündüğüm zamanlar oldu. Onun arka planda kalması gerektiğine inanıyordum, ne de olsa bu Cassie ve benim iki yıllık çalışmanın sonucunda geliştirdiğimiz rutindi. Biz istediğimiz için sahneye giren bir oyuncuydu o ve yardımcı rollerde olması, başrollere el atmaması daha uygun düşerdi.

Şimdi o günlerden bahsederken iflah olmaz bir romantik olan benim anlatacak iyi şeyler bulabilmem sizi yanıltmasın. Aslında hepimiz sürekli yorgunduk. Sabah dokuz akşam beş çalışıp her gece eve iş götürüyorduk. Sorgu nol- lan, olay yeri bulguları, ne varsa hepsinin tekrar tekrar üzerinden geçiyorduk. Kaçırdığımız o ayrıntıyı bulabilmek, davayı çözebilmek için. Kafeinle hiç de sağlıklı olmayan bu ilişki geliştirmiş, hafta sonu kavramını tamamen kaybetmiştik. O'Kelly sürekli başımızda dikilip işlerin nasıl gittiğini kontrol ediyordu. Hiçbir şey kolay değildi.

Rosalind Devlin o ilk cuma beni görmeye gelmedi. Saat beş olduğunda ona ne olmuş olabileceğini merak etmeye başlamıştım. Cep telefonunu aradım, yanıt veren olmadı. Başına bir şey gelmiş olabileceğinden korktum. Ailesiyledir, dedim kendime. Cenaze hazırlıkları yüzünden unutmuş olmalı. Ama o bıçak gibi batan tedirginlik içimde kaldı.

Cassie, Sam ve ben pazar günü Katy'nin cenazesine gittik. Katillerin kurbanlarının cenazelerine gitmeleri

şehir el sanesinden başka bir şey değildir. Şimdiye kadar kurbanlarının cenazesinde yakalanan olsa olsa bir ya da iki katil çıkmıştır. Yine de denemeye değerdi. Ayrıca O'Kelly bölümün imajı için iyi olacağını düşünerek gitmemizde ısrar etti.

Kilise Knocknaree'nin medeniyetin yeni beşiği olmasının planlandığı 1970'lerde yapılmış olduğundan ihtişamlı ama yaptıranların zevkini yansıttığından her tarafını dolduran haçlar ve çimento duvarlarıyla oldukça çirkindi. Ütülenmiş koyu renk takımlarımızla arka sıralara yerleşip kilisenin dolmasını izledik. Çiftçiler, kasabanın kadınları, üzgün görünmeye çalışan gençler, kısacası herkes oradaydı. Kenarları altın yaldızla süslenmiş küçük beyaz tabutun görüntüsü acı vericiydi. Rosalind, Margaret'in yanında, kenarda oturuyor, Vera ile birlikte annesini teselli ediyordu. Jonathan, Jessica'nın yardımıyla insanları geçip yıkılmadan ön sıraya ulaşmaya çalışıyordu.

Mumlar titrek ışıklarıyla içeriği aydınlatırken tütsü ve ölü çiçeklerin kokusu her yanı sardı. Kahvaltı etmeyi unuttuğum için başım dönerken bir deja vu hissiyle sarsıldım. Bu sahneyi gerçekten de daha önce yaşamıştım; bütün çocukluğum boyunca pazar günleri bu kilisede ayine katıldığım gibi, Jamie ve Peter için yapılan törende de - her ne kadar böyle bir töreni hatırlamıyorsam da yapılmış olmalıydı- buraya gelmiş olmalıydım. Cassie ısıtmak için ellerine üfledi.

Rahip genç ve ciddi görünüşlü bir adamdı. Korodaki kızlar bir ilahi mırıldanmaya koyuldu. İlahinin herhalde içimizi ısıtacağı umulmuştu ancak en azından bir kısmının Katy'nin okuldan arkadaşları olduğunu tahmin ettiğim kızların sesi sık sık çatladığından rahatsız edici olmanın ötesine geçemedi.

Katy'nin ailesinin tamamı ön sıradaki yerlerini aldı. Onlara baktığımı fark eden Simone Cameron'dan pis bir bakış yedim. Ardından teker teker herkes tabutun başına gidip Katy'ye veda etti. Aile üyeleri yanlarında onu uğurlamak için hediyeler getirmişti. Margaret'tan bir kitap, Jessi- ca'dan kedi biçiminde oyma bir biblo, Jonathan'dan bir kalem ve Rosalind'den pembe bale pabuçları. Ayakkabıların tabuta bırakılmasıyla beraber salonda biri inledi ve ağlaşmalar duyuldu.

Dışarıda gri-mavi bir gökyüzü vardı, rüzgarın kilise bahçesindeki ağaçların yapraklarını uçuruşunun sesini

duyabiliyorduk. Avlu kameralarla doluydu. Biz de kameramızı nis

peten sakın bir köşeye yerleştirdik. "Şu kalabalığı iyice Ifli rayın," dedi Sam kameranın başındaki polislerle.

"Yarın bu rada olmaması gereken birinin ortalıkta olup olmadığın.ı bakarız."

"O burada değil," dedi Cassie. "Eğer gelmek zorunda bı rakılmadıysa buraya gelmeyecek, cinayetle arasına olabildi ğince mesafe koyacaktır. Bizi atlatmak için değil, zihni böy le işlediğinden. Gazetelerde bu olayı takip etmeyecek, bııı cinayetten bahsettiğinde konuyu değiştirecek..."

Merdivenlere doğru ilerleyen Rosalind bizi görünce bu anlık duraksamanın ardından siyah elbisesi rüzgarda uçuşarak bana doğru koştu. "Dedektif Ryan..." Yüzü yaşlarla kaplıydı. "Buna katlanamıyorum. Kardeşimi öldüren adamı bulmalısınız."

"Rosalind!" Jonathan'ın sesi sertti ama kız kafasını çevi rip bakmadı.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedim. "Yarın benimle konuşmaya gelecek misin?"

"Deneyeceğim. Cuma günü için üzgünüm..." Çevresiniıı kontrol etti, "onlardan kurtulamadım. Lütfen katili bulun, Dedektif Ryan."

Kameraların varlığını duymaktan çok, hissettim diyebilirim. Rosalind bana sarıldığı anda flaşlar paüadı ve ertesi günkü gazetelere manşet olduk. Irish Times, "Lütfen Adalet Yerini Bulsun" başlığıyla ağlamaklı Rosalind'in bana sanklt- ğı fotoğrafı kapaktan yayınladı. Bu yüzden bütün hafta Qu- igley'den nutuk işittim.

Operasyonun ilk iki haftasında elimizden ne geliyorsa yaptık. Düşünebileceğiniz bütün yöntemler denendi, üniformalılarla birlikte Knocknaree'nin dön mil çevresinde yaşayanlar da dahil olmak üzere herkesle konuştuk. Bölgede

yaşayan tek bir şizofren okluğu ortaya çıktı, o ela ilaçlarını almadığı dönemde bile en ufak bir şiddet eyleminde bulunmamıştı -üstelik ilaçlarını dört yıldır almıyordu. Cenazeye yollanan bütün kartları kontrol ettik, Katy için bağış yaparı herkesi gözden geçirdik.

Katy'nin arkadaşlarıyla görüştük -Christina Murphy, Elisabeth McGinnis, Marianne Casey: Gözleri ağlamaktan kızarmış küçük kızlar. Elllerinde işe yarar bir bilgi yoktu ve sızlanıp duruyorlardı. Günümüzde çocukların ne

kadar çabuk büyüdüklerinden yak n n insanlara kadanam y n m, benim büyükbabam da büyükannem de daha on alt larına gelmeden günde 15 saat çalışmaya başlam şlard . O dönem- clekilerin çoğu  yleydi. Katy'nin arkadaşlarıysa masal dünyaları cinayede bozulduğu için mutsuzdu. "Jessica'n n öğrenme güçlüğü olduğunu düşünürdük," dedi Christina otuzlu yaşlarda bir kadın gibi konuşarak, "ama sormak istemedik. Onu bir sübyancı mı öldürmüş?"

Bu sorunun yanıtı Hayır'd . Cassie'nin psikolojik değerlendirmesinin yanı sıra, Dublin çevresindeki bütün seks sulular m araştırdığımız için de cinayetin seksle ilgisi olmadığı sonucuna varm ştık. Cinsel Suçlar departmanından çocuklarla konuştuk, en çok konuştuğumuzun adı Carl'd  ve saatlerini şüphelilerin telefonlarını dinleyip e-postalarını tarayarak geçiriyordu.

Carl' n tabiriyle 'topluluk- Katy Devlinin ölümüyle ilgili dedikodularla çalkalanıyordu. Konuyla ilgili yüzlerce sayfalık telefon dökümünü okuduysak da elimiz boş ıktı. "S byancılar birbirleriyle temas içindedirler," dedi Cari. "Cinayeti onlardan biri işlemiş olsaydı şimdiye kadar kokusu çıkardı." Kendini katille özdeşleştiren bir tanesi, "Bence o kızı çok sevdi, kız bunu anlamayınca da sinirlendi." diyr y.1/ mıştı. Ama onu araştırdığımızda da olay zamanı başka bir yerde olduğunu  ğrendik. O sayfaları okuduktan sonra Cassie ve benim gidip kendimizi ikiye boğduğumuzu itiraf etmeliyim. Cari nasıl dayanıyor bilmiyorum.

Sophie'nin ekibi aynı hafta Devlinler'in evine arama yapmaya gitti. Resmi olarak aile üyelerinin izlerini eleyebilmek için örnek topladıkları açıklanmıştı, asıl beklediğimiz haber, Cooper' n tarifine göre tecavüz aleti olabilecek bir eşyanın bulunup bulunmayacağıydı. Ne yazık ki haberler olumsuzdu, Devlinler'in evinde bırakın alette tek bir damla kana bile rastlanmam ştı.

Devlinler'in Finansal raporlarını da ıkarttırdık, alçakgönüllü sayılacak bir hayadan vardı. Bir seferinde ailece tatile Girit'e gitmişlerdi, Rosalind'in kemanı, Katy'nin bale dersleri ve 99 model bir Toyota dışında büyük harcamaları olmamıştı. Hiçbir birikimleri yoktu ama borlan da yoktu. Evlerinin kredisi bile neredeyse tamamen ödenmişti. Telefon faturalarını hiç aksatmadan ödüyorlardı, banka hesaplarında herhangi bir olağandışı

hareket yoktu ve Katy adına alınmış hayat sigortasına da rasüamadık.

İhbar hattına rekor ölçüde telefon yağıyordu ve hepsi de işe yaramazdı. Garip görünürlü adamların çevrede dolaştığını iddia edenler, kendisine selam vermediği için komşusunun katil olabileceğini düşünenler, 'şeytani görünürlü' bir adamla karşılaşmış olan ülke çapında binlerce kaçık. Bir de bunun Tann'nın toplumumuzu cezalandırma biçimi olduğunu vurgulayan birkaç nıttukçu. Adamın biri Cassie'yle bana yaklaşık yanm saat boyunca bu ölümün aslında daracık bale elbiseleri giydiği için Tann'nın Katy'yi cezalandırması olduğunu açıkladı. Şüphelendiğimiz için adamı araştırdıysak da cinayet gecesi için şahidi

sağlamdı. Kırmızı Bölge'deki kerhanelerden birinde sarhoş olup olay çıkarttığı için polisler onu hemen hatırladı.

Soruşturmanın ilk haftaları garipti. Bunca zaman sonra bile tarif etmekte güçlük çekiyorum. Büyük garip bir oyunda göze çarpmayacak, önemsiz görünen ufacık detaylarla doluydu. Yüzler, cümleler, telefon konuşmaları, hepsi bulamaç misali birbirine giriyordu. Ancak çok çok sonra, yeni bir ipucunun ışığında tüm bu detaylar bir araya gelip anlam kazandı, aslında daha en baştan fark etmemiz gereken düzeni görmemize yol açtılar.

Hepimizi yorgun ve pes etmek üzereydik. Kimseye itiraf etmek istemesek de dava hiçbir yere gitmiyordu . O'Kelly cinayeti çözmemiz, pes etmememiz gerektiğine dair uzun nutuklar çekiyor, gazeteler yazacak bir şey bulamadıklarında Jamie ve Peter'ın büyüeseler nasıl görüneceklerine dair talihsiz saç kesimleri dışında insanın yüreğini acıtan fotoğraflar yayınlıyordu.

Kim bilir, belki de o ilk haftalardan söz ederken bu yüzden bu kadar zorluk çekiyorum. Onları özlüyordum, aradan bunca zaman geçmiş olmasına, kendimi onları tamamen unuttuğuma inandırmış olmama, onları özlemeyi kaldıramayacağımı bilmeme karşın onları çok özlüyordum.

Küçük şeyler. Katy'nin tıbbi kayıtları. O ve Jessica prematüre doğmuşlardı ama sekiz yaşına gelene kadar Katy'de herhangi bir bozukluk görülmemişti. Derken aniden hastalanmaya başlamıştı. Mide krampları, kusmalar, günlerce süren ishal, bir keresinde aynı ay içinde üç kere acil servise yatırılması gerekmişti. Bir yıl sonra, gerçekten ağır bir krizin ardından doktorlar laparotomide

karar kılmış ama Cooper'ın izini gördüğü ameliyattan sonra bile kızın neyi olduğunu bulamamışlardı.

"Annede ikinci tip Munchausen olabileceği teorisine geri mi dönüyoruz?" diye sordum Cassie'ye.

"Hayır. Dosyalara baktığında kızı hastaneye en az onun götürdüğü görülüyor. Rosalind, Jonathan, bir keresinde bir öğretmen... ama anne yok. Eğer ilgi çekmek için kızını hasta ediyor olsaydı, onu hastaneye götüren kişi de kendisi olurdu."

"Yani Margaret'ı eliyor muyuz?"

"O kadar kolay değil. Henüz adım koyamasam da o kadında bir gariplik var. Keşke diğer çocukların tıbbi kayıtlarını da alabilsek. Anneler çocuklarını hasta ettiklerinde dikkat çekmemek için sırayla gider. Önce büyük çocuk, sonra küçükler. Belki Katy hasta olmayı bıraktığında Jessica hastalanmaya başlamıştır. Eğer öyleyse önemli bir ipucu yakalamışız demektir. Aileden izin istemeliyiz."

"Hayır." Beynim alev almıştı sanki, parçalan birleştirip konsantre olamıyordum. "Devlinler kendilerinin şüpheli olduklarını bilmiyor. Öyle kalmasını tercih ederim. Eğer Rosalind ve Jessica'nın übbi kayıtlarını istersek onları uyandırırız."

"Sağlam bir ipucuna ihtiyacımız var," dedi Cassie masayı kaplayan kırmızı mavi çizgiler ve soru işaretleriyle dolu evrak yığınınına bakarak.

"Evet," dedim, "biliyorum."

Devlinler'in çocuklarının okul kayıtları da bizimle alay edercesine düzenliydi. Katy ortalamanın biraz üzerindeydi, okula gitmediği günlerin sıklığı haricinde sorunu yoktu; Rosalind daha zeki ama daha sorunluydu, düzenli olarak A alırken notları birden C'ye D'ye düşüyor, sonra yeniden dizeliliyordu. Jessica beklenebileceği üzere en zayıflarıydı. Jonathan, okulu öğrenme güçlüğü olup olmadığını tespit etmelerini için test yapmaya zorlamış, bir dizi testin ardından kızın IQ'sunun 95-105 arasında olduğu ve öğrenme zorluğuna yol açacak hiçbir nörolojik bozukluğu olmadığını ortaya çıkmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cassie.

"Bence bu aile gittikçe garipleşiyor. Bu dosyalara bakıp konuşacak olsam tacize uğrayanın Jessica olduğunu söylerim. Yedi yaşına kadar tamamen normal, sonra birden "otistik mi" tartışmalarına yol açacak kadar geri."

Rosalind'in ruh hali değişiklikleri ergenliğe verilebilecek olsa da, süre gelen tacizle de açıklanabilir. Bu dosyalara göre ailedeki en sağlıklı kişi Katy."

"Rahatsız etmiyorum ya?" Sam elinde yeni dosyalarla içeri girdi. Onun bir şeyler yakalamış olması ihtimali şimdilik tek umudumuzdu.

"İçeri gel Sam. Elindekiler ne?"

"Devlinler'in telefon kayıtları," dedi Sam kağıtları havada sallayarak. "Gelen ve giden aramalar." Kağıdarı masaya yaydığına bazıların renkli kalemle işaretlenmiş olduğunu gördüm.

"Ne zamanın kayıtları?" diye sordu Cassie.

"Marttan bu yana."

"Altı aylık kaydın hepsi bu mu?"

Benim de ilk dikkat ettiğim bu olmuştu. Dosyalar, uzun süreli telefon görüşmelerine kıyasla, hele de üç genç kızın yaşadığı bir ev için, çok inceydi. "Belki de cep telefonlarını kullanıyorlardır," dedi Sam.

"Belki ama bu çok anlamsız. O evde iki telefon var, üst kattakinin kordonu herkesin telefonu alıp odasına götürebileceğı kadar uzun. Hem cep telefonu çok daha pahalıya gelir," dedi Cassie. Evde ters giden bir şey olduğunda ailele-

rin kentlilerini dış dünyadan soyutlamalarına sık rastlanır. Bu ihtimali aklından geçirdiğini tahmin ettim.

Katy'nin cep telefonu kayıdarını çoktan çıkarttırmıştık. Ayda 20 Euroluk kredisi vardı ve çoğunu arkadaşlarına mesaj atarak harcıyordu. Dedikodular, American İdol sohbetleri, buna benzer şeyler.

"Renkli kalemle işaretlediğin ne?" diye sordum.

"Aile üyelerinin konuşmalarım ayırmaya çalıştım. Görünüşe göre telefonu en çok kullanan Katy'ymiş. Maviler Mar-garet'in kardeşine açtığı telefonlar, yeşiller Jonathan'ın Ath-lone'daki kız kardeşine ve Otoban "a Hayır komitesinin diğer üyelerine açtıkları, mor olansa Rosalind ve Karen Daly'nin konuşmaları. Hani şu yanına kaçtığı kız arkadaşı, O olaydan sonra ikisi konuşmayı bırakıyor. Sanırım Karen aile kavgasının ortasında kalmaktan çok hoşlanmadı."

"Ya da Devlinler konuşmalarını yasakladı," dedim. Dilimde keskin, hayvani bir tat vardı. Sam'in bir şey yakaladığım hissettiğim için içgüdülerim harekete geçmişti.

"Bir de şu üç telefon görüşmesi var. Pembe çizgili okullar. Günler ve saaüer Devtin'in bize verdiklerini tutuyor, Hepsi de umumi telefondan yapılmış." "

"Kahretsin."

"İlk telefon Quay'clen, ikincisi IFSC'den, üçüncüsüyse O'Connel Sokağı'ndaıı edilmiş. Hepsi de Quay çevresinde."

"Yani arayan kişi Knocknareeli serserilerden biri değil."

"Hiç zannetmiyorum. Knocknareeli biri Knocknaree'de içerdı, iki tek atmak için bu kadar sık şehre gitmezdi. Saatlere ve telefonların edildiği yerlere bakılacak olursa, bence adamımız Quay'de yaşıyor. Bahse giren biri olsam paramı otobanla iş ilişkisi olan biri olduğu ihtimaline yatırırdım."

"Ne yazık ki katilimizin Knocknareeli olduğu kesin."

"Ben de benim adamım olsaydım, bu işi yapması için Knocknaree'den birine para verirdim." Sam'in katilin kiralık katil çıkması yönündeki tutkusu belli oluyordu. "Bu konuyu araştırıyorum."

"Bir saniye, Sam," dedi Cassie aniden. "Jessica kiminle konuşuyormuş?"

"Anladığım kadarıyla kimseyle." Sam kağıtları topladı ve kiralık kaülini bulmak üzere uzaklaştı.

Bütün bunlar cinayetten sonraki pazartesi günü oldu. Margaret ve Jonathan Devlin ilk kez o gün bizi arayıp davanın nasıl gittiğini sordular. şikayet ettiğimi zannetmeyin, ailelerin dakika başi aramaları bunaltıcıdır ama onların soğukluğu ve ilgisizliği, bu davada yerine oturmayan birçok detaydan biriydi. Dava şimdiden aksayan detaylarla doluydu.

Rosalind nihayet salı günü yemek saatinde uğradı. Ne telefon, ne önceden randevu. Bernadette bana gelip onaylamaz bir tavırla bir bayanın beni gömmek istediğini bildirdiğinde gelenin o olduğunu biliyordum. Sara ve Cassie'nin sorgulayan bakışlarını görmezden gelip yukarı çıktığımda tahmin ettiğim gibi karşımda onu buldum.

Üzerinde yaşlı dullar gibi görünmesine neden olan uzun koyu renk bir eşarp vardı. Bakışlan bilmesinin mümkün olamayacağı türde bir hüznle doluydu. Eski filmlerden bir sahneyi taklit ediyor olabileceği geldi aklıma ve bir an onu sarsıp daha çok genç olduğunu, bu tür dramalara saklanmaya ihtiyacı olmadığını söylemek istedim. Söylemedim tabii. Bunun yerine en nazik tavrımı ve en profesyonel yüzümü takınarak yanına gittim.

"Rosalind."

Şaşırarak arkasını dönerken yaslı dul imajını korumak adına mendil tuttuğu elini göğsünün üzerine götürdü. "Dedektif Ryan! Beni korkuttunuz... Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diye yanıtladım. "Ofise geçmek ister misin?"

"Vaktiniz olduğundan emin misiniz? Sorun yaratmak istemem. Eğer çok meşgulseniz gitmemi istemeniz yeterli."

"Senin için elbette zamanım var. Sana kahve ya da çay getirmemi ister misin?"

"Kahve lütfen. İçeri girmek zorunda mıyız? Dışarıda hava çok güzel ve kimseye söylemeyin ama ben biraz klostro- fobiğim... Dışarı çıkmam mıyız?"

Standart prosedüre aykırıydı ama o ne bir şüpheli, ne de bir şahit olduğu için sonun olmayacağını düşündüm.

"Tabi- i, yalnız seni biraz bekleteceğim." Üst kata çıkıp kahvesini aldım, nasıl içtiğini sormayı unuttuğumdan çok az süt ekleyip cebime de birkaç şeker poşeti attıktan sonra Rosalind'in yanına döndüm.

"İşte kahven. Şimdi bahçeye çıkalım mı?"

Kahveyi eline aldığı anda yüzünde tatsız bir ifade belirdi. "Çok iyi bir kahve olmadığını biliyorum ama--"

"Hayır, ondan değil. Ben aslında pek sütlü içmem."

"Özür dilerim. Yukarı çıkıp başka bir tane getirmemi ister misin?"

"Ah, hayır Dedektif Ryan. Aslında kahveye ihtiyacım yok. Size de daha fazla sorun yaratmak istemiyorum, beni görmeyi kabul etmeniz büyük nezaketti, çok fazla zamanınızı harcamak istemiyorum..." Çok hızlı, çok yüksek sesle ve çok fazla konuşuyordu. Gözleri hipnotize edilmiş gibi tek bir noktaya dikilmişti, göz kapakları hiç kıpırdamıyordu. Çok tedirgin, diye geçirdim içimden ve gizlemek için aşırı çaba harcıyor.

"Hiç sorun değil." dedim. "Gidip oturacak bir yer bulalım, sonra ben dönüp kahveni getiririm. Yine kötü bir kahve olur ama en azından istediğin türden bir kötü kahve olur. Kulağa nasıl geliyor?" Rosalind'in yüzünde minnettar bir ifade belirdiğinde bir an ağlayacağını bile düşündüm.

Bahçede çevresi sandviç kınntılarını gagalayan kuşlarla dolu, boş bir bank bulduk. Rosalind'i orada bırakıp yeni bir kahve getirmeye gittim, ona sakinleşmesi için zaman tanımak atlına da olabildiğince yavaş hareket

ediyordum. Geri döndüğümde bankın en ucuna oturmuş bir papatyayla oynayarak dudaklarını kemiriyordu.

"Teşekkürler," dedi kahveyi alırken. Yanına oturdum. "Dedektif Ryan, kardeşimin katilini buldunuz mu?"

"Henüz hayır. Davanın başındayız. Sana söz veriyorum onu bulmak için elimizden geleni yapacağız."

"Onu yakalayacağınızı biliyorum. Dedektif Ryan. Sizi gördüğüm anda anlamıştım. İnsanları ilk bakışta anlam - bazen ne kadar haklı çıktığımı görüp korktuğum bile oluyor - ve sizi görür görmez ihtiyacımız olan kişi okluğunuzu anladım."

Bana gözlerinde katıksız bir hayranlık ve güvenle bakması hem gururumu okşadı, hem de kendimi rahatsız hissetmeme neden oldu. Söylediğinden o kadar emin, o kadar kırılıyordu ki, ona davanın hiçbir zaman çözülemeyebileceğini söyleyecek yüreği kendimde bulamadım.

"Rüyamda sizi gördüm," diye devam etti Rosalind.

"Katy'nin cenazesinden sonraki gece. O kaybolduğundan beri geceleri bir iki saatten fazla uyuyamıyorum. Ama o gün sizi görmek bana pes etmemem gerektiğini hatırlattı. O gece rüyamda kapıyı çalıp bana katili bulduğunuzu söylediğinizi gördüm. Bana bir daha kimseye zarar veremeyeceğini söylediniz."

"Rosalind," dedim, "elimizden geleni yapıyoruz ve pes etmeyeceğiz. Sadece kendini bu işin çok uzun sürmesi ihtimaline hazırlamalısın."

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, siz onu bulacaksınız." Onu aksine hazırlamaya çalışmanın anlamı yoktu. "Bana sormak istediğin bir şey olduğunu söylemiştin?"

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Kardeşime tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum."

Gözleri üzerime dikilmişti. Durumu nasıl idare etmem gerektiğini bilemedim, söylersem yıkılır, günlük çığlığa ağlamaya başlar mıydı? Bahçe mola vermiş geveze polislerle doluydu. "Bence bu soruyu ailene sormalısın."

"Ben on sekiz yaşındayım. Sizinle konuşmak için onlardan izin almama gerek yok."

"Ama bu soruyu onların yanıtlaması daha uygun."

Rosalind dudağını ısırıldı. "Onlara sordum... Bana... Bana çenemi kapamamı söylediler."

İçimde bir şeyler kıpırdandı -tehlike çanları? Kavrayış? Ne olduğundan emin değildim. "Rosalind," diye sordum en nazik ses tonumla, "evde her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi titrek bir sesle. "Elbette."

"Emin misin?"

"Çok nazıksınız," dedi aynı titrek sesle. "Bana karşı çok iyisiniz. Evde her şey... yolunda."

"Ortağım ile konuşmak ister misin? Belki onunla konuşurken kendini daha rahat hissedersin?"

"Hayır." Bu sefer sesi dümdüzdü, hatta onaylamadığım belli eden bir ton kullanmıştı. "Sizinle konuşmak istedim çünkü sizin..." Kahveyi dudaklarına götürdü, "sizin aldırıldığınızı düşündüm. Dedektif Ryan. Katy'ye olanları önemse-

eliğinizi. Ortağınız hiç de önemsiyormuş gibi görünmüyordu ama siz -siz farklısınız."

"İkimiz de Katy'yi önemsiyoruz," dedim. Bir elimi omzuna atıp teselli etmek istediysem de, bu işlerde hiç iyi olmadığımdan vazgeçtim.

"Ah, eminim. Ama ortağınız..." Bana dönüp gülümsedi. "Sanırım ondan biraz korktum. O çok saldırgan."

"Benim ortağım mı? Dedektif Maddox?" Ailelerle arası iyi olan hep Cassie olmuştu, bu konuda karakola yayılmış ufak çaplı bir ünü bile vardı. Her zaman söylenecek en doğru, en nazik sözleri bilirdi. Bazı aileler ona hâlâ yılbaşı kartı yollar.

Rosalind elini dramatik bir edayla havada salladı.

"Dedektif Ryan, kötü anlamda söylemedim. Sizin işinizde saldırgan olmak sanırım iyi bir özelliktir. Büyük ihtimalle aşın hassas davranıyorum ama aileme davranış biçimi, bütün o sorduğu sorular... Belki o soruları sormak zonındaydı ama o kadar soğuk olması gerekmezdi. Jessica gerçekten çok üzüldü."

Devlinler'in oturma odasındaki sahneyi zihnimde gözden geçirip Cassie'nin kaba davrandığı en ufak bir anı bulmaya çalıştım. Yoktu. Tek yaptığı Rosalind'e cesaredendiri- ci bir gülümsemeyle bakmaktı.

Gülümsemelerin yanlış anlaşılabilirliğini biliyordum ama bu kadar büyük bir öfkeye yol açması?... Şok ve acı insanların zihinlerinin oyun oynamasına, mantıkdışı şeyler üretmesine yol açabilir, yine de bu kadan aşırıya kaçıyordu. "Ortağınızı sende öyle bir izlenim bıraktığı için üzgünüm."

"Ama siz harikaydınız. Zaten Dedektif Maddox'un da bilerek o kadar kaba davranmadığına eminim. Saldırgan davranan insanlar çoğunlukla güçlü görünmek istedikleri için böyle yapar, değil nvi? Güvensiz ya da zayıf görünmek istemezler. Yoksa aslında zalim değildirler."

"Hayır," dedim. "Büyük ihtimalle içten içe zalim değildirler." Cassie'yi gözümde zayıf biri olarak canlandırmakta zorlanıyordum, hiçbir zaman da saldırgan olduğunu düşünmedim. Ama başkalarının Cassie'yi gördüklerinde ne düşündüğünü ya da hissettiğini bilmemin yolu yok.

"Sizi kızdırdım mı?" diye sordu Rosalind. "Çok üzgünüm. Fazla konuşuyorum."

"Hayır, kızmadım," dedim. "Önemli değil."

"Kızdığınız yüzünüzden belli oluyor."

"Gerçekten kızmadım," diye üsteledim onu yatıştırmak için. "Üstelik söylediklerin üzerinde düşüneceğim, dışarıdan bakan biri bazen yakındakilerin görmediklerini görebilir."

Bakışlarını yüzümden kaçırdı. "Ama o sizin kız arkadaşınız, değil mi?"

"Dedektif Maddox mu? Hayır. Aramızda öyle bir şey yok."

"Ben onun davranışlarından—" Aniden bir eliyle ağzını kapattı. "Sus Rosalind. Sus!"

Onu yatıştırmaya çalıştım. "Tamam Rosalind, sakın ol. Derin bir nefes al." Bu konuşma yaptığım en zorlu görüşmelerden birine dönüşüyordu.

Yavaş yavaş nefes alıp verişini düzeldi. "Teşekkürler Dedektif Ryan. Şimdi, lütfen bana Katy'ye tam olarak ne olduğunu anlatır mısınız? Bilmemeye katlanamıyorum."

Ve böylece ona anlattım. Bayılmadı ya da sinir krizi geçirmedi. Mavi gözlerini benimkilere dikip hiç ses çıkartmadan dinledi. Bitirdiğimde elleriyle yüzünü kapattı ama ağlamadı. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istediysem de.

tek yapabildiğim acemice omzuna dokunmak oldu, Ölüm ve acı konusunda bilgece sözler söylemeyi becerenlerden değilimdir. Zaten bu nedenle yakınlarla konuşma işini Gts- sie'ye havale etmeyi tercih ederim. Bu sefer de her zaman olduğu gibi, kelimeleri bulamıyordum.

"Üzgünüm," dedim.

"Yani tecavüze uğramamış mı?"

Sesi yine dümdüzdü. "Kahveni iç," dedim sıcak içeceklerin şoka iyi geldiği yolundaki gazete makalesinin doğru olduğunu umarak.

"Hayır," dedi bir elini konuyu değiştirmek istemediğini göstermek istercesine havada sallayarak.

"Anlatın. Tecavüze uğramamış mı?"

"Hayır, tam olarak değil. Bir alet yardımıyla vücudu zorlanmış ama o sırada zaten ölü olduğundan hiçbir şey hissetmemiş."

"Acı çekmiş mi?"

"Çok değil. İlk darbeye bayılmış."

Ani bir hareketle kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bana döndü. "Kendimi çok kötü hissediyorum, Dedektif Ryan. Kuzenlerimle eğlenmek yerine onun yanında olmalıydım. Değil mi? Onu korumalıydım."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Katy'nin ölümünden sen sorumlu değilsin." Bu da aileler konusunda ikinci sorunumuzdur- Kendilerini o kaçlar suçlu hissederler ki, hareketlerine bakarak gerçekten suçlu olup olmadıklarını anlamak imkansızlaşır.

"Şimdi sıra bende," dedim. "Birkaç soru sorabilir miyim?"

Şaşırması görüldü ama kafasıyla onayladı.

"Baban Katy'nin oğlanlarla ilgilenmediğini söyledi- Bu doğru mu?"

"Bilmiyorum," diye yanıddı kısık sesle.

"Rosalind, senin için kolay olmadığımı biliyorum. Ama bu sorunun yanıtını bilmek zorundayız."

"Katy benim kardeşimde Onun hakkında böyle şeyleri konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum. Ama onun katilini bulmamız için yapabileceğin en iyi şey bize doğruları anlatmak."

Sonunda derin bir iç çekmeyle pes etti. "Evet," dedi. "Bir keresinde onu ve diğer kızları öpüştükleri erkeklerden bahsederlerken duydum ama kim olduklarını bilmiyorum."

Ön iki yaşındaki çocukların öpüşmeleri fikri bana rahatsız edici geldiyse de, Katy'nin arkadaşlarını düşününce imkansız görünmedi gözüme. "Emin misin? Baban çok kesin konuştu."

"Babam Katy'ye tapardı ve Katy de bazen bunu kullanırdı. Ona her zaman doğruyu söylemezdi, bu da beni çok üzerdi."

"Tamam. Anlıyorum. Bana anlatmakla doğru olanı yaptın. Şimdi, senin evden kaçman konusuna gelelim. Mayıstı, değil mi?"

Yüzü donuklaştı. "Evden kaçmak değildi, Dedektif Ryan. Ben çocuk değilim. Bir arkadaşıma gidip hafta sonunu onunla geçirdim."

"Hangi arkadaşın?"

"Kaïen Daly. İsterseniz onunla konuşmanız için numarasını verebilirim."

"Gerek yok," dedim belli lîelirsiniz. Rosalind'in arkadaşı olmasını beklemeyeceğiniz kadar utangaç ve tadı bir kız olan Karen'la çoktan konuşmuştuk. Rosalind'in hafta sonunu kendisiyle geçirdiğini doğrulamıştı ama yalan konusunda harika koku alırım ve bize anlatmadığı bir şeyler oldu

ğundan emindim. "Kuzenin hafta sonunu bir erkekle geçirmiş olabileceğini söyledi."

Rosalind'in dudaklarında aşağılayıcı bir kıvrım belirdi. "Valerie'nin akıllı fikri pis işlere çalışır. Başka kızların böyle şeyler yaptıklarını biliyorum ama ben onlardan değilim."

"Hayır, değilsin. Ama ailen nereye gittiğini bilmiyordu?"

"Hayır."

"Neden onlara söylemedin?"

"Çünkü söylemek istemedim," diye kestirip attıktan sonra yüz ifadesi yumuşadı. "Dedektif Ryan, siz de bazen öylece çekip gitmek istemez misiniz? Her şeyden kaçmak?"

"İsterim," dedim. "Yani hafta sonu kaçamağının nedeni evde kötü bir şeyler olmuş olması değil miydi? Bize babanla kavga ettiğini söylediler..."

Rosalind'in yiizü gölgelendi. O kafasını diğer tarafa çevirirken ben de doğruyu söyleyip söylemeyeceğini merak ederek bekledim. "Hayır... Öyle bir şey olmadı."

Tehlike çanlarım yine çalıyordu ama sesi o kadar ince ve kırılğan çıkmıştı ki üstelemek istemedim. Henüz değil. Şimdi, o zaman üstelemiş olsam olaylar farklı gelişir miydi diye merak ediyorum. Hayır, uzun vadede hiçbir şey değişmezdi.

"Zor günler geçirdiğini biliyorum," diye devam ettim, "yine de lütfen bir daha evden kaçma, tamam mı? Eğer bir sorun çıkarsa ya da her şeyin üzerine geldiğini hissedersen bana bir telefon açman yeterli. Cep telefonu

numaram sende var. Sana yardım etmek için elimden ne geliyorsa yaparım."

Rosalind başını salladı. "Teşekkürler Dedektif Ryan. Bunu unutmayacağım." Ama yüzündeki ifade değişmiş, bana bakarken gözlerinde gördüğüm o katıksız güven yok olmuştu. Her nasılsa onu hayal kırıklığına uğrattığımı anladım.

Döndüğümde Cassie, Cinayet Masası'nın ofislerinin hemen yanındaki odada tanık ifadelerinin fotokopilerini çekmekle meşguldü. "Gelen kimdi?"

"Rosalind Devlin. "

"Hah. Ne dedi?"

Bir şekilde içimden Cassie'ye bütün detayları anlatmak gelmiyordu. "Fazla bir şey değil. Ama Jonathan ne derse desin, Katy'nin oğlanlarla ilgilendiğini doğrıladı. Rosalind isimlerini bilmiyor ama Katy'nin arkadaşlarıyla konuşursak daha fazlasını öğrenebiliriz. Ayrıca Katy'nin yalan söylediğini de söyledi ama bütün çocuklar söylemez mi zaten?"

"Başka?"

"Hepsi bu kadar."

Cassie bana ne anlama geldiğini çözemediğim bir bakış atarak fotokopi makinesinin başındaki işine döndü. "En azından seninle konuşuyor. Onunla teması koparmamalısın, ilerleyen günlerde sana daha fazla açılabilir."

"Ona evde yanlış giden bir şeyler olup olmadığını sordum," dedim biraz: suçluluk hissederek. "Hayır dediyse ele ona inanmadım."

"Hımm," dedi Cassie kafasını fotokopi makinesinden kaldırmadan.

Ne yazık ki Christina, Marianne ve Beth'le yeniden konuştuğumuzda hepsi söz birliği etmişçesine daha önce söylediklerini tekrarlardı. Katy'nin erkek arkadaşı ya da hoşlandığı bir çocuk yoktu. "Bazen oğlanlar konusunda onunla şakalaşırdık," dedi Beth. "Sadece dalga geçmek için. Hiçbiri ciddi değildi." Kızıl saçlı, neşeli görünen bir çocuktu.

"Bize söylememiş olabilir," diye araya girdi Marianne. Aralarında en sessiz sakin olan oydu. Kendine büyük gelen giysileri içinde oldukça hantal ama şirin görünüyordu. "Kaiy sır saklamayı iyi bilirdi ve kendine özel kabul ettiği şeyleri başkalarıyla paylaşmazdı. Örneğin bale okulu için ilk kez seçmelere girdiğinde bundan hiç

kimsenin haberi yoktu, hepimiz kazandığı zaman neler olduğunu öğrendik."

"Hey. bu aynı şey değil," diye Marianne'i susturdu Christina, aynı anda hem ağlıyor, hem burnunu çekiyor olması sesindeki otoriter havayı ortadan kaldırmıştı. "Erkek arkadaşı olsaydı mutlaka bilirdik."

Üniformalılar ve destek kuvveder, Katy'nin okulundaki bütün oğlanları sorguya çekeceklerdi elbene ama olayların bu şekilde sonuçsuz kalması tam beklediğim şeydi. Böyle bir davaydı bu, hiçbir ipucu bir yere çıkmıyordu. Bu tür davalarda son ana kadar neyin nerede saklı olduğunu bilmez, şansınıza güvenip ilerlersiniz ve eğer işler yolunda giderse, belki sürpriz hediyenin nerede saklı olduğunu bulabilirsiniz. Eşleşen kartları bulmaya çalıştığınız bir kağıt oyununa benzer. Ama bu sefer kağıdarı dağıtan krupiye çok hızlıydı ve ben kendi önüme gelen kağıtları bile göremiyordum. Umutsuzdum çünkü elimi attığım hangi kartı çevirdiysem altı boş çıkıyordu.

Knoeknaree'den ayrılırken Sophie telefon edip laboratuvar sonuçlarının geldiğini açıkladı- Dışarıdan bir yerden aradığını arkadaki seslerden kestirebiliyordum.

"Devlinler'in çocuğuyla ilgili sonuçlar geldi," dedi. "Laboratuvara altı haftalık iş yığılmış olmasına karşın sizin davayı örie aldırabildim."

"Sağol Sophie. Sana borcumuz iyice arttı. " Cassie gülümsedi. "Sonuçlar?"

"Uyuşturucu testi negatif çıktı. İlaç ya da alkol verilmemiş. Üzerindekilerse sıradan açık arazi döküntüleri, polenler, toz, toprak. Hepsi Knocknaree çevresindeki toprak yapısıyla uyumlu. Şimdi güzel kısma geliyoruz, laboratuvar, giysilerinde sadece Knocknaree'deki ormanın içinde yetişen bir bitki örneğine de rastladı. Biz, kızın bütün bu süre boyunca Knoeknaree'den hiç ayrılmadığını düşünüyoruz."

"Bu bilgi bizim düşündüklerimize uyuyor," eledim.

"Şimdi iyi habere geç."

Sophie burnunu çekti. "İyi haber buydu. Parmak izlerinden bir şey çıkmadı: Yarısı arkeologlarınkine uyuyor ve uymayanlar da işe yaramayacak kadar bozulmuş. Üzerindeki bütün iplikler evde bulduklarımızla uyumlu, yabancı bir madde yok, tişörründeki saç teli de onu bulan dangalağın çıktı. Özede işe yarar bir şey yok."

"Ya DNA?"

Sophie'nin bir şeyi ısırdığını duydum. Çikolata olmalı ya da gofret. Kıtırtılar eşliğinde yeniden konuştu. "Ne sperm, ne tükürük, ne de kendisinininkine uymayan bir kan örneği."

"Harika." Boğuluyordum. Yine uçurumdan aşağı düşüyorduk. Ellerimizin bomboş olması kendimi aptal hissetmeme yol açıyordu.

"Helen'in bulduğu eski kan hariç. O kanda yapılan ilk testler A pozitif olduğunu gösterdi. Katy 0 negatif olduğundan kanın ona ait olmadığını biliyoruz."

Yine kıtırtılar. "Duymak istediğin buydu, değil mi? Eski davadakiyle aynı tip kan. Tamam, bunun fazla bir şey olmadığını biliyorum ama baştan çıkarıcı olduğunu kabul etmelisin."

"Evet," dediğimde Cassie pür dikkat kesildi. "Harika Sophie, teşekkürler."

"Eski davadan kalan ayakkabıları teste yolladık ama örneklerin mahvolduğuna eminim. Hangi embesil kan örneğini bodrumda saklar ki?..."

Ben Devlinler'e konsantre olurken Cassie aramızdaki sözsüz anlaşma uyarınca eski davanın izini sürüyordu. O davaya bakan dedektiflerden McCabe yıllar önce kalp krizinden öldüğü için sadece Kiernan'la görüşebilmişti. - Emekli olup Laytown'da yaşamaya başlamış olan yetmişlerindeki dedektif eskisi, Cassie'yi yaşlılar evinin uzun kumsalında zorlu bir yürüyüşe çıkartmış, bir yandan da martıların cıgıllıkları eşliğinde davaya dair hatırladıklarım anlatmıştı. "O akşam olanları anlatmak için buluştuğumuzda mutlu görünüyordu," dedi Cassie. Ben hardal soslu ederi hazırlarken Sam de şaraplarımızı koydu ve Cassie'yi dinlemek üzere şöminenin başına geçtik.

"Kendini marangozluğa vermiş, ayakkabılarının üzeri talaşla kaplıydı, evden çıkarken karısının boynundaki eşarbı kontrol edip onu öpüşünü izledim. İnsanı emekli olmaya heveslendiren hoş bir manzaraydı. Davayı neredeyse bütün detaylarıyla hatırladı." İrlanda'nın kısa ve karışık ülke tarihinde en fazla bir düzine kaybolmuş ve bulunamamış çocuk vakası vardır, Kiernan da kendi sorumluluğunda olan ve yüzüstü bıraktığına inandığı o iki çocuğu asla unutamamıştı. "Benimle konuşurken sanki bu konuşmayı defalarca kafasından geçirmiş gibiydi, sanki gün gelip bu davanın yeniden su yüzüne çıkacağım biliyor, bekliyordu. Bilmiyorum. Bana araştırmamanın ne kadar geniş kapsamlı tutulduğundan bahsetti: Köpekler, helikopterler,

dalgıçlar; polisler ve gönüllüler sabahın ilk ışıklarından gece yarısına kadar bir hafta boyunca ormanı karış kanş aramış. İzleri Belfast, Kerry hatta Birmingham'a kadar takip etmişler. Kiernan bana bütün o zaman boyunca içinden bir sesin yanlış yerlere baktıklarını söylediğini anlattı. Yanıt en baştan beri gözlerinin önündeydi."

"Onının teorisi ne?" diye sordu Sam.

Sam yanımda olduğu için rahat konuşamıyordum. Cassie'nin olanları önce özel olarak bana anlatması gerektiğini düşündüm. Bu toplantıya gerek yoktu. Ama Cassie de Sam de hallerinden memnun görünüyorlardı. Eski dava beni rahatsız ediyordu; Sam'in şimdilik hiçbir şeyden şüphelenmediğinden emindim ama duygu çalkantılarım şiddedenecek olursa onun da gözünden kaçmayacağını ve ilerde som sormaya başlayacağını biliyordum.

Cassie ne dummda olduğumu kontrol etmek için bana baktıktan sonra Kiernan'la konuşmasına geri döndü. "Kiernan'ın teorisine göre, Knocknaree'yi hiç terk etmemişlerdi. Bilmiyorum eski dosyadan hatırlıyor musunuz ama. o zaman üçüncü bir çocuk daha vardı..." Öne eğilip ismi kontrol eder gibi yapmak için not defterini açtı. "Adam Ryan. O öğleden sonra diğer iki çocukla birlikteydi ve saatler süren aramanın ardından onu ormanda tek başına buldular. Tek çizik bile almadığı halde ayakkabıları kan içindeydi ve çocuk fena sarsılmış. Kiernan onu buldukları yeri de göz önünde bulundurunca her ne olduysa ya ormanda ya da yakınlarda olduğundan emin olmuş, yoksa Adam'ın ormana dönmesinin imkansız olacağını düşünüyor. Ona göre adam, bu bölgede yaşayan biri, onlara ormanda -belki bir süre izledikten sonra, belki de aniden- saldırmış. Büyük ihtimalle çocukları öldürmeyi planlamamış ama saldırı sırasında bir şeyler ters gitmiş ve bir noktada da Adam onun elinden kurtulup ormana kaçmayı başarmış. Sadece bu bile ormanda ya da yakınlardaki ev veya çiftliklerde olmaları gerektiğinin ispatı. Yoksa Adam ormana kaçmaz, doğrudan evine giderdi. Kiernan saldırganın panikleyip diğer iki çocuğu öldürdüğünü, cesederi de eline ırmağa atma ya da ormana gömme fırsatı geçene kadar evinde sakladığını düşünüyor. Çevrede yeni kazı yapıp yapılmadığını kontrol ettikleri için adamın çocukları bahçesine ya da evinin yakınlıklarına gömmüş olamayacağından emin."

Etimden bir lokma kesip ağızıma attım. Tadı keskin ve kanlı geldi. Kendimi zorladığım halde yutamayınca bir yudum şarapla yuvarlamayı denedim. Çiğnemek bile zor geliyordu.

"Adam Ryan'ın bugünlerde nerede olduğunu araştırdınız mı?" diye sordu Sam.

Cassie omuz silkti. "Bize işe yarar bir bilgi verebileceğinden şüpheliyim. Kiernan ve McCabe, onu yıllar boyunca dört beş kere sorgulamışlar ama hiçbir zaman ilk seferinde anlattıklarından fazlasını anımsamamış. Sonunda çocuğun hafızasının kalıcı olarak etkilendiğine karar verip pes etmişler. Çocuğun ailesi buralardan taşınmış, Knocknaree'deki söylentilere göre Kanada'ya." Buraya kadar söylediklerinin tamamı doğrudu ama durum gözüme gittikçe daha komik ve saçma görünmeye başlamıştı. Sam'in yanında gizli kodlarla konuşan casuslar gibiydik.

"Çıldırılmış olmalılar," dedi Sam. "Ortada bir tanık var ama..." Kafasını sallayıp cümlesini bitirmeden yemeğine döndü.

"Evet. Kiernan çok sinir bozucu olduğunu söyledi ama çocuk elinden geleni yapmış. Başka iki çocukla canlandırma yapmayı bile denemişler. O öğleden sonra iki arkadaşıyla neler yaptıklarını hatırlamasına yardımcı olacağını düşünmüşler ama çocuk ormana girer girmez donup kalmış." Midem kasıldı ve aniden sigara içmek için dayanılmaz bir istek duydum.

"Zavallı velet," dedi Sam.

"McCabe de mi böyle düşünüyormuş?" diye sordum.

"Hayır." Cassie dudağına bulaşan hardalı yaladı.

"McCabe katilin bir turist olduğunda ısrarcıymış. Birkaç günlüğüne Knocknaree'ye gelen biri çocukları görüyor, fırsattan istifade onları kaçırıyor. Adamın İngiliz olabileceğini bile ortaya atmış. Ne yazık ki doğru düzgün tek bir şüpheli bile bulamamışlar. Neredeyse bine yakın sorgulamanın ve görüşmenin ardından güney Dublin'deki sapıklar listeden çıkartılmış... Üstelik bütün açıklamalar en ufak detayına kadar kontrol edildiği halde. Bilirsin, böyle durumlarda yüzde yüz emin olamasan bile en az birkaç şüphelin olur, onların elindeyse kimse yokmuş. Hiç kimse. Ne zaman bir ipucu yakaladıklarını zannetseler sonu boş çıkmış."

"Bu bana tanıdık geliyor," dedim alaycı bir tonla.

"Kiernan katilin kendisi adına yalancı şahitlik yapacak birilerini ayarlayıp radardan sıyındığını düşünüyor. Ama McCabe adamı bulamamalarını, katilin buralı olmadığının ispatı olarak görüyormuş. Onun teorisine göre, çocuklar ırmak kenarında oynarken daha önce yaptıkları gibi ırmak boyunca ilerlemeye karar verip ormanın derinliklerine dalmışlar. Ormanın içerisine girmeden hemen önce ırmağın yanından geçen ufak bir yol var. McCabe adamın arabayla oradan geçerken çocukları görüp zorla arabasına bindirdiğini düşünüyormuş. Adam Ryan boğuştuğu için kaçmayı başarınca adam diğer ikisini alıp tüymüş. McCabe İnter- pol'le İngiliz polisiyle temasa geçmiş ama onlar da işe yarar bir ipucuna ulaşamamışlar.'"

"Kiernan da McCabe de çocukların öldüğünü düşünüyormuş öyleyse?" diye sordum.

"Anlaşılan McCabe bundan çok emin değilmiş. Birinin onları başka amaçlarla kaçırmış olabileceğine inanıyormuş -belki çocuğu olmadığı için umutsuz durumda olan biri ya da bir sübyancı... Neyse. En başta çocukların evden kaçmış olabileceklerini düşünmüşler ama beş parasız iki çocuk kısa sürede bulunurdu."

"Katy'nin bir turist tarafından öldürülmediğini biliyoruz," dedi Sam. "Katil onun kendisiyle buluşmasını sağlamış, onu bir gün boyunca buralarda bir yerde tutmuş olmalı. Bunlar buradan geçen bir turistin becerebileceği işler değil."

"Aslında," diye müdahale ettim, "eski davanın da rasgele bir kaçırma olduğuna inanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla ayakkabılar çocuğun ayağına içlerine kan dolduktan sonra tekrar giydirilmişti. Bu demek oluyor ki, onları kaçırın kişi her üçüyle de uğraşacak zamanı buldu. Adam ancak bir süre tutsak kaldıktan sonra kaçabildi. Tüm bunlar, örneğin adamın çocukları tutabileceği gizli bir yere sahip olması, onun da buralı olduğunu işaret ediyor."

"Knocknaree küçük bir kasaba," dedi Sam. "Burada iki ayn çocuk katilinin yaşıyor olması ihtimali nedir ki?"

Cassie bacak bacak üstüne atıp elleriyle boynunu ovuşturdu. Gözlerinin altı torba torbaydı. Kiernan'la geçirdiği öğleden sonranın onu kötü etkilediğini ancak şimdi anlıyordum. Ağzının kenarlarında bir şey sakladığı zaman oluşan kıvrımlar belirmişti. Kiernan'ın ona bize söylemediği ne anlattığını merak ettim.

"Ağaçların üzerlerini bile aradıklarını biliyor muydunuz?" dedi Cassie. "Birkaç haftanın ardından, üniformalılarından biri, bir çocuğun ağacın tepesine çıkıp sonra aşağı inemediği eski bir davayı, bir diğeri de çukura düşen ve cesedi on beş yıl boyunca bulunmayan bir çocuğu hatırlamış. Kiernan ve McCabe gönüllülere ellerinde fenerlerle, ağaçları ve çukurları kontrol ettirmiş."

Cassie sustuğunda hiçbirimizin söyleyecek sözü yoktu. Hiç acele etmeden yemeğimizi yemeye devam ettik. Ben o ana kadar iyi idare ettiğim için kendimle gurur duyuyordum. Cassie, sanırım Peter ve Jamie'yi düşünüyordu. Sam'e gelince... O yaptığım hardallı etten gerçekten hoşlanmıştı.

Sessizliği ilk bozan bir sigara yakıp konuşmaya başlayan Cassie oldu. "Kiernan davayı hâlâ rüyasında görüyormuş. 'Eskiden olduğu kadar değil ama hâlâ yakamı bırakmıyor,' dedi bana. Gece ormanda iki çocuğu ararlarken çalıların arasından biri fırlayıp Kiernan'a saldırıyor, onun, çocukları kaçıran adam olduğunu biliyor Kiernan, rüyada yüzünü görebiliyor - 'seni gördüğüm kadar net hem de' - ama uyandığında hatırlayamıyor."

Şöminedeki ateş birden parladı. Göz ucuyla da olsa şömineye siyah bir şeyin düştüğünü gördüğüme eminim - bacaya sıkışmış bebek bir kuş olabilir mi? Ama odunların üzerinde hiçbir şey yok. Başımı çevirdiğimde Sam'in bana baktığım fark ediyordum. Bir şey söylemeye gerek duymadan kadehimi şarapla doldurmakla yetinen Sam'in gri gözleri anlayış dolu.

Fırsat bulduğumda bile uyumakta zorluk çekiyordum. Sık sık uykusuzluk çekerim ama bu seferki farklıydı: O haftalar boyunca uykuyla uyanıklık arasındaki alacakaranlık kuşağında hapsedilmiş haldeydim. Ne uyuyabiliyor, ne uyanabiliyordum. Bir tür karabasan olduğunu da söyleyebilirsiniz. "Dikkat et!" diye bağırarak bir ses duyuyordum aniden ya da karanlıkta, "Seni duyamıyorum," diye bağırırken buluyordum kendimi. Odama giren, notlarımı karıştırıp tişörtlerimi kurcalayan gizemli ziyaretçilerim varmış gibi geliyordu, gerçek olamayacaklarını bilsem de onları fark ettiğimi zannettiğimde kendime gelmem panik dolu dakikalar alıyordu.

Uyandığımda kendimi duvara yaslanmış, çılgınca hareketlerle lambamı düğmesine ulaşmaya çalışır halde

buluyordum. Başıım dönüyor ve kulaklarıım çınlıyordu. Duyduğum sesin kendi çığlığıım olduğunu anlamam dakikalar sürüyordu bazen. Işığı açıp yatağı geri dönüyor, titreyerek uzanıp yeniden uyumaya çalışıyordum.

O alacakaranlık kuşağıındayken çocukların seslerini duyuyordum. Peter'ın ve Jamie'nin değil, bir grup çocuğun şarkı söyleyen sesi. Nereden hatırladığıımı bilmediğim şarkılar söylüyorlar. Sesleri insan sesi olamayacak kadar huşu dolu. Kutu kutu pense elmayı yerse... İki beyaz giysili çocuk çimenlerin içinde, biri tek kalmalı ve oyun bitmeli böylece... Bazen koronun sesi gün boyunca kulağıımda çınlamaya devam edip işimi yapmamı imkansız kılıyordu. O'Kelly'nin beni şarkı mırıldanırken yakalayacağı kabusuyla yaşıyordum.

Rosalind cumartesi günü cep telefonumdan aradı. Cassi-e Kayıp Kişiler'e gittiğı için komuta merkezinde yalnızdım. "Dedektif Ryan, ben Rosalind... Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama acaba Jessica'yla konuşacak vaktiniz var mı?"

Arkadan şehir sesleri geldiğı için -arabalar, gürültüler, yayalardan birine bütün nefesiyle küfreden bir şoför-yine dışardan aradığını tahmin ettim. "Elbette konuşacak vaktim var," diye yanıtladım onu.

"Neredesiniz?"

"Şehirdeyiz. On dakika sonra Central Hotel'in barında buluşsak sizin için uygun olur mu? Jessica'mn size söyleyeceğı şeyler var."

Dava dosyasını açıp Rosalind'in doğum tarihini kontrol ettim. Eğer Jessica'yla konuşacaksam, aileden 'yetişkin' birinin bizimle olması gerekiyordu. "Ailenizden biri sizinle mi?"

"Hayır, ben... Hayır. Jessica onlar olmadan daha rahat konuşacaktır."

O sırada içeri giren O'Gorman kiminle konuştuğımı sorarcasına bir bakış attı. Onu Rosalind'le olan görüşmeme götürmeye hiç niyetim yoktu. Zaten sarsılmış olan kız, onun kaba harekederine dayanamayabilirdi. Rosalind'in fonda birisiyle konuştuğunu duyabiliyordum. Jessica mıydı? Dosyayı karıştırdım. Doğum yılı... İyi haber. Dava dosyasına göre Rosalind 18 yaşındaydı, bu da resmi olarak yetişkin demekti. "Sorun değil," dedim. "Barda görüşürüz."

"Teşekkürler Dedektif Ryan, size gelebileceğimizi biliyordum. Aceleyle getirdiğim için üzgünüm ama eve

onlardan önce dönmemiz gerekiyor—" Bip sesi elindeki telefonun ya şarjının ya da kredisinin bittiğini gösteriyordu. Cassie'ye "Birazdan dönerim," yazılı bir not bırakıp dışarı fırladım.

Rosalind'in zevki iyiydi. Otelin barı eski tarzda - yüksek tavan, gereğinden fazla yer kaplayan geniş ve rahat koltuklar, eski kitaplarla dolu şık raflar- şehrin kaosu andıran ha- rekediliğiyle tezat oluşturan hoş bir mekân. Bazen cumartesileri oraya gider, konyak eşliğinde puromu tütürür -elbette bu sigara yasağından önceydi- ve öğleden sonrayı 1938 yılından kalma Çiftçi Aimanak'ını ya da üçüncü sınıf Viktor- ya Dönemi şiirleri okuyarak geçirirdim.

Rosalind ve Jessica pencere kenarında bir masaya yerleşmişlerdi. Beyaz bir elbise giymiş olan Rosalind'in saçları gevşek bir topuzla toplanmıştı. Bu haliyle Edward döneminden kalma bir partiden birkaç saniye önce çıkmış gibi duran kız, içeri girdiğimde öne eğilmiş kız kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Jessica koltuğa gömülmüş, bacaklarını altında toplamıştı. Onu görmek tıpkı ilk seferde olduğu gibi beni yine sarstı. İkiz olduklarını bilmek o duygunun yok olmasını sağlamıyordu, bir hayaleti, bir ölüyü görür gibi hissediyordum ken-
dimi ona her baktığımda. Cooper'ın masasına yatırılmış kanlı ceset gitmiyordu gözümün önünden.

"Rosalind," diye selam verdim. "Jessica."

Jessica yerinde sıçrayıp gözlerini kırptırdı. O anda zih- nimdeki illüzyon yok oldu ve karşımda Katy'nin boş bakışlı kardeşini gördüm. Elindeki şeker paketini emiyordu.

Beni görür görmez Rosalind'in yüzü aydınlandı.

"Dedektif Ryan! Sizi görmek ne güzel. Çok geç haber verdiğimi biliyorum, bu kadar kısa sürede işlerinizi ayarlayıp gelmeyi başardığınız için -ama neyse, oturun lütfen." Koltuklardan birine yerleştim. "Jessica size anlatmak istediği bir şey görmüş. Öyle değil mi, tatlım?"

Jessica omuz silktikten sonra kıkırdadı.

"Selam Jessica," dedim nazikçe ve olabildiğince sakince. Beynim aynı anda düzinelerce yöne atılıyordu: Anlatacaktan ailesiyle ilgiliyse çocuklara kalacak bir yer bulmam gerekecekti, Jessica tanık olarak güvenilir olmayacaktı vs... "Benimle konuşmaya karar vermene sevindim. Ne gördün?"

Dudakları aralandı, koltuğunda şöyle bir doğruldu, sonra kafasını iki yana salladı.

"Ah tatlım... Bunun olabileceğini tahmin etmiştim." Rosalind iç çekti. "Bana Katy'yi—"

"Teşekkürler Rosalind ama ne olduğunu Jessica'dan duymam gerek. Yoksa ikinci el bilgi kapsamına girer ve mahkemede geçerli olmaz."

Rosalind boş boş bakıp söylediklerimi algılamaya çalıştıktan sonra kafasını salladı. "Şey... Eğer ihtiyacınız olan buysa... Ben sadece umuyordum ki..." Jessica'yı doğru eğilip kardeşiyle göz göze gelmeye çalıştı. "Jessica? Tatlım? Konuştu klanınızı Dedektif Ryan'a anlatman gerçekten önemli."

Jessica kafasını diğer tarafa çevirdi. "Hatırlamıyorum."

Rosalind'in yüzündeki gülümseme iyice gergin bir hal aldı. "Hadi Jessica, bunca yolu gelip Dedektif Ryan'ı da işinden dışarı sürüklemekten önce her şeyi gayet iyi hatırlıyordun. Değil mi?"

Jessica kafasını iki yana sallayıp şeker paketini emmeyi sürdürdü. Dudakları titriyordu.

"Önemli değil," dedim Jessica'ya dönüp. "O sadece gergin, değil mi Jessica? Zor günler geçirdiğini biliyorum."

"İkimiz de zor günler geçiriyoruz," diye kestirip attı Rosalind, "ama birimizin aptal bir çocuk gibi değil de bir yetişkin gibi davranması gerek." Jessica kendisine birkaç beden büyük gelen giysilerinin içine gömüldü.

"Biliyorum," dedim, "bunun sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum—"

"Hayır anlamıyorsunuz." Rosalind öfkelenmişti. "Kimse bunun nasıl bir his olduğunu anlayamaz. Neden buraya geldiğimizi bilmiyorum. Jessica ne gördüğünü size söylemeye hevesli görünmüyor, anlaşılan siz de çok ilgilenmiyorsunuz. En iyisi gidelim."

Onları elimden kaçıramazdım. "Rosalind," eledim onun olduğu tarafa eğilerek. "Bunu çok ciddiye alıyorum ve inan bana neler hissettiğinizi anlıyorum."

Rosalind alaycı bir kahkaha attı. "Eminim. Bırak şu elin- dekini, Jessica, eve dönüyoruz."

"Rosalind, anlıyorum. Çünkü yıllar önce ben de en yakın iki arkadaşımı kaybettim."

Kafasını kaldırıp bana baktı.

"Kardeşini kaybetmekle aynı şey olmadığını biliyorum—"

"Değil."

"Ama geride kalan olmanın ne anlama geldiğini iyi bilirim. Bu davayı çözmek için elimden geleni yapacağıma inanmalısın."

Rosalind bir süre bana bakmayı sürdürdükten sonra rahatladığını belli eden bir nefes verişin ardından çantasını masaya geri bırakıp gülümsedi. "Oh. Dedeküf Ryan, sizin bu dava için en uygun kişi olmanızın bir nedeni olduğunu baştan beri biliyordum."

Olaya hiç bu yönden bakmamıştım. "Umarım haklısındır."

"Elbette haklıyım." Elini elimin üzerine koydu, ben de teselli edici bir hareket olmasını planlayarak elimi onun elinin üzerine koydum. Ama o anda yaptığı hareketin yanlış anlaşılabilirliğini düşünmüş olmalı ki kızanp elini çekti. "Ah, ben— Özür dilerim."

"Bak ne diyeceğim, istersen Jessica kendini konuşmaya hazır hissedinceye kadar seninle havadan sudan sohbet ederiz. Bu nasıl?"

"Jessica? Tatlım?" Rosalind, Jessica'nın koluna dokundu. "Biraz daha kalmak ister misin?"

Jessica bu fikri gözden geçirdi, Rosalind'in yüzüne baktı ve ablasının suratındaki gülümsemeyi görünce pes edip kafasını salladı.

Gidip Rosalind ve benim için kahve, Jessica için de gazoz aldım. Jessica bardağı iki eliyle kavrayıp Rosalind ve ben konuşurken hipnotize olmuşçasına balonları izlemeye koyuldu.

Açıkçası o konuşmadan bu kadar zevk almayı beklemiyordum ama Rosalind sıradışı bir kızdı. Katy'nin ölümünün şoku yavaş yavaş etkisini kaybettiğinden, onun ne kadar canlı, eğlenceli ve neşe dolu biri olduğunu ilk kez görüyordum. Ben o yaşlardayken onun gibi kızlar neredeydi, diye geçirdim içimden. Naifti ama naif olduğunun farkındaydı, bu saflığın bir gün onun başını belaya soka bileceğini düşünerek tedirgin oldum. İnsanda kendisini konıma ihtiyacı uyandırıyordu Rosalind. Jessica ise artık varolmayan balonları izlemeyi sürdürüyordu. İçten bir kahkaha attım.

"Okulu bitirdikten sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Müzik eğitimi almak isterdim, uzun süredir kertian çalışıyorum, fena da değilim Başvurursam müzik okullarındaki programlardan birine kabul edilebilirim. Ama ailem bu eğitimin bize çok pahalıya patlayacağını

düşünüyor. Benim sekreterlik benzeri bir kursa kaydolmamı istiyorlar."

Devlinler pahalı olmasına karşın Katy'nin bale okulu hayalini desteklemekte hiç sakınca görmemişti. Aile içi şiddet olaylarında benzer durumlara çok rastlarız. Çocuklardan biri favori evlat, diğeri de günah keçisi olarak seçilir. İki çocuk tamamen farklı iki aile ortamı içinde büyürler. Çok azının sonu hayırlı olur.

"Bir yolunu bulursun." Devlin ne düşünüyordu ki... Bu kız ve sekreterlik fikrini yan yana getirmek bile saçmaydı. "Bir yerlerden burs bulursun."

Rosalind sahte bir alçakgönüllülükle başını eğdi. "Şey... Geçen Yıl Ulusal Gençlik Orkestrası bestelediğim bir sonatı çaldı."

Ona inanmadım. Yalan olduğu çok barizdi. Öncelikle böyle bir şeyi duymuş olurduk, araştırmalarımız sırasında birileri mutlaka bundan bahsederdi, daha da önemlisi ben bu yalanı ilk bakışta tanımıştım. Benim bir ikiz kardeşim var. Adı Peter. Çocuklar -Rosalind de çocuk denecek yaşı yeni geçmişti- gerçek katlanılamaz olmadığı sürece anlamsız yalanlar söylemez.

Az kalsın söylemem gerekenden fazlasını ağızımdan kaçıracaktım. Rosalind, evde bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum, lütfen bana neler okluğunu anlar... Ama açık konuşmak için çok erkendi, ilk kelimemle yeniden kalkanları kaldırır, şimdiye kadar kurmayı başardığım güven ilişkisi silinir giderdi. "Ne hoş," dedim yalanını anladığımı belli etmemek için. "Çok etkileyici."

"Senin arkadaşların," dedi, "kaybolanlar. Onlara ne oldu?"

"Uzun hikaye," diye konuyu kapatmayı denedim. Bu belayı kendi başıma ben açmıştım ve şimdi nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Rosalind'in gözlerinde yine şüpheli bir bakış belirmiş, bense onu tamamen kaybetmeden ve Knocknaree olayına girmeden kendimi nasıl kurtarırım diye düşünmeye başlamıştım. Beni kurtaran hiç beklenmedik biçimde Jessica oldu. Bir parmağıyla Rosalind'in kolunu dürttü.

Ablası onu fark etmemişti. "Jessica?" dedim.

"Ah, Jessica, ne oldu?" Rosalind öne eğildi. "Dedektif Ryan'a gördüğün adamı anlatmaya hazır mısın?"

Jessica başını salladı. "Bir adam vardı." Gözlerini bana değil, Rosalind'e dikmişti. "Onun Katy'yle konuştuğunu gördüm."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Eğer dindar biri olsaydım Jessica'nın vereceğinin sağlam bir ipUcu olması için mum yakardım. "Çok güzel, Jessica. Peki bu nerede oldu?"

"Yolda. Dükkandan dönerken."

"Sadece sen ve Katy mi?"

"Evet. Bunu yapmaya iznimiz var."

"Adam size ne dedi?"

"Katy'yle konuştu. Ona 'Sen çok iyi bir dansçısın,' dedi. Katy de ona 'Teşekkürler,' dedi. Kendisine iyi dansçı olduğunun söylenmesinden hoşlanır."

Tedirgin bir ifadeyle Rosalind'e baktı. "Harika gidiyorsun, tadım," diye cesaretlendirdi onu Rosalind. "Devam et."

Jessica başını salladı. Rosalind bardağı işaret edince toyun eğer bir tavırla bir yudum aldı ve konuşmayı sürdürdü. "Sonra, 'Çok güzel bir kızsın,' dedi, Katy de yine Teşekkür ederim,' dedi. Kendisine güzel bir kız olduğunun söylenmesinden de hoşlanır. Sonra adam 'Benim küçük kızını da dans etmekten hoşlanıyor,' dedi ona ve kızını görmeye gelmek isteyip istemediğini sordu. 'Şimdi olmaz,' dedi Katy çünkü eve gitmemiz gerekiyordu."

Çok güzel bir kızsın... Yasalar tacizin sınırlarını ve cezasını bu kadar keskinleştirdiğinden beri çok az yetişkin bu lafı on iki yaşındaki bir kıza söylemeye cesaret etmiştir. "Adamın kim olduğunu biliyor musun? Onu daha önce gördün mü?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Tarif edebilir misin?"

Derin bir nefes aldı. "Büyük."

"Şişman mı? Uzun mu?"

"Büyük. Hem böyle, hem böyle." Kollarını hem enine, hem boyuna açtı.

"Ne giyiyordu?"

"Mavi bahçıvan pantolon."

Kahretsin. "Saçı nasıldı?"

"Yoktu."

İçimden Damien'dan özür diledim. Anlaşılan duymak istediğimizi düşündüğü şeyi söylemiyordu. "Yaşlı mıydı genç mi?" "Senin gibi."

"Bu olay ne zaman oldu?"

Jessica anlamsız bir ifadeyle bana baktı. "Ha?"

"Katy ve sen bu adamla ne zaman karşılaştınız? Katy'nin gitmesinden birkaç gün önce mi? Birkaç hafta? Daha uzun zaman mı?"

Anlayışlı davranmaya çalışıyordum ama Jessica birden parladı. "Katy gitmedi. O öldü. Öldürüldü." Yeniden dikkatini kaybediyordu. Rosalind bana ters bir bakış fırlattı.

"Evet," dedim, "o öldü- Bu yüzden de bana o adamla ilgili hatırlayabildiğin her şeyi anlatman çok önemli. Senin sayende o adamın katil olup olmadığını bulabiliriz. Bana biraz daha yardımcı olabilir misin?"

Jessica'nın dudakları açıldı ama gözleri tül perdesinin arkasından bakıyordu. Kız yine uzaklara dalmıştı.

"Bana tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamadığını söyledi," dedi Rosalind.

Jessica'ya döndüm. "Teşekkürler Jessica. Çok cesur davrandım Son bir sorum olacak: O adamı bir daha görsen tanıyabilir misin?"

Hiçbir hareket yok. Gözlerini bile kırpmıştırmadı. Şeker paketi parmaklarının arasında sallanıyor. "Biz gitsek iyi olacak," dedi endişeli gözlerini Jessica'ya diken Rosalind. Bir yandan da kolundaki saati kontrol ediyordu.

Pencereden sokakta ilerleyişlerini izledim. Rosalind, elinden tuttuğu Jessica'yı ufak, kararlı adımlarla siirüklüyor- du. Jessica'nın aşırı ince vücuduna bakıp bir ikiz zarar gördüğünde diğerinin de acı çektiği yolundaki hikayelerin cloğru olup olmadığını düşündüm. Vera Teyzesi'nin evindeki o gece, çok kısa bir anlığına da olsa ikizinin acısını, daha da beteri, ikizinin öldüğünü hissetmiş miydi?

"Sen bu dava için en uygun kişisin," demişti Rosalind ve onun uzaklaşmasını izlerken bu kelimeler aklımdaydı. Şimdi bile olayların gelişiminin onun tamamen haklı olduğunu mu ispatladığından yoksa baştan sona hatalı olduğunu mu gösterdiğinden ya da aradaki farkı hangi kriterlerin belirlediğinden emin değilim.

onraki günlerim gizemli bahçıvan pantolonlu adamı aramakla geçti. Knocknaree çevresinde yedi kişi bize verilen tanıma uyuyordu -uzun, şişman, kel- ve bir tanesinin sabıka kaydı vardı. Önemli bir suç işlememiş, haşhaş bulundurmaktan hapse girmişti ama hiç yoktan iyi olduğunu düşündük. Yedisiyle de konuştuk, iki tanesi

Damien'in orada olduğu saatte yoldan geçmiş olabileceklerini ama emin olamadıklarını söylediler.

Hiçbiri Katy'yle konuştuğunu kabul etmedi, cinayet gecesi için hepsinin şahidi vardı, hiçbirinin bacağı kırıldığı için bale yapamayan bir kızları olması gibi gerekçeleri falan yoktu. Damien ve Jessica'nın teşhis edebilmeleri için hepsinin fotoğraflarını çektik ama ikisi de hiçbirini tanıyamadı. Damien en sonunda hiçbirinin gördüğü adam olmadığını söyledi, Jessica'ysa her seferinde başka bir fotoğrafı gösterip ardından yine katatonik haline büründü. Üniformalı polisleri yollayıp çevrede başka kimsenin bu tarife uyan birini görmüş olup olmadığını araştırttım ama bir şey çıkmadı.

Birkaçının şahitlerinden emin olmak zordu. Adamlardan biri cinayet işlendiği sırada internetteki Kawasaki forumun

da birileriyle tartıştığını söyledi, bir diğeri şehirde bir randevusu olduğunu ve 12.30 otobüsünü kaçırdığı için 02.00 otobüsünü beklemek zorunda kaldığını belirtti. İkisinin resimlerini beyaz tahtaya astım. Yine de o fotoğraflara bakarken tek hissedebildiğim artık davayla özdeşleştirmeye başladığım o garip histi. Yakamı bırakmayan ama adım koyamadığım, kendine ait bir bilinci olan boşluk duygusu...

Aramızda bir yerlere ulaşan tek kişi Sam'di. Ofis dışında insanlarla görüşüp duruyordu. Çiftçiler, otoban komite i, şehir meclisi, Otoban'a Hayır kampanyasının mensupları. Birlikte yediğimiz akşam yemeklerinde bu görüşmelerin kendisini nereye götürdüğünü anlatmak konusunda ketum davranıyordu. "Yakında," diyordu. "ok yakında hepsini anlatacağım."

Ve bir salı akşamı, elinde ocuklann Noel ss yaptıklarına benzer rulolar dolusu kağıtla Cassie'nin evine geldi. "İşte," dedi cebinden çıkarttığı selobantla kağıtları duvara yapıştırırken. "Bunca zamandır bunlarla uğraşıyordum."

Karşımızda devasa boyutlarda ve çok güzel detaylandırılrmış bir Knocknaree haritası vardı: Evler, ırmak, orman ve duvar, mürekkepli kalemle büyük bir incelikle çizilmişti. Bu haritayı hazırlamak günlerini almış olmalıydı. Cassie bir ıslıkla hayranlığım dile getirdi.

"Teşekkürler, oook teşekkürler." Sam komik bir reverans yaptıktan sonra ddileşerek bölgelere ayrılmış

olan haritaya döndü. "Şurayı görüyor musunuz?" Ormanı bölen iki paralel çizgiyi işaret etti. "Burası otobanın geçeceği bölge. Hükümet 2000 yılında planları açıkladı ve sonraki yıl çiftçilerden arazilerini satın aldı. İşin bu kısmında bir gariplik yok."

"Ne açıdan baktığına bağlı," diye düzeltti Cassie.

"Şşşt," diye onu susturdum. "Sus da şu cici resme bak."

"Ne elemek istediğini anlıyorum," dedi Sam. "Sıradışı bir şey yok demek istedim. İşin ilginç hale geldiği bölüm otobanın geçtiği alan değil, bu alanın çevresinde kalan topraklar. Bu bölge 1995'e kadar tarım arazileriyle doluydu. Derken, 95'ten 99'a kadar geçen süre boyunca bu araziler tek tek büyük şirketler tarafından satın alınmaya başlandı."

"Hükümet tarafından duyurulmasından beş yıl önce otobanın nereden geçeceğini rüyalarında mı görmüşler?" diye sordum.

"Hemen aksilik etme. İşin bu kısmı da aslında kirli görünmüyor çünkü 1994'ten itibaren gazetelerde bile otobanın buradan geçeceğiyle ilgili haberler çıkmış. Yeryüzü şekilleri nedeniyle yolun geçebileceği bölge oldukça sınırlı. Herhangi biri ya d3 bir şirket iyi tahminde bulunduğunu iddia edebilir; belki gerçekten de öyle yapmışlardır "

İkimiz de bir şey söylemeyince Sam kızardı. "Saflık etmiyorum, size neler olmuş olabileceğini söylüyorum. Hükümetten biri onlara haber vermiş de olabilir ama konuyu yakından takip eden kişiler, bu olmadan da pekala yolun geçeceği alanın çevresini tahmin edebilirlerdi. Her iki ihtimalde de davamız açısından önemli olduğunu sanmıyorum."

"Arazileri kim almış?" diye sordu Cassie.

Sam bu soruyla rahatlamış göründü. "Farklı şirketler. Çoğu paravan görünüyor, holdinglere bağlı şirketlere bağlı şirketler. Bu yüzden deli gibi koşturmam gerekti. Kimin kime sahip olduğunu, arazileri aslında kimin satın aldığını bulana kadar canım çıktı. Satışları üç şirkete kadar indirmeyi başardım: Global Irish, Futura Emlak Danışmanlığı ve Dynamo İnşaat. Maviyle işaretlediklerim Global, yeşille işaretlediklerim Futura ve kırmızılar da Dinamo. Futura Macaristan'da, diğer ikisi Çek Cumhuriyeti'nde kayıtlı."

"Pis kokular mı alıyoruz?" diye takıldı Cassie. Sam tekrar kızardı.

"Evet. ama vergi kaçakçılığının ötesine geçen suçlar olduğunu sanmıyorum. Bu bilgileri maliyeye paslar, ne çıkacağım görürüz.7"

"Devlin in bu bilgilere ulaşp birilerine baskı yapmak için onlardan yararlanmış olması ihtimali haricinde, tüm bunların davamızla ilgisini göremiyorum," dedim.

"Devlin'in bu bilgilere ulaşp ulaşmadığım nereden anlayacaksın? Bence ulaşmış olsa ve kızının ölümünün bu bilgilerle ilgisi olduğundan şüphelense mutlaka bize söylerdi." diye karşılık verdi Cassie.

"Bilemezsin. Garip bir adam."

"Sana kalsa herkes garip. Önce Mark—"

"Susup dinlerseniz asıl ilginç kısma geliyorum," diyen Sam eğlencemizi böldü. Cassie'ye dil çıkartıp anlattıklarını dinlemek üzere Sam'e döndüm. "Mart 2000 gelip de otoban duyurusu yapıldığında bu üç şirket arazinin çoğunu elinde tutuyor. Ama dört çiftçi uyanıklık edip arazilerini satmıyor. Bunlar arkadaşlar ve aralarında konuşup beklemeye karar veriyorlar. Otoban planları duyurulduğunda insanların neden arazilerinin peşinde olduğunu kavrayıp kendileri imar izni almaya karar veriyorlar. İmar izni aldıklarında arazinin değerinin bir gecede üç dört katına çıkması işten bile değil. Ama şehir meclisi başvurularını reddediyor. Bir tanesi dört kere başvurduğu halde meclis imar izni vermiyor."

Eğri büğrü notlarla dolu sarı defteri işaret etti. "Bay Cleary başvuru 5/2000 ret; 11/2000 ret; 6/2001 ret; 1/2002 ret."

Cassie defteri alıp notları inceledi. "Yani hepsi satmak zorunda bırakılmış."

"Evet. Hem de öncekilerle aynı fiyata. Tarım arazisi için iyi rakam ama imar izni olan endüstri bölgesi için ucuz. Maurice Cleary kimsenin kendisini arazisinden uzaklaştıramayacağını söyleyip direndiğinde holdinglerden birinde çalıştığını söyleyen bir adam ziyaretine gelip komşu arazisinde tehlikeli kimyasal testler yapacaklarını, içme suyu zehirlenirse şaşırtmaması gerektiğini çünkü bu tür kazaların sık sık olduğunu söylemiş. Cleary de bu ziyareti gözdağı olarak algılayıp arazisini satmış. Benim üçlü, bu arazileri topladıkları

anda şehir meclisine imar için başvurup izni hemen almış."

Cassie öfkeli bir kahkaha attı.

"Senin üçlü şehir meclisindekilerin cebini iyi doldurmuş olmalı," dedim.

"Öyle görünüyor."

"Meclistekilerle konuştun mu?"

"Evet, ama pek işe yaradığını söyleyemeyeceğim. Hiçbir şey söylemeden saaderce konuşabilecek insanlardan bahsediyoruz. Hepsi çok nazikti ve hepsi yuvarlak laflar etti. 'İmar izinlerinin kasaba halkının refahı ve iyiliği düşünülerek çıkartıldığını, bu nedenle de izinlerin uzun süreler boyunca bekletilebileceklerini ve kendilerinin hiçbir şekilde kimseyi kayırmadıklarını' açıkladılar bana." Cassie bir parmağını boğazına sokar gibi tutup kusma işareti yaptı.

"Şehir meclisini satın almak kaç patlar?" diye sordum.

Sam omuz silkti. "Bu kadar fazla karar çıkmasını gerektiren, bu kadar uzun zamana yayılmış bir işte çok büyük paraya. Ama üçlü, o paranın onlarca katını arazilerden geri toplayacak. Eğer otobanın yeri değiştirilirse bütün planları suya düşer; bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum."

"Ne kadarlık bir zarardan bahsediyoruz?"

Haritanın kuzeybatısındaki iki noktayı işaret etti. "Araştırmalarımın anladığım kadarıyla otoban taşınacak olursa geçmesi en muhtemel yer burası. Çoğlı yerden iki, bazılarında en az beş mil uzakta. Kuzeydeki topraklar işe yarar kalacak ama üçlünün güneyde de çok fazla arazisi var. İlgi- leniyonnuş gibi yaparak birkaç emlakçıyla konuştum, bana otobanın yanındaki arazilerle daha ızzaktakiler arasında iki üç kat fiyat farkı olduğunu söylediler. Bu büyüklükteki bir alım satımda bu milyonlar elemek."

"Sanırım tehdit telefonlarının nedenini bulduk," dedi Cassie.

"Bu adamlardan kiralık katil tutmaya heveslenmiş olanlar olabilir," dedim.

Kimse bir şey söylemedi. Dışarıda yağmur dinmiş, güneş saatlerdir kendine sakladığı yüzünü nihayet göstererek evlerin çatılarını aydınlatmıştı. İlk konuşan Cassie oldu. "Ama neden Katy? Neden Jonathan değil?"

"Çok göstere göstere olmasın diye. Eğer Jonadian öldürülseydi doğrudan kampanya sırasında edinmiş olabileceği düşmanların peşine düşerdik. Kaly'deyse önce seks suçu olup olmadığına baktık, cinayet otobanla ilgili değilmiş gibi görüldüğü halde Jonatlian mesajı almış olacaktı," dedim.

"Ne yazık ki iyi haberler buraya kadar," dedi Sam.

"Üçlünün arkasında kimin olduğunu bulmak konusunda çıkmazdayım. Çiftçilerin elinde hiç isim yok, şehir meclisin- dekiler de bir şey bilmediklerini iddia ediyor. Anlaşmaların hepsi avukatlar ve hukuk firmaları tarafından imzalanmış, onlar da müşterilerinin kimliğini açıklayamayacaklarını söylüyor."

"Ya gazeteciler?" diye sordu Cassie.

"Ne olmuş onlara?"

"Otobanın hikayesinin 1995'e kadar uzandığını, daha o zamandan halterlerin çıkmaya başladı dedin? a. Haberi takip etmiş gazeteciler olmalı, yayınlamalarına izin verilmemiş olsa da arazileri kimin aldığını biliyor olabilirler. Burası İrlanda, hiçbir şey sır olarak kalmaz."

"Cassie, sen bir harikasın," dedi Sam. "Bu fikir için sana bir içki borcum olsun."

"Dinle Sam," dedim, "eğer bu işten bir ipucu çıkarsa biz sana içki ısmarlarız. Hem de birkaç yıl boyunca."

Haritayı duvarda bırakıyordum. Ona, detaylı işçiliğine, incelikli çizimlere ve tasarımına baktıkça sinirlerim bozuluyordu. Evlerle tek tek uğraşmış olması, ormanın kavrımları, duvarın oluşturduğu ince çizgideki mükemmellik ve hassaslıktı canımı sıkan. Sanırım o mükemmele yakın tasarıma dikkatlice bakacak olursam, koşturan iki çocuk göreceğimden korkuyordum bilinçaltımda.

0 günden sonra, ormanda neler olduğunu hatırlamayı denemeye başladım. Ne yaptığımı kendim bile tam anlamadan bir süre bu fikrin çevresinde dolaştım. Elindeki kutunun içine bakmaya korkan küçük bir çocuk gibiydim. Sabahın erken saatlerinde uzun yürüyüşlere çıkıyordum, geceleri Cassie'de kalmamışsam ve uyku da tutmamışsa, zihnimdeki fısıltılara kulak kabartıyor ve kendimi birden büyük bir mağazanın neon ışıklarına ya da Gregoryen tarzındaki bir evin duvarına bakarken buluyordum. Oraya nasıl geldiğim konusunda hiçbir fikrim olmuyordu.

Bu çabaların bazı açılardan işe yaradığını söyleyebilirim. Beynim önüme görüntüler yağmaya, gözümün önünden slayt gösterileri geçirmeye başladı.

Ailelerimizin ilk komünyon ayinimiz için giysi almak üzere bizi kasabaya getirmesi, koyu takımlar içindeki Peter

ve ben, Jamie'nin kahkahaları, sonra bizimkilerden de korkunç bir giysi giymek zorunda bırakılması...

Parmağı kesik eldivenler giyen ve paltosunu yaz kış üzerinden çıkarmayan kasabanın dilencisi Deli Mick'in dedikodusunu yapardık. Peter, sürekli kendi kendine konuşan adamın delirmesinin nedeninin, zamanında kötü şeyler yaptığı bir kızın hamile kalıp kendini asması olduğunu iddia ediyordu. Bir gün Mick, Lowry'deki dükkanın önünde çığlıklar atmaya başladı. Polisler onu bir arabaya tıkıp götürdü. Onu bir daha görmedik.

Bir başka sahne. Okuldaki sıram, üzerinde mürekkep koyma yeri olan yekpare ahşaptandı. Üzerinde Des Pearse buradaydı 12/10/67 yazardı. Çok özel olmadığını biliyorum, davayla da ilgisi yok, belki bahsetmeye bile değmez. Ama hayatımın ilk on iki yılını neredeyse tamamen kaybettiğime inandığım için, hatırladığım her parça benim için Rosetta taşına kazınan sihirli bir şekildi.

Arada bir işe yarar olmasa da konuyla ilgili şeyler de anımsıyordum. Metallic;! ve Sandra kol kola... Ormanın bizim özel malımız olmadığını biraz da utanarak çok geç kavramışım. Ama içini en iyi bilenlerdendik. Örneğin ormanın iç kesimlerinde, normalde ejderhalarla savaşmak için kullandığımız bir açıklık vardı, ama canımız oynamaktan sıkıldığında oradan motorcuları gözetlerdik. Belirli bir günü hamlıyordum ve tadı tanıdık: Bunu daha önce de yapmıştık.

Sıcak bir yaz günü. Güneş sırtıma vuruyor ve ağzımda Fanta tadı var. Sandra adlı kız çimenlerin üzerine sırtüstü uzanmış, Metallica da onun üstünde. Kızın tişörtü yukarı sıyrıldığı için siyah sutyenini görüyoruz. Elleri Metallicanın saçlarında ve öpüşüyorlar. "İğgk. Mikrop kapacaklar," diye fısıldıyor Jamie kulağıma.

Peter, ontı duyamayacakları kadar alçak sesle, uzun bir öpüşme sesi çıkartıyor ve kıkırdayarak yerde yuvarlanıyoruz. Gözlüklüyle küpeli kız açıklığın diğer tarafındalar. Anthrax çoğunlukla duvarın yakınlarında kalıp bira içiyor.

Peter bir çakıl taşı alıp fırlattığında taş Sandra'nın birkaç santim yakınına düşüyor. Metallica başını çevirip bakmıyor bile. Gülmek için yüzlerimizi çimenlere gömüyoruz.

Derken Sandra kafasını çevirip bana bakıyor, doğruca bana. Metallica boynunu öptüğü halde kafasını çevirmiyor. Yakınlarda bir çekirgenin sesini duyuyorum. Ben de çimenlerden kalkmadan, kalbim deli gibi atarak Sandra'ya bakıyorum.

"Hadi," diyor Peter aceleyle. "Adam, hadi gitmemiz gerek." Beni sürükleyerek ormanın içine götürüyor. Sandra'nın gözleri hâlâ üzerimde.

Ayrıntılı düşünmekte şimdilik güçlük çektiğim başka anılar da var. Evimizin merdivenlerinin en üst basamağından en alt basamağına atlayışımı bütün detaylarıyla hatırlıyorum, duvardaki gül desenli kağıdı, banyo penceresinden gelen ışığı, zıplayıp halının ucuna düşüşümü.

Üçümüzün ormanın derinliklerinde gizli bir bahçe keşfettiğimizi de hatırlıyorum. Gizli bir duvarın ya da kapının arkasındaydı. Meyve ağaçlarıyla doluydu, elmalar, şeftaliler, kirazlar. Kırık mermer bir çeşme, köşelerde sarmaşıklarla kaplı kafası kolu kırık heykeller. Jamie'nin eli heykellerden birinin üzerinde, bakışları boş. Sonsuz sessizlik.

Eğer o bahçe varolsaydı arkeologların onu çoktan bulmuş olacaklarını biliyorum. Heykeller çoktan ulusal müzeye yollanmış olurdu. Mark onu bize bütün ayrıntılarıyla anlatmak için tüm hünerini sergilerdi. Asıl sorun da buradaydı işte: Ben onu gerçekmişçesine hatırlıyordum.

Bilgisayar Suçları bölümündeki çocuklar çarşamba günü telefon açıp bahçıvan pantolonla şüphelimizin bilgisayarıyla işlerini bitirdiklerini haber verdiler. Katy öldüğünde internette olduğunu doğruluyorlardı. Büyük bir gururla, zavallı pisliğin evini de bilgisayarını da anne babası ve karısıyla paylaştığını ama e-postalar ve forumlara yazılan notlar üzerinde yaptıkları incelemeler sonucu, kimin ne zaman internette olduğunu, kimin hangi yazıyı yazdığını tespit edebildiklerini belirttiler.

Yüksek sesle küfrettim. Kawasaki'nin de şahidi doğrulanınca yine başladığımız yere dönmüştük. "Bahçıvan pantolonla adam hiç varolmamış da olabilir," dedi Gassie.

Hayal kırıklığı ve öfkeyle dolu bir ruh haliyle ona yüklendim. "Sen ne halttan bahsediyorsun, Maddox? Jessica'nın tüm bunları eğlence olsun diye uydurduğunu mu düşünüyorsun? Kızları doğru düzgün görmedin bile. Ne kadar yıkılmış oldukları konusunda en ufak bir fikrin var mı?"

"Ben sadece şunu söylüyorum," dedi Cassie soğuk bir ses tonuyla, "toyle bir hikaye uydurmak için nedenleri olduğuna inanmış olabilirler."

Öfkeden köpürme noktasına gelmemden bir saniye önce jeton düştii. "Kahretsin! Aileleri."

"Nihayet zekâ belirtisi gösterdin."

"Özür dilerim, Cass," dedim utanarak. "Aile. Eğer Jessica cinayeti ebeveyninin işlediğini düşünüyorsa böyle bir şey uydurmuş olabilir."

"Jessica mı? Hâlâ uyuyorsun. Kız ortalıkta yan ölü halde dolaşıyor, sence böyle bir şey uydurmayı akıl edebilir mi?"

"Tamam, Rosalind o zaman. Dikkati ailesinden uzaklaştırmak için bahçıvan pantolonlu adam teorisini bulup Jessi- ca'ya söyleyeceklerini öğretiyor. Ama Cass, eğer bunu ya pacak kadar uğraştıysa, kesin bir şeyler biliyor olmalı. O ya da Jessica bir şey görmüş ya da duymuş olmalı."

"Salı günü..." Cassie cümleyi kurmakta tereddüt ediyordu ama ikimiz de dile getirilemeyecek kadar korkunç bir ihtimali düşünüyorduk. Salı günü Katy'nin cesedi bir yerde saklanmış olmalıydı. Ya hep evindeydiyse?...

"Rosalind'le konuşmalıyım," dedim telefona uzanarak.

"Rob, peşinden gidersen geri çekilir. Bırak o sana gelsin."

Haklıydı. Çocuklar dayak yeseler veya akla hayale gelmeyecek şekillerde tacize uğrasalar bile yardım isteyerek ailelerine ihanet etmekte zorlanırlar. Rosalind, Jonathan veya Margaret'ı -belki ikisini birden- koruyorsa, doğruyu söylemenin dünyasım yıkacağını bildiğinden ona bunu söyletmek kolay olmayacaktı. Onu zorlarsam tamamen kaybedebilirdim. Telefonu yerine bıraktım.

Ama Rosalind beni aramadı. Bir iki gün sonra pes edip onu cep telefonundan aradım. Telefonu açmadı. Mesaj bıraktığım halde aramadı.

Gri, tatsız bir öğleden sonra Cassie ve ben, Alicia Rowan veya Savagelar'ın bize söyleyecek başka şeyleri

olup olmadığını öğrenmek üzere Knocknaree'ye gittik. Arabayı Cassi- e kullanıyordu. İkimiz de benim orada olmamın doğru olup olmayacağından şüpheliydik.

Son dakikada, Cassie arabayı evin önüne park ederken Peter'ın evini görmek canımın yanmasına neden oldu. Yolun bana bir şeyler hatırlattığını söylemek isterdim, oysa herhangi bir kasaba yolundan farksızdı ama evin kendisi... Orada çok uzun zaman geçirmiştım ve sadece evin manzarası bile Knocknaree yaralarımın kanamasına yol açıyordu.

Arabadan çıkmadan Cassie'nin Peterlar'ın kapısını çalmasını izledim. Ancak kapının penceresinde birinin silue

ti belirip de Cassie içeri girdiğinde arabadan çıkıp kendi eski evime doğru yürümeye cesaret ettim. Adres, çocukluğumun en iyi ezberlenmiş bilgilerindendi - Knocknaree Yolu 11 numara.

Ev hatırladığımdan claha küçüktü, kısa bir süre önce badana edildiğı belliydi. Duvarların dibinde yabancı güller yetişmişti. Onları babamın dikip dikmediğini merak ettim. Başımı kaldırıp odamın penceresine baktığımda bir zamanlar orada yaşadığım kafama dank etti. O pencereden sarkıp Pe- ter'a seslenirdim, bisiklete binmeyi o bahçede öğrenmiş. Jamie ve Peter'la o çayırlarda oynamıştım. Evin önünde gümüş rengi bir Polo duruyor, üç dört yaşlarında bir çocuk bisiklete biniyordu. Bahçe kapısına ulaştığımda bana şüpheci bir bakış attı.

"Ne var, ne yok?" diye sordum,

"Git başımdan," diye yanıtladı bütün dürüstlüğüyle.

Buna nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmiyordum, neyse ki fazla düşünmeme gerek kalmadan çocuğun annesi olduğunu tahmin ettiğim, otuzlu yaşlarda, tedirgin bakışlı bir kadın kapıyı açtı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dedektif Robert Ryan," dedim rozetimi çıkartıp.

"Katharine Devlin'in ölümünü araştırıyoruz."

Rozeti dikkaüe inceledi. "Size ne yardımım dokunabileceğini bilmiyorum. Diğer dedeRtiflere de söylediğim gibi hiçbir şey görmedik, Devlinler'i de iyi tanımazdık."

Gözleri hâlâ tedirgin bakıyordu. Çocuğunsa canı sıkılmıştı ve burnundan tuhaf sesler çıkarıyordu. Kadın bir elini çocuğun omzuna koyarak onu yerinde tuttu Evin kapısından klasik müzik -Vivaldi?- sesi geliyordu.

Sormanı gereken bir iki soru var, içeri girebilir miyim? demek isterdim ama Cassie, Savagelar'clan çıktığında beni göremeyince en-

dişelenebilirdi. "Her şeyin üzerinden geçiyoruz," dedim kadına. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Kadın uzaklaşmamı izledi. Arabaya bindiğimde dikiz aynasından çocuğunu kolundan tutup eve sürüklediğini gördüm.

Arabada uzun süre oturmak zorunda kaldım. Önceki gece o kadar içmiş olmasaydım, durumu idare etmekte daha az zorluk çekerdim. Yüzyıllar gibi gelen bir yarım saatin ardından, Peterhr'ın evinin kapısı açıldı ve Cassie dışarı çıktı. Kapı kapanana kadar cep telefonumla konuşuyormuş gibi yaparak bakışlarımı onlardan uzak tuttum.

"Yeni bir şey yok." dedi Cassie arabaya döndüğünde. "Peter kimseden korktuğundan veya kimsenin kendisini rahatsız ettiğinden bahsetmemiş. Akıllı bir çocuk, bir yabancıyla gitmiş olacağını sanmıyorum, bununla birlikte özgüveninin fazla olması başına iş açmış olabilir. Kimseden şüphelenmiyorlar ama Katy'yi öldürenin aynı kişi olup olmadığını merak ediyorlar. Devlin'in kızının ölümü onları çok üzmüş."

"Hepimizi üzmedi mi," diye ukalalık ettim.

"İdare ediyora benziyorlar." Sormaya cesaret edemediğim halde bunu bilmek için yanıp tutuşuyordum.

"Baba olayın üzerinden geçmekten rahatsız oldu ama anne yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Peter'ın kardeşi Tara da onlarlaydı ve bana seni sordu."

"Beni mi?" Mantıksız bir panik.

"Senin nerede olduğunu veya ne yaptığını bilip bilmediğimizi öğrenmek istedi. Senin izini kaybettiğimizi ama bildiğimiz kadarıyla iyi olduğunu söyledim," diyen Cassie üstünkörü gülümsedi. "O zamanlar senden hoşlanıyordu herhalde."

Tara bizden bir ya da iki yaş küçüktü, bizi annesine ispiyonlamakla tehdit ettiği için onu da bazen aramıza alırdık. "Hoş bir kız mı, belki bir ziyaret etmeliyim."

"Tam sana göre. Doğuma müsait kalçalar, şirin tavırlar." Sırıttı. "Şimdi, Alicia Rowan. Benimle gelecek misin?"

Biraz düşündüm, Jamie'nin evinde o kadar vakit geçirmezdim. Onun annesinin beni tanıma ihtimali

Savagelar kadar yüksek değildi. Ayrıca arabada beklemekten sıkılmıştım. "Tabii," dedim. "Neden olmasın?"

Alicia Rowan kapıyı fazla bekletmeden açtı. Solgun görünse de hâlâ çok güzel bir kadındı. Cassie ona kim olduğumuzu söylediğinde gözlerinde umut dolu bir kıvılcım belirdi ama o ı ışık Katy Devlin için geldiğimizi söylemesiyle beraber yok oldu.

Eve girer girmez gelmekle hata ettiğimi anladım. Evi kaplayan sandal ağacı kokusu bilinçaltına tetikliyordu. Çay ve garip görünüşlü ekmek, çıplak kadın resmi, saklambaç oyunu.

Bizi Buda heykelleriyle dolu oturma odasına aldı. 1980'lerin Knocknaree'sinde evli olmadığı halde çocuğu olan, hippie görünüşlü, rahat tavırlı Alicia Rowan'ın nasıl karşılandığını merak ettim... O sırada 'Sakal bırakmalıydın,' dedi içimden bir ses. Cassie bana sakal bırakmam için zaman tanımalıydı, görüşmeleri yapmaya sonra gelmeliydik. Pek mantıklı konuşmamasına karşın bu sesi sevmiştim, en azından çözüm üretiyordu.

"Bayan Rowan, bize hatırladığınız kadarını anlatabilir misiniz?" diye sordu Cassie oturduğumuzda. "Her şeyin yardımı olabilir."

"Jamie'yle tartışmamız bir türlü aklandan çıkmıyor."

"Yatılı okulla ilgili olarak mı?"

"Evet. O yüzden çocukların evden kaçmış olabilecekleri ihtimaline eğildiler ama yanlarında hiç para yoktu. Ben... Jamie'yi yatılı okula göndermeyi hiç düşünmemeliydim."

"Bayan Rowan, yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Buraya sizi suçlamaya gelmedik."

"Ama insan kendini suçluyor. Neyi farklı yapmış olabileceğimi düşünüp duruyorum yıllardır. Onu ailemin istediği gibi evlatlık vermiş olsaydım, şimdi hayatta olur muydu? Babasını benimle evlenmeye zorlasaydım bir şey değişir miydi?"

"Onu babasının almış olabileceği ihtimali de incelenmiş."

"Evet, dedektifler bunun mümkün olduğunu söyledi. İçimden Jamie'yi onun kaçırmış olması için dua ettiysem de o olmadığını biliyordum."

"Kızınızı tehdit eden ya da korkutan birileri olmuş muydu?"

"Sanmıyorum. Hayır. Belki kaybolmalarından birkaç hafta önceki gün hariç. O gün Jamie eve her zaman döndüğünden daha erken saatte koşarak döndü. Sarsılmış görünüyordu ve- bütün akşam konuşmadı. Ona ne olduğunu, birinin onu rahatsız mı ettiğini sorduğumda bana bir şey yok, yanıtını verdi. Çocuklarla kavga etmiştir, dedim ben de. Jamie sırlarını kendine saklayan bir çocuktur. O söylemek istemediği sürece ağzından laf alamazdınız."

Cassie başını salladı. "On iki zorlu bir yaşur."

"Öyle, değil mi? Onun... Onun neler hissettiğinden çoğunlukla emin olamıyordum ama hep Peter ve Adamlaydı. Onlarlayken başına bir şey gelebileceğini hiç tahmin etmezdim. Bebekliklerinden beri her şeyi birlikte yaparlardı. Birbirleri olmadan yaşamayı hayal bile edebildiklerini sanmıyordum."

Bir öfke seli gözlerimi kör etti. Buraya gelmemeliydim. Her şeyin amî cehenneme. Yolun aşağısında ki bahçede oturmuş, elimde bira, Peter ve Jamie'nin şakalaşmalarını dinliyor olmalıyım. Büyümüş olsalar yapabileceğimiz şeylerin düşüncesi beni olduğum yere çiviledi. Birlikte eve çıkabilir, Avnıpa'yı dolaşmaya gidebilir, içimizden ikimiz evlenip üçüncüye bir vaftiz evlat kazandırmış olabilirdik. Alicia Rowan ve Cassie'nin yüzümü görmemeleri için başımı öne eğip not alıyormuş gibi yaptım.

"Yatak odasını gittiği günkü gibi koruyorum," dedi Alici- a Rowan. "Görmek ister misiniz?"

Buna dayanabileceğimi sanmıyordum. "Ben arabada beklerim," dedim Cassie'ye. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Rowan,"

Cassie arabaya döndüğünde evden neden apar topar çıktığımla ilgili hiçbir şey sormadı. "Oda tüyler ürperticiydi," dedi bunun yerine. "Pijamaları yatağın üzerinde, ders kitaplarından biri açık olarak masaya konmuş..." Cassie bakışlarını yüzüme dikti. Üzerimde yılların yorgunluğu vardı. Kendimi Alicia Rowan'ın Jamie'yi düşünerek hazırladığı dekoru dinleyebilecek kadar iyi hissetmediğimi belli etmiş olmalıyım ki, konuyu değiştirdi.

"Jamie'nin eve sarsılmış olarak döndüğü o güne dair bir şey hatırlıyor musun?"

"Cassie, bunların üzerinden geçtik. Tekrarlıyorum: Kahrolası günlere dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana

göre hayatım on iki yaşında yatılı okula gitmek üzere İngiltere'ye giden gemiye bindiğimde başladı. Tamam mı?"

"Tanrım Ryan, sadece sordum."

"Ve artık yanıtı biliyorsun," dedim arabayı vitesle takarken.

Cassie tartışmaktansa müziğin sesini sonuna kadar açarak İDeni öfkemle baş başa bırakmayı tercih etti. Akıllı kadın.

Sanı gazetecisini birkaç saatlik bir araştırmanın sonunda buldu: Michael Kiely, 62 yaşında, başarılı bir kariyerin ardından yan emekli. Adam, bakanlardan birinin, ailesinden sekiz kişiyi danışman olarak işe aldığını keşfettiği 80'lerde meslek hayatının en parlak dönemini yaşamıştı. 2000'lerde otoban yapımı ilan edildiğinde pis kokular çıktığını ilk anlayanlardandı, gelişmeleri baştan iübaren duyurmuş ama Çevre Bakanlığı'ndan gelen ve otobanın yapımının herkes için ne kadar iyi olduğunu anlatan bir açıklamadan ardından yazılarını kesmişti.

Kiely'yi kendisiyle buluşmaya ikna etmek Sam'in birkaç gününü aldı. Knocknaree'den bahsettiği anda adam, "Sen beni öldürtmek mi istiyorsun!" diye bir çığlık atıp yanından uzaklaşmış, ısrarlı telefonlar sonrasındaysa ancak Dublin'in epey dışındaki Phoenix Park'taki bir barda buluşmayı kabul etmişti.

Bara oturduklarında adam konuşmaya istekli görünmüyormuş. Sam ne zaman Knocknaree'den bahsetse irkilip çevresine bakmıyor, "Sesini alçak evlat," benzeri laflarla konuyu geçiştirmeyi deniyormuş. "O işin pis olduğu belli. Ama biri -İsen daha hikayeyi yazmaya başlamadan önce, beni öldürebilecek kadar yukardan biri-konuyu kapatmamı emretti. Saçmalık. Zırva. O aptal kasabanın kendine ait bir ruhu var evlat."

İkinci içkilerin ardından lanetli topraklar hikayesi daha da dallanıp budaklanmış. "Akıllı olan oranın kötü haber olduğunu daha baştan anlamalı. Neden Knocknaree bütün o reklamlarla beslendi, niye, yeni çağın yerleşimi olacağı zırvaları her yandaydı? Oraya daha fazla insanın yerleşmesini sağlamak için. Hiçliğin ortasına bir kasaba kurdular, sonra paramız bitti, yapamıyoruz dediler. Oysa oradaki inşaatlar da tüm İrlanda'da olduğundan daha fazla kaza yaşandığını biliyor musun? Yaaa." Sam üçüncü içkileri de ısmarlaması gerekeceğini kestirebiliyormuş bu noktada. "Tüm bunlarla ilgili hiç delilim yok."

Alkolikler, onlara içki ısmarlamanızı sağladığı sürece, size dilediğiniz her tür yarım yamalak bilgiyi verir. Bilgiler asla tam olmaz çünkü bir kere baştan sona her şeyi öğrendiğiniz mi, bir daha içki alamayacaklarını iyi bilirler.

Gazeteci eskisi içkisini bitirip boş bardağı süzmeye başlayınca Sam üçüncü içkilerin vaktinin geldiğini anlamış. "Toprağın kendine ait bir bilinci olabileceğine inanıyor musun, evlat? İnsanın kötü yapılanmasına karşı savaşabileceğine?"

"Katy'nin kafasına plastik torbayı geçiren toprak değildi," dedim.

"Sen ne dedin?" diye sordu Cassie, Sam'e.

"Evet dedim. Uzaylılara inanıyor musun deseydi, ona da evet derdim."

Sam'in bu içkileri bütçeye nasıl geçireceğini hesaplayan bakışları altında üçüncü içkisini bitiren Kiely ayağa kalkıp paltosunu giymiş ve Sam'in elini sıkırmıştı. "Güvenli bir yere gidene kadar bakma," dedikten sonra da gümüş rengi bir kağıt parçasını Sam'in avucuna sıkıştırmıştı.

"Zavallı serseri," dedi Sam. "Nihayet söyleyeceklerini dinleyecek birini bulduğu için minnettardı. Bu haldeyken kimsenin onun söylediği tek bir kelimeye bile inanacağını sanmıyorum." Sigara kağıdına benzeyen kağıt parçasını çıkartıp Cassie'ye uzattı.

Kağıdın arka tarafında isimler yazıyordu: Dinamo - Kenneth McClintock; Futura - Terence Andrews: Global - Jeffrey Barnes& Connor Roche.

"Güvenilir olduğuna emin misin?"

"Adam kafayı sıyırmış olsa da bir zamanlar çok iyi bir ga- zeteciymiş. Bu isimlerden emin olmasaydı bana vermezdi."

Cassie bakışlarını Sam'e çevirdi. "İyi iş Sam. Eğer bu isimler doğruysa elimizdeki en önemli ipucu bu demektir. Gerçekten iyi iş."

Sam kızardı. Eğer isimler doğru çıkarsa, diye geçirdim içimden, biraz da kıskanarak.

Philomena Kavanagh. Cassie telefonumu biplanetene kadar onu tamamen unutmuştum. Yarın beni mahkemeye bırakır mısın? Şahitlik etmemiz gerekiyor. "Kahretsin." dedim yüksek sesle. Kavanagh. bir önceki yıla ait, yaşlı bir kadının Limerick'te ölene kadar dövüldüğü bir davaydı. Cassie'yle benim pazartesi ilk iş mahkemeye çıkıp delilleri sunmamız

gerekiyordu. Cuma günü birbirimize davayı hatırlattığımız halde unutmayı başarmıştım. Tamam, diye yazdım Cassie'ye. Seni 8:30'da alırım.

Ne var ki iyi durumda değildim. Başımdaki ağnyı geçirmesi umuduyla kendime bir bardak votka koyup Kavanagh davasını hatırlamaya çalıştım ama kendimi ne kadar zorkı- dıysam baş ağrım da o kadar arttı. Aklıma anlamsız detaylar geliyordu -kurbanın kafasındaki delik, uzaktaki Secret Heart'ın yanıp .sönen kırmızı ışığı, tutuklandıklarında kendilerini tamamen kaybeden iki gencin öfkeli görüntüleri. Önemli detayları hatırlayamıyordum. Şüphelilere nasıl ulaşmıştık? İtiraf mı etmişlerdi, yoksa biri mi ispiyonlamıştı? Odada turlamak ve kafamı pencereden çıkartıp soğuk ha veya tutmak bile işe yaramadı, konsantre olmayı ne kadar denediysem o kadar çuvalladım. Kurbanın bir saat önce gayet net hatırladığım adı bile (Philomena Mary Bridget Kava- nagh) bulanıklaşmıştı.

Sarhoştum. Uçuyordum. Beynimde matkapla delikler açılıyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Aslında -on iki yıllık boşluğu saymazsak- iyi bir hafızam vardır, çok çeşidi bilgiyi anlamama gerek olmaksızın duyar duymaz kaydetmeyi beceririm. (Konularını bile bilmediğim derslerden A almamı sağlamıştır bu özellik.) Notlarımın yanımda olmaması yüzünden paniğe kapılmayışım da bundandı, daha önce böyle bir sorun yaşamamıştım.

Saat iki civan kendimi paniğe kapılmamam gerektiğine ve sabah her şeyin yoluna gireceğine ikna enim. İyi bir uyku çekmeyi başarırsam parçalar yerli yerine oturacaktı. Yarım bardak votka daha devirip yatağa gittim ama ne zaman gözlerimi kapatsam beynimin içi vızıltilarla doluyordu. Saat dört civarı davayı hatırladığım anda, işyerine gidip notlarımı almadığım için kendime küfredip yataktan fırlayıp giyinmeyi denedim. Sorun şu ki, yerimde durmakta zorlanıyordum. Notlarım yanımda olsa bile onları anlamaktan aciz olacağımı da kavramış olduğumdan yatağa döndüm.

Heather ve diğer komşum senkronize biçimde horluyor, dışardan tek tük arabalar geçiyordu. Tavanı izlerken migren tabletlerimi hatırladım. İki tane. Az suyla. Beni yatağa yapıştırmalarını umuyordum. Olmadı ama saat yedi civarı uykuya daldım. Saatimin çalmasından bir iki dakika önce.

Cassie'nin evinin önüne vardığımda aşağı inmesi için kornayı çaldım. Tek saygın görünümlü kıyafeti olan Chanel takımını giymiş, büyükannesinden kalma pembe inci küpeleri takmıştı. "Selam," dedi biner binmez. "Uykusuz görünüyorsun."

"Neredeyse hiç uyumadım. Dava notları yanında mı?"

"Evet. Ben ifade verirken onlara göz atabilirsin - Hangi- miz önce gireceğiz, sen mi ben mi?"

"Hatırlamıyorum. Arabayı sen kullanır mısın? Notlara göz atmak istiyorum da."

Cassie'nin güzel bir yazısı vardır. Okunaklıdır. Ama notlara baktığımda yalnızca art arda dizilmiş şekiller görüyordum. Harfler bir araya gelip kelimeleri oluşturmıyordu. Rasgeleydiler, hatta sayfayı çevirdiğimde kendimi acayip bir Rorschach testine tabi tutuluyormuşum gibi hissettim. So nunda kafamı camın serinliğine yaslayıp uyuyakaldım.

Ve elbette, ilk benim ifade vermem gerekiyordu. Kendimi nasıl küçük düşürdüğümü anlatmayacağım; kekeledim, isimleri karıştırdım, zamanları uydurdum ve her hatam ortaya çıktığında başa dönüp düzeltmem gerekti. Savcı MacS- harry'nin kafası kanşmış görünüyordu (birbirimizi uzun süredir tanınız, aslında tanık kürsüsünde iyiyimdir). Şaşkından öfkeliye geçmesi de uzun sürmedi. Elinde Philomena Kava- nagh'ın cesedinin büyük ebatta bir fotoğrafı vardı -jüriyi ikna etmek için kullanılan klasik numaralardandır ama yargıçlar çoğunlukla izin vermez- ve benden beklediği fotoğraftaki yaralarla şüphelilerin itiraflarındaki bölümleri eşleştirmemdi (Anlaşılan itiraf etmişlerdi). Ama kafamı toparlaya- nıyor, gözlerimi yaşlı kadının parçalanmış vücudundan ayı- ramıyordum.

Mahkeme salonu sauna gibiydi. Yüzüm ter içindeydi, kravat boğazımı sıkıyordu. Savunma avukatının benimle işi bittiğinde gözlerini kaçırımlarından anladığım kadıyla jüri üyeleri bile benim adıma utanmıştı.

Kürsüden titreyerek indim. Bacaklarını tutmuyordu, bir an yere yığılacağım sandım. Delilleri açıkladıktan sonra kalıp davayı izlemenize izin verilir ve Cassie beni salonda göremeyince şaşıracaktı ama kalamazdım. Benim moral desteğime ihtiyacı yoktu, idare ederdi. Çocukça gelecek ama onun idare edeceğini düşünmek bana kendimi daha da kötü hissettirdi. Devlin davasının onu ve Sam'i de teni ettiği gibi rahatsız ettiğini biliyordum ama

ikisi işleri kontrol altında tutmayı başarırken ben Guguk Kuşu filmindeki delilere benzemeye başlamıştım. Hayır, salonda oturup Cassie'nin benim pisliğimi temizlemesini izleyemezdim.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Yakınlardaki ufak bir bara dalıp kendime bir içki ısmarladım. Yan masada oturan üç kişi, polis olduğumu anlayıp konuştukları konuyu değiştirdiler. Barmen fazla geciktirmeden içkimi doldurdu. Derin bir yudum alıp gözlerimi kapatarak boynumu arkaya devirdim.

Size garip gelecek olsa da. savcının yüzündeki panik ifadesini görene dek ne kadar kötü durumda olduğumu anlamamıştım. Az uyuduğumun ve çok içtiğimin farkındaydım ama bu değişimlerin lııçbiri resmin bütünü görmemi sağlamamış, beni alarma geçirmemişti. Ancak şimdi beni yutan kanlı düzeneğin dişlilerini tek tek seçebiliyordum. Ölümüne korkmuştum. Neden?

İçgüdülerim baştan beri bu korkunç davadan uzaklaşmamı söylüyordu. Birikmiş izinlerim ve param vardı, Paris ya da Floransa'da bir daire tutup bütün günü anlamadığım bir dili dinleyerek geçirebilir, her şey bitene kadar İrlanda'ya dönmeyebilirdim. Ama bunu yapmamın imkansız olduğunu biliyordum. Soruşturmadan uzaklaşmak için artık çok geçti, O'KelIy'ye bu kadar zaman sonra Adam Ryan olduğumu itiraf edemezdim ve geri kalan bütün bahaneler de kariyerimin sonu olurdu. Parçalara ayrıldığımı ve hastabakıcıların gelip beni beyaz deli gömleği giydirerek götürmelerine engel olmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, ne var ki aklıma işe yarayabilecek tek bir çözüm bile gelmiyordu.

Viskimi bitirip bir tane daha ısmarladım. Barmen televizyonun sesini açtı, içerdeki üç adam bardan ayrıldı, dışarı çıktıklarında attıkları kahkahaları duydum. Yeni bir içki konusundaki ısrarımın sonunda, barmen boş bardağı öyle bir tavırla önümden aldı ki, gitmemi istediğini anladım.

Tuvalate girip yüzümü yıkadım. Zombi filmlerinden fırlamış gibi görünüyorclum. Bir karış açık ağız, mosmor gözler, dağınık saçlar. Bu çok saçma, diye düşündüm. Ben nasıl oldu da bu bale düştüm?...

Ağzımı Polo naneli şekerlerle doldurarak mahkeme salonunun otoparkına geri döndüm ve insanların paltolarının yakalarını kaldırıp yağmurdan ve rüzgardan korunmaya çalışmalarını izleyerek vakit öldürdüm. Sonunda

telefonum biyledi. Cassie: Neredesin? Ona arabada olduğumu yazdıktan sonra koltuğa gömüldüm.

Yanıma gelir gelmez sorduğu ilk şey, "Senin neyin var?" oldu.

"Migren." Kendimi berbat hissediyordum. "İşleri mahvettim."

Ben söylemesem de duyardı. MacSharry'nin O'Kelly'yi çoktan aradığına emindim. Akşam olmadan mahkemedeki rezaletim bölümün diline düşmüş olurdu. O kadar yorgundum ki, bir saniyeliğine, beynime bunun votkanın yarattığı bir kâbus olduğuna inanması için izin verdim. Birazdan saatim çalacak ve uyanacaktım.

"Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Çok. Fena hatırdım. Bırak düzgün düşünmeyi, düzgün göremiyordum bile." Bu doğruydı.

Dikiz aynasını yavaşça ayarladı. "Ben migreni kastetmiştim. Seni eve bırakayım mı?"

Eve gidip yatağıma uzandığımı ve Headier gelip çamaşır suyunu nereye koyduğunu sorana kadar deliksiz uyuduğumu hayal ettiysem de, bu hayal çabucak soldu. Uyuyamayacağımı biliyordum, öylece uzanır ve çıldırana kadar mahkemede olanları aklımdan geçirirdim. "Hayır. Evden çıkarken ilaç aldım. Bu seferki en kötülerden değil."

"Bir eczane arayalım mı? Yeterince ilacın var mı?"

"Bir yığın ilacım var. Hadi gidelim." Hayali migrenimin detaylarına girmek için can atıyordum ama iyi yalan söylemenin sırrı nerede duracağını bilmekte yatar. Cassie'nin bana inanıp inanmadığını bilmiyorum.

"Senin ifaden nasıl gitti?" diye sordum yola çıktığımızda.

"İyi. Savunma avukatının, itirafların zorla alındığını idcli- a edeceğini santyorum ama jüri bunu yutmayacaktır."

"Güzel."

Komuta merkezine vardığımızda telefonum deli gibi çalmaya başladı. O'Kelly ofisine gelmemi emrediyordu. DERHAL, diye bağırdı bana. Anlaşılan MacSharry hiç vakit kaybetmemişti. Şefe migren hikayesini anlattım. Migrenlerin harika tarafı mükemmel bahaneler olmalarıdır, elinizi ayağınızı tutmaz hale getirirler, hiçbir şey sizin hatanız değildir, istediğiniz kadar kalırlar ve kimse migreniniz olmadığını is- paüayamaz. Zaten hasta görünüyordum. O'Kelly baş ağnsı- nın kadın zirvası olduğu yönünde bir nutuk çektiğinde izin alıp eve gitmektense

çalışmayı tercih ettiğimi söyleyerek .kaybettiğini güveninin-bir kısmını geri kazandım.

Ofise döndüğümde Sam de daha yeni içeri giriyordu. "Nasıl gitti?" diye sorarken bana bakamaytp gözlerini Cassie'ye kaydırıldı. Dedikodu ağı, haberleri çoktan taşımıştı anlaşılan.

"Fena değil. Migren," diye yanıtladı Cassie. O noktada artık gerçekten migrenim var gibi hissetmeye başlamıştım ve hâlâ hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

"Migren berbattır, bilirim. Annem çekerdı. Bazen günlerce elinde buz torbası, karanlık bir odaya kapatırdı kendini. Çalışabileceğine emin misin?"

"Ben iyiyim," dedim. "Sende yeni bir haber var mı?"

Sam bakışlarını Cassie'ye kaydırıldı. "O iyi," dedi Cassie. "Bu dava kimin olsa başını ağrıttı. Sen nereden geliyorsun?"

Paltosunu çıkartıp iskemlenin arkasına astı. "Büyük üçlüyle konuşmaya gittim."

"O'Kelly buna bayılacak," dedim. Bir yandan da işaret parmaklarımla şakaklarımı ovuşturuyordum. "Seni uyarmalıyım, bugün havasında sayılmaz."

"Önemli değil. Onlara protestocuların problem çıkarttığını, bir sorun olup olmadığını kontrol etmek için görüşmek istediğimi söyledim." Sam sırtıttığında aslında heyecanlı olduğunu ama bana kendimi daha da kötü hissettirmemek için heyecanını dışa vurmamaya çalıştığını anladım. "Knocknaree'yle ilgileri olduğunu nereden bildiğim konusunda şüpheci davrandılarsa da, her şey gayet olağanmış gibi konuşmayı sürdürdüm. Protestocuların onlara zarar vermemiş olduklarından emin olmak istediğimi söyledim. Bir teki bile zahmet ettiğim için bana teşekkür etmedi. Ne sevimli adamlar ama..."

"Yani?" diye kestirip attım, "Bunu tahmin edebilirdik." Ukalalık etmek istemiyordum ama ne zaman gözlerimi ka-

patsam, Philomena Kavanagh'ın görüntüsü geliyordu gözümün önüne ve ne zaman gözlerimi açsam Katy'nin cesedinin, Sam'in arkasındaki panoda asılı duran fotoğrafını görüyordum. Kimsenin taktiklerini dinleyecek havada değildim.

"Yanisi şu," diyen Sam'in kırıldığı belli oluyordu.

"Ken McClintock -Dinamo'nun arkasındaki adam- Nisan ayı boyunca inşaatçıların gözde şehri Singapur'daymış, Dublin'den tehdit telefonu etmiş olmasına imkan yok.

Devlin'in telefondaki adamın sesiyle ilgili ne söylediğini hatırlıyor musunuz?"

"İşe yarar hiçbir şey."

"Aynen öyle. Global'den Conor Roche, Cork'tan. Aksanını kaçırmınıza imkan yok. Ortağı Jeff Barnes ise İngiliz. Yani onun da aksanı belirgin. Geriye tek bir kişi kalıyor." Sam panoya dönüp ismi daire içine aldı. "Futura'nın sahibi Terence Andrews. Bilin bakalım nerede yaşıyor?"

"Dublin'de," diyen Cassie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Quay'de. Greshem'de iki tek atmaktan hoşlanıyormuş - ona yolda dikkatli olmasını, bu solcu üplerin ne yapacaklarının belli olmadığını söyledim- ve tehdit telefonlarının edildiği telefonların hepsi onun eve dönüş yolu üzerinde kalıyor. Ben adamımı buldum, çocuklar."

Günün geri kalanında ne yaptığımı hatırlamıyordum, masamda boş boş oturup kağıtdarla oynamış olabilirim. Sam bir başka gizemli arayışa başlamak üzere ofisten ayrıldı. Cassi- e'yse umut vaat etmeyen ipuçlarından birini takip etmek üzere O'Gorman'la birlikte dışarı çıkarak beni ihbar hattından sessiz Sweeney ile baş başa bıraktı. Haftalar süren yoğun temponun ardından davanın soğumasıyla, komuta merkezi de terk edilmiş bir görünüme bürünmüştü, eski kalabalığın ve odadaki koşturmacanın varlığının yegane delili etrafı kaplayan çöplerdi.

Cassie'ye akşam yemeği için onunla buluşamayacağıma dair bir mesaj attıktan sonra, eve Heather'dan önce varmak için ofisten aceleyle ayrıldım. Pazartesi günü pilates günüdür, bu nedenle eve erken dönersem onunla sohbet etmeme gerek kalmadan kendimi odama hapsedebilirim. Heather bazı kadınların kendilerini el işine ya da Çin porselenlerine adanması gibi, kendini sağlığını korumaya adanmıştır. Bunun, benim durumumda tek bir avantajı olduğunu söyleyebilirim, sağlığınıza ilgili bir sorun olduğuna inandığı zamanlarda sizi rahat bırakır ve rahatsız olmamanız için özen gösterir. Örneğin bu gece televizyonun sesini duymayacağımdan emindim.

Her şeyin üstüne, bir de mahkemede son şansımı da kaybettiğim hissini içimden atamıyordum: MacSharry'nin burnuma dayadığı Philomena Kavanagh fotoğrafı bana ne olduğunu bir türlü bulamadığım bir şeyi anımsatıyordu. Bu sizin gözünüze küçük bir problem gibi görünebilir,

özellikle de nasıl bir gün geçiriyor olduğumu düşünürseniz ama benim için hiç de öyle değil. Kişinin hafızasının bir bölümünü kaybetmesinin şöyle bir yaran oluyor: Geri kalan her şeyi hatırlamaya özen gösteriyorsunuz ve bir süre sonra özen göstermese- niz bile hatırlıyorsunuz. İnsanların ne giydikleri, ne söyledikleri, duruşları, manzaralar, kitaplar, hepsi hafızanıza kazınıyor. Ve birden, bu tıkr tıkr işleyen düzenekte yeniden bir aksama yakalarsanız, Big Bang'in geri gelip gelmediğini düşünmekten alamıyorsunuz kendinizi. 'Sil baştan mı?...'

Yıllar boyunca, deprem bölgesinde yaşayan biri gibi kendimi bu korkudan uzak tutmak için elimden geleni yaptım ama zihnimdeki potansiyel felaketlerin farklıydım. Süregiclen dengeye bel bağlamış ve Big Bang'imın tekrarlamayacağına inanmıştım. Ama Katy'yi bulduğumuzdan beri işler eskisi gibi gitmiyordu ve lanetli bir tesadüf sonucu ya da öfkeli bir eski çağ tanrısının işi de olsa, Phi- lomena Kavanaglı da bu davanın parçasıydı. Ama nasıl ve neden olduğunu çözemiyordum. Belki de yanılıyordum, belki de fotoğrafın bana hatırlattığı şeyin aptal bir televizyon programı olduğu ortaya çıkacaktı -ya da kötü yazılmış bir romandan bir sahne!

Neyse ki yanıt gecenin bir vakti beni buldu. Yine alacakaranlık kuşağında tıklılıp kaldığım bir sırada, neler olduğunu hatırlayarak yataktan fırladım. Anı öylesine güçlüydü ki, soluk soluğa kalarak dehşet içinde uyanmama neden olmuştu.

0 gün daha düzlüğe varmadan önce bile, bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorduk. Sesler kanşıktı, üst üste binmişti, arada çığlıklar ve bağırışlar duyuluyordu. "Eğil," dedi Peter beni tişörtümden çekerken. Sıcak bir gün olmasına karşın gökyüzü masmavi, havadaki gerilimin aksine rüzgar serin ve rahatlatıcıydı!

Sürünerek ve gölgelerde kalmaya çalışarak ilerledik. Her şeyi yavaş çekim kareler halinde hatırlıyordum. Ağzımdaki toprak tadı, böceklerin cızırtıları, birkaç metre ötedeki l)ö- gürülenlerin kokusu. Peter'ın dirseği önüme geliyordu. Jami- e içimizde en sessiz olanımızdı, bir terslik olduğunu en net onun hissettiğini zannediyorum.

Ağaçlar arasındaki açıldıkta gereğinden fazla insan vardı. Metallica, Sanclra'nın kollarım yere bastırıyordu,

Shades de ayaklarını. Anthrax kızın üzerindeydi. Sandra'nın eteği yu- kan sıyrılmıştı, garip sesler çıkartıyordu, çığlık atmaya çalı şıyor ama boğuluyor gibiydi. Metallica ona vurunca çırpınmayı kesti.

Bizi görüp görmemelerine aldırmadan koşarak kaçtık. Arkamızdan bağırdılar ama durmadık. Korkmuştuk, neler döndüğünü tam anlamıyor ama büyük bir sorun olduğunu hissediyorduk.

Jamie ve ben, Sandra'yı ertesi gün dükkanda gördük. Bol bir pantolon giymişü ve gözünde güneş gözlüğü vardı. Bizi gördüğünü biliyorduk ama gördüğünü belli edecek hiçbir hareket yapmayınca biz de başımızı önümüze eğip onu görmezden geldik.

Gecenin bir yarısı olmasına karşın hiç tereddüt etmeden Cassie'yi aradım.

"Her şey yolunda mı?" oldu ilk söylediği. Halim düşünülecek olursa paniğe kapılması doğaldı.

"Ben iyiyim, Cassie ve üstelik, sanırım elimde sağlam bir şey var."

Esnedi. "Önemli olsa iyi olur. Saat kaç farkında mısın?"

"Bilmiyorum. Dinle Cass, o yaz, tam olarak ne zaman olduğundan emin değilim, Jonathan Devlin ve arkadaşlarının bir kıza tecavüz ettiklerini gördük."

Sessizlik. Yeniden konuştuğunda Cassie tamamen uyanmıştı. "Emin misin? Yanlış anlamış olabilirsin—"

"Hayır. Kesinlikle eminim. Kız çığlık atmaya denediğinde vurup onu susturdular. Onu yere bastırıyorlardı."

"Sizi gördüler mi?"

"Evet. Evet. Kaçtığımızda arkamızdan bağırdılar."

"Kahretsin," dedi. Neler olduğunu çözdüğünü tahmin ediyordum. Tecavüze uğramış bir kız, ailede bir tecavüzcü, iki kayıp şahit. Arama iznine birkaç adım uzaktaydık. "Kahretsin! İyi iş Ryan. Kızın adını biliyor musun?"

"Sandra. Ama soyadını bilmiyorum."

"Daha önce bahsettiğin kız mı? Yarın ilk iş onun izini bulmaya çalışırız."

"Cassie," dedim, "eğer bu iz bir yerlere çıkacak olursa nereden bildiğimizi nasıl açıklayacağız?"

"Dinle Rob, şimdi bununla kafanı yorma, tamam mı? Eğer Sandra'yı bulursak tek ihtiyacımız olan onun şahitliği

olacak. İşler yolunda yürümezse Devlin'in üzerine gider, detaylarla onu sarsıp itiraf kopartmaya bakarız. Bir yolunu buluruz."

Cassie'nin detayların doğru olacağına duyduğu inanç beni derinden etkiledi. Sesimin titrememesi için büyük çaba harcayarak konuştum. "Tecavüzde zaman aşımı ne kadar? Diğer suçlardan yakalayamasak bile onu bununla çivileyebilir miyiz?"

"Hatırlamıyorum. Yarın sabah kontrol ederiz, Rob. Şimdi biraz uyumayı dene, yarın zor bir gün olacak." Ertesi gün, Knocknaree yakınlarında yaşamış Sandra veya Alexandra adlı kadınların izlerini sürmeyi denedik. Hayatımdaki en yıpratıcı çabalardan biriydi. Kasaba nüfus müdürlüğünü aradığımda burnundan konuşan bir kadın, mahkeme emri olmadan hiçbir kaydı açıklayamayacağını söyledi, ona olayın öldürülen kızla ilgili olduğunu belirttiğimde beni başından kolayca sayamayacağını anlayıp amiriyle görüşmem gerektiğini açıklayarak beni beklemeye aldı. Eine Kleine Nachtmusik'in tek parmakla çalınan versiyonunu dinleyerek yaklaşık yirmi dakika geçirdikten sonra, önceki kadının söylediklerini aynen tekrarlayan başka bir kadına bağlandım.

Karşı masamda oturan Cassie, Dublin'in 1988 yılı oy kullanma listelerinden kızı bulmayı deniyordu. Sandra'nın oy verecek yaşta olacağını talimin ettiğimiz için 88'i seçmiştik aına o zamana kadar kasabadan taşınıp taşınmadıklarından emin olmamız mümkün değildi. Ne yazık ki Cass'in aldığı yanıdar da benimkilerden farklı değildi.

"Lanet olasıcalar," dedim Eine Kleine'nin haftalara» beynimde çalacağını gayet net farkında olarak. "Boşa kürek çekiyoruz."

"Biraz daha dayan."

"Bu moronlar bize bilgi vermeye karar verecek olsa bile, istediğimiz bilgiye ulaşmak için milyonlarca ayakkabı kutusu dolusu dosyayı tarayıp tek tek her ismin üstünden geçmemiz gerekecek. Bu iş haftalarımızı yer."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Aniden zihnim aydınlandı. "Aslında evet." Ceketimi kaptım. "Geliyor musun?"

"Nereye?"

"Gidip Pamela Fitzgerald'la konuşacağız. Şimdi söyle bakalım, favori dahin kim?" Sırıttım.

"Leonard Bernstein. Ama bugünlük sen de idare edersin."

Lowry'de durup Bayan Fitzgerald'a bir paket bisküvi alarak hayatımızın hatasını yaptık. Onun, her hareketin bir üstüne çıkılması gerektiğine inanan kuşaktan olduğunu unutmuştuk. Hediye bisküvilerimizin karşılığı önümüze gelen tonla yiyecek oldu ve üstelik hepsini de yemem gerektiğini biliyordum, yoksa bütün gün, "Alı, lütfen biraz yesene," cümlesiyle geçecekti.

"Bayan Fitzgerald," diye söze girdi Cassie. "Yirmi yıl kadar önce ormanda kaybolan iki çocuğu hatırlıyor musunuz?"

"Elbette hatırlıyorum. Ne korkunç olaydı. Çocuklara ait hiçbir şey bulamadılar. Tek bir saç teli bile. Doğru düzgün bir cenaze bile yapılamadı."

"Sizce onlara ne oldu?" diye sordu Cassie.

Zamanımızı harcadığı için onu tekmelemek istediysem de, neden bu soruyu sorduğunu anlıyordum. Bayan Fitzgerald masadaki kocakarılar gibiydi, bir şekilde aradığınız yanıtın onun dudaklarından döküleceği hissinden kurtulamıyordunuz. Sihirli yanıt, bulmacanın çözümü... Belki de tüm sorunlarımız bir anda çözülürdü.

"Delinin biri onları ırmağa attı," diye yamtladı ne yazık ki sorumuzu. Fazla tatmin edici sayılmaz. "Tanrı ruhlarını huzura kavuştursun."

"Yani öldürüldüklerine inanıyorsunuz?"

"Başka ne olabilir ki? Irmağa düşmüş veya atılmış olmalı, yoksa sizinkiler onları çoktan bulmuş olurdu. O kadar köpek, arama ekibi, gönüllüler... Günlerce altım üstüne getirdiler ormanın. Annem -o zaman daha ölmemişti, üç yıl sonra gripten gitti- daha baştan çocukların başına korkunç bir şey geldiğini hissetmişti. Bazıları o çocukların ruhlarının hâlâ ormanda dolaştığını söylüyor. Lane'den Theresa King daha geçen yıl ağaçlar arasında dolaşırken onları görmüş."

Bunu beklemiyordum ama beklemeliydim. Kayıp iki çocuğun yöresel bir korku hikayesine dönüşmesinden daha doğal ne olabilir. Jamie ve Peter artık Knocknaree tarihinin parçalarıydılar. Hayaletlere inanmasam da bir anlık öfkeme engel olamadım: Biri görecekse onları ben görmüş olmalıydım, Lane'den bir kocakarı değil!

"O zaman yapılan soruşturmada, polise üç gencin orman civarında takıldığını söylemişsiniz."

"Küçük serseriler." Bayan Fitzgerald yüzünü ekşitti. "Yere tükürürlerdi. Babam yere tükürmenin en büyük görgüsüzlüklerden biri olduğunu söylerdi. Ama sonunda içlerinden ikisi iyi adamlar oldular. Concepta Mills'in oğlu şimdilerde bilgisayarlarla uğraşıyor. Knocknaree ona küçük gelmiş olacak ki, Blackrock'a taşındı. Devlin'i zaten biliyorsunuz. Zavallı Katy'nin babası. Ruhu şad olsun. İyi bir adam."

"Ya üçüncüsü?" diye sordum. "Shane Waters?"

Çayından bir yudum aldı. "Öylelerini bilmem."

"Ah... Demek kötü yola düştü." Cassie konuşurken aşın nazikti. "Bir kurabiye daha alabilir miyim, Bayan Fitzgerald? Yıllardır yediğim en lezzetli kurabiyeler." O kurabiyeler Cassie'nin yıllardır yediği tek kurabiyelerdi çünkü hepsinin toprak tadında olduğunu düşündüğü kurabiyelerden nefret ederdi.

"Dilediğin kadar alabilirsin, hayaüm. Hiç çekinme. Kızım bana mikrodalga fırın aldığından beri düzinelercesini buzlukta tutup gerektiğinde iki dakikada pişiriyorum."

Cassie bir kurabiyeyi alıp iltifat babında bir "mmm" yaparak ısırdı. "Shane Waters hâlâ Knocknaree'de mi yaşıyor?"

"Mountjoy Hapisanesi," diyen Bayan Fitzgerald, bu bilgiyi kimsenin duymaması gerekiyormuş gibi fısıldayarak konuşuyordu. "Orada yaşıyor. O ve bir arkadaşı benzin istasyonunu soydular, orada çalışan çocukcağızı ölesiye korkutmuşlar."

"Polise onlarla gezen kızlar olduğundan da bahsetmişsiniz," dedim not defterime bakıyormuş gibi yaparak.

Başını onaylamadığını belli eden bir tavırla iki yana salladı. "İki kız. Benim de zamanında erkeklerin dikkatini çekmek için biraz bacak göstermişliğim vardır ama bunlar işi azılmıştı. Şimdiki gençler neredeyse çıplak dolaşacak. O zamanlar hâlâ biraz saygınlığı vardı kız-erkek ilişkilerinin. Ama bunlar ipin ucunu kaçırmıştı."

"Kızların adlarını hatırlıyor musunuz?"

"Düşünmeme izin ver. Biri Marie Gallagher'ın kızıydı - Claire. On beş yıldır Londra'da yaşıyorlar."

"Ya diğeri?"

"Diğer hâlâ burada yaşıyor. Close'da. İki çocuğu var ama hiç kocası olmadı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Sandra. Sandra Scully."

Close, Dublin ve çevresinin en yoksul yerleşimlerinden- dir. Buralarda doğup büyümüş olmama karşın bu bölgeye daha önce hiç gelmemiştim. (Annelerin çocuklarını korkutmak için kullandıkları yerlerdendir Close: "Derslerine çalış yoksa Close'a düşersin...") Tam adı Knocknaree Close'du, kasabanın en uzak ucuydu ve duvarları kaplayan grafitiler- den halkın politikacılar ve futbolla ilgili ne düşündüğünü gayet iyi anlıyordunuz. EN BÜYÜK LIVERPOOL!!!

Kapıyı Sandra açtı. Onu ilk bakışta tanıyamadım çünkü görünüşünün hatırladığımla bir ilgisi kalmamıştı. Erken çiçek açıp çabuk solmuş kızlardandı, hayallerimde şeftali gibi dolgun ve çekiciyken, karşımdaki kadın çökmüş ve solgundu. İçten içe o olmamasını umdum.

Derken, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi. O ses. O sesi karıştırmama imkan yok. Hâlâ daha onun kahkahaları kulaklarımda yankılanır ara sıra.

"Bayan Sandra Scully?" dedim. Başını salladı. "Ben Dedektif Ryan, bu da Dedektif Maddox. Dedektif Maddox izin verirsiniz sizinle görüşecek." Sanclra'nın olanları bir kadınla baş başa konuşurken daha rahat anlatabileceğinden emindim.

"Declan'la mı ilgili?" Öfkelenmişti. "O cadıya söyleyin-"

"Hayır. Eski bir davayla ilgili olarak buradayız." Bunu duyan Sandra birden sakinleşti.

"Seçme şansım var mı?" Sonra bir adım geri çekilip Cassie'yi içeri aldı. Ben de beklemek üzere arabaya geri döndüm.

Konuşma uzun sürdü. Beynimde Eine Kleine, arabada sigara üstüne sigara yakarak bekledim. Aklımdan, Keşke Cassie'ye mikrofon taksaydım türü çılgınca fikirler geçiyordu. Evden bebek ağlamaları yükselirken bu kadar uzun ne konuştuklarını merak ettim. Gözlerimi kapatınca Sandra gü- lümsediğinde ortaya çıkan bembeyaz dişleri geliyordu gözümün önüne ve bluzunun önündeki gizemli V vadisi...

Bana saatler gibi gelen bir sürenin ardından kapının kapandığını duydum. Cassie arabaya döndü. "Haklıymışsın. Konuşturmak zaman aldı ama başladığında da..."

Zafer duygusu ve korkuyla dolu olan kalbim deli gibi çarpıyordu. "Ne söyledi?"

Cassie bir sigara yakıp yolcu koltuğuna oturdu. "Önce buradan uzaklaşalım."

Arabayı hızla çalıştırıp rasgele sürdüm. Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığından da Close'dan çıkar çıkmaz arabayı kenara çektim. "Eee?"

"Ne anlattığını gerçekten bilmek istiyor musun?" Cassie sigaranın dumanının çıkması için pencereyi açtı. "Bana Tecavüz değildi, sadece zorla yaptırıldılar," dedi. Arada fark varmış gibi."

"Cassie, en baştan başlar mısın?"

"Sandra ilk olarak Cathal Mills'le çıkmaya başlamış. O zamanlar kız 16, oğlan 19 yaşındaymış. Nedendir bilinmez, o zamanlar Cathal Mills çevredeki en havalı çocuk kabul ediliyormuş ve onun en yakın arkadaşları da Jonathan Devlin ve Shane Waters'mış. Her ikisinin de kız arkadaşı yokmuş ve Jonathan, Sandra'dan hoşlanıyormuş. Sandra da Jonathan'ın sevimli olduğunu düşünüyormuş ve altı ay sonra lâlâ sevgili oldukları halde Cathal gelip de Jonathan'ın kendisinden hoşlandığını ve alıntılıyorum: 'Onu becermek istediğini' söylediğinde itiraz etmemiş. Adam bira şişesini uzatır gibi kız arkadaşını arkadaşına paslamış..."

Sigarasının izmaritini dışarı fırlattı. Cassie'nin güçlü bir kolu vardır ama bu seferki fırlatıştan ne kadar öfkeli olduğunu kestirebiliyordum. Öfkenin ona Fransız büyükannesinden kaldığını düşünürüm. Akdenizliler çabuk alevlenir.

"Devam et."

"Jonathan'la takılmak Sandra için sorun değilmiş. Bir iki kere sevişmişler, her şey yoiündaymış."

"Tam olarak ne zaman olmuş bunlar?"

"Yazın başında. Haziran gibi. Anlaşılan sonra Jonathan başka bir kızla çıkmaya başlamış, Claire olmalı. Sandra onun kendisine yapılan iyiliğin karşılığını verdiğini düşünüyor. Cathal'ia bu yüzden büyük bir kavga etmişler. Ama olup bitenler kafasını o kadar karıştırmış ki, sonunda Sandra her şeyi unutmaya karar vermiş."

"Tanrım! Gözümüzün önünde ne pembe diziler oynuyormuş da fark etmemişiz. Kendimize ait Jerry Springer hikayemiz bile varmış." Çevremde tüm bunların olup bitmiş olması hâlâ o kadar gerçekdışı geliyordu ki, kendimi

paralel bir evrende yaşıyıp buraya düşmüş gibi hissediyordum.

"İşler sonradan, Shane olup bileni öğrenince çığımdan çıkmış. O da anlaşımadan payına düşeni istemiş. Ne var ki, Sandra ondan hiç hoşlanmadığı için hayır demiş ve Cathal'ın tüm ısrar ve ikna çabalarına karşın fikrini değiştirmemiş. Sonunda onu ağaçlıkların oraya sürüklemişler. Cathal ve Jonathan kol ve bacaklarmdan tutmuş, Shane de tecavüz etmiş. Tarihten tam olarak emin değil ama her tarafının yara bere içinde kaldığını, okul başlayana kadar iyileşmeme- lerinden korktuğunu hatırlıyor. Yani ağustos olmalı."

"Bizi görmüş mü?"

Cassie bana hiçbir ipucu vermeyen bir ifadeyle baktı. İyi olup olmadığımı kontrol ettiğini anlayabiliyordum. İyi mi-

dim, değil miydim, ben de bilmiyordum ama durma noktasını çoktan geçmiştik. Koptuğu yerden kopacaktı.

"Sizi görmemiş. O sırada... O sırada ne durumda olduğunu biliyorsun. Ama sesler duyduğunu ve çocukların bağırıklarını hatırlıyor. Jonathan onu bırakıp sizin peşinizden koşmuş."

"Ve?" Daha fazla dayanamayacaktım. Şüphelileri dövme alışkanlığım yoktur ama o anda Devlin'i bana vermiş olsalar elimden zor kurtarırlardı.

"Asıl komik olan ne, biliyor musun? Bu olaydan sonra bile Cathal Mills'ten ayrılmamış. Onunla birkaç hafta daha, herif onu terk edinceye kadar görüşmeye devam etmiş."

Neredeyse 'Hepsi bu mu?' diye bağıracaktım. "18 yaşından küçükler için zaman aşımı kuralları farklı olmalı," diye ısrar ettim. "Hâlâ bir şansımız olabilir."

Cassie kafasını iki yana salladı. "Sandra'nın şikayette bulunmasına ihtimal vermiyorum. Olanların kendi suçu olduğunu düşünüyor."

"Gidip Devlinle konuşalım," deyip arabayı çalıştırdım.

"Bir saniye," dedi Cassie. "Bir şey daha var. Belki önemsizdir ama... İşleri bittiğinde Cathal 'İşte benim kızım,' deyip onu öpmüş. Sandra titreyerek giysilerini üzerine geçirirken ağaçların arasından gelen bir ses duymuşlar. Sandra daha önce buna benzer bir ses duymadığını söylüyor. Dev bir kuşun kanat sesleri gibiymiş. Hepsi ayağa fırlamış. Cathal, 'Kahrolası veletler,' diye bağırarak ağaçların arasına birkaç taş

fırlatmış. O şey her neyse gölgelerin içinde olduğunu biliyor ama göremiyorlarmış. Korku içinde donup kalmışlar. Dakikalarca çığlık atıp beklemişler. Sonunda sesler kesilmiş ve o şeyin ormanın derinliklerine gittiğini duymuşlar. Sandra en az insan büyüklüğünde olduğunu söyledi. Eve dönerken kokuyu fark etmişler, hayvanımsı bir koku. Sandra kendisine hayvanat bahçelerini anımsattığını söyledi."

"Bu da ne böyle?" Saçmalık. Başka bir şey değil.

"Yani siz değildiniz?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Neler olduğunu anlamasak da bir şeylerin yanlış olduğunun farkına vararak deliller gibi koştüğümüzü ve ormanın sınırına varınca durup korku içinde birbirimize baktığımızı hatırlıyorum. Hayır, dönüp garip sesler çıkartmaya karar verdiğimizizi hiç sanmıyorum. "Hayal görmüş olmalı."

Cassie omuz silkti. "Olabilir. Ben yine de ormanda vahşi bir hayvan olup olmadığını merak ettim."

İrlanda'nın kırsal bölgelerinin en büyük sorunlarından biri budur. İnsanlar can sıkıntısından hayvan ve canavar mitleri yaratmaya bayılır. Gölgeler kurt adamlara, hışırtılar çığlıklara dönüşür. Sonraclansa hiçbir şey olmadığı ortaya çıkar. Zihnimde bir ses, 'Bazı olaylar asla açıklanamıyor' dedi, beni bulduklarında tişörtümün arkasında olan yırtıkları hatırlatarak. Fakat onu susturdum.

"Hayır," dedim Cassie'ye. "O ormanda o kadar uzun süre oynadık ki, eğer içinde tilkiden daha büyük herhangi bir şey olsaydı mutlaka bilirdik. Ayrıca araştırmacılar ona ait herhangi bir ize rastlardı. Bizi ararken ormanı altüst ettiklerini unutuyor musun? O büyüklükte bir hayvanın hiç iz bırakmadan dolaşması imkansızdır."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Cassie. Arabayı çalıştırdım. "Dur bir dakika, bu soruyu nasıl yapacağız?"

"Devlin'le konuşurken arabada oturmayacağım," dedim. Bu benim meselemdi.

"Ben aslında benim arabada oturmamın uygun olacağını düşünüyordum," dedi Cassie tepkime şaşırmış olduğunu belli eden bir ses tonuyla. "Sen ve Devlin erkek erkeğe konuşursunuz. Ben orada olursam tecavüzden bahsetmeyeceğine eminim."

"Ah, tamam." Utanmıştım. "Teşekkürler Cass." Arabadan indiğinde yolcu koltuğuna kayıp direksiyona onun geçmesine izin verdim. Ok yaydan çıkıyordu. Arabayı Devlinler'in evinin önüne yanaştırırken Cassie beni uyarma ihtiyacı duydu. "Rob, bütün bunların bize bambaşka bir yönü işaret ediyor olabileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana Katy'nin tecavüzünün seksle ilgisi olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun? Artık elimizde Devlin'in kızına tecavüz etmek için gerekçesi olan ve bu suçu bir alet yardımı olmaksızın işleyemeyecek biri var."

"Sanclra mı? Aniden, yirmi yıl sonra?"

"Katy'yle ilgili yazılar öfkesini tetiklemiş olabilir..."

"Cassie." Derin bir nefes aldım. "Ben basit bir kasaba çocuğuyum. Bariz ihtimallere konsantre olmayı tercih ederim. Karşımızdaki en bariz ihtimalse Jonathan Devlin."

"Öylesine söylüyorum. Aklında olsun, işine yarayabilir." Uzanıp saçlarımı düzeltti. "Git bakalım, kasaba çocuğu. Şeytanın bacağını kır."

Margaret çocukları alıp kız kardeşine gittiğinden evde tek başına olan Jonathan korkunç görünüyordu. O kadar zayıflamıştı ki, giysileri ve yüzü sarkmıştı. Kısacık kesilmiş saçları adama zavallı bir görünüm veriyordu. Bana koltuğu işaret ettikten sonra bir iskemle çekip karşıma oturdu.

Evin ıssız bir havası vardı; ne yemek kokusu, ne televizyon, ne de çamaşır ya da bulaşık makinelerinin gürültüsü. Tüm bunların yerine ölümcül bir sessizlik. Ortada yan açık bir kitap ya da dergi bile yoktu. Jonathan Devlin'in ten gelene kadar ne yaptığını merak ettim.

Bana çay ikram etmedi. İşlerin nasıl gittiğini sorduğumda (nasıl gidiyor gibi görünüyor?) tarzı ters bir yanıt aldım. Arabadayken yaşadığım telaş kaybolmuştu, kendimi haftalardır ilk kez bu kadar sakin hissediyordum. Ağım ören örümcek gibi zamanımı iyi değerlendirip diyalogun benim kontrol edebileceğim biçimde gelişmesini bekledim. Margaret, Rosalind ve Jessica'nın her an eve dönebileceklerinden çekinmem gerekirdi ama bir şekilde dönmeyeceklerini biliyordum.

Perdeler çekili olduğundan dışardan gelen ışık yanıklaydı. Mutfaktaki saatin tik takları dışında dikkat

çekici bir ses yükselmiyordu evden. Evin dışı bile sessizdi. Bütün Klock- naree nefesini tutmuş, Jonathan Devlin'le benim konuşmamızı bekliyordu.

"Shakespeare hayranı olan hanginiz?" diye sordum birden. Not defterimi kaldırıp bakışlarımı Jonathan's diktim. Biraz rahatlatıcı sohbetin zararı olmazdı.

Jonathan irkildi. "Efendim?"

"Kızlarınızın acı," dedim. "Rosalind, Jessica, Katharine, -'a'yla yazılıyor, hepsi Shakespeare komedilerindeki kadın adları. Bilinçli yaptığınızı düşündüm."

Gözlerini kırptırırken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Sanki mutlu olmuş ama mutlu olmaya izni olmadığı için mutlu olmak ona daha da acı vermiş gibi.

"Daha önce kimse fark etmemişti." Biraz daha gülümsedi. "Benim tercihim. Evlendikten sonra kendimi geliştirme yolunda hızlı adımlar atmam gerekti, o zamana kadar okumuş olmam gereken şeyleri okuyarak başladım işe. Shakespeare, Milton, Orwell... Milton'ı çok sevdiğimi söyleyemeyeceğim ama Shakespeare... Zorlu olsa da bütün çabama değdi. Eğer ikizler kız-erkek olursa, onlara Viola ve Sebastian adlarını vereceğimi söyleyerek Margaret'ı kızdırırdım."

İkizlerden bahsederken gülümsemesi silindi. Hamlemi yapma zamanı. "Bir soru daha: Cathal Mills ve Shane Waters isimlerine aşina mısınız?"

"Neden?" Gözlerinde endişe parıltılan.

"İsimleri soruşturmamızda karşımıza çıktı."

Jonathan'ın kaşları çatıldı. "Onlar da şüpheliler arasında mı?"

"Hayır." Öyle olsalardı bile ona söylemezdim. Sadece prosedür böyle olduğu için değil, her an patlamaya hazır olduğundan. Devlin eğer gerçekten masumsa sesimin tonundaki tek bir değişiklik, fırlayıp elinde uziyle kapılarına dayanırdı. "Her ipucunu takip ediyorsunuz. Bana onlardan bahsedin."

"Bir zamanlar arkadaştık, belki hâlâ da arkadaş sayılabiliriz ama yıllardır görüşmüyoruz."

"Ne zamandan beri arkadaşsınız?"

"1972'de ailelerimiz buraya taşındığından beri. Buraya yerleşen ilk üç aile bizimkilerdi. Kasabanın geri kalanı hâlâ inşa ediliyordu. Beş altı yaşındayken inşaatların içinde oynardık."

Sesindeki nostalji ne kadar yalnız bir adam olduğunu anlamama neden oldu. Yalnız ve yıkılmış. Taşlar yine yerine oturmuyordu ve bundan nefret ediyordum. "Ne kadar süre arkadaş kaldınız?"

"Söylemesi zor. On dokuz yaşındayken hepimiz kendi yolumuza gittik. Bütün bunların Katy'nin ölümüyle ne ilgisi var?"

"İki ayrı şahit tarafından verilen ifadelerde, 1984 yılının yazında sizin, Cathal Mills'in ve Shane Waters'in bir kıza tecavüz ettiğiniz söylendi." Sesimin olabildiğince ifadesiz çıkmasına çalıştım.

İrkildi ve yumruklannı sıktı. "Sen- Ne??? Beni neyle suç- luyorsun?! Katy-ben..."

Arkama yaslanıp küfretmeyi kesmesini bekledim.

"Suçlamaları reddettiğinizi duymadım."

"Kabul etmiş de değilim. Bir avukata ihtiyacım olacak mı?"

Dünyadaki hiçbir avukat tek kelime daha etmesine izin vermezdi. "Bakın," dedim öne eğilirken. "Ben Cinayet Masası'ndanım, Seks Suçları'ndan değil. Yirmi yıllık bir tecavüzle-"

"Tecavüz suçlamasıyla-"

"Tecavüz suçlamasıyla ilgilenmemin tek nedeni cinayetle bağlantılı olabileceğinden şüphelenmemiz. Araştırdığım asıl konu bu."

Jonathan bir şey söylemek için ağzını açtığı anda beni evden kovacağını düşündüm. "Bir konuyu nedeştirelim. Kızlarıma hiç elimi sürmedim. Hiçbir zaman."

"Kimse sizi-"

"Buraya geldiğiniz ilk günden beri bu ihtimalin çevresinde dolaşıp duruyorsunuz. İmalı lafları sevmem. Ben kızlarıma çok seviyorum ama hepsi bu. Onlara yanlış yorumlanabilecek hiçbir şekilde dokunmadım. Buraya kadar her şey açık mı?"

"Gayet." Alaycı davranmamaya çalışıyordum.

"Güzel. Şimdi, diğer konuya gelecek olursak, ben aptal değilim Dedektif Ryan. Hapse düşmeme neden olabilecek bir şey yaptığımı varsayalım, bunu neden size anlatayım ki?"

"Bakın," dedim, "Varsayımımıza göre -Cassie sağ olsun- o zaman tecavüze uğrayan genç kızın Katy'nin ölümüyle ilgisi olabilir. Belki intikam almak istemiştir." Gözbebeklerinin büyüdüğünü fark edince eklemeye ihtiyacı duydum. "Her ihtimali araştırdığımız gibi bunu da

araştırıyoruz. Elimizde kesin bir ipucu yok." Sandra'nın kapısına dayanması işimize gelmezdi.

"Onunla temasa geçmezdim," dedi Devlin. "Dediğim gibi aptal değilim."

"Güzel. Anlaştığımıza sevindim. Şimdi neler olduğuna dair sizin hikayenizi dinlemem gerekiyor."

"Ya sonra? Beni suçlayacak mısınız?"

"Hiçbir şey için söz veremem," dedim, "şu an için sizi tutuklamak gibi bir niyetim yok. Suçlamada bulunup bulunmamak kurbanı kalmış ve ben bunca yıl sonra öne çıkacağından şüpheliyim. Neler olduğunu bilmek istiyonum, Bay Devlin, hepsi bu. Katy'nin katilini bulmamı istiyorsanız lütfen bana yardım edin."

Jonathan konuşmadan önce uzun süre bekledi. Olduğu yerde durup ellerini kavuşturarak şüpheyi yüzümü inceledi. Güvenilir görünmeye çalıştım.

"Anlayabilir misiniz, bilmiyorum," diye başladı söze. "Hiç çocukluğunuzdan beri arkadaşınız olan kimse var mı?"

"Hayır."

"Kimse sizi birlikte büyüdüğünüz insanlar kadar iyi tanıyamaz. Bugün Cathal ya da Shane'le karşılaştım beni yine de Margaret'in tanıdığından daha iyi tanıdıkları ortaya çıkar. Kardeş kadar yakındık. Hiçbirimiz mutlu ailelerden gelmiyorduk, Shane babasını hiç tanımamıştı, Cathal'ın ba

bası bir serseriydi ve benimkiler de alkolikti. Bunları bahane olarak söylemiyorum, nasıl olduğunu anlatmaya çalışıyorum sadece. On yaşındayken kan kardeşi olmaya karar verip yemin ettik. Bilirsiniz, parmağınız kesip birleştirdiğiniz yeminlerden."

"Aslında bilmiyorum." Bizim de kan kardeşi olup olmadığımızı merak ettim. Yapacağımız türden bir şeye benziyordu.

"Shane parmağını kesmeye korkuyordu ama Cathal onu ikna etti. Alı, o Papa'ya kutsal su bile satabilirdi." Jonathan yeniden gülümsüyordu. "Üç Silahşörle \ izledikten sonra Cathal sloganımızın bu olması gerektiğine karar verdi: Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için. Başka kimsemiz olmadığından birbirimizi kollayacaktık. Haklıydı da, başka kimsemiz yoktu." Bana döndü. "Kaç yaşındasınız? Otuz? Otuz beş?"

Kafamı salladım.

"En kötü yılları ıskalamışsınız. Okuldan mezun olduğumuzda seksenlerin başıydı. Eğer aile işine devam

etmiyorsanız iş bulmanız imkansızdı. Üniversiteye gidecek paranız olsa bile -ki bizim yoktu- kaçınılmaz sonu birkaç yıl ertelemiş oluyordunuz. Boş boş dolaşmaktan başka işimiz yoktu, geleceğimiz yoktu, planımız yoktu. Birbirimiz dışında önem verdiğimiz hiçbir şey yoktu. Bunun ne kadar güçlü ve tehlikeli bir şey olduğunu, bilmem anlıyor musunuz."

Konuşmanın gittiği yönden hiç emin değildim ama içimde kıskançlık benzeri bir duygu yeşeriyordu. Okuldayken arkadaşlıkların böyle olması gerektiğini hayal ederdim, askerlerin veya esirlerin sahip oldukları türden bir bağlılık, yalnızca uç noktalardaki erkeklerin anlayıp paylaşabilecekleri bir gizem...

Jonathan devam etti. "Her neyse. Derken Cadial bu kızla çıkmaya başladı- Sandra. Önce garip geldi, hepimizin kızlarla ufak tefek kaçamakları olmuştu ama ciddi şeyler değildi. Üstelik o çok tadıydı, Sandra... çok sevimliydi. Hep gülerdi ve üzerindeki masumiyet -ilk aşkım olduğunu bile söyleyebilirim. Cathal bana onun idenden hoşlandığını söylediğinde şansıma inanamadım."

"Bu size, nasıl söylesem, biraz bile garip gelmedi mi?"

"Tahmin ettiğiniz kadar değil. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum ama biz her şeyi paylaşırdık. Kuralımız buydu. Sandra'yı paylaşmak hiçbir şey değişmemiş gibi hissettirdi. Ben de kısa süre sonra bir kızla görüşmeye başladım ve o da Cathal'la olmakta bir sakınca görmedi. Benimle çıkmasının tek nedeninin Cathal'a kapılmış olması olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar Cathal çok popülerdi."

"Shane, devredışı kalmış görünüyor."

"Evet. İşlerin ters gittiği nokta da orası oldu. Shane neler olduğunu öğrendi ve delirdi. Sandra'ya deli olmasının ötesinde, ona ihanet ettiğimizi düşünüyordu. Yıkılmıştı. Haftalar boyunca büyük tartışmalar yaşadık. Çoğu zaman bizimle konuşmuyordu bile. Ben arkadaşlığımız parçalanıyor diye düşündüğüm için çok mutsuzdum. O yaşlarda nasıl olduğunu bilirsiniz, en ufak şey bile dünyanın sonuy- muş gibi gelir..."

Durdu. "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Cathal sonunun çözümünü buldu. Bizi parçalayan Sandra olduğuna göre birleştiren de Sandra olmalıydı. Kafasına koymuştu ve susmak bilmiyordu. Eğer hepimiz aynı kızla

yatarsak arkadaşlığımız sonsuza dek mühürlenecekti. Güçlü olacaktık. Buna gerçekten inanıyor muydu bilmiyorum... Bazen garipleşirdi Cathal, özellikle de söz konusu olan...

Neyse, benim şüphelerim vardı ama o konuşmayı sürdürdükçe ve Shane de tamam deyince..."

"Kimsenin aklına Sandra'mn fikrini almak gelmedi mi?"

Jonathan başını ellerinin arasına aldı. "Sormalıydık. Ama kendi dünyamızda yaşıyorduk, üçümüz dışındaki hiçbir şey gerçek gelmiyordu. Ben Sandra'yı deliller gibi seviyordum ama bu, kafamda Yıldız. Sûvaşlân'ndan Prenses Leia'yı sevmekten farksızdı. Gerçek bir kadını sevmek gibi değildi. Yaptığımız şeyin bahanesi -açıklaması- olmaz ama."

"Neler oldu?"

"Ormandaydık. Dördümüz. Ben artık Glaire'le görüşmüyordum. Ara sıra gittiğimiz açıklıktaydık. Bilmiyorum hatırlar mısınız ama o yaz harika bir yazdı. Yunanistan yazları gibi, sıcak, açık, gece ona kadar güneşli. Gündüzleri dışarıda vakit öldürür, ormanda turlardık. Hepimiz iyice yanmıştık, ben bronz tenimle İtalyanlar'a benziyordum... Öğleden sonraydı. Açıklıkta içiyorduk. Sadece alkol değil, güneş de aklımızı başımızdan almıştı. Shane'le bilek güreşi yaptığımı hatırlıyorum. Onun kazanmasına izin verdim ve öylesine dalga geçmeye başladık. Cathal ve Sandra tezahürat yapıyorlardı. Sonra Cathal, Sandra'yı çimdiklemeye başladı. Çığlıklar, kahkahalar... Yerlerde yuvarlandılar ve Cathal aniden seslendi: Şimdi!"

Soruyu sormadan önce sakinleşmek için beklemem gerekti. "Üçünüz de ona tecavüz ettiniz mi?"

"Sadece Shane. Bizi daha az suçlu yaptığından değil ya. Ben onu tutmasına..." Bir an konuşamadı. "Daha önce böyle bir şey yaşamamıştık. Berbat bir kâbus gibiydi, sonsuza kadar süreceğini zannettim. Güneş beynimi yakıyor, çevremizdeki ağaçlar üzerimize kapanıyordu. Bütün renkler yanlıştır görünüyordu. Arkama baktığımda -diğerlerini uyarmam

gerekirmiş gibi hissettim, bir şeylerin yanlıştır olduğunu söylemeliydim- ama onu... onu tutuyordum, ellerim kendi ellerimmiş gibi gelmiyordu. Kimin elleri olduklarını kavrayamıyordum. Korku içindeydim. Hayır, dehşete düşmüştüm. Cathal karşımda yüksek sesle nefes alıp veriyordu. Tanınmayacak haldeydi, kim bu adam diye

düşündüğümü hatırlıyorum. Sandra garip sesler çıkartıyordu. Bir an için yemin ederim ki avcı olduğumuza, yerdekinin de bir hayvan olduğuna inandım. Shane onu öldürüyordu."

Jonathan'ın sesinin tonundan hoşlanıyordum. "Eğer doğru anladıysam," dedim, "alkolün ve uyuşturucunun etkisi altındaydınız ve sıcak çarpmıştı. Olayın şiddetiyle birleştirilince tüm bunların sizi garip etkilemiş olabileceğini düşünmüyor musunuz?"

Jonathan'ın gözleri dalgınlaştı. "Evet, elbette," dedi omuz silkerek. "Mümkün. Tüm bunları yaptıklarımızın bahanesi olarak anlağnıyorum. Sordunuz, yanıtlıyorum."

Absürd bir hikayeydi, fazla melodramatikti ve sonunu tahmin etmek güç değildi. Sorguladığım bütün suçluların ortak noktası, hepsinin işledikleri suçun kendi hataları olmadığını gösteren bir hikayeye sahip olmasıdır. Üstelik o hikayelerin çoğı bu dinlediğıme beş basar.

İçimden bir parçanın Jonathan'ın anlattıklarına inanıyor olması, kendimi daha da rahatsız hissetmeme neden olmuş olabilir. Cathal'ın idealistik gerekçelerine inanmış değildim ama Jonathan'ın on dokuz yaşın karmaşasına kapılmış olması inandırıncıydı. Arkadaşlarına olan sevgisiyle kıza olan aşkı arasında bir yerlerde sıkışmış, dünyasını toparlayacak mistik bir ritüelin peşine düşmüştü. Gerçi fark etmezdi: Bu amaç uğruna başka neler yapabileceğini merak ettim.

"Cathal Mills ya da Shane Waters'la hâlâ görüşüyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır." Sesi kısıktı ama bir süre camdan baktıktan sonra bir kahkaha attı, "Tüm bunlardan sonra mı? Cathal ve ben birbirimize Noel kartı atarız. Shane'den yıllardır haber almadım. Ona bir mektup yazmıştım ama bana yanıt yolla- rıadı. Denemeyi bıraktım."

"Tecavüzden sonra yollarınız ayrılmış."

"Yavaş yavaş. Yıllar sürdü. Ama temele inecek olursak, evet, sonrası garipti. Cathal sürekli o olaydan bahsetmek istiyor, Shane'in sinirlerini bozuyordu, ben ele kendimi suçlu hissediyordum. İronik, değil mi? Bizi birleştireceğini düşündüğümüz olay, parçalanmamıza neden oldu." Duraksadı. "O olay olmasa bile yollarımız ayrılırdı. Hayatın kaçınılmaz gidişatı. Cathal taşındı, ben evlendim..."

"Ya Shane?"

"Shane'in hapiste olduğunu bildiğinize eminim," diye kestirip attı, "Dinleyin, eğer o zavallı çocuk on yıl geç doğmuş olsaydı şimdi iyi bir işi, evi, ailesi olan biriydi. Büyük adam olurdu demiyorum ama bu halde de olmazdı. Onun durumunun sorumlusu seksenler İrlanda'sı. Bütün bir kuşak sefil oldu. Kelt Kaplanı dedikleri dönem geldiğinde birçokla n için çok geçti, geri kalanlar da baştan başlayamayacak kadar yaşlıydı. Cathal ve ben şanslıydık. Ben her şeyde berbat olsam da matematikte iyiydim, bu sayede bankada iş bulabildim. Ve Cathal'ın da bilgisayarı olan zengin bir sevgilisi oldu, bu sayede yıllar sonra herkes bilgisayardan anlayan eleman aramaya başladığında ülkede bu işi bilen bir iki kişiden biriydi. O hep dört ayak üstüne düşer. Ama Shane... İş yoktu, eğitimi yoktu, geleceği yoktu, ailesi yoktu. Hırsızlık yaparak kaybedeceği ne vardı ki?"

Shane Waters'a sempati duymakta güçlük çekiyordum. Kendi irademle savaşıarak başa döndüm. "Tecavüzden sonraki dakikalarda bir şey duydunuz mu?" Ne olduğundan bahsetmedim.

Jonathan bana komik bir bakış attı. "Orman kuşlarla, tilkilerle doludur. Seslere özellikle dikkat etmeye gerek duymazdım. Size ne durumda olduğumuzu tam anlatabildim mi bilmiyorum, her şey titriyordu, Sandra inliyordu, dünya bir slayt gösterisi gibiydi. Cathal'ın güldüğünü hatırlıyorum, ona gülmeyi kesmezse onu döveceğimi söyledim—" durdu.

"Ne oldu?"

"Unutmuşum," dedi sakince. "Olayı yıllardır hiç düşünmediğim için olmalı. Nasıl unutmuş olabilirim ki... Ama kafamız o haldeyken hepsi bizim hayalgücümüzün eseri de olabilirdi."

Bekledim. Sonunda iç çekerek söze başladı. "Şey... Hatırladığım kadarıyla, ben Cathal'ı yakalayıp kahkaha atmaya kesmesini söyledim. Susup beni tişörtümden yakaladı. Bir an delirdiğini düşündüm -hâlâ gülen biri vardı, bizden biri değil, ses ağaçların arasından geliyordu. Sandra ve Shane çığlık atmaya başladılar. Cathal beni bırakıp çocuklarla ilgili bir şeyler sayıkladı ama ses onlarınkine benzemi—"

"Çocuklar mı?" Oradan kaçıp gitme dürtümle savaşıyordum. Jonathan'ın beni tanıması için neden yoktu, görünüşüm değişmişti, aksanım farklıydı, daha ela

önemlisi, buna ihtimal vermesi imkansızdı. Ama aniden kimliğim açığa çıkacak diye korktum.

"Ah, sürekli ormanda oynayan çocuklar vardı. On-on iki yaşlarındaydılar. Bazen bizi gözetlerlerdi, bir şeyler fırlatıp kaçarlardı. Ama son duyduğumuz ses çocuk sesi değildi, yetişkin sesi ya da bizim yaşlarımızda birinin sesiydi. Hayır, çocuk sesine benzemiyordu."

Bir saniye için, sunduğu fırsata atlamayı düşündüm. Cümleler dilimin ucuna kadar geldi. Çocuklar o gün sizi gözetlemiyor muydu? Onların her şeyi polise anlatmalarından korkmadınız mı? Onları engellemek için ne yaptınız? Ama içimdeki dedektif beni durdurdu. Tek bir atış hakkım olduğunu, onu da burada harcamamam gerektiğini biliyordum. Onunla, bulabildiğim bütün cephane hazırdayken kendi sahamda karşılaşmalıyım.

"Hiçbiriniz ağaçlar arasındakini göremediniz mi?"

Jonathan bir an düşündükten sonra kafasını iki yana salladı. "Hayır. Dediğim gibi zaten sarsılmıştık ve bu, kaldırabileceğimizden fazlasıydı. Donup kalmıştım, istesem bile hareket edebileceğimi sanmıyordum. Ses gittikçe güçlendi, biz çığlık atıyorduk... Sonunda kesildi. Belki her kimse ya da neyse ormanın derinliklerine gitti. Bilmiyorum. Shane çığlık atmayı sürdürüyordu, Cathal ona sesini kesmesini söyledi ve olabildiğince hızlı oradan uzaklaştık. Eve dönüp babamın içkilerinden demlenerek sarhoş olup sızdım. Diğerleri ne yaptı bilmiyorum."

Cassie'nin gizemli hayvan teorisi böylece ortadan kalktıysa da, ormanda birinin daha olması ihtimali sıfır değildi. Her kimse tecavüzü görmüş, bir iki hafta sonra da ormana geri gelmiş olabilirdi. "Ormanda size gülen kişinin kim ola- bileceğiyle ilgili herhangi bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Cadıal bu konuyu çok düşündü. Kim olduğunu öğrenmemiz gerektiğini söylüyordu, ne bildiğini öğrenmeliydik. Ama hiçbir fikrimiz yoktu."

Ayağa kalktım. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bay Devlin. Size daha sonra başka sorular da sormamız gerekebilir ama şimdilik hepsi b11."

"Dur11n," dedi aniden. "Katy'yi gerçekten de Sandra'nın öldürmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Pencerenin önünde ellerini hırkasının ceplerine sokmuş dururken çok kısa boylu ve acınası görünse de, üzerinde

acı çeken insanlara özgü bir saygınlık vardı. "Hayır," dedim, "ama her ihtimali araştırmak zorundayız."

Jonathan boynunu büktü. "Demek ki elinizde hâlâ işe yarar bir şüpheli yok. Biliyorum, biliyorum, bana söyleyemezsiniz. Ama lütfen, eğer Sandra'yı görürseniz, ona çok üzgün olduğumu söyleyin. Ona yaptığımız şey korkunçtu. Bunu söylemekte çok geç kaldığımı biliyorum, yirmi yıl önce aklıma gelmeliydi ama... yine de bilmek isteyebilir."

O akşam Mountjoy'a, Shane Waters'ı görmeye gittim. Eğer gittiğimi söyleseydim eminim ki Cassie de benimle gelirdi fakat bu işi kendi başıma halletmek istiyordum. Shane fare suratlı bir tipti. Onu konuşturmak için bildiğim bütün taktikleri kullandım. Neye hakkım olduğunu neye olmadığını bilmediğini varsayarak dokunulmazlıktan affa kadar her şeyi teklif ettim ama adamın aptallığını küçümsemişim, güvenebileceğini bildiği tek yanıtta sığındı: Hiçbir şey bilmiyorum. Beni çıldırtacak kadar uzun süre başka tek kelime etmeden bu cümleyi tekrarlayıp durdu. Sonunda pes edip hapisaneden ayrıldım.

Eve dönerken gururumu çiğneyip Cassie'ye telefon açtım. O ise nereye gittiğimi tahmin etmemiş gibi yapmaya bile tenezzül etmedi. Zamanını Sandra'yı şüpheli listesinden çıkartacak delili bulmakla geçirmişti. Olayın olduğu gece Sandra şehir merkezinde çalışıyordu, amiri gece ikiye kadar işinin başında olduğunu doğrulamıştı. Bu iyi haberdi çünkü Sandra'nın cinayet zanlısı olması fikrinden baştan itibaren hoşlanmamıştım.

Detaylara girmeyeceğim, vaktimizin kaydadeğer kısmını Cathal Mills'i nasıl fazlasıyla rahatsız edebileceğimizi hesaplayarak geçirdik. İnternet ve e-bilmemnelerle uğraşan büyük bir şirkette yönetici konumundaydı. Sonunda ziyaretine gitmek için, büyük müşterilerinden biriyle randevusunun olduğunu öğrendiğimiz bir zamanı seçtik.

İçinde çalıştığı bina bile tüyler ürperticiydi, koridorlar, flo- resanlar, kutucuk şeklindeki ofisler. Pencere yok, oksijen yok, deli bir bilimadamının laboratuannı çağırtıran bilgisayar sesleri dışında hiçbir şey yok. Robotu andıran bir adamı labirenti andıran koridorlarda takip ederek Mills'e ulaştık.

Müşterisi ve birbirinin aynı giyimli adamlarıyla beraber toplantı odasındaydı. Hangisinin Cathal Mills olduğunu kolayca anlayabilirdiniz -önünde Power Point sunumu olan. Hâlâ yakışıklıydı -uzun boylu, geniş omuzlu,

sağlam yapı- lı- karşısındaki müşteri ise zevksiz bir Amerikan takımı giymiş, iri bir adamdı.

"Üzgünüm çocuklar," dedi içeri girdiğimizi görünce. "Toplantı odasını ben kuşlanıyorum."

"Biz ele sizinle görüşmeye geldik zaten. Bay Mills," dedi Cassie. Günün şerefine eskitilmiş kot pantolon ve mavi gömlek giymişti. "Ben Dedektif Maddox—"

"Ben de Dedektif Ryan." Kimliğimi çıkarttım. "Size birkaç soru sormamız gerekiyor."

Gülümsemesi değişmediyse de, gözlerinde vahşi bir ışık belirip kayboldu. "Bu iyi bir zamanlama değil."

"Öyle mi?" dedi Cassie. "Burası konuşmak için uygun bir yere benziyor ama isterseniz sizi karakola da götürebiliriz."

"Benimle ne hakkımla konuşmak istiyorsunuz?" Bunu sorması bir hataydı ve kelimeler ağzından daha çıkarken bunu kendisi de anladı. O bunu sormadan kolonların önün de biraz daha üstüne gitmiş olsaydık, çok rahat taciz davası açabilirdi. Üstelik dava açacak bir tipe benziyordu. Oysa şimdi yanıtı dinlemek zorundaydı.

"Bir çocuğun cinayetini araştırıyoruz," diye yanıtladı Cassie. "Bir genç kızın tecavüz suçlamasıyla bağlantılı olma ihtimali var ve sizin araştırmamızda bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

Toparlanmak sadece birkaç saniyesini aldı. "Nasıl olabileceğini bilmiyorum ama eğer bir çocuğun öldürülmesi söz konusuysa elimden geleni yapanın." Müşterisine döndü. "Aksaklık için özür dilerim ama görev çağırıyor. Fiona'yı size binayı gezdirmesi için yollarım, birkaç dakika sonra kaldığımız yerden devam ederiz."

"Optimizm," dedi Cassie. "Hoş bir özellik."

Cathal ona ters bir bakış fırlattıktan sonra interkomun düğmesine bastı. "Fiona, toplantı odasına gelip buradaki beyefendiye binayı gezdirebilir misin?"

Toplantı odasından çıkıp ofisine doğru ilerlemeye başladığımızda Cathal çoktan cep telefonunu çıkarmış avukatını arıyordu. Geri çekileceğimizi düşünmüş olmalı. Aldırmadığımızı görünce telefonu kapatıp koltuğuna kurularak Cassie'yi süzmeye koyuldu. Bir an, "Bana ilk sigaramı sen verdin, hatırlamıyor musun," demek istedim. Cassie ona gülümsedi- ğinde sinirlendi ve kollarını, bileğindeki Rolex marka saati gösterecek şekilde öne uzatarak başlamamızı işaret etti.

"Ne o? Acelemiz mi var?" diye takıldı Cassie.

"Avukatım yirmi dakika sonra burada olacak. Ama sizi dertten kurtarayım, o geldikten sonra da söyleyecek bir şeyim olmayacak."

"Aman Tanrım," diye dalga geçmeyi sürdürdü Cassie. "Cathal'ın değerli zamanından yirmi dakikayı hep birlikte bir kıza tecavüz edip etmediklerini sorgulamak için harcıyoruz. Olacak iş mi!"

"Maddox!" diye çıkıştım.

"Hayatımda hiçbir kıza tecavüz etmedim, bunu yapmaya hiç ihtiyacım olmadı," dedi Cathal.

"İşte bu ilginç, Cathal," dedi Cassie kendine güvenen bir sesle. "Merak etmeden yapamıyorum, cinsel bazı sorunların mı var acaba? Tecavüzcülerin çoğunun vardır. O nedenle tecavüz etmeye ihtiyaç duyarlar, ispatlamaları gereken şeyler olduğu için. Erkek olduklarını ispatlamaları gerektiği için."

"Maddox—"

"Senin için neyin iyi olacağını anlayabilecek durumday- san sana çeneni kapamanı öneririm," dedi Cathal.

"Ne oldu, Cathal? Kaldıramıyor musun?"

"Bana kimliğini göster," dedi Cathal. "Hakkında şikayette bulunacağım. Daha ne olduğunu anlamadan kendini trafik polisliği yaparken bulacaksın."

"Maddox," dedim O'Kelly'yi taklit ederek. "Konuşabilir miyiz? Şimdi!"

Koridora çıktığımızda alçak sesle ama içerden duyulabilecek şekilde onu azarladım-. Aptal kadın, sen ne yapüğını sanıyorsun, o şüpheli bile değil vs vs vs... Kısmen doğruydu da, Cathal ağustosun ilk üç haftası Amerika'da iş gezisinde olduğundan cinayeti onun işlemediğini biliyorduk. Cassie söylediklerimi ses çıkarmadan dinledi, sonra yeter anlamında, Cathal'ın göremeyeceği şekilde sırtıttı.

İçeri girdiğimde, "Özür dilerim, Bay Mills," diye söze başladım.

"İşine özenmiyorum, ahbap, bunu bilesin," dedi Mills. Kızarmıştı, hatta o kadar öfkeliydi ki, Cassie'nin o laflar anı sında bir yerde on ikiden vurup vurmadığını merak ettim. Belki Sandra ona benimle paylaşmamayı tercih ettiği şeyler de anlatmıştı.

"Bir de bana sor," dedim Cathal'a. "Bazen fazla ileri gidiyor," diye ekledim Cassie'yi işaret ederek.

"Yerinizde olsam şikayette bulunmakla uğraşmazdım, ne zaman bir şikayet olsa Eşit Haklar yasasına sığınıyor ama bölümdeki günleri sayılı. Çocuklar ve ben bu işi halledeceğiz. Sadece zamana ihtiyacımız var."

"O sürtüğün neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Cathal.

"Hepimiz biliyoruz ama ona bunu verecek kadar yaklaşır mıydınız?"

Erkekler arası arkaik bir sırıtışı paylaştık.

"Dinleyin," dedim, "bahsettiğimiz tecavüz hikayesi doğru olsa bile kimseyi tutuklayamayız çünkü dava yıllar önce zaman aşımına uğramış olur. Ben Cinayet Masası'ndanım ve seks suçlany- la ilgilenmiyorum."

Cathal cebinden dış beyazlatıcı sakızlardan çıkartıp bir ianesini ağzına attıktan sonra paketi bana fırlattı. Sakızdan nefret etmeme karşın bir tane alıp ağzıma attım. Yüzünün kızarıklığı geçiyordu. "Devlin'in çocuğuna ne olduğunu mu a raştırıyorsu nuz?"

"Evet. Babasını tanıyormuşsunuz. Katy'yle hiç tanıştınız mı?"

"Hayır. Jonathan'ı çocukluğumdan tanırım ama yıllardır görüşmüyoruz. Karısı tam bir kâbustur. Duvar kağıdıyla konuşmaya çalışmak gibi."

"Onunla tanıştım," dedim sintarak.

"Tecavüz olayı da ne?" diye sordu Cathal. Sakızını aldırışsız bir edayla çiğnese de gözlerinde hayvani bir bakış vardı.

"Basitçe söylemek gerekirse," diye söze başladım.

"Dev- tinler'in hayatında kulağa garip gelen ne varsa bıçak altına yatırıyoruz. Duyduğumuz kadarıyla Jonathan Devlin ve Shane Waters, 84 yazında bir kıza tecavüz etmişler. İşin aslı nedir diye sormaya geldik." Acele etmek istemiyordum ama avukatı geldiğinde hiç şansım kalmayacaktı.

"Shane Waters," dedi Cathal. "İşte uzun zamandır duymadığım bir isim."

Yasal olarak belirtmem gerektiğinden, "Avukatınız gelene kadar bir şey söylemek zorunda değilsiniz," diye ekledim. "Ama cinayet şüphelisi değilsiniz. Olay gerçekleştiğinde ülke dışında olduğunuzu biliyoruz. Benim tek istediğim Devlinler'le ilgili olabildiğince bilgi edinmek."

"Jonathan'ın kendi çocuğunu çivilediğini mi düşünüyorsunuz?" Cathal eğleniyor gibiydi.

"Siz söyleyin," dedim. "Onu benden iyi tanıyorsunuz."

Cathal arkasına yaslanıp gülmeye başladı. Omuzları sarsılıyordu ve yirmi yaş gençleşmişti sanki. İlk kez o an gözüme tanıdık göründü: Dudaklarındaki zalim kıvrım, gözlerindeki parıltı. "Dinle ahbap," dedi, "Sana Devlin'le ilgili bir şey söyleyeyim. O adam sünepenin biridir. Benim onu iteklemediğim tek risk bile almamıştır hayatında. Bu yüzden o şimdi neredeyse orada, bense buradayım."

"Yani tecavüz onun Fikri değildi?"

Kafasını iki yana sallayıp iyi deneme dercesine sıırıttı. "Tecavüz olduğunu da kim söyledi?"

"Hadi ama. söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz," dedim. "Şahitlerin adı gizlidir."

Cathal sakızını çiğneyerek bana baktı. "Tamam." Dudaklarının kenarımla hâlâ kahkahalarının izi duruyordu. "Şöyle diyelim, tecavüz falan olmadı ama eğer -eğer diyorum- ol

muş olsaydı, fikri ortaya atan milyon yıl geçse bile Jonathan olmazdı. Ve eğer bu tecavüz gerçekleşseydi, sonraki ayları birinin her şeyi gördüğü ve polise gideceği korkusuyla altına kaçırarak geçirirdi. O adamın sinirleri yaşlı kadınları- kinden bile zayıftır."

"Ya siz?" diye sordum. "O şahitler sizi de korkutmuş olamaz, değil mi?"

"Beni mi?" Yine o sıntış. "Hayır, ahbap. Eğer, bir hipotez olarak söylüyorum, bu olay olduysa bile beni sadece eğlendirmiştir. Çünkü ne olursa olsun paçayı sıyracağımı bilirim."

"Onu tutuklamak yönünde oy kullanıyorum," dedim Cassie'nin evine gittiğimizde. Sam, Ballsbridge'de kuzeninin yirmi birinci doğum günü kutlamasında olduğu için, baş başa Jonathan Devlin'i nasıl mıhlayacağımızı konuşuyorduk.

"Hangi gerekçeyle?" diye sordu Cassie, haklı olarak. "Onu tecavüzden içeri atamayız. Belki Peter ve Jamie'yle ilgili sorgulamak için izin kopartabiliriz, hepsi bu. Bunun için de onu tecavüz sahnesine koyan tanığı açıklamamız gerekir. Sandra sizi görmemiş ve eğer sen, şimdi bu bilgiyle ortaya çıkacak olursan hiç inandırıcılığın olmaz. Ayrıca O'Kelly seni kesip kurda kuşa yem eder. Davadan alınmakla kalmaz, şehirden bile

sürülürsün. Elimizde hâlâ Jonathan^A Katy'nin ölümüne bağlayan en ufak bir delil bile yok. Kızı onun taciz edip etmediğini bile kesin olarak bilmiyoruz. Yapabileceğimiz tek şey gelip ifade vermesini istemek."

"Onu o evden çıkartmak istiyorum," dedim sakince. "Rosalind konusunda endişeleniyorum." Bu kelimeler ağzımdan ilk kez çıkıyordu. O ilk telefonda beri içimde büyüyen bir hisli bı ve son iki günde görmezden gelemeyeceğim bir hal almıştı.

"Rosalind mi? Neden?"

"Adamımızın kendini tehdit altında hissetmediği sürece öldürmeyeceğini söyledin. Duyduklarımızla da örtüşüyor bu. Cathal'ın. Jonathan'ın birinin polise gideceği yönündeki korkusuyla ilgili söylediklerini düşün. Bizden korkuyor, peşimize düşüyor. Katy onu tehdit ediyor, onu ortadan kaldırıyor. Eğer Rosalind'in benimle konuştuğunu öğrenirse..."

"Onunla ilgili endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Cassie. Şarabını bitirdi. "Katy hakkında lamamen yanılmış olabiliriz, sonuçta ller şey tahminlerden ibaret. Ayrıca Cathal Mills'in dediği hiçbir şeye çok güvenmezdim. O bir psikopat, onun gibiler doğru söylediklerinden çok daha rahat yalan söyler."

Kaşlarımı çattım. "Adamı beş dakika gördün ve psikopat olduğuna mı karar verdin? Sıradan bir serseri işte."

Omuz silkti. "Cathal'la ilgili yüzde yüz haklıyım demiyorum ama nasıl yapacağını bilersen psikopatları tespit etmek kolaydır."

"Size Trinty'de bunu mu öğrettiler?" Bana dönüp öyle bir baktı ki ne kaçırdığımı merak ettim. "Bir belgeselde nüfusun yüzde beşinin psikopat olduğunu ama hayadan boyunca suç işlemedikleri için tespit edilmediklerini izlemiştim. Hükümetin en az yarısının—"

"Rob," diye beni susturdu. "Kes sesini. Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum."

Ses tonundan çenemi kapamamın önemli olduğunu kestirebiliyordum. Arkasına yaslanıp bakışlarını pencereden dışarıya dikti. "Üniversiteden neden ayrıldığımı merak ediyordun. İşte yanıtın. İkinci yılımda sınıfımdaki bir çocukla ar

kadaş oldum. Popülerdi, yakışıklıydı, etkileyiciydi, zekiye ve ilginçti -ondan hoşlanmıyordum ama onun çevremde olmasından hoşlanıyordum. Bana ilgi göstermesi

gururumu okşuyordu. Dersleri kırıp kahve içerek saatlerce sohbet ederdik. Bana hediyeler alırdı -ucuz şeyler ama zaten beş parasız öğrencilerdik ve önemli olan düşünmektir, değil mi? Herkes birlikte çok tatlı olduğumuzu, yakıştığımızı düşünüyordu ama sadece arkadaştık."

İçkisinden büyük bir yudum aldı. "Çok fazla yalan söylediğini çok çabuk kavradım, çoğu anlamsız yalanlardı ama bana berbat bir çocukluk geçirdiğinden bahsetmişti ve ben de, yalan söyleme alışkanlığını kendini korumak için geliştirdiğini varsaydım. Ona yardım edebileceğimi düşündüm: Eğer ne olursa olsun yanında olacak birisinin varlığını bilirse, kendini güvende hissedip yalan söylemeyi bırakacağını zannettim. Daha on dokuz yaşıyordum."

Anlatmayı keser diye hareket etmeye bile korkuyordum. Dudaklarında onu çok yaşlı gösteren bir kıvrım belirmişti, daha önce hiç görmediğim kadar yaralıydı ve o anda bunları daha önce hiç ama hiç kimseye anlatmadığını kavradım.

"Geri kalan bütün arkadaşlarımdan uzaklaştığımı önceleri fark etmedim. Başkalarıyla vakit geçirdiğimde bozuluyordu. Bazen saaderimi ne hata yaptığımı anlamaya çalışıp özür dileyerek geçirirdim. Onunla buluşmaya gittiğimde öpücükler ve iltifatlarla mı, yoksa sinir bozucu sessizlik ve suçlamalarla mı karşılaşacağımı tahmin edemiyordum. Hiçbirinin mantığı yoktu. Ve yalanlar. Bazen o kadar anlamsızdılar ki. Örneğin sınav noöarımı alır ve sınav yapılanı kadar geri getirmez, unuttuğunu ya da kaybettiğini söylerdi. Sonra onları çantasında görürdüm. Beni o kadar sinirlendirirdi ki, onu çıplak ellerimle boğazlamak isterdim. Sonra aniden o kadar sevimli davranmaya başlardı ki, her şeyi affederdim." Hüzünlü bir gülümseme. "Onu kırmak istemezdim."

Bir sigara yaktı. "Neyse. Bu, iki yıl boyunca devam etti. Dördüncü yılın ocak ayında hamlesini yaptı. Benim odamda bana asıldı. Onu tersledim. Niye, hâlâ emin değilim, o zamana kadar kafam o kadar karışmıştı ki ne isteyip ne istemediğimi bile bilmiyordum. İçgüdülerime şükürler olsun. Ona sadece arkadaş olmak istediğimi söyledim, aldırıyor göründü, biraz sohbet ettik, sonra çıkıp gitti. Ertesi gün sınıfa gittiğimde herkes yüzüme bir yabancı görmüş gibi bakıyordu. Neler olduğunu

öğrenmek iki haftamı aldı. Sonunda Sarah Jane adlı kızı sıkıştırıp -ilk yılımda iyi arkadaşlık- ağzından baklayı aldım. Bana herkesin ona ne yaptığını bildiğini söyledi."

Sigarasından bir nefes çekti. Sonra bir nefes daha. Bana bakıyor ama İteni görmüyordu. Dalgındı. Bir anlığına bana Jessica Devlin'i anımsattı. "Onu reddettiğim gece, doğrudan sınıftaki diğer kızlardan birinin odasına gidip gözleri yaşlarla dolu olarak, bir süredir gizlice çıktığımızı ama o işlerin yürümediğini anlayıp beni terk etmeye karar verince İtenden ayrılırsa herkese bana tecavüz ettiğini söyleyerek onu rezil edeceğimi söylediğimi anlatmıştı. Polise gitmekle, hayatını mahvetmekle tehdit ettiğimi söylemişti." Kül tablasına bakındı.

O an, bu hikayeyi bana neden anlattığını kavramadım. Neden şimdi? Garip gelebilir ama o ay her şey garipti zaten. Cassie sırlarından birinin kapısını açıyordu. Ancak çok sonra, bana aslında çok net bir olayı anlattığını ama yeterince dikkat etmediğim için göremediğimi kavradım.

"Tanrım," dedim ilk şoku atlatınca. "Hepsi gururunu yaraladığın için mi?"

"Sadece bu yüzden değil," dedi Cassie. "Sıkıldığı için. Onu reddetmekle benden çıkartabileceği eğlencenin orada bittiğini de belirtmiş oldum. Artık işine yaramayacağımı keşfedince son bir hamle yaptı. Çünkü temeline indiğimiz zaman, onun için eğlenceden başka bir şey değildim."

"Bunu Sarah Jane'e anlatün mı?"

"Alı, evet. Benimle konuşan herkese anlatım. Hiçbiri İrana inanmadı. Ona inandılar, bütün sınıf arkadaşlarımız, ortak tanıdıklarımız, hepsi onun hikayesine inanmayı tercih etti. Tanıdığım herkes böylece benden kopmuş oldu. Güya arkadaşımızdılar."

"Çok üzgünüm Cassie..." Kollanmı ona doladığımda eriyip kaybolacağından korktum. O kadar hassas, o kadar kırılğan görünüyordu ki... Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Lanet olsun sana yatılı okul! Bu tür becerileri geliştirememiş olmamın başlıca suçlusu orası. Kız-erkek karışık bir okulda okusaydım ne yapmam gerektiğini bilirdim.

"Birkaç hafta daha dayandıysam da, çevrem sürekli bana ters bakışlar atan insanlarla doluydu. İnsanlar bana gelip tecavüzcülerin benim gibiler yüzünden yakayı

kurtardıklarını söylüyordu. Kızlardan biri tecavüze uğramayı hak ettiğimi bile söyledi."

Neşesiz bir kahkaha attı. "İronik değil mi? Yüzlerce psikoloji öğrencisi ve bir teki bile karşısındakinin psikopat olduğunu anlamıyor. Garip olan ne, biliyor musun? Bazen beni suçladığı bütün o şeyleri yapmış olmayı istiyorum. Eğer yapmış olsaydım, başıma gelenlerin, dışlanmamın bir anlamı olurdu, hak ettiğimi bilir ve kendimi bu kadar kötü hissetmezdim. Ama hiçbirini yapmadım ve başıma yine de bunlar geldi. Sebep-sonuç ilişkisi ortada yoktu, aklımı kaçıracığımı zannettim."

Öne eğilip korkmuş bir hayvan gibi görünen Cassie'ye daha da sıkı sarıldım. "Her neyse. Bir gün yanıma gelip -yanındaki kızlar onu durdurmaya çalıştırlarsa da, onlara cesur bir gülümsemeyle bakıp bana doğru ilerledi- herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle "Lütfen gecenin bir vakti beni aramayı bırak, ben sana ne yaptım ki, bana bunu yaşıtıyorsun?' dedi. Tek aklıma gelen ona, 'Ben seni aramıyorum ki,' demek oldu. Gülümsedi ve 'Evet tabii," dercesine kafasını salladı. Soma öne eğilerek, 'Eğer bir gün dairene girip sana tecavüz edersem buna kimse inanmaz, sence de öyle değil mi?' dedikten sonra kızların yanına geri döndü."

"Tatlım," dedim, "belki de evine alarm taktırmaksın."

Cassie kafasını iki yana salladı. "Ya sonra? Korkunun hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğim. Paranoyak olmaya katlanamam. Kilitlerim sağlam ve silahımı başucumdan ayırmıyorum."

Buna daha önce fark etmiştim ama pek çok dedektif silahını uyurken de yanında tuttuğu için önemsememişim.

"Zaten bana tecavüz etmeyi deneyeceğini zannetmiyorum. Zihninin nasıl çalıştığını biliyorum, bana tecavüz etmektense, tecavüz korkusuyla yaşadığımı bilmek onun için daha eğlenceli."

Sigarasından son bir nefes çektikten sonra söndürdü.

"Ama o zaman o kadar korkmuştum ki, okulu bırakıp Fransa'ya gittim. Lyon'daki kuzenlerimin yanına. Bir yıl onların yanında kaldım, garson olarak iş buldum ve hayat fena değildi. Vespa kullanmaya orada alıştım. Sonra buraya dönüp Templemore'a başvurmaya karar verdim."

"Onun yüzünden mi?"

Omuz silkti. "Sanırım. Belki. Hayatımdaki tek güzel etkisi bu olmuş olabilir. Bir ikincisi de, artık çok iyi çalışan psi

kopat sensörlerim var. Aynı alerji sahibi olmak gibi, bir kere ortaya çıktı mı hayatının sonuna kadar seninle kalıyor. Geçen yıl şehirdeki bir barda Sarah-Jane'e rastladım. Ona selam verdiğimde bana, 'Bütün çabalarım rağmen onun hayatının yolunda gittiğini' söyledikten sonra çekip gitti."

"Kâbusların bununla mı ilgili?" diye sordum biraz düşündükten sonra. Evinde kaldığım süreler boyunca onu defalarca uyandırmam gerekmişti. Berbat kâbuslarla boğuştuğu zamanlar olduğunu biliyordum. Çok fazla değil, belki üç ya da dört kere, özellikle tecavüz-cinayederiyle uğraştığımız dönemlerde nüksediyordu kâbusları. Bana hiçbir zaman detaylarını anlatmamıştı.

"Evet. Peşinde olduğumuz adamın o olduğunu görüyorum rüyamda ama bunu ispatlayamıyorum. Benim davaya bakan dedektif olduğumu öğrendiğindeyse... yapacağını yapıyor."

Bana bunu anlattığı o gece, adamın tehdidini gerçekleştireceğine kesin gözüyle baktığını düşünmüştüm. Şimdi yanıltmış olduğumu biliyorum. I likayesindeki en önemli kısmı ıskaladım.- Gerçek tehlikenin nerede yattığı konusunu. Ve bence bütün bu süreçte yaptığım en ama en büyük hata da buydu.

"Adı neydi?" diye sordum. Umutsuzca bir şeyler yapmaya, onarmaya çabalıyordum, belki adamın geçmişini araştı- rabilirdik, onu tutuklayacak bir şeyler bulabilir, Cassie'den uzak durmasını garanti altına alabilirdik... Aklıma gelenler bunlardı. Ayrıca, küçük bir parçam Cassie'nin adamın adını söylemekteki isteksizliğini fark etmiş ve bundan rahatsız olmuştu.

Cassie gözlerini benimkilere dikti. Öfke doluydular. "Legion," diye fısıldadı duyumsuz bir sesle.

14

rtesi gün Jonathan'ı sorguya aldık. Ona telefon açıp en profesyonel sesimle, işten sonra karakola uğrayıp uğrayamayacağını sordum. Sam'se Andrews'u büyük sorgu odasına almıştı ("Tanrını," dedi O'Kelly, "birden her yandan şüpheli fışkırmaya başladı.") ama biz zaten küçük odayı istiyorduk. Ne kadar küçük, o kadar iyi.

Sahneyi dikkatle hazırladık. Katy'nin cesedinin ve hayat- taykenki halinin fotoğraflarını duvara yapıştırdık, Peter ve Ja- mie'nin fotoğrafları onların yanına konmuştu. (Benim de bir fotoğrafım vardı ama onu dosyaya geri koydum çünkü Jonathans nasıl etki edeceğini bilmesem de, benim üzerimdeki etkisi tedirgin ediciydi.

Cassie fotoğrafı dosyaya tıktığımı gördüğü halde sesini çıkarmadı. Bensiz de idare ederdik.) Ayrıca haritalar, kan tahlilleri, zaman çizelgeleri etrafa yayılmış, üzerlerinde garip notlar olan kutular yere dizilmişti.

"Bu işimizi görür," dedim odaya son bir kez göz atıp.

Duvardaki fotoğraflardan bazıları düşecek gibiydi. Cassi- e onları düzelttikten sonra gözlerini Katy'nin cesedinin fotoğraflarına dikti. Ne düşündüğünü biliyordum, eğer Devlin masumsa bu yaptığımız insafsız bir işkenceydi. Ne var ki

bunları düşünecek vakit yoktu. Kabul etmek istemesek de zalim olmak işimizin bir parçasıydı.

Devlin işten çıkana kadar yarım saatimiz vardı. Bizi bile tedirgin etmeye başlayan sorgu odasını terk edip Sam'in sorgusunun nasıl gittiğine bakmaya karar verdik.

Terence Andrews'un da kendisiyle ilgili bilgilerle dolu bir duvarı vardı. Sam dersini iyi çalışmış, adamın evliliğini, ekonomik durumunu, Prag ve Budapeşte'deki paravan şirketlerini tek tek ortaya çıkarmıştı. Karısı Dolores Lehane, Dublinli zenginlerden birinin kızıydı ama Andrews onunla evlendikten sonra işi ilerletmiş, karısının servetini büyütmüştü. Hiç çocukları olmadıysa da, ekonomik anlamda ufak bir imparatorluğa sahip olmuşlardı.

Sam'e göre adam kendini fazla kaptırmıştı. Yaptığı yatırımlar yüzünden bankadaki hesabı suyunu çekmiş, servetinin nakit kısmının büyük bölümü Knocknaree'deki arazilerde takılıp kalmıştı. (Sam dalga geçercesine, adamın bankadaki parasının benimki kadar olduğunu söyledi. Üzerime alınmadım.) Gösterişli bir hayat sürüyordu ve hayat tarzından vazgeçmeye niyetli olmaması doğaldı. "Eğer otoban Knocknaree'den geçmezse," dedi Sam, "bu adamın işi bitik."

Ben adrnı öğrenmemizden önce bile Andrews'tan hoşlanmadığıma karar vermiştim, çıkarları için dürüst insanları ezenlerden hazzetmem ve gördüklerim de fikrimi değiştirmede. Kısa boylu, kel bir adamdı, gözleri dört dönüyordu, ben çok pahalı bir markayım diye bağırان, gereksiz ölçüde büyük bir kemer takmıştı -ki kemer onu daha da şişman gösteriyordu. Adam, yüzündeki sırtışı silme isteği uyandırdı - yordu içimde.

Avukatını da beraberinde getirmişti ve on sorudan bir ya da ikisini yanıtlıyordu. Sam kağıt yığınlarını art arda dizerek

Andrews'un arazilerden çoğunu topladığını bildiğimizi gösterdikten soma, Andrews bölgenin adını bile duymadığını söylemeyi bıraktıysa da, bahsi geçen parayı kaybetmenin kendisine dokunmayacağını iddia etmeyi sürdürdü. "Polis maaşıyla yaşamıyorum," dedi Sam'e aynı sırıüşla. Avukaü da atlamakta gecikmedi, "Müvekkilim bu konuda hiçbir açıklama yapmak zorunda değil." Ve her ikisi de arkalarına yaslandılar.

Bu kısa sorgunun tek bir önemli bir sonucu oldu, Andrews'un olay gecesi için şahidi olduğunu öğrendik. Kili- ney'de birkaç 'ahbabıyla' poker oynamıştı. Oyun gece yarısı bittiğinde çok içtiği için araba kullanmamaya karar vermiş -"Polisler eskisi kadar anlayışlı değil," dedi Sam'e. Kontrol edebilmemiz için 'ahbaplarının telefon numaralarını vermekten de çekinmedi.

"Ses teşhisinden sonra telefonlan edenin siz olup olmadığınızdan kesin emin olabiliriz," dedi Sam.

Andrews'un öfkелendiğini aynanın arkasından bile rahatlıkla görebiliyorduk. "Bana böyle davranamazsın," diye çıkıştı Sam'e. "Kariyerinle oynuyorsun."

Bu lafı her duyduğumuzda bir kutuya bir çeyrek atsak şimdiye zengin olmuştuk. Sam'i sorgusuyla baş başa bırakıp sigara içmek için dışarı çıktık. Ne de olsa birkaç saate hem eski, hem yeni cinayetler çözülebilir, hepimiz de rahat bir uyku uyumak üzere evlerimize gidebilirdik. Devlin, beklediğim anahtar olabilirdi.

Sigara içerken ikimiz de konuşmadık. Konuşacak bir şey de yoktu zaten. Cassie neşesiz görünüyordu ama heyecanlı olduğu için öyle göründüğünü varsaydım. Ben, hayatımdaki gizemler açıklığa kavuşabileceği için kendimi garip hissediyordum. Devlin, Peter'Ia Jamie'nin katili olabilir miy

di? O değilse bile, neler olduğunu biliyor muydu? Elinde kendi kızının kanı olan bir deliyle mi, yoksa acı içinde bir babayla mı karşı karşıyaydık? İçimdeki ses Devlin'de bir şeylerin yanlış olduğunda ısrar ediyordu.

Aniden Cassie kafasını kaldırıp arkamı işaret etti. "Bak!"

Kafamı çevirdiğimde Jonathan Devlin'in, elleri büyük kahverengi paltosunun ceplerinde avluyu geçmekte olduğunu gördüm. Çevre binaların uzun, kendini beğenmiş hatlarının

onu daha da küçük göstereceğini düşünürdünüz, oysa binalar adeta onun etrafında sıralanıyor, onu garip geometrelerine kabul ediyorlardı. Bizi görmemişti. Başı önde ilerleyen adam için belirsiz siluetlerdik. Arkasında gölgesi ince uzun ve hantal bir edayla salınıyordu.

Önümüzden geçip kapıya ilerleyişini izledik. "Eh," dedim sigaramı yere fırlatıp, "sanırım sıram geldi."

Ayağa kalkması için Cassie'ye elimi uzattıysam da kımıldamadı. Bana çevirdiği bakışlar temkinliydi.

"Ne var?" diye sordum.

"Bu sorgulamayı sen yapmamalısın."

Yanıt vermedim. Kımıldamadım, elimi ona uzatmış olarak öylece durdum. Bir iki saniye sonra kafasını salladı, yüzündeki o ifade yok oldu ve elimi tutup onu kaldırmama izin verdi.

Devlin'i sorgu odasına götürdük. Duvardaki resimleri görünce gözleri irileşti ama sesini çıkarmadı. "Dedektif Maddox ve Dedektif Ryan, Jonathan Michael Devlin'i sorguluyor," dedi Cassie kameraya. Kutulardan birine uzanıp dava dosyalarından birini çıkardım. "İstemediğiniz sürece hiçbir soruya yanıt vermek zorunda değilsiniz. Eğer herhangi bir soruya yanıt verecek olursanız söylediğiniz her 'şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Anladınız mı?"

la yaşıyor. Knocknaree'yi seviyorsun, değil mi Jonathan? Çocukluğundan beri içinde yaşadığın bir kasabanın parçası olmaktan hoşlanıyorsun. Adam da aynı şekilde hissedirdi, eğer böyle bir şansı olsaydı. Şimdiyse kim bilir nerede, evim diyebileceği tek yere asla dönemeyecek olmanın acısıyla yaşıyor."

Kelimeler zihnimde kilise çanlarının sesi gibi yankılandı. Cassie işinde iyiydi, ben bile gerçeğin bununla ilgisi olmadığını ne kadar iyi bilsem de, kendime, zavallı küçük Adam Ryan'a üzüldüm.

"Savage ailesi ve Alicia Rowan, sizin hakkınızda ne hissediyorlar, biliyor musunuz?" diye sordu Cassie. "Sizi kıskanıyorlar. Siz en azından çocuğunuzu gömme şansına sahip oldunuz, onlarsa hâlâ kayıplarının acısıyla yaşıyor. Katy kaybolduğu gün ne hissettiğinizi hatırlıyor musunuz? Onlar o hissi yirmi yıldır yaşıyor."

"O insanlar neler olduğunu öğrenmeyi hak ediyor. Bay Devlin," diye araya girdim. "Sadece onların iyiliği için değil. İki dava bağlantılıymış gibi hareket ediyoruz."

Eğer ya- nılıyorsak bunu bilmeliyiz, yoksa Katy'nin katili elimizden kaçabilir."

Jonathan'ın gözlerinde garip bir ifade dolaştı -korku ve belki umut karışımı garip bir duygu ama ben deşifre edemedi silinmişti bile.

"O gün ne oldu?" diye sordu Cassie. "14 Ağustos 1984. Peter ve Jamie'nin kayboldukları gün."

Jonathan sırtını dikleştirdi. "Size bütün bildiklerimi anlattım."

"Bay Devlin, neler olduğunu tahmin etmek o kadar zor değil. Sandra'yla olanlar yüzünden korkuyordunuz," diye söze başladım.

"Onun tehdit oluşturmayacağını biliyordunuz." diye devam etti Cassie. "Cathal için deli oluyordu, onun başı belaya girmesin diye her şeyi yapardı, ayrıca sizi suçlamaya karar verse bile onun sözüne karşı sizinki olduğu sürece beladan kurtulabilirdiniz. Jüriler tecavüz kurbanlarından şüphelenmeye meyilli olur, özellikle kurbanın zanlıyla önceden ilişkisi varsa. Onun sürük olduğunu söyler ve özgür insanlar olarak evinize dönerdiniz. Ama çocuklar... O çocukların tek bir sözü yıllarca hapis demektir. Onlar ortalıkta olduğu sürece kendinizi asla güvende hissedemezsiniz."

İskemleyi alıp tekrar Devlin'in tam karşısına geçti.

"O gün Stillorgan'a gitmediniz, değil mi?"

"Evet, gittik," dedi Jonathan. "Ben, Cathal ve Shane. Filme gittik."

"Hangi filmdi?"

"O zaman polise hangi film olduğunu söylediyse! oydu. Yirmi yıl önceki filmi hatırlamamı beklemiyorsunuz herhalde."

Cassie kafasını salladı. "Hayır. Belki biriniz, örneğin Shane sinemaya gitti ve biri sorarsa diye diğer ikinize filmi anlattı. Belki, eğer yeterince zekiyseniz, üçünüz birden sinemaya gidip film başladığında yangın çıkışından kaçtınız. Böylece sağlam bir şahidiniz oldu. Ama saat altı olduğunda içinizden en az iki kişi Knocknaree'de ormandaydınız."

"Ne!"

"Çocuklar her zaman saat altı buçukla çay saati için eve dönermiş ve onları bulmanın vakit alabileceğini biliyordunuz. Ne de olsa orman büyük. Ama onları buldunuz. Saklanmıyor, oyun oynuyorlardı, çok gürültü

yapmış olmalılar. Onların sizi gözetlediği gibi siz de onları gözetleyip avladınız."

Bütün bunları önceden konuşup hikayeyi kendimizce düzenleyerek elimizdeki bütün bilgilere uyan bir teori hazırlamıştık. En baştan beri beni rahatsız eden bir şey vardı, yine o ses -Hayır! Hayır, öyle olmadı!- Ama çok geç. Durmak için çok geç.

"O kahrolası gün ormana hiç girmedik. Biz—"

"Koşmalarını güçleştirmek için çocukların ayakkabılarını çıkarttınız. Sonra Jamie'yi öldürdünüz. Cesetleri bulana kadar emin olamayacağız ama bence bıçak kullandınız. Ya sapladınız ya da gırtlığını kestiniz. Öyle ya da böyle, kan Adam'ın ayakkabılarının içine doldu. Belki ayakkabıları kanı toplamak için bilerek kullandınız, geride daha az delil kalsın diye. Derken Bay Devlin, siz Peter'la ilgilenirken Adam ayakkabılarını kapıp kaçmayı başardı. Tişörtünde izler vardı, bence biriniz kaçarken ona saldırdıysa da o kurtuldu. Ormanı sizden iyi biliyordu, polisler onu bulana kadar ormanda saklandı. Bu size kendinizi nasıl hissettirdi? Her şeyin suya düştüğünü fark etmek, bir şahidin sağ kalmış olması? Her an konuşabileceği korkusu?"

Jonathan çenesini sıkmış, gözlerini boşluğa dikmişti. Ellerim titriyordu, onları masanın altına sakladım.

"Görüyorsunuz ya, Bay Devlin," dedi Cassie, "sadece ikinizin ormanda olduğunu düşünme sebebim bu. Üç yetişkine karşı üç çocuğun hiç şansı olmazdı, her biriniz bir çocuğu hallederdiniz ve Adam asla sağ çıkamazdı. Oysa iki ki- şiyseniz..."

"Bay Devlin," diye konuşmaya karıştığım da sesim bir yabancının sesi idi. "Eğer orada olmayan kişi sizseniz, eğer sinemaya siz gittiyseniz ve Shane'le Cathal da ormana gittiler- se bunu bize söylemelisiniz. Katil olmakla suç ortağı olmak arasında büyük fark vardır."

Jonathan bana 'sen de mi Brütüs' bakışı attıktan sonra Cassie'ye döndü. "Aklınızı kaçırmışsınız. Tüm bunlar uydurma. O çocuklara hiç dokunmadık."

"Sizin lider konumunda olmadığınızı biliyoruz, Bay Devlin," dedim. "Lider Cathal Mills'ti. Kendi söyledi. 'Fikri ortaya atan milyon yıl geçse bile Jonathan olmazdı,' dedi. Eğer sadece yalancı şahidlik ettiyseniz kendinize bir iyilik yapın ve bize her şeyi anlatın."

"Hepsi zırva. Cathal'ın hiçbir cinayeti itiraf etmediğine adım gibi eminim çünkü biz cinayet falan

işlemedik. O çocuklara ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok, ayrıca umurumda bile değil. Onlarla ilgili söyleyecek bir şeyim yok. Ben Katy'ye ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Katy..." Cassie duvara döndü. "Öyle olsun, Katy'ye gelelim. İşte size Katy'nin tıbbi kayıtları. Dört yıl süren ama nedeni bir türlü açıklanamayan hastalıklar, geçtiğimiz ilkbaharda kızınızın bale öğretmenine bir daha hastalanmayacağını söylemesiyle aniden kesiliyor ve adli tabibimiz de kızınızın sağlığında hiçbir sorun olmadığını tespit ediyor. Bunların neyin göstergesi olduğunu biliyor musunuz? Birinin Katy'yi zehirliyor olduğunun. Yapması çok kolaydır, yemeğe bir parça mutfak deterjanı, suya fazladan tuz koymak bile işe yarar... Üstelik tespit edilse bile kazaymış gibi görünecektir."

Jonatlian'ı izliyordum. Kızgınlığın getirdiği kırmızılık tamamen kaybolmuş, adamın yüzü sararmıştı. İçgüdülerim yeniden haykırmaya başladı: Haberi var... Haberi var...

"Kızınızı hasta eden bir yabancı değildi, otoban yüzünden size kin duyan biri de değildi. Katy'yi her gün gören, kızınızın güvendiği biriydi. Ama bu bahar bale okuluna gitmek için ikinci bir şans yakaladığında bu güven sarsılmaya başladı. O kişinin kendisine verdiklerini yemeyi reddetti, belki onu her şeyi anlatmakla tehdit etti. Sadece birkaç ay sonra da -sürpriz, sürpriz- Katy öldürüldü."

"Kızınızın suçunu mu örtbas ediyorsunuz, Bay Devlin?" diye sordum olabildiğince nazik bir şekilde. "Bir çocuk zehirlendiğinde suçlu çoğu kez annedir. Eğer ailenizi bir arada tutmaya çalışıyorsanız size bu konuda yardımcı olabiliriz. Bayan Devlin'in ihtiyacı olan yardımı almasını sağlayabiliriz."

"Margaret kızlarımızı sever," dedi Jonathan. Sesi aşırı incelmışti ve çatlıyordu. "Kızlarımıza asla zarar vermez."

"Öyleyse kim, Bay Devlin?" diye sordu Cassie. Duvara yaslanmış kızın morgda çekilen fotoğrafını işaret ediyordu. "Rosalind ve Jessica'nın, Katy'nin öldüğü gece için sağlam şahitleri var. Geriye kim kalıyor?"

"Kızımın canım yaktığımı söylemekten men ederim sizi!" Devlinin sesi yeniden canlanmıştı. "Katy'ye asla zarar vermedim."

"Elimizde üç ölü çocuk var, Bay Devlin. Hepsi aynı yerde öldürüldü, hepsi de büyük ihtimalle başka suçları örtmek için işlenen cinayetlerdi. Elimizde her iki davayla da bağlantısı olan tek kişi var: Siz. İyi bir açıklamanız varsa şimdi yapmanızı tavsiye ederim."

"Buna inanamıyorum." dedi Jonathan. Sesi bağırma noktasına doğru yükseliyordu. "Biri kızımı öldürdü ve siz BENİM mi açıklama yapmamı istiyorsunuz? Açıklama yapmak sizin işiniz. Bana açıklama yapması gereken sizsiniz. Beni suçlamaya—"

Ne yaptığımın farkına varmaksızın ayağa fırladım. Not defterimi kenara attıktan sonra büyük bir gürültüyle ellerimi masaya indirdim. "Kasabadan biri Jonathan, otuz beşin

de ya da üzerinde, Knocknaree'de yirmi yıldan uzun süredir yaşıyor, şahidi yok. Peter ve Jamie'yi tanıyan biri, Katy'yle her gün teması olan biri ve üç çocuğu öldürmek için de nedeni olan biri. Sana kimi anlatıyor bu saydıklarımı? Bu tarife uyan bir kişinin daha adını ver ve yemin ediyorum, şu kapıdan çıkıp gidebilirsin, seni bir daha rahatsız etmeyiz. Hadi Jonathan. Bir isim ver. Bir isim."

"Öyleyse beni tutuklayın!" diye bağırdı. Ellerini hayali bir kelepçeye sokulmuşlar gibi suratıma uzatmıştı. "Madem bu kadar eminsiniz, tutuklayın beni. Ne clunıyorsunuz?"

Bunu yapmayı ne kadar istediğimi kavrayabileceğinizi zannetmiyorum. Geçmişimin zihnime doluştuğu o anda - tereyağlı bisküviler, zigzaglar çizerken bağırılan 'Anne bak ellerimle tutmadan gidebiliyorum'lar, yatakhane gözyaşlarıyla dolu geceler- elimizde Devlin'i tutuklamak için yeterli delil olmadığını biliyordum ve yine biliyordum ki, Jonathan Devlin'in bizden sakladığı her neyse her şeyi değiştirecek kadar hayatiydi.

Konuşmayı saatlerce sürdürebilirdik ama sonrasında adam, günah kadar suçlu olsa da kuş kadar özgür karakoldan ayrılırdı. Hayatımda hiçbir şeyden daha çok emin olmamıştım. "Siktir," dedim gömleğimin kollarını bileğime kadar sıyrarak. "Bize aynı mavalları anlatıp dunıyorsun, canıma tak etti."

"Beni tutuklayın ya da—"

Ona saldırdım. İskemlesinden geriye yuvarlandı. Kimsenin engel olmasına fırsat kalmadan, yanına gidip onu fotoğrafların asılı olduğu duvara yapıştırdım. O noktada

Cassie iki eliyle kollarımdan tutmuş, adamı bırakmamı sağlamaya çalışıyordu ama hiç şansı yoktu.

Bunu pek çok kez yapmışsınızdır. Şüphelinin suçlu olduğunu ve itiraf etmeyeceğini anladığımızda son seçeneğimizdir. Hayır, kaba kuvvetten bahsetmiyorum. Bu mizansen, birimizin kontrolden çıkması, diğerininse ona engel olup suçluyla yeniden bağ kurmayı denemesi. Tek farkla, bu sefer gerçektir; gerçekten kontrolden çıkmıştım ve gerçekten de Devlin'i gırtlaklamak istiyordum. Neyse ki Cassie'nin ısrarlı çabaları ellerimi gevşetmeme ve kendime gelmeme neden oldu. Ardından, onlarca kere oynadığımız sahneye geçtik.

"Kahretsin Ryan, şüphelilere böyle davranamazsın! Ryan, sakın ol! Geçen sefer olanları hatırla. Bundan sonrasını ben hallederim." Perde. Bu noktada ben odadan çıkarım ve Cassie de konuşmayı sürdürür. En ufak parçasına kadar kore- ografisi yapılmış bir konuşmadır.

Ne yazık ki başta da dediğim gibi, bu sefer farklıydı; bu sefer gerçektir. Ve ben odadan çıkmak yerine yeniden Dev- lin'in gırtlığına sarıldım.

"Rob! Hayır!"

"Çekil-"

Cassie'nin sesi beynimdeki gürültü tarafından bastırılıyordu. Tek görebildiğim Jonathan'dı, tek bildiğim, bildiği ama bize söylemediği şeyler olduğuydu. Orada onu dövebilir, neler bildiğini ona tek tek anlattırabilirdim.

"Onu bırak, adam hiçbir şey bilmiyor," dedi Cassie kulağıma. Garipür ki bu sözler kendime gelmeme neden oldu çünkü Cassie yanılıyorsa bile yapabileceğim hiçbir şey olmadığının farkına vardım. Yüzüme soğuk su yemek gibiydi tıpkı. Devlin'den uzaklaşmamla beraber Cassie yeniden durumu kontrol altına aldı.

"Bay Devlin," dedi en soğuk sesiyle, sanki hiçbir şey olmamış gibi, "sizi herhangi bir suçlama yapmaksızın serbest

bırakacağız. Ama kasabadan ayrılmamanızı tavsiye ederim. Anlaşıldı mı?"

"Tamam," dedi Devlin kısa bir tereddüdün ardından.

"Öyle olsun." Önce iskemlesini, soma üstünü başını düzeltip koridora ilerledi. Kapıya varıp da bana bakmak için son bir kez arkasını döndüğü an bir şey söyleyeceğini zannettim. Ama fikrini değiştirdi ve kafasını sallayıp uzaklaştı. Cassie arkasından gidip

çıkarken de kapıyı kapattı. Kapı duruma uygun bir "Tak!" sesiyle kapanamayacak kadar ağır olduğundan ufak bir "tık"la yetinmem gerekti. Ben Devlin çıkar çıkmaz iskemleme çöktüm. Daha önce bu şekilde kontrolümü kaybettiğim hiç olmamıştı, şiddetten nefret ederim, viicudumdaki her hücre şiddete karşıdır. Oysa işte ben, az önce bir şüpheliyi duvara yapıştırmış, ortağıma zarar verme noktasına gelmişim.

Birkaç dakika sonra Cassie yanıma döndü. Elleri pantolonunun ceplerinde içeri girdiğinde duvara yaslanıp hiçbir şey söylemeden dakikalarca benim konuşmamı bekledi. Konuşmak istemiyordum. Yine seçeneksizlik...

"Cassie," dedim ellerimle yüzümü kapatmış halde, "çok üzgünüm. Özür dilerim."

"O da neydi öyle?" Sesi öfkeliydi.

"Bir şeyler bildiğini düşündüm. Emindim." Ellerim öylesine titriyordu ki içerde sorguya çekilen şüpheli benim sanırdınız.

En az benim kadar sarsılmış olan Cassie yeniden konuştuğunda sesi sakindi. "Rob, buna devam edemezsin." Yanıt vermedim. Kafamı kaldırmadım. Bir süre soma çıkarken kapattığı kapının sesini duydum.

15

O gece hiç içmediğim kadar içtim ve hiç olmadığım kadar sarhoş oldum. En az 15 yıldır olmadığım kadar. Gecemin yarısını banyo zeminine oturup tuvaleti izleyip kusmayı umarak geçirdim. Gözlerim acıyor, etrafta garip gölgeler görüyordum, her göz kır- pışımnda birtakım yaratıklar belirip kayboluyordu. Uzun süre oturduktan sonra, mide bulantımın geçmese bile daha kötüye de gitmediğini ve kesinlikle kusamayacağımı kavradım. Odama sürüklenip giysilerimi çıkartmadan yatağın üzerinde sızdım.

Rüyalarım en canlı türdendi. Bir çantanın yuvarlanması, kahkahalar, mutfak zemininde kırık camlar, biri ağlıyor -hayır, birinin annesi ağlıyor. Her şey karmakarışık. Sınır kasabalarından birinde eğitimdeyim. Jonathan Devlin ve Cathal Mills, silahları ve av köpekleriyle tepelerde saklanan kanun kaçakları. Onları yakalamamız gerekiyor. Ben ve diğer iki cinayet masası dedektifi onların peşine düşüyoruz. Yatak çarşaflarıyla boğuşarak uyandığımda bunun bir rüya olduğunu anlıyor, ardından yeniden uykuya dalıyorum.

Sabah uyandığımda beynimde tek imge var, pırıl pırıl, neon ışıklarından yapılma bir tabela gibi yanıp sönüyor.

Hayır, Peter'k1, Jamie'yle ya da Katy'yle ilgisi yok. Emmett. Tom Emmett, ben eğitimdeyken Ballygobackwards'a gönderilen iki dedektiften biri. Emmett uzun boylu, zayıf bir adamdı, şık bir takım giyiyordu -sanırım Cinayet Masası dedektiflerinin nasıl giyindiğiyle ilgili intihamı ondan edindim- ve kovboyları andıran bir yüzü vardı. Şimdi emekli olsa da. ben Cinayet Masasına girdiğimde hâlâ çalışıyordu. Nazik bir adama benzese de, ilk karşılaşmamızın bende yarattığı tedirginliği hiç atlatamadım.

Konuşmalara kulak kabarttığımı belli etmemeye çalışarak otoparkta dolanıyordum. Diğer dedektif ne olduğunu duyamadığım bir soru sormuştu. Emmett kafasını iki yana salladı. "Eğer suçlu o değilse kendimizi rezil etmişiz demektir." Sigarasından bir nefes çekti. "Geri dönmemiz gerek. En başa, her şeyin başladığı yere. Neyin yanlış gittiğini anlamanın tek yolu bu." Sonra içeri girmişlerdi.

O anda anladım. Bir süredir kendimi rezil edişlerimin -Kavanagh davası, uykusuz geceler, Jonathan'ın sorgusu-hepsi, bilge bir tanrının beni bu ana hazırlama yollarıydı. Evreka! Knocknaree ormanından vebaymışçasına uzak duruyordum, bana kalsa oraya yeniden adım atmam gerektiğini kavrayana kadar ülkedeki herkesi sorguya çekmiş ve beynimi yorgunluktan patlatmış olurdum. Ama işte, karşı koyamayacağım bir savın tam ortasına sürüklenmiştim: Her şeyin başladığı yere dönmek gerek. Her şeyin başladığı yer ormandı.

Kulağa basit geldiğine eminim. Benim için ne ifade ettiğini .size tam olarak anlatmam mümkün değil. Beynimde otuz llin vatlık ampul aynı anda yanıyor, bana kaybolmadı-

ğırnı, nereye gitmem gerektiğini gayet iyi bildiğimi söylüyordu. Neredeyse kahkahalara boğulacaktım.

Akşamdan kalma olduğum için kendimi berbat hissetmem gerekirdi ama yatağımda oturmuş sabahın ilk ışıklarının perdelerin arasından süzülmesini izlerken kendimi enerji dolu hissediyordum. Duş alıp tıraş oldum, Heather'a neşe dolu bir "Günaydın!" dedikten sonra ıslık çalarak arabama atlayıp işe gittim.

Stephen's Green'de park yeri bulabilmek, gözüme tanrılardan iyi bir işaret gibi göründü -orada sabahın erken saatlerinde yer bulmak olanaksızdır- ve işe giderken ufak tefek alışveriş bile (sahafta bulduğum eski

"... Sandra Scully tecavüzünün bir iyi tarafını buldum. Jonathan onu itiraf ettiğine göre, Katy'nin taciz

raporunu da ekleyip diğer kızların tıbbi kayıtlarını almak için mahkeme emri çıkarttırabiliriz. Kanıtlar ikinci derece bile olsa, yargıcın Rosalind ve Jessica konusunda bizim tarafımızda olacağına inanıyorum."

"Maddox, sen bir yıldızsın." İçim rahatladı. Önceki gün söylediklerinden sonra kendimi aptal yerine koyduğumu sanıp korkmuştum. "Devlin'in adamımız olmadığını düşündüğünü sanmıştım?"

Cassie omuz silkti. "Tam olarak değil. Bir şeyler sakladığına inanıyorum. Belki taciz, belki Margaret ya da... Suçlu olduğuna senin kadar emin olmasam da o kayıtları görmemiz gerektiğini biliyorum."

"Suçlu olduğundan ben de emin değilim."

Bir kaşını kaldırdı. "Dün oldukça emin görünüyordun."

"Dünden bahsetmişken, benimle ilgili şikayette bulunup bulunmadığımı biliyor musun? Benim kontrol etmeye cesaretim yok."

"Zannetmiyorum. Şikayet etmiş olsaydı O'Kelly'nin bağırışlarını ofise girer girmez duymuş olurdun. Kimseden ses çıkmadığına göre, Cathal Milis'in de herhangi bir şikayette bulunmadığını varsayabiliriz."

"Bulunmayacaktır da. Şikayetle uğraşan polisler, bir kadının kendisine cinsel hakaretler yağdırdığını söyleyip ardından gelecek somlara karşılık vermeyi isteyeceğini sanmıyorum. Ama Devlin'in durumu farklı."

"Jonathan Devlin'in dedikodusunu yapmayı kesin," dedi Sam odaya girerken. Heyecan içinde olduğu belli oluyordu. Saçı başı karmakarışık. "Devlin benim adamını. Gerçekten, eğer yanlış anlamayacağını bilsem gidip iki yanağından da öperdim."

"Hoş bir çift olurdunuz," diye takıldım.

"Ne yaptı?" diye sordu iskemlesini Sam'in tarafına çeviren Cassie.

Sam de bir iskemle çekip filmlerde olayı çözen dedektiflerinkine benzer bir edayla ve sanki çok gizli bir bilgi veriyormuşçasına, kısık sesle anlatmaya başladı. "Ses teşhisinde Andrews seçti. Andrews ve avukatları yaygara kopardı ama Devlin'in onun sesini seçmesi beş saniye bile sürmedi. Teşhisi telefonda yaptığımız için, bir an sonra onun Onu buldunuz mü? Kimmiş? Pislik? Kızıma ne yaptın?" diye bağırıldığını duyduk. O kadar emindi ki, Andrews ve avukatı hararetli bir konuşmaya dalma gereği duydular. Harikaydı."

"İyi iş."

"Diirüst olmak gerekirse kendimden çok memnunum." Sam sırtıttıyordu. "Elbette cinayet suçlamasına benzemiyor ama taciz suçu bize onu sorgulama şansı tanır. Bakalım ne öğreneceğiz."

"Onu tutıkladın mı?" diye sordum.

Sam başını salladı. "Hayır. Bir süre endişelenmesini istedim."

"Zekice O'Neill, senden beklemezdim," dedim O'Kelly'nin sesini taklit ederek. "Demek arada kafan çalışıyormuş." Sam'le dalga geçmek eğlenceliydi.

"Andrews'un telefon kayıtları için yeni bir mahkeme emri çıkartacağım. Belki dinleme emri de çıkarttırabilirim. Son günlerde kimlerle görüşüğünü öğrenirsek, katilimizin o olup olmadığını daha çabuk anlarız. Adamımız oysa bile cinayeti kendisinin işlemediğini biliyoruz, şahidi sağlam. Birisini tutup tutmadığı da kısa zamanda belli olur. Umudum ses teşhisi yüzünden paniğe kapılıp tuttuğu adamı araması veya en azından birine aptalca bir şey söylemesi."

"Eski telefon kayıtlarını da yeniden tara." diye hatırlattım. "Geçtiğimiz ay kimlerle konuştuğunu bilmek isteyebilirsin."

"O'Gorman o işle uğraşıyor." Ukala bir tavırla söylemişti bu son cümleyi. "Andrews'a bir-iki hafta veriyorum, bakalım ne olacak. Sonra tutuklarız. Bir de... Belki yanılıyorum ama bana Andrews'un ciddi bir içki sorunu varmış gibi geldi. Saat sekiz ya da dokuz civarı uğrarsak, zaafından yararlanmaya çalıştığımı düşünmeyin ama, daha bir konuşkan olabilirmiş gibi doğdu içime. Adamın alkolikliğini kullanıyor olmak istemem ama—"

"Bak şu kurnaza," diye takıldı Cassie. "Rob haklı, sen iyice ısınmaya başladın."

Sam bir an dalga geçildiğini anlamadığı için üzülür gibi olduysa da sonra jeton düştü. "Alı, yine mi..." Ve neşeyle ıslık çalarak iskemlesinde dönmeye koyuldu.

O gece hepimizin sabırsızlanmak için nedeni vardı. Cas- sie'nin evinde toplanmış, okulun ilk gününü bekleyen çocuklar gibi heyecan içindeydik. Sam, O'Kelly'yi Andrews'un telefonlarını dinlememize izin verecek bir yargıç bulmaya ikna etmişti. Her zaman haftalar süren bürokrasi olmadan, hele hele birilerinin bir yerleri patlatmayı düşündüğünden emin değilseniz, dinleme izni alamazsınız. Ama Katy'nin cinayeti hâlâ baş sayfa

haberi ydi ve Sam iyi bir gösteri yapmıştı: "O pisliğin bir şeyler sakladığını biliyorum, beyler, bütün parama bahse varım. Birilerini arayacak ve bum! Onu enseleyeceğiz."

Kutlamak için harika bir beyaz ^fap getirmişti. Ben kurt gibi a olduğumdan devasa bir İspanyol omleti pişirdim. Cassie ise ortalıkta dolanıyor, mv.f ıkla salon arasını arşınılıyordu. Yemek bittiğinde birtakım dört kişilik ev oyunlarını  kişiye uyarlayarak oynamayı deneyip sonunda Tabu'da karar kıldık ve ben kelimeleri bir türlü hatırlayamadığımdan bir kere daha rezil oldum (İnek? R2D2? İsviçre saati?). Aptal, çocuksu ve rahatlatıcı bir geceydi.

Sam gittikten sonra Cassie bana swing yapmasını öğretmeye kalktı. CD alardan gelen korkunç müzik eşliğinde birbirinden garip ve dengesiz hareketler yaparak kahkahalara boğulduk. "İyi de sen swing yapmasını nereden biliyorsun?" diye sordum Cassie ye.

"Halam ocukların eğitilmeleri gerektiğini düşünürdü. Bir yığın konuda. Örgü rebilir ve piyano da alabilirim."

Hepsini aynı anda yapabilir misin?" Güldüm. "Cassie, vazgeç istersen, benim iki sol ayağım vardır."

Umrumda değil, dans etmek istiyorum."

Daire çok küçüktü. "Hadi," dedi Cassie, "ayakkabılarını ıkart." Kumandayı kapıp müziğin sesini sonuna kadar açtı vı- birlikte yangın merdiveninden tırmanıp çatıya çıktık.

Berbat bir dansçı olmama karşın bana temel hareketleri göstermesinin ardından çatıda dönmeye ve bir süre sonra «la uyum içinde salınmaya başladık. Utuğumuzu hissediyordum.

Üst katlardan birinde bir pencere açıldı ve İngiliz kökenli biri bağırdı: "Eğer müziği kısmazsanız polisi arayacağım!"

"Biz polisiz!" diye karşılık verdi Cassie. Elimle ağzını kapattım ve üst kattaki pencerenin kapanma sesini duyana kadar da çekmedim. Elimi kaldırdığımda Cassie kıkırdarak kumandaya uzandı ve yangın merdiveninden sarkarak müziği Chopin'le değiştirdi ve sesini kıstı.

Çatıda yan yana uzandık. şarap ve danstan ötürü başım dönüyordu. Yüzüme vuran rüzgar ılık ve rahatlatıcıydı. şehrin ışıklarına rağmen takımyıldızları seçebiliyordum: Orion, Büyük Ayı, kutup yıldıztı. am ağaçlarının kokusu

uzaktan gelen çimen kokusuna karışıyordu. Bütün evrenin bizi kucakladığına inandığım o anda emindim: Her şey yoluna girecekti.

16

imana gitme işini cumartesi gününe bıraktım.

Sam yeğenlerinden birinin ilk komünyonu için

Galway'e yola çıktı -ailece haftada bir toplanmak için sürekli birtakım gerekçeler buluyorlardı, tanıdığım en birbirine bağlı ailelerden olduklarını itiraf etmeliyim- ve Cassie kız arkadaşlarıyla dışanda takılacaktı.

Heather'ın hızlı randevu seanslarından birine katılacağını söylediğini hayal meyal hatırlıyordum.

Kısacası cumartesi günü ortalıkta olmadığımı kimse fark etmeyecekti.

Knocknaree'ye saat yedi civarı vardım. Yanıma uyku tulumu, fener, bir termos kahve ve birkaç sandviç almıştım. Bütün bu malzemeler, kendimi evden kaçmış bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu. Ateş yakacak hiçbir şey getirmemiştim çünkü kasabalılar hâlâ diken üstündeydi ve ormanda yanan bir ateş görmeleri polise haber vermelerine neden olabilirdi. Ayrıca izcilik konusunda iyi değilimdir, büyük ihtimalle ateş yakmayı denerken ormanın yarısını da beraberinde götürürdüm.

Sakin, açık bir akşam havası vardı. Eski taşlar büyümlü bir görünüme bürünmüştü. Bir yerlerden kuzu melemesi duyuluyor,

havada adlarını bilmediğim yabani çiçeklerin kokusu salınıyordu. Kazi alanının yanındaki barakaların önünde duran köpek, geldiğimi görünce havlayarak beni korkuttı- sa da, yerinden kımıldamaya niyetli görünmediği için endişem kısa sürdü. Laddie kısa süre sonra benim tehdit oluşturmadığıma karar vererek yeniden uykuya daldı.

Arkeologların açtığı yolları takip ederek alanın orman tarafındaki ucuna ilerledim. Bu sefer ayağımda çamura dayanıklı spor ayakkabılar vardı. Ha ha. Mark, gördün mi işte, ben de işimi biliyorum yeri geldiğinde!

Eğer siz de benim gibi, özünde şehirli biriyseniz, orman dendiğinde şuna benzer bir görüntü hayal ediyorsunuzdur: Sıralar halinde dizilmiş yeşil ağaçlar, ölü yapraklardan oluşan yumuşak bir halı, belki çam kozalakları. Son yıllarda oluşturulan insan yapımı ormanlar böyle olabilir, bilmiyorum ama yüzlerce yıllık Knocknaree ormanının bu bahsettiğim manzarayla uzaktan

yakından ilgisi yoktu. Hatırladığımdan da karanlık ve karışık. Kendine özgü bir düzeni vardı ve ben onun için sıradan bir işgalciydim. Ormanda varlığımın hemen hissedilmiş olduğunu fark etmek güç değildi ve henüz kabul edilmiş ya da reddedilmiş olmamama karşın yargımın verileceği anı bekliyordum.

Mark'ın kamp kurduğu noktayı bulmam zor olmadı. Eski ateşin yarattığı açıklık hâlâ duruyordu, yerde yeni izmaritler olduğunu da gördüm, demek Katy öldükten sonra da buraya gelmişti. Bu gece de gelmemesini umarak çantamdan bir sandviçle termosu çıkartıp uyku tulumumu yere serdim. Sonra da yavaş yavaş ormanın içinde dolaşmaya başladım.

Eski bir şehrin kalıntıları arasında yürüyordum sanki. Uzun ağaçlar katedrallerdi, arkalarını tepeye vermiş arazile rinin hükmünü sürüyorlardı. Çam, meşe ve adını bilmediğim diğerleri arazinin aristokratlarıydı. Kuru kütükler sinsî sarmaşıklarla kaplanmıştı, eski yerleşimden kalma taş bloklar da öyle. Adımlarımı atarken olabildiğince dikkatli davranıyor, yerleri önce parmak ucumla tarıyordum.

Toprak büyük oranda kuruydu. Ayağını bazen duvardan kalma olduğunu tahmin ettiğim taş parçalarına çarpıyordu. Her adımla birlikte tanıdık kokulara ve anılara yaklaşıırken zihnim görüntülerle doldu. Sahneler, yakalayamayacağım kadar hızlı yollanan bir mors kodu gibi teker teker gözlerimin önünden geçiyordu. Buralarda koşup oynardık, Jonathan ve diğerlerinin Sandra'ya tecavüz edişine şahit olduğumuz açıklık biraz ilerdeydi. Beni buralarda bir yerlerde, belki de tam şimdi durduğum yerde bulmuşlar, Jamie ve Peter ise sonsuza dek kaybolmuştu.

Bu gece için tam olarak bir planım yoktu. Ormana git, etrafa bak, geceyi geçir, bir şeyler meydana gelmesini dile. Şimdiye kadar bu plansızlık bir dezavantaj gibi görünmemişti gözüme, üstelik son zamanlarda planladığım her şeyin ters gittiği düşünülecek olursa, zekâmdansa şansıma güvenmem daha akıl kârıydı. Taktik değiştirmem gerektiğini anlayıp taktik değiştirmiştım: Öylece gidip ormanın bana sunacaklarını beklemekten daha iyi değişiklik mi olurdu! Bu tercih dramatik tarafıma hitap ediyordu sanırım, büyük bir uyanış bekliyordum: Çözüm, hatırlama, masal kahramanlarına dönüşmeme yarayacak bir mucize...

Oysa o anda, durmuş ağaçlara bakarken beklediğim uyanış bir türlü gelmedi. Zihnimi açmama yardımcı olur umuduyla esrar içmeyi bile düşündüm ama uyuşturucular hemen uykumu getirir ve oraya kadar gidip de uyuyakalmanın bir anlamı olmazdı.

Açıklık alana geri dönmeye karar verdim. Ormandan yükselen çığırtilar sinir bozucu bir hal almış, yaprakların hışırtısı tehditkâr gelmeye başlamıştı. Korkuyordum ve o korku içinde koşa koşa eve dönmediysem tek nedeni Mark'tı. Sık sık tekrarladığına göre ormanda geclemeyi hiç de tehlikeli bulmuyor olmalıydı ve o korkmazken benim korkuyor olmamı gururuma yediremiyordum. Onun kamp ateşi varsa, benim de fenerim ve Smith&Wesson im vardı. Aslında bütün bunların çok saçma olduğunu düşüneceksiniz, medeniyetten en fazla birkaç yüz metre uzakta olduğumdan hissettiğim panik duygusu anlamsızdı aslında.

Kendime kahve, kahveye de biraz viski koydum. Alkol tadı bana yetişkin olduğumu hatırlattı. Dallar arasında kuşlar ötüşüyor, arada toprağın yumuşadığı yerlerde ortaya çıkan solucanlara saldırmak üzere toplu halde harekete geçiyorlardı. Geri kalan her şey sessizdi. Uzaktan, kasaba tarafından bir çocuk şarkısı duyuluyordu: Kutu kutu pense...

Ormanın bana sunacağı cevherleri beklerken başka bir aydınlanma zihnimi sardı: Eğer orada bir şey bulacak olursam onu O'Kelley'e götürmem gerekecekti. Şimdi olmasa bile birkaç hafta içinde, bütün açık uçları bağlayınca. O zaman da ne olursa olsun, davayı çözüp kahraman olsam bile, bu kadar önemli bir bilgiyi sakladığım için kariyerim sona erecekti, Bedeller.

Bunu öğleden sonra akıl etmiş olsaydım, kendimi mideme yumruk yemiş gibi hissederdim ama gece vakti oturmuş ağaçları izlerken bu düşünce için baştan çıkarıcı bile denebilirdi. Çevresinde konuşmamı, gardırobumu, yürüyüşümü kurguladığım çekirdek bir anda ortadan kalkacaktı, iler şeyi ateşe atma fikrinin korkunçluğunun dayanılmaz çekiciliği. Özel dedektiflik yapabiliyordum. Gregoryen bina

lardan birinde ofis açar, kapıya allın yaldızlı harflerle adımı yazdırır, hayatımın geri kalanında O'Kelly'nin bağırışlarını dinlememiş olurum. Cassie'nin de bu macerada bana katılıp katılmayacağını merak ettim. Paltolarımızın yakalarını kaldırır, en Kolombo edamızla

ortalıkta dolaşırdık... Pardösülü halimizi hayal ederken neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktım.

Uyumak üzereydim. Planımda bu yoktu. Hatırlamak için uyanık kalmam gerekiyordu. Ne yazık ki bütün o uykusuz geceler bir anda üzerime ağırlığını bıraktı. Gözlerimi açık tutmayı clenediysem de beceremedim. Uyku tulumunda o kadar rahattım ki... Toprak huzur vericiydi, orman bana ninni söylüyordu. Termosun kapağının parmaklarımın arasından kaydığını hissettiğim halde engel olamadım.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Uyanırken çığlık attığımı hatırlıyorum. Biri kulağıma eğilip net, açık ve anlaşılır bir sesle: "Bu da ne?" dedi.

Bütün gün dışarıdaydık. Güneş parlıyordu, gökyüzünün mavisi harika, hava sıcacıktı. Susadığımızda ağaçlardan birinin dibine çöküp kırmızı limonatalarımızı içmiştik, birilerinin mutfak penceresinden müzik sesi geliyor ve yolun kenarında iki küçük kız bisiklete biniyordu. Peter'ın küçük kız kardeşi Tara, arkadaşı Audrey'nin bahçesinde bebekleri sıraya dizmiş evcilik oynuyordu. Carmichael ailesinin çok fiyakalı, taşınabilir bir fıskiyeleri vardı. Dışarı çıkarttıklarında onu görmeye giderdik ama Peter, Bayan Carmichael'ın cadı olduğunu, bizi bahçesinde görürse tavayla kafamıza vuracağını söylediği için çok dikkatli davranırdık.

Zamanımızın çoğunu bisiklete binerek geçirirdik. Doğum gününde Peter'a bir Evel Knievel almışlardı, büyüdüğünde akrobat olmayı umduğu için bol bol pratik yapıyor-tin. Peter'ın (»abasının kiremitlerini ve tahtalarını kullanarak yola bir rampa kurmuştuk -"Her gün yükselteceğiz,1' derdi Peter. "Her gün bir kat kiremit daha..."

0 gün Jamie çok sessizdi. Bazen böyle günler geçirdiği olurdu ama bu seferki farklıydı. Sessizliği bulut gibi çevresini sarmış, onu bizden bile soyutlamıştı. Peter da, ben de ne yapacağımızı kestiremiyorduk. Yolun kenarında oturuyor, bisiklete binmiyordu. Sonra aniden duvarın üzerintlen atlayıp gözden kayboldu. Peter ve ben bisikletleri bir yana bırakıp onun peşintlen koştuk.

Duvarın arka tarafındaki lastik salıncaktaydı. Başını önüne eğdiği için bukleleri dışında bir şey göremiyordum. Duvarın üzerine oturup onu izleyerek bekledik.

"Annem bu sabah boyumu ölçtü," dedi.

Benim kafam karışmış, Peter da ne olduğunu anlamamıştı. "Ne olmuş ölçtüyse?"

"Üniforma için." Salıncaktan aşağı kayıp ormana koştu.
"Derdini ne bunun?" tledi Peter.

"Yatılı okul, Peter," dedim, kelimelerden söylerken bile rahatsız olarak.

Peter güneşe baktı. "Hadi gel."

"Nereye gidiyoruz?"

Yanıt vermedi. Kentli bisikletini ve Jamie'ninkini alıp bahçeye bıraktı, ben de benimkini alıp onu takip ettim.

Peter'ın annesi bahçede çamaşır asıyordu. "Tara'yı kızdırmayın," diye seslendi bize.

"Kızdırmayız," dedi Peter. "Anne, ormana gidiyoruz." Bebek Sean Paul, battaniyenin üzerinde yatıyordu. Onu ayakkabımın ucuyla dürtünce bana sırtıttı. "Akıllı bebek," dedim ona. Jamie'yi bulmaya gitmek istemiyordum. Orada kalıp bebeğe bakabileceğimi, Peter gelip bana Jamie'nin uzaklara gideceğini haber verene kadar bekleyebileceğimi düşündüm.

"Çay saat altı buçukta," dedi Bayan Savage. "Saatin yanında mı?"

"Evet." Peter bileğini kaldırıp gösterdi. "Hadi Adam, gidelim."

Bir şeyler yanlış gittiğinde hep aynı yere sığınırız: Kalenin üst katındaki gizli odaya. İçerdeki merdiven uzun süre önce yıkılmıştır, odaya ulaşmak için dışardan tırmanmanız gerekir ve orada olduğunu bilmiyorsanız görmeniz imkansızdır. Gökyüzünde asılı bir kuş yuvası gibidir.

Jamie oradaydı, bir köşeye büzülmüş ağlıyordu. Bir keresinde Jamie tavşan yuvasına düşüp ayağını kırmış, onu eve kadar taşımak zorunda kalmıştık. O gün bile ağladığını görmediğim bu kız, şimdi gözyaşlarına engel olamıyordu. Odanın loşluğunda kristal parçaları gibi parlayan yaşlar yanaklarından aşağı hiç durmaksızın süzülüyordu.

Odaya tırmandığımızı gördüğünde, "Gidin buradan," diye bağırdı bize. "Beni yalnız bırakın."

Peter tırmanmayı sürdürürken seslendi, "Yatılı okula mı gidiyorsun?"

Jamie bir an sustuktan sonra daha da şiddetli ağlamaya başladı. Neler söylediğini anlayanıyordum. "...beni göndermeyeceğini söylemişti, ama sonra... hepsi yalanmış..."

Hayatın adaletsizliğiydi nefessiz kalmama neden olan bir şekilde, Bakarız, demişti Jamie'nin annesi itirazlarımız karşısında, endişelenmeyin. Biz de ona inanıp üzülmeyi bırakmıştık ama şimdi... Daha önce hiçbir yetişkin bize ihanet etmemişti, özellikle de bunun gibi önemli bir konuda. Bu darbeyi sindirmemiz kolay değildi.

"Onunla konuşuruz." dedi Peter. "Ona—"

"Hayır. Okul harcını ödemiş. Kuaişu kuruşuna. İki halın içinde gidiyorum. Tam iki hafta..."

"Jamie, lütfen ağlama," diye yalvardım. İçim parçalanıyor, dünyam sarsılıyordu. "Her hafta sonu geleceksin..."

"Aynı olmayacak!" diye bağırdı Jamie.

"Hayır, Jamie, lütfen..." Öylece duramazdan. Bir an ne kaçlar saçma gelse de, isterse onun yerine benim gideceğimi, sakın olmasını, üzülmemesini söylemeyi düşündüm. İsterse sonsuza kadar burada kalabilirdi. Sonra, ne yaptığımı düşünmeksizin uzanıp onu yanağından öptüm. Güneş altındaki çimenler gibi kokuyordu.

O kadar şaşırdı ki ağlamayı kesti. Kafasını çevirip kıpkırmızı olmuş gözleriyle şaşkın şaşkın bana baktı. Bir şey yapacağını biliyordum, beni öpebilir veya suratıma yumruk atabilirdi—

Ama ikimiz de donup kalmışken Peter aramıza girip bizi kollarımızdan yakaladı. "Kaçabiliriz."

İkimiz de ona döndük.

"Çok aptalca," dedim. "Bizi hemen bulurlar."

"Hayır, hemen bulamazlar. Birkaç hafta burada saklanabiliriz. Sonsuza kadar olmak zorunda değil, yeniden güvende oluncaya kadar. Okullar açıldıktan sonra eve dönebiliriz, Jamie'yi yollamaları için çok geç olur. Yine de yollamakta ısrar ederlerse, biz de tekrar kaçarız. Gerekirse Dublin'e gidip Jamie'yi yatılı okuldan çıkartırız, okulu altüst ederiz, Jamie'yi okuldan atmak zorunda kalırlar. O da eve döner."

Peter'm ışıl ışıl gözlerine bakarken fikir hepimizi etkisi altına alıyordu. "Burada yaşayabiliriz," dedi Jamie. "Kalede."

"Her gün yer değiştiririz. Bu oda, ilerdeki ağaçlık alan. Onlara bizi yakalama şansı vermeyiz. Bizi bulabileceklerini mi sanıyorsunuz? Yapmayın ama!"

Kimse ormanı bizim kadar iyi bilmiyordu. Orada kendi topraklarında avlanan Kızılderililer gibi ustalıkta yaşamayı öğrenmiştik.

"Nöbetleşe uyuruz, birimi/, her zaman nöbet tutar."

"Ya ailelerimiz?" diyecek oldum. "Gerçekten çok telaşlanacaklar."

"Benimki telaşlanmaz," dedi Jamie. "Beni göndermeye ne kadar hevesli olduğuna baksanıza."

"Benim annem de sadece ufaklıkları düşünüyor," dedi Peter. "Babamın da aldırmayacağına eminim." Asla bu konudan bahsetmeyiz ama Peter'ın babası içince onları döver. "Ayrıca ailelerimizin endişelenmesi kimin umurunda? Jami- e'nin yatılı okula gideceğini bize söylemediler. Her şey gayet doğalmış gibi davrandılar."

Haklı diye düşündüm. "Sanırını onlara bir not bırakabilirim," dedim. "İyi olduğumuzu bilirler."

Jamie bir şey söyleyecek gibi olduysa da Peter onu susturdu. "Evet, onlara bir not bırakır, Cork'a ya da Dublin'e gittiğimizi söyleriz. Onlar bizi oralarda ararken biz burada keyfimize bakarız." Gözlerini üzerimize dikti. "Benimle misiniz?"

"Yatılı okula gitmeyeceğim," dedi Jamie elinin tersiyle yüzünü silerken. "Adam anlıyor musun? Yatılı okula gitmemek için elimden geleni yaparım."

"Adam?" Ormanda kanun kaçakları gibi yaşamak, ağaçlar arasında çıplak ayak koşturmak... "Adam, başka ne yapabiliriz ki? Jamie'yi göndermelerini mi istiyorsun? Bir şeyler yapmak istemiyor musun?"

Elimden tuttuğunda kalbim deli gibi atıyordu. "Ben de varım," dedim çaresizce.

"Evet!" Peter'ın zafer ılığı ağaçların arasında yankılandı.

"Ne* zaman?" diye sordu, ne kadar rahatladığı gözlerinden belli olan Jamie. Peter şimdi gidelim dese gitmeye hazır okluğu belliydi.

"Hazırlanmamız gerek. Eve gidip paralarımızı alalım. Erzağa ihtiyacımız olacak ama kimsenin şüphelenmemesi için her gün ufak parçalar halinde evden çıkartır ya da satın alırız."

"Sosis ve patatesler," dedim. "Ateş yakıp-^"

"Hayır, ateş olmaz. Hemen görürler. Pişirmek gereken şeyler satın almayın. Konserve en iyisi. Bezelye, nohut, buna benzer şeyler. Anneniz için aldığınızı söylersiniz."

"Birimiz konserve açacağı getirmeli-"

"Annemin kullanmadığı fazladan bir açacağı var."

"Uyku tulumları, fenerler..."

"Evet ama son dakikaya kadar beklememiz gerek. Onları aklığımızı görürlerse aklımızdakinin ne olduğunu hemen anlarlar."

"Giysilerimizi ırmakta yıkayabiliriz-"

"-çöplerimizi kuru ağaçların içine saklarsak kimse bulamaz."

"Ne kadar birikmiş paranız var?"

"Annem biriktirdiğim paranın çoğunu postaneye yatırdı. Çekmem mümkün değil."

"O zaman ucuz şeyler alırız. Süt ve ekmek-"

"Siit bozulur!"

"Plastik torbayla ırmakta tutarsak bozulmaz."

Gülüşmeye başladık. Peter aşağı inmek üzere duvarın üzerine çıktı, biz de peşinden gittik. "Gerekirse böcek bile yeriz," diye dalga geçiyordu Peter. "Ne fark ede—"

"Susun!" Aniden durup kulak kesildi. Ellerini kaldırıp bizi susturduktan sonra duvarda ilerledi. "Bu da ne?"

Hareketsiz ve pür dikkat dinledik. Ornavan sessizdi, fazla sessiz; bekliyordu. Böceklerin ve kuşların olağan gürültüleri sanki bir orkestra şefinin işaretleriyle kesilmişti. Sadece yukarılarda bir yerde, üzerimizde...

"Neler..."

"Şşş!" Müzik ya da ses, belki ırmağın taşlarla yaptığı bir numara ya da akşam rüzgarının meşe ağacıyla şakalaşma- sıydı? Ormanın milyonlarca sesi vardır, her giin ve her mevsim değişirler, hepsini bilmeniz mümkün değildir.

"Hadi," dedi Jamie ve bir sincap gibi duvardan adayıp koşmaya başladı. Peter da onun peşinden gitti. Ben atlarken bir dala takıldığımı için geride kaldım.

"Bekleyin!"

Orman ne hiç bu kadar bereketli, ne de hiç bu kaçlar yabani olmuştu. Uçarcasına renkler ve sesler arasında koşuşturduk. Ne kadar süre? Bilmiyorum. Tanıdığımız ve sevdiğimiz şekiller kaylx>luncaya kadar. Taşların yanından, açıklıktan, tavşan yuvalarının önlerinden koşarak geçtik. Hepsi de bizimle vedalaştılar. Önümüzde engin ve—

Uyku tulumunun içinde terden sırılsıklam titreyerek uyandım. Orman kapkaraydı, boşluktan ibaretti, bir kör gibi, hiçliğin kendisiyle karşı karşıyaydım. Uzaklardan yapraklara yağmur düşüyormuş gibi bir ses geliyordu. Aldırmadım. Anıyı elimden kaçırmamaya niyetliydim,

kaçıracak olursam geri dönmek üzere karanlığın sonsuzluğunda yitip gidecekti.

Jamie'nin kahkahalarını ve Peter'ın ayak seslerini duyuyordum. Kentlilerini kaptırmış gidiyorlardı, hayır, uçuyorlardı. Ayakkabılarımın bağı çözülünce yeniden seslendim: "i'eter, Jamie! Bekleyin!"

Sesim ağaçların arasında yankılandı. Etrafta bizimkinin dışında garip sesler de vardı, her yanı kaplayan, yukardan aşağıdan, önden ve arkadan gelen... Çıtırtılar, tıkırtılar. Yağmur, dedim kendime. Düşüncelerimi toplamaya çalışıyordum. Sadece yağmur. Ama tek bir damla bile hissetmediğim gibi havada yağmur kokusu da yoktu. Ormanın diğer tarafından bir tür çığlık yükseldi.

Hadi Adam, acele et!

Önümdeki karanlık şekil değiştiriyordu. Yaprakların anısında dolaşan, rüzgarinkini andıran bir ses vardı, gittikçe şiddetlenen, dalları sarsan bir ses... Feneri yakmayı düşündüm ama parmaklarım kımıldamadı. Uyku tulumunun içinde büzüldüm. Açıklığın diğer ucunda bir şey nefes alıp verdi. Devasa bir şey.

Irmak tarafında. Çalılıkların dallarının kırılma sesleri. Suyun sarsılması.

Koştum. Uyku tulumundan fırladıktan sonra kendimi ağaçların arasına atıp açıklıktan uzaklaştım. Kulaklarımda yarasaların kanat sesleri, koşabildiğim kadar hızlı koştum. Nefessiz kalana kadar. Çocukluk kâbuslarımdan gerçeğe dönüştüğü an. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım yeterince hızlı değildim. Sarmaşıklar yüzüme çarpıyordu ve sanırım çığlık attım. İçimde hiçbir şüpheye yer olmaksızın ormandan asla çıkamayacağımı düşündüm. Sabah uyku tulumumu bulacaklardı, bir an gözümün önüne geldi, Cassie yere eğilmiş bıraktığım izlere bakıyor. Geriye hiçbir şey kalmamış.

Derken bulutların arasından süzülen ay ışığı sayesinde kurtulduğumu anladım. Kazı alanına ulaşmıştım. Toprak hâlâ tehditkârdı ve ayaklarımdan altından kayıyordu ama tehlike hissi geçmişti. Dengemi bulmakta zorlandığım için taşlar arasında yalpalayarak ilerledim. Kulaklarımda uğuldayan bir ses vardı ama ben mi çıkartıyorum, yoksa uzaktan mı geliyor anlayamıyordum. Koşmayı sürdürdüm.

Her dedektif gibi ben de avcı olduğumu varsaymışım, avlananın lien olacağım aklıma bile gelmemişti.

Land Rover huzur vaat eden bir kilise gibi karanlıkta parladı. Kapıyı açmayı başarmak için iki üç kere denemem gerekti, ilk denememde anahtarları yere düşürüp sürekli omzumun üzerinden arkama bakarak onları aradım, anahtarları asla bulamayacağıma emin olduğum anda fenerin hâlâ elimde okluğu aklıma geldi. Işığın yardımıyla anahtarları bulup kapıyı açtıktan sonra içeri girip titreyen ellerimle direksiyona yapıştım, kapıları kilitledim ve öylece bekledim. Araba kullanamayacak kadar sarsılmıştım, bir yerlere çarpmadan yola çıkabileceğimden bile şüpheliydim. Sigaralarımı bulup bir tane yakmayı başardım. Körkütük sarhoş olmak istiyordum. Düştüğümü hatırlamasam da, pantolonum neredeyse dizlerime kadar çamur içinde olduğundan düşmüş olmalıydım. Gerçek rüyayla karıştığından hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Ellerimin titremesi azalıp düğmelere basabilecek hale gelince Cassie'yi aradım. Geceyarısını geçmiş olmalıydı, hatta daha bile geç ama ikinci çalışta telefonu açtı. Sesi uyanıktı. "Mey, selam, ne var ne yok?"

Bir korkunç dakika boyunca sesimin çıkmayacağını zannettim. "Neredesin?"

"Yirmi dakika önce eve döndüm. Emma ve Susanna'yla sinemaya ve yemeğe gittik. Trocadero'da bize aylardır içtiğim en güzel kırmızı şarabı sundular. Üç erkek bizimle sohbet etmeye kalktı, Emma onların oyuncu olduklarını söyledi, birini hastane dizisinde görmüş—"

Sesi çakırkeyif geliyordu ama sarhoş değildi.

"Cassie," dedim, "Knocknaree deyim. Kazi alanında."

Sessizlik. Ardından sakın ama farklı, mesafeli bir sesle, "Seni almamı ister misin?" diye sordu bana.

"Evet, lütfen." O söyleyene kadar onu neden aradığımı hatırlamıyordum.

"Tamam. Birazdan görüşürüz." Telefonu kapattı.

Ormana gelmesi yüzyıllar sürdü. Ben o vakte kadar korkunç senaryolar kurgulamaya başlamıştım: Bir kamyon onu yoldan çıkartıyordu, beyaz kadın tüccarları tarafından kaçırılıyordu... Silahımı bulup kucağıma koymayı becerdim -ama güvenlik kilidini kapalı tutacak kadar aklım başımdaydı.

Sigara üstüne sigara içiyordum. Zihnim bana oyunlar oynuyordu. Ormanda, karanlığın içinde kahkahalar atan bir yüz gördüğüme emindim mesela, oysa ortada öyle bir yüz falan yoktu. Oturduğum yerden hayal kurduğumun farkındaydım, yine de her şeyin zihnimin bir oyunu olduğunu

bilmek beni kesinlikle teselli etmiyor ya da korkumu azaltmıyordu. Arabanın kontrol ışığını yakmayı denedim, kendimi çok garip hissetmeme neden olduğu için hemen kapattım. Karanlıktan gelen yaratıklarla savaşmak için sürekli ışığı açık tutmak zorunda kalan ve çevresindeki kimseyi yaratıkların varolduğuna inandıramayan bir korku filmi kahramanı gibi hissettirmişti bana kendimi.

Vespa'nın vızıltısını duymamla aracı görmem aynı anda oldu. Silahımı kabına koyup kaldırdıktan sonra kapıyı açtım. Cassie'nin beni çıldırmış halde görmesini istemiyordum. Arabamın kenarına yanaştı. "Selam."

"Selam." Belden altım uyuştugu için ayaklarım birbirine dolanarak arabadan çıktım... "Teşekkürler."

"Önemli değil, zaten uyanıktım." Çantasını açıp ikinci bir kask çıkarttı. "İşte."

Kafamda kaskla giderken motorun süregelen gürültüsü dışında bir şey duymuyordum. Karanlıkta yanımızdan geçen arabaların farları böceklerle benziyordu, ellerimin arasında Cassie'nin göğüs kafesinin sabidiğini ve güvenilirliğini hissediyordum.

Uçarcasına ilerlediğimiz o anda, aracınızı sonsuza kadar sürebileceğiniz Amerikan otobanlarından birinde olmayı diledim.

Ben aradıgımda yatakta oturmuş kitap okuyor olmalıydı ki, eve vardığımızda yatağın örtüsü bozulmuştu. Uğultulu Tepeler yatağın üzerinde açık duruyordu ve yatarken giydiğı, kendine iki beden büyük gelen tişört de bir kenara fırlatılmıştı. Kenarda yarı-düzenli duran olay yeri fotoğrafları vardı, Katy'nin boynundaki izin resmi beni çarptı, bakışlarımı sehpa çevirdim. Masanın ve koltuğun üstü kirli olduklarını tahmin ettiğim bir giysi yığınıyla doluydu.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?" diye sordu Cassie.

Sandviçleri açıklığın oralarda bir yerlerde unutmuşum, termosum ve uyku tulumum da oradaydı, sabah arabamı almaya gittiğimde onları da aramam gerekecekti. Gün ışığında bile olsa oraya geri dönme düşüncesi başımdan aşağı soğuk sular dökülmüş gibi hissetmeme neden oldu. "Emin değilim," dedim Cassie'ye.

Cassie dolabı açıp bir bardak, bir şişe de konyak çıkarttı. "Ben yiyecek bir şeyler hazırlarken şundan bir yudum al. Tost mu, yumurta mı?"

İkimiz ele konyak sevmeyiz. Birilerinin hediyesi olduğunu tahmin ettiğim şişe hiç açılmamıştı. Ama

dedektif yanımda Cassie'nin içgüdülerinin haklı olduğunu, hâlâ şokta olduğum için konyağın iyi geleceğini biliyordu. "Tost harika olur," deyip koltuğun üzerindeki giysileri çekmek çok zor geldiğinden yatağın kenarına oturdum ve açmam gerektiğini hatırlayamadığım anlamsız bir süre boyunca şişeye boş boş baktım.

Çok fazla konyak içmiş olmalıyım ki öksürük krizi tuttu. Damarlarımda dolaştığını hissediyordum, sıcak ve sert. Dilim hantallaştı -galiba ısırıldım, emin değilim- ve üstüme bir sersemlik çöktü. Kendi kendime daha dikkatli içmeye söz vererek ikinci kadehi doldurdum. Cassie mutfakta buzdolabı ve dolap arasında gidip geliyordu. Müziği açmıştı -Cow- boy Junkies- başka zaman olsa çok hoşuma gider ama bu gece müziğin içine gizlenmiş sesler, orada olmaması gereken mesajlar duyuyordum.

"Kapatabilir miyiz?" dedim daha fazla dayanamayacak noktaya gelince. "Lütfen?"

"Evet. elbette." Elinde tavayla ne olduğunu anlamak is- icrcesine bana baktıktan sonra müziği kapatı. "İşte."

Hem tost, hem yumurta hazırlamıştı ve yemeğin sadece kokusu bile ne kadar acıkmış olduğumu anlamama yetti. Hiyyük lokmalar halinde yemeği mideye indirdim. Ya yumurtaya kattığı baharatlar enfesti ya da çok aç olduğum için <• yumurta bana yediğim en enfes yumurta gibi geldi. Cas- Mi- karşıma oturmuş, beni izliyordu. "Daha ister misin?"

"Hayır." Çok fazla yemeği çok hızlı yediğim için mide fe- •^ıdı geçirmek üzereydim. "Teşekkürler."

"Ne oldu?" diye sordu karnımın doyduğuna kanaat geti- ıınce. "Herhangi bir şey hatırlayabildin mi?"

Ağlamaya başladım. Öylece. Aniden. On üç yaşımdan bi ri en fazla iki üç kere ağlamışşımdır -hepsinde de çok sarhoştum, o yüzden sayılmazlar- o yüzden ağladığımı anlamam birkaç saniyemi aldı. Ellerimle yüzümü ovuşturup ı- l.ıııın ellerime baktım. "Hayır. İşe yarayacak hiçbir şey yok.

Öğleden sonrayı, konuşmalarımızı ve ormana girişimizi hatırlıyorum. Sonra paniğe kapıldım. Kahrolası bir aptal gibi paniğe kapıldım, Cass."

"Sakin ol," dedi Cassie. "Önemli bir adım attın. Büyük bir adım. Şimdi sakınleş, gelecek sefere devamını da hatırlarsın."

"Hayır hatırlayamam." Nedenini açıklayamam, hâlâ da nasıl o kadar emin olduğumu bilmiyorum ama bu benim tek atışımdı, tek şansımdı... Ve onu kaçırmıştım. Yüzümü ellerimin arasına gömüp çocuklar gibi ağlamayı sürdürdüm.

Kollarını dolayıp beni rahatlatmayı denemedi Cassie. Bunun için ona minnettarım. Öylece dump sakinleşmemi bekledi. O üç çocuk için ağlamıyordum, o üç çocuk ve benim aramdaki aşılamaz mesafe için, kaybettiklerimiz için ağlıyordum. O kadar küçük ve saftık ki, birlikte olursak karanlıktan doğan bütün kötülükleri yenebileceğimize, yetişkinler dünyasının tehditleriyle baş edebileceğimize inanmıştık.

"Çok özür dilerim," dedim gömleğimin koluna yüzümü silerken,

"Ne için?"

"Kendimi aptal yerine koyduğum için. İstemedim oldu."

Cassie omuz silkti. "Yani ödeştik. Şimdi sen de kâbus görüp çılgılık çılgılığa uyandığımda neler hissettiğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" Hiç aklıma gelmemişti böyle düşünmek. Cass her zamanki gibi bana kendimi nasıl daha az kötü hissettireceğini biliyordu.

"Öyle." Yatağın kenarındaki masanın çekmecesinden bir paket mendil çıkartıp bana uzattı.

Gülümsemeyi başardım. "Teşekkürler Cass."

"Şimdi nasılsın?"

Öksürmeyle kahkaha arası bir ses çıkarttım. "İyiyim. Daha iyiyim."

"Uyumaya hazır mısın?"

Üzerimdeki yük yavaş yavaş kalkarken kendimi aylardır olmadığı kadar yorgun hissettim ama gözlerim kapanırken karanlıktan bana bakan gölgeler hâlâ oradaydı. Evdeki her ses yerimden sıçramama neden oluyordu. Cassie ışığı kapatıp yatağına gidecek olursa, geceyi koltukta korku içinde geçireceğimi tahmin edebiliyordum. Bana bunun hiçbir mantığının olmadığını söylemeyin, o zaman bile farkınday- dım karanlıktan korkmamın anlamı olmadığını ama korkuyordum ve hepsi buydu işte. "Yatakta seninle uyuyabilir miyim?"

"Olur ama horlarsan seni koltuğa yollarım." Saçındaki firketeleri çıkarmaya koyuldu.

"Horlamam," dedim. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarttıysam da giysilerimi çıkartmak hem fiziksel, hem

ruhani olarak çok ağır geldiğinden bunu yapmaya yeltenmedim bile.

Cassie yatağa girip yanıma uzanınca hiç düşünmeden ona sarıldım. "Teşekkürler tatlım."

"İyi uykular aptal şey," dedikten sonra okuma lambasını söndürdü. "Kendini kötü hissedersen beni uyandırmaktan çekinme."

Saçları çay yaprakları gibi kokuyordu. Sıcak ve güven verici. Varlığının hayatımdaki en önemli şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Beni ayakta tuttuğunu... En son kime böyle sarıldığımı bilmiyordum bile...

"Uyanık mısın?" diye fısıldadım bir süre sonra.

"Evet," dedi Cassie.

Hiç kımıldamadan uzanmayı sürdürdük. Etrafımızı saran havanın değiştiğini hissettim. Kalp atışlarım hızlanıyordu, onunkiler de. Emin değilim. Sanki hem anı yaşıyor, hem de neler olduğuna anlam veremeyerek uzakta durmuş olanları izliyordum. Adeta vücudumun kendi iradesi vardı. Cassie'yi kendime doğru çevirip öptüm ve bir anlık tereddüdün ardından bana karşılık verdi.

Daha önce her zaman statüskoyu değişime tercih ettiğimi söylemişim, olanı korumayı tercih ettiğimi söylemek aslında korkak olduğumu söylemenin sadece fiyakalı yolu. Tek bir gece hariç; o gece, kendimi hayatın akışına bırakacak kadar güçlüydüm.

17

İlk ben uyandım. Sabahın erken saatleri olduğu, sokakta hâlâ araba sesi olmamasından belliydi ve gökyüzü -Cassie en üst katta yaşadığı için pencereyi hiç kapatmaz ve perde de kullanmaz- turkuvaz renkteydi. Harika bir film karesi. Bir, en fazla iki saattir uyuyor olmalıydım. Bir yerlerde martılar çığlık atarak sabahın seslerine karıştılar.

Loş sabah ışığında daire تنها, hatta terk edilmiş görünüyordu. Önceki geceden kalma tabak çanak masaya yığılmış, not defterleri kenara fırlatılmıştı, pantolonum yere savrulmuş, düşerken de masadaki olay yeri fotoğraflarından birkaçını beraberinde götürmüştü. Boğazımda bir ağrı vardı, akşamdan kalma olduğum için susuzluktan kaynaklandığını düşünerek bardağa uzandım. Sudan büyük bir yudum almama karşın boğazımdaki ağrı geçmedi.

Harekederimin Cassie'yi uyandırabileceğini düşündüysem de kımıldamadı. Kollarımda derin bir uykuya dalmıştı anlaşılan, dudakları yarı aralıktı, bir eli yatağın kenarından aşağı sarkıyordu. Yüzünün yarısını örten saçlarını çekip onu öptüm.

Saat üçe kadar kalkmadık. Gökyüzü griye dönmüş, hava serinlemişti.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Cassie pantolonunun düğmelerini iliklerken. O kadar güzel görünüyordu ki... Ve korkutucu. "Kahvaltı?"

"Hayır, teşekkürler." Hafta sonu rutinimiz şöyledir: İrlanda usûlü ağır bir kahvaltı edip sahilde koşarsınız. Akşamdan kalma olduğum için her ikisine de katlanacak durumda değildim. Daire aniden gözüme aşırı küçük, hatta klostrofobik geldi. "Arabamı almaya gitmeliyim."

Cassie üstüne kendisine büyük gelen tişörtlerinden birini geçirdi. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Otobüsle gitmeyi düşünüyorum," dedim. Ayakkabılarımı buldum, "Biraz yürümenin kimseye zararı olmaz. Seni sonra arasam olur mu?"

"Öyle olsun," dediğinde aramızda bir şeylerin değiştiği ikimiz için de açıktı. Yabancı ve tehlikeli bir duygu bizi tehdit ediyordu. Kapıdan çıkmamdan önce birbirimize baktık ve soma başka ne yapmam gerektiğini kestiremediğim için kendimi dışarı attım.

Durağa varıp on dakika beklemenin ardından çok uzun iş olduğuna karar verip -pazar seferi olduğu için uzun aralıklarla gelen iki otobüsle uğraşmak bütün günümü alabilirdi- planlarımı değiştirdim. Doğruyu söylemek gerekirse, kazı alanı arkeologlarla dolana kadar Knocknaree'ye yaklaştırmaya niyetim yoktu çünkü oraya vardığımda ormanın bütün tenhaliğiyle beni bekliyor olacağı düşüncesi sinirlerimi germeye yetiyordu. Hayır, kalsın, gri gökyüzü zaten midemin bulanmasına neden oluyorken hiç uğraşamazdım.

Uyduruk bir kafeden tadı berbat, kafeini hol bir kahve alıp eve yürüdüm. Heather yüzünde yeşil pazar maskesiyle Sex &The City izliyor olurdu, bütün gün hızlı randevuların nasıl gittiğinden bahseder ve pantolonumu nerede çamura buladığımla ilgili sonsuz soru sorardı. Ne olacağım kestire- bilmenin rahadaüçlüğü...

Anlıyorsunuz ya, hayatımın en büyük hatalarından birini yaptığımı biliyordum. Daha önce de yanlış insanlarla yattığım olmuştu ama bu kadar aptalca bir şey

hiç yapmamıştım. Böyle bir hareketin iki devamı olabilirdi: Ya 'resmi olarak' ilişkiye başlardınız ya da bütün diyalogunuzu keserdiniz. Geçmişte her iki yöntemi de denediğim oldu ve ikisinin de sonucunun felakete gittiğini gördüm. Ortağımla konuşmayı kesmek gibi bir imkanım yoktu, daha kötüsü romantik bir ilişkiye girme şansım da yoktu. Bunun kurallara aykırı olması bir tarafa, kontrolümü kaybedip şüphelilerin boğazına sarıldığım, gecenin bir vakti arkeolojik kazı alanlarından kurtarılmam gerektiği bir dönemde, birinin erkek arkadaşı olma fikri, yatağa girip bir daha hiç çıkmamayı istememe yol açıyordu.

O kadar yorgundum ki ayaklarım başka birinin ayaklarıydı. Yağmur yüzüme vuruyor, içimdeki hastalıklı hissi biraz olsun bastırıyordu. Bundan sonra Cassie'yi 'sadece Cassie' olarak görmem imkansız olacaktı, koltuğunda uzanıp tanıştığım kızlardan bahsetmem, yemek yemeğe rastgele ona uğramam... Hepsi geçmişte kalacaktı çünkü birini bu şekilde tanıdıktan sonra eskiye dönmek mümkün değildir. Cassie'yle olan dostluğumu garantiye almışım gibi davranmamın cezasını çekiyordum. Oysa daha birkaç gün önce her şey o kadar net, aramızdaki ilişkinin çizgileri o kadar belirgindi ki... Son kalem de yıkılmıştı. Onu akılsızlığımla ben yıkmıştım.

Size aptalca gelebileceğini bilsem de söyleyeceğim, bunun olacağını hiç tahmin etmiyordum. O kadar kendini beğenmiş, o kadar kendimizden emindik ki. Kadınlar ve erkeklerle ilgili insanoğlunun bildiği ilk kurala istisna olacağımıza inanmıştık. O gece o yatağa uzanırken masumdum, inanın ve işlerin nasıl öyle gelişebildiğini de hâlâ anlayabilmiş değilim. Yine biliyorum ki dürüst olmadığımı, bu masum havaların hikaye olduğunu söyleyeceksiniz. Hayır, inanın bana, ikimiz de böyle biteceğini bilmiyorduk.

Monkstown'a vardığımda eve gidip Heather'a kadanma- yı gözüm yemedi. Dun Laoghaire'e yürüyüp rıhtımın sonundaki duvara oturdum ve pazar öğleden sonrasının şık takımlı çiftlerinin yürüyüşlerini yapmalarını izledim. Hava kararıncaya kadar orada kaldım, öyle ki geçen devriyeler bana şüpheli bakışlar atmaya başladı. Charlie'yi aramayı düşündüysem de aramadım çünkü telefon numarası cep telefonumda kayıtlı değildi ve arasam bile ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

O gece deliksiz uyudum. Ertesi sabah işe gittiğimde hâlâ sersem haldeydim ve fazla uyumaktan gözlerim şişmişti. Kendimi alternatif bir gerçekliğe dalmış gibi hissediyordum, bu düşman bir gerçeklikti. Cassie'nin masası açık dava dos- yalarıyla doluydu. Oturup çalışmayı denediysem de konsantre olamadım, cümlelerin sonuna ulaştığımda başlarında neden bahsedildiğini unutuyordum,

Cassie yeni açmış, vahşi bir krizantem havasıyla içeri girdi. "Selam," dedi gülümseyerek. "Neyle uğraşıyorsun?"

Yanımdan geçerken saçıma dokunduğunda irkilmeden edemedim. Fark etti mi bilmiyorum.

"Sıradan işler," diye yanıtladım onu.

İskemlesine oturup bana baktığında kafamı önümdeki dosyadan kaldırmamaya çalıştım. "Rosalind ve Jessica'nın tıbbi kayıdarı bugün gelecek. Ayrıca bu gece yemek yapma sırası sende, evde sadece tavuk var, yani Sam ve sen başka bir şey istiyorsanız..."

Sesi gayet doğal çıkıyordu ama arkasında baştan çıkarıcı -hayır zorlayıcı- başka bir soru vardı.

"Aslında," dedim Cas- sie'ye, "bu gece yemeğe gelemeyeceğim. Başka bir yerde olmam gerekiyor."

"Tamam, o zaman. Ne zaman müsait olursan o zaman uğrarsın. Bir tek atarız."

"Bu gece gelemem, çok üzgünüm."

"Rob," dedi bir saniye bekledikten sonra ama kafamı kaldırmadım. Bir an yine de konuşmayı sürdüreceğini düşündüm ama kapı açıldı ve Sam içeri daldı. Onu gördüğüme bu kadar sevindiğim başka bir zamanı hatırlamıyorum.

"Günaydın çocuklar. Bunlar Bernadelte'den size. Sanırım tıbbi kayıtlarmış. Hafta sonunuz nasıldı?"

"İyi," dedik aynı anda.

Sam'in elindeki kağıdarı aldım. Konsantrasyonum o kadar bozuktaki, her bir sayfayı okumak saatlerimi alıyordu ve Cassie de hiç âdeti olmayan bir sabırla, tek tek sayfaları bitirmemi bekleyerek sinirlerimi daha da bozuyordu. Ne kadar büyük bir çaba harcadığımı size anlatamam.

Evraklara göre Rosalind doğduğunda Margaret sürekli alarm halindeydi, bebek soğuk alsa bile hemen hastaneye koşuyordu. Ama kayıtlara dikkatlice baktığımızda Rosalinda herhangi bir ciddi hastalığa sahip olduğunu gösteren hiçbir delile rastlamadık. Aralarında en sağlıklıısı oydu. İkizler doğduğunda Jessica üç gün

küvezde kalmıştı. Yedi yaşına geldiğinde kolunu kırmış, dokuz yaşından itibaren de geçerli kilo normlarının altında seyretmişti. Her iki ikiz de çiçeğe yakalanmış, her ikisi de aşı olmuştu.

"Burada tacizle ilgili hiçbir şey yok," dedi Cassie. "Munchausen ya da vekaleten Munchausen'la ilgili bir bilgi de yok." Sam içerdeki odada Andrews'un kayıtlarını dinliyordu. Sanırım o orada olmasaydı Cassie'yi duymazdan gelirdim. "Ama tacizi eleyen bir bilgi de içermiyor," dedim. Sesim ukalaca çıktı.

"Tacizi ya da Munchausen'; nasıl kesin olarak eleyebilirsin ki? Tek söyleyebileceğimiz delil olmadığı. Daha önce de ifade ettiğim gibi, Margaret profile uymuyor... Kimse bu iki veledi Munchausen'lamıyormuş!"

"Yani hepsi boşunaydı," dedim. Kayıdarı masaya fırlatınca bir kısmı yere uçtu. "Aman ne sürpriz! Bir kere daha boka battık. Bir kere daha elimizdeki ipuçları hiçbir yere çıkmıyor. Şimdiden her şeyi bodruma indirip kutulara yükle- sek yeridir. Kimsenin vaktini ziyan etmemiş oluruz."

Andrews'un telefon konuşmaları bitmiş olmalı ki klik sesi duyuldu. Cassie uzanıp kağıtları topladı. Kimse uzun süre hiçbir şey söylemedi.

Sam ne düşündü, merak ediyorum. Tek kelime etmemesine karşın bir şeyler olduğunu talimin etmişti herhalde. Birden mutlu mesut günlerimiz sona erdi, komuta merkezi, bir Sartre oyunundan fırlama bir cehennem manzarasına dönüştü.

Belki Cassie ona tüm hikayeyi anlatıp omzunda ağlamıştır ama sanmıyorum. Bunu yapmak için fazla gururlu. Bence onu eve yemeğe davet etmeyi sürdürmüş, benim çocuk ölümleriyle sorunlarım olduğundan bahsetmiştir. Gecelerimi yalnız geçinnek istediğimi söylemiştir... Her neyse... Sağ, Cassie'ye inanmadıysa bile soru sorduğunu zannetmiyorum.

Diğerlerinin de fark ettiğini ^Aüşünüyorum. Dedektifler çevrelerini gözlemlemeye meraklı insanlardır ve Harika İkizler'in birbirleriyle konuşmuyor olmaları, mutlaka birilerinin dikkatini çekmiştir. Yirmi dört saati bulmadan bölümün dedikodu konusu olduğumuza eminim. Aralarında eminim ki gerçeğin de yer aldığı bir sürü varsayım yapıldı karakolumuzda.

Belki de yanıllıyordumdur. Arkaik dayanışma kendini göstermiş, insanlar sessiz kalmıştır. İşin en üzücü

yanlarından biri de bu, herkesin haklı çıkacağı günü bekleyip sonra da sessizce kafa sallaması, küçümsediğimiz o mağara adamı güruhunun öngördüğü gibi, mesela içgüdüler olunca binlerce yıldır bir gıdım değişmediğimizin ispatı haline gelmemiz.

O günden sonra mecbur kalmadığımız sürece birbirimizle tek kelime konuşmadık, bazen O'Kelly gelip davayla ilgili somlar sorduğunda ya da bizi davadan almakla tehdit ettiğinde yeniden birlik olur, eski ateşimizle ona bizi neden davadan almaması ya da dava dosyasını neden kapatmaması gerektiğini sıralardık. O benim laflarımı tamamlardı, ben onun eksik bıraktığı yerleri tamamlardım. Yine o harika takımdık. Ama O'Kelly gider gitmez ateş söner, komuta merkezinde yalnız ya da Sam'le -ki Sam yabancı sayılmaz- baş başa kalırdık.

İşlerin nasıl böyle geliştiğinden emin olamadığımdan içten içe, onun bana ihanet ettiği, alttan alta beni yanılttığı fikrine kendimi kaptırdığım için öfkeliydim. Eğer canımı yaksaydı gülüp geçebilirdim ama onu yaralamama izin verdiği için Cassie'yi affedemiyordım.

Ayakkabılardan ve taştan alınan kanların tahlillerinin gelmesi an meselesiydi. Kendimi bir denizaltıda yolculuk ediyormuş gibi dünyadan kopuk hissetsem de, zihnimdeki net bilgilerden biri buydu. Beni davaya bağlayan diğer de-

fillerin tamamı bir şekilde yok olmuştu, bu sonuncuydu. Şayet ayakkabıdaki kanla taştaki eşleşecek olursa, Adam Ryan'ın DNA'sına ihtiyacımız olacak ve Dedektif Rob kendini kapı dışarı edilmiş bulacaktı.

Bazen işten atılmak gözüme o kadar da korkunç bir fikir gibi görünmüyordu. Kendimi içine soktuğum durumdan çıkacak gücüm ya da zekânı yoktu, -başka birinin benim adıma bunu yapması en basit seçenek gibi geliyordu böyle anlarda. Bu, işten atılmam anlamına gelse bile.

Aynı anda birden fazla işi yapmanın insanı dinç tuttuğuna inanan Sophie arabasından beni aradı. "DNA'cı çocuklar aradı. Kötü haber."

İskemlemde doğruldum. "Hey, ne var, ne yok?" Odada olan O'Gorman heyecanlandığımı anlamasın diye alçak sesle konuşuyordum.

"Kan örnekleri işe yaramazmış. Hem ayakkabılardakiler; hem de taştaki." Birilerine korna çaldı. "Tanrı aşkına seni salak!!! Laboratuardakiler her şeyi denemiş ama

örnekler fazlasıyla bozulmuş olduklarından DNA çıkartamamışkır. Üzgünüm ama seni uyarmışum."

"Sağol Sophie," dedim ne kadar memnun olduğumu belli etmeden. "Bu o, hiçbir şeyin sonuca ulaşmadığı davalardan zaten..."

Telefonu kapattım. Masanın karşısındaki Cassie, "Ne dedi?" diye sordu. Cevap vermedim.

O akşam savaş alanından eve yürürken Rosalind'i aradım. Bunu yaparken de bangır bangır bağırان içgüdülerimi duymazdan gelmem gerekti. Konuşmaya hazır olana kadar onu rahat bırakmaya karar vermişim, konuşmak kendi seçimi olmalıydı, onu zorlamak ters tepebilirdi ama elimde kalan tek kişi oydu.

Perşembe günü karakola geldiğinde haftalar önce ilk görüşmemizde yaptığımız gibi bahçeye çıkmanın iyi olacağını düşünerek onu resepsiyonda karşıladım... Bir eliyle gül rengi eşarbyyla oynayarak camdan dışarı bakan genç kıızı görür görmez kalbim hafifledi. Bu kadar genç ve güzel birini görmek hoş bir histi, o ana kadar hepimizin ne kadar gri ve soluk göründüğümüzü kavramamıştım.

"Rosalind," dememle beraber yüzünün aydınlandığını gördüm.

"Dedektif Ryan!"

"Okulda olman gerekmiyor mu?"

Utangaç bir ifadeyle yere baktı. "Öğretmenlerim beni sever. Başım belaya girmez." Onu okulu kırmanın kötü bir şey olduğunu söyleyerek azarlamam gerekiyordu ama dayanamayıp güldüm.

Kapı açıldı ve sigara içmek için dışarı çıkmış olan Cassie içeri girdi. Bir anlığına göz göze geldik, bakışlarını Rosalinda kaydırdı ve yanımızdan tek kelime etmeden ge- çip gitti.

Rosalind dudağını ısırıp bir ona bir bana baktı.

"Ortağınız burada olmamdan hoşlanmadı, değil mi?"

"Onu ilgilendiren bir mesele değil," dedim. "Bunun için üzgünüm."

"Önemli değil." Rosalind gülümsemeyi başardı. "Benden zaten hiç, çok hoşlanmadı, değil mi?"

"Dedektif Maddox'un senden hoşlanmadığı falan yok."

"Önemli değil, Dedektif Ryan. Ben buna alışkınım. Kadınlar beni pek sevmez. Annem beni kıskandıklarını söylüyor -neden anlamıyorum ya."

"Ben anlıyorum," dedim. "Ama Dedektif Maddox'un tavırlarının seninle bir ilgisi yok. Tamam mı?"

"Kavga mı ettiniz?" diye sordu çekingen bir edayla.

"Öyle sayılır. Uzun hikaye."

Kapıyı Rosalind'in çıkması için açık tutarak bahçeye ilerledim. "Keşke benden bu kadar rahatsız olmasa. Ona gerçekten hayranım, kadın bir dedektif olmak kolay olmamalı."

"Dedektif olmak kolay değil, kadın ya da erkek," dedim. Cassie'den bahsetmek istemiyordum. "Üstesinden geliyoruz."

"Evet ama kadınlar için farklı," dedi Rosalind.

"Nedenmiş o?" O kadar genç ve naifti ki, yapacağı açıklamaya gülersem bana kızacağını biliyordum.

"Şey... Örneğin, Dedektif Maddox otuzlarında olmalı. Yakında evlenip çocuk sahibi olmak isteyecek. Kadınlar erkekler gibi bekleyemez. Dedektif olmak ciddi bir ilişki kurmasını güçleştiriyordur. Üzerindeki baskı çok fazla olmalı."

Midemde bir kasılma oluştu. "Dedektif Maddox'un evcil tiplerden olduğunu sanmıyordum."

Rosalind bu yoruma şaşırılmış göründü. "Büyük ihtimalle siz haklısınızdır ama Dedektif Ryan, bazen birine çok yakın olduğunuz için bazı şeyleri gözden kaçırırsınız. Başkaları görebilir, siz görmezsiniz."

Kasılma daha da güçlendi. Bir parçam bu konuşmayı zorlayıp Rosalind'in benim görmediğim ne gördüğünü öğrenmek, diğer parçamsa kesinlikle Cassie'den bahsetmemek istiyordu. "Dedektif Maddox'un özel hayatı benim sorunum değil," diye kestirip attım. "Rosalind..."

Ne var ki bahçenin içlerine doğru ilerleyen dar bir patikaya gözü ilişince dikkati dağılan kız artık beni dinlemiyordu. Dedektif Ryan, Bakın! Ne kadar hoş çiçekler var."

Saçları güneş ışığında yapraklar gibi dans ediyordu. Her şeye rağmen gülümseyerek onu takip ettim. Nasıl olsa konuşmamız için mahremiyete ihtiyacımız olacaktı.

Birlikte

patikanın sonuna kadar ilerledik. Kuşların ötüşüklerinin dalların altındaki bir bankı seçip Oturdu.

"Burada konuşmak ister misin?" diye sordum ona.

Gülümsedi. "Bizim gizli bahçemiz."

O anda bu buluşmanın amacını tamamen yok sayıp onunla havadan sudan, günlerinin nasıl geçtiğinden, bahçenin ne kadar güzel olduğundan bahsetmek, birkaç dakikalığına da

olsa güzel bir kızla bahçede oturup sohbet eden bir adam olmak istedim. Yapamadım.

"Rosalind," diye söze başladım, "sana sormam gereken şeyler var. Kolay olmayacak ve keşke işleri senin için kolaylaştırmamanın bir yolunu biliyor olsaydım ama bilmiyorum. Başka seçeneğim olsaydı sana bu somları sormazdım. Bana yardım etmelisin. Tamam mı?"

Yüzünde tanımlayamadığım bir ifade belirip kayboldu. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirip yüzüme baktı. "Elimden geleni yapacağım."

"Annen ve baban," dedim sesimin nazik çıkmasına özen göstererek, "ikisinden biri sana ya da kardeşlerine zarar verdi mi?"

Rosalind inledi. Elini ağzına götürüp korku dolu bir ifadeyle bana baktı. "Hayır. Elbette hayır."

"Korktuğunu biliyorum ama seni koruyabiliriz. Söz veriyorum."

"Hayır." Kafasını iki yana salladı. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görebiliyordum. "Hayır."

Öne uzanıp elimi elinin üzerine koydum. Yaşlı kadınların kullandıkları ağır parfümlerden sürmüştü. "Rosalind, yanlış giden bir şeyler varsa bilmeliyiz. Tehlikedesin." Genç bir kız için ne kadar yanlış bir koku seçimi.

"Bana bir şey olmaz."

"Jessica da tehlikede. Ona bakabileceğine inandığını biliyorum ama kendi başına sonsuza kadar idare edemezsin. Lütfen, sana yardım etmeme izin ver."

"Anlamıyorsunuz," diye fısıldadı. Elimin altındaki eli titriyordu. "Yapamam Dedektif Ryan. Yapamam."

Ona baktıkça kalbim kınlıyordu. Onun yaşadıklarını yaşamak ondan çok daha olgun insanları bile yıkacakken bu kız bütün saflığıyla dayanmaya çalışıyor, her şeye rağmen ailesini konuyordu. Gurur ve inkârın güzel yüzü. Ondan sahip olduğu her şeyi. ailesini feda etmesini istiyordum.

"Üzgünüm," dedim kendimden çok utanarak. "Bu konuları konuşmak isteyeceğin zaman gelebilir. O zaman geldiğinde burada olduğumu, seni dinlemek için beklediğimi bilmeni istiyorum. Seni zorlamamalıydım, çok özür dilerim."

"Bana karşı çok naziksınız," dedi, "bana karşı bu kadar nazik olduğunuza inanamıyorum."

"Keşke sana yardım edebilseydim. Keşke sana nasıl yardım edebileceğimi bilseydim."

"Ben... ben insanlara kolay güvenmem ama birine güvenmeye karar verecek olursam bu siz olacaksınız, Dedektif Ryan."

Hiç konuşmadan oturduk. Rosalind'in yumuşacık eli elimin alundaydı ve elini çekmedi. Sonra elini yavaşça çevirerek parmaklarını benimkilere doladı. Bana gülümsüyordu. İçten, özel bir gülümseme.

Nefes alamadığımı zannettim. Elektrik çarpmış gibiydim ve delicesine, onu boynundan tutup kendime doğru çekerek öpmek istiyordum. Zihnim imgelerle doluydu -yatak odası, saçları omuzlarına dökülmüş Rosalind, ellerimle düğmelerini çözüyorum, Cassie'nin öfkeli yüzü- ve bu kızı da-

lia önce hiçbir kızı istemediğim gibi istiyordum. Ani ruh hali değişikliklerini, gizli yaralarını, hüznü denemelerini... Onu, bunlara rağmen değil, bunlar yüzünden istiyordum.

On sekiz yaşındaydı ve davanın gidişine göre baş şahidim olabilirdi, hayatında hiç olmadığı kadar hassas bir dönemden geçiyordu ve beni kahramanlaştırmıştı. Dokunduğum her şeyi mahvettiğimi yaşayarak öğrenmesine gerek yoktu.

"Rosalind," dedim geri çekilirken.

Yüzündeki sıcak ifade birden değişti. "Gitmeliyim," dedi en soğuk edasıyla.

"Seni kırmak istemiyorum."

"Kırdınız bile." Çantasını omzuna astı. Yüzüme bakmıyordu.

"Rosalind, bekle..." Eline uzandım ama çekti.

"Beni önemseyişinizi düşündüm, belli ki yanıltılmışım. Öyle düşünmeme izin verdiğiniz çünkü ağzımdan ailemle ilgili laf almak, Katy'yle ilgili bildiklerimi öğrenmek istiyordunuz. Geri kalan herkes gibi, siz de benden alabileceğiniz kadarını almak istediniz."

"Bu doğru değil," diye söze başladıysam da çoktan öfkeli adımlarla patikada ilerlemeye başlamıştı. Peşinden koşmanın anlamı olmadığını biliyordum. Kuşlar benimle dalga geçercesine ctvıldıadı.

Başım dönüyordu. Ona sakinleşmesi için zaman tanıyıp cep telefonunu aradım ama yanıt vermedi. Telesekreterine geveleyerek özür dileyen bir mesaj bırakıp banka yığıldım.

"Kahretsın," dedim çalılara.

O zaman ne iddia etmiş olursam olayım, bütün bu dava süresince aklımın tam olarak yerinde olmadığıнын, kendimde olmadığımın ve olağan davranışlar sergilemediğimin altı

çizilmeli. Bu açıklamalar, davranışlarımanın bahanesi olmayabilir ama gerçekler. Örneğin ormana gittiğimde uykusuz, aç ve alkollüydüm. Bunu, orada olmuş olabileceğini düşündüğüm her şeyin uydurma olabileceğini göstermek için tekrarlıyorum. Bilmemin imkanı yok.

O geceden sonra uyumak konusunda güçlük çekmedim. Hatta bu kadar rahat uyuyabilmeye başlamış olmak beni rahatsız bile etti. İşlen eve dönüşlerimde uyurgezer halele oluyor, sanki bilinmez bir güç tarafından yatağa çekiliyordum. Giysilerimle yığıldıktan hemen sonra sabah saat çalana kadar deliksiz uyku çekiyordum. Bir seferinde saati kurmayı unuttum ve Bernadette'in öğlen ikideki öfkeli telefonuyla uyandım.

Anılar ve garip etkileri de kesildi. Aynı ampulün patlaması gibi, aniden. Bunun rahatlatıcı olduğunu düşünüyor olmalısınız, bazen öyleydi. Knocknaree'yle uzaktan yakından ilgisi olan her şeyin bela demek olduğunu kavramış, baştan bu davayı aldığım için kendime lanet eder olmuşum. Bildiğim her şeyi görmezden gelip yeniden o ormana dalmakla hayatımın aptallığını ettiğime inanıyordum.

Ancak dava çözölüp de dosyalar tozlandıktan çok sonra, hafızamı yeniden dikkatlice yoklayıp boş ellerle geri döndüğümde o zaman ormandaki gecenin kaybedilmiş bir fırsat, kaçırılmış bir şans olduğunu kavradım.

18

anı ve hen cuma sabahı komuta merkezine ilk dam layanlardandık- Sabah erken işte olmamın nedeni, telefona gelen ihbarları değerlendirip kendime günü dışarıda geçirmek için bahane yaratmaktı. Hava yağmurluydu, Cassie biiyük ihtimalle bir yerlerde küfrederek Vespa'sı- nı çalıştırmaya uğraşıyordu.

"Sabah haberleri," dedi Sanı kasetleri önüme fırlatırken. "Dün gece gevezeliği tutmuş olmalı. Altı görüşme. Tanrım lütfen..."

Andrews'un telefonlarını dinlemeye başlamamızın üzerinden bir hafta geçmiş olmasına rağmen işe yarar bir şey bulamamıştık. O'Kelly homurdanmaya başlamıştı ve bu iş pahalıya patladığı için her an ipleri çekebilirdi. Andrews gün boyunca bol testosteronlu görüşmeler yapıyor,

gecele- riye sadece "lüks" fast-food dükkanlarını arayıp yemek sipariş ediyordu. Bir keresinde televizyonda reklamı yayınlanan seks hatlarından birini aradığı için poposuna şaplak yemeyi sevdiğini öğrendik, "Vur bana, Celestine," bölümümüzün sloganlarından biri haline gelmişti.

Paltomun y akasını kaldınp en Humphrey Bogart edamla, "Tekrar çal, Sam," dedim Sam'e. Espri yeteneğim de diğer bütün özelliklerim gibi düşüştüydü. Sam ters ters baktıktan sonra kasedı teybe koydu.

Bilgisayar kaydına göre saat 20.17'de Andrews, pesto sosu eklenmiş somonlu lazanya sipariş etmişti. "Aman Tanrım," eledim ağzım sulanarak.

Sara bir kahkaha attı. "Adamımız en iyisini yemeği seviyor."

Saat 20.23'te pazar günü golf oynamak için randevulaşmak üzere karısının kardeşini aramış, 20.41 'de yeniden restoranı arayıp yemeği hâlâ gelmediği için adamları azarlamıştı. Bunu uzun süren bir sessizlik takip ettiğinden cehennemden gelen lazanyanın eve vardığını tahmin ettim.

Saat 00.08'de Londra'da bir numarayı aramıştı. "Eski karısı," diye açıkladı Sam. Gözyaşları içinde, "Yaptığım en büyük hata gitmene izin vermektir, Dolores," diyordu kadına. "Ama belki de doğru olanı yapmışımdır, sen harika bir kadındın, bana göre fazla iyiydin. Haklı mıyım, Dolores? Doğru olanı mı yaptım?"

"Bilmiyorum Terry," diye yanıtladı kadın. "Sen söyle." Arkadan gelen seslerden kadının başka bir işle uğraştığı anlaşılıyordu, tabak çanak yıkama ya da temizlik. Sonunda Andrews ağlamaya başlayınca kadın telefonu kapattı.

Bunun üzerine Andrews yeniden telefon açıp bağırdı. "Sen benim yüzüme telefonu kapatamazsın, sürtük. Ben senin yüzüne kapatırım." Ve telefonu kapattı.

"Tam bir centilmen," dedi Sam.

Teypten yeni bir klik sesi geldi. "Selam," dedi derinden gelen uyuklu bir erkek sesi.

"Kim bu?" diye sordum.

"Numara kayıtlı değil," dedi Sam. "İkiye çeyrek kala."

"Seni kahrolası pislik," dedi Andrews. Çok sarhoştü. Sam doğruldu.

Kısa bir sessizliğin ardından diğer ses konuştu. "Sana beni bir daha aramamanı söylemedim mi?"

"Ah-a!" dedim yerimden fırlayarak. "Ağımıza bir balık düştü."

Nefesimizi tutup dinlemeye koyulduk.

"Bana ne söylediğin zerre kadar umurumda değil." Andrews sesini yükseltiyordu. "Bana şimdiden gereğinden fazlısını söyledin. Bana şimdiye kadar işlerin yoluna girmiş «ılacağını söylemiştin, unuttun mu? Oysa her yer kahrolası t MobaiVa Hayır kampanyasıyla dolu..."

"Sana sakın olmanı ve sabredip işleri çözmemi görmeni söyledim. Her şey kontrol altında."

"Benimle böyle konuşmaya cüret edemezsin. Ben senin kahrolası işçilerinden biri değilim. Sana ödeme yaptım. Binlerce hem de binlerce... Kahrolası... :Bir binliğe daha ihtiyarımız var, Terry'; Yeni meclis üyesi için bir binlik daha, l'crry'. Hepsini tuvalete atsam daha iyiymiş. Eğer benim .ulamlarımdan biri olsaydın seni çoktan işten kovmuştum. Hem de hiç düşünmeden."

"Parasını ödediğin her işi hallettim. Karşındaki kısa bir gecikme. Her şey çözülecek. Hiçbir şey değişmeyecek. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Çözülecekmiş. Sen onu benim külahıma anlat. Seni çift t.ıraflı oynayan pislik. Paramı alıp kaçtın. Şimdi beş kuruşum yok ve polis peşimde. O arazinin benim olduğunu ne- ı etlen biliyorlar? Seni pislik—"

Sessizliğin ardından gırtlaktan gelen ses, temkinli bir umla konuştu: "Hangi telefondan arıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Andrews ukala ukala.

"Polis neyle ilgili sorular sordu?"

"Bir çocukla ilgili. Orada öldürülen bir çocukla. Kahrolası babası kahrolası kampanyanın başı olan çocukla. Pislikler benim bununla bir ilgim olduğunu düşünüyor."

"Telefonu kapat," dedi ses. "Polislerle sakın yanında avukatın olmadan konuşma. Kampanyayı önemsemene gerek yok ve beni sakın bir daha arama." Ve telefonun kapanma sesi. Klik.

"İşte, suşi, pizza ya da yalnız kalplerden daha kaydade- ğer bir şey. Tebrikler."

Mahkemede işe yaramasa da, Andrews'a baskı yapmaya yeterdi. İyi niyetli davranmaya çalışıyordum ama kendime acıma dürtüm ayyuka çıkmıştı: Benim araştırmam işe yaramaz yerlere giderken Sam'inki hızını almış ilerliyordu. Bu talihle, Andrews'un peşindeki ben olsaydım iki hafta daha kimseyi aramayacağına emindim.

Kahrolası şansım işte. "O'Kelly'nin seni rahat bırakması için yeter de artar bile."

Sam yanıt vermedi. Ona bakmak üzere kafamı çevirdiğimde bembeyaz olduğunu gördüm, o kadar beyazdı ki cildi, neredeyse damarları seçilebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordum alarına geçerek. "İyi misin?"

"İyiyim." Teybi kapatmak için öne eğildiğinde eli titriyordu.

"Tanrım, sen iyi değilsin," derken zafer hissi yüzünden kalp krizi geçiriyor olmasından korktum. Teşhis edilmemiş, garip bir rahatsızlığı falan da olabilirdi.

"Doktora ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi. "Kesinlikle hayır."

"Öyleyse neyin var?" dememle beraber jeton düştü. Daha önce fark etmediğim için şaşkındım, Sesin titremesi, aksan, tonlamalar: Onları daha önce duymuştum, her gün, her gece, daha yumuşaktılar ama benzerlik kaçınılmazdı.

"Telefondaki amcan mıydı?"

Sam'in gözleri önce bana, sonra kapıya kaydı ama kapıda kimse yoktu. "Evet," dedi nefes almayı başarınca. "Oydu."

"Emin misin?"

"Sesini gayet iyi tanıyorum. Eminim."

Sonradan pişman olsam da ilk tepkim Sam'in amcasıyla ilgili gurur dolu sözlerini hatırlayarak kuvvetli bir kahkaha atmak oldu. En başlarda Sam'in kayıtsız sevgisini fazla Amerikan filmivari bulmuştum, kimse ailesine karşı böyle bir sevgiyi otuzlarına kadar sürdürmez, şimdiyse gözüme zavallı görünüyordu. Sam'in muz kabuğuna basıp düştüğünü gördüğüm için üzülmede zorlanıyordum, acılar paylaşılmıca rahatlanırmış ya, o da benim kadar zor durumda olduğu için memnundum.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Kafasını tavandaki floresana çevirdi. İhtimalleri düşünmüş olmalıydı, odada ikimiz vardık, başa sarıp yeniden kayıt düğmesine bastığı anda bütün konuşma silinir giderdi.

"Hafta sonu düşünmeme izin verir misin?" diye sordu.

"Teybi pazartesi günü O'Kelly'ye vereceğim ama şimdi... şimdi düzgün düşünemiyorum."

"Elbette. Amcanla konuşacak mısın?"

Sam bana baktı. "Eğer konuşursam izlerini örtmeye başlar. Araştırma başlamadan delillerden kurtulur."

"Bunu varsaymak yanlış olmaz sanırım—"

"Eğer ona söylemezsem ve ona haber verebileceğim halde vermediğimi sonradan öğrenirse..."

"Üzgünüm," dedim Sam'e, Cassie'nin nerede kaldığını merak ederek. O bu tür durumlarda daha iyidir.

"Çılgınca olan ne, biliyor musun?" diye devam etti Sam, "eğer bu sabah bana böyle bir çelişkiye düştüğümde kime gideceğimi sorsan hiç çekinmeden Red e derdim."

Buna söylenecek sözüm yoktu. O'Gorman böğürerek içeri girene kadar oturduk. Sonra ne olduğunu çok da takip etmediğim bir Rugby tartışmasının içinde bulduk kendimizi.

O öğleden sonra sigara molası için dışarı çıktığımda Cassie beni takip etti. "Ateşin var mı?"

Kilo kaybettiği için elmacık kemikleri çıkık duruyordu, nasıl olup da bunu fark etmediğimi merak ederek çakmağı ona uzattım.

Ölü yaprakların duvarın dibine yığılmaya başladığı soğuk, bulutlu bir gündü. Cassie makyaj yapmıştı ama far ve allık yüzünün solgunluğunu gizlemeye yetmiyordu.

"Neler oluyor, Rob?" diye sordu sigarasını yakmasının hemen ardından.

Midemde bir yumruk hissettim. Bu konuşmayı yapmaktan kaçınmaya çalışıyordum. Hiçbir erkek bu tür konuşmaların işe yarayacağına inanmaz; olumlu bir sonuç elde edilmesini sağladıkları tek bir örnek bile bilmiyorum. Cassie'nin de ne düşündüğümü anlayıp bu konuşmayı yapmaktan kaçınacak kadar önsezili davranacağını umuyordum. "Hiçbir şey olduğu yok," dedim.

"Bana neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Omuz silktim. "Seninle ilgisi yok. Dava yüzündendir."

"Hadi Rob, karşındaki benim. Vebalıymışını gibi benden kaçıyorsun... şeyden !>eri..." Bütün vücudumun gerildiğini gören Cassie sustu.

"Öyle davranmıyordum," dedim on yaşında bir çocuk gibi. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Sadece neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

Yüzündeki kararlı ifadeyi gayet iyi tanıdığımdan kaçamayacağımı anladım. "Garip davranmıyorum. İşleri olduğundan kanşık hale getirmek istemiyorum. Şimdi bir ilişkiye girecek dunımda değilim ve kesinlikle öyle bir izlenim vermek istemiyorum."

"İlişki mi?" Cassie neredeyse kahkaha atacaktı.

"Tanrım, zırvalamanın nedeni bu muydu? Hayır Ryan, benimle evlenip aile kurmanı beklemiyorum. Benim bir

ilişki istediğimi de nereden çıkarttın? Ben her şeyin eski haline dönmesini istiyorum."

Ona inanmadım. Çok inandırıcı bir performanstı - rahatlama bakışlar, duvara yaslanan omuz... Dünyadaki diğer herkes bunları rahatlama ve dürüstlük belirlisi olarak görür, işlerin eski gidişatına döndüğünü varsayardı. Ama ben Cas- sie'yi fazlasıyla iyi tanıdığımdan çok korktuğunu, hatta dehşet içinde olduğunu görebiliyordum, bu da aynı şekilde beni dehşete düşürüyordu.

"Peki." dedim. "Öyle olsun."

"Bunu biliyorsun, değil mi Rob?" Seste hafif bir titreme.

"Bizim durumumuzda eski halimize dönmenin mümkün olacağını sanmıyorum. O cumartesi çok büyük bir hataydı ve hiç olmamasını dilerdim ama oldu. Bununla yaşamak zorundayız."

Cassie'nin yüzünde yaralı bir ifade belirdi. "Bir hata olmak zonında değil."

"Asla yaşanmamalıydı," dedim. Sırtımı duvara o kadar sert bastırıyordum ki, duvardaki pürtükler yüzünden canım yanıyordu. "Eğer ben darmadağın halde olmasaydım asla yaşanmazdı. İşin doğrusu bu."

"Tamam, ama bu kadar büyütme zorunda değilsin. Arkadaşız, yakın arkadaşız, yaşananlar bu yüzden yaşandı. Hepsi bu."

Söyledikleri son derece mantıklıydı ve ergenlik çağındakiler gibi davranan kişinin ben olduğumu biliyordum ama gözlerindeki bakış, uyuşturucu bağımlısının iğneye bakışı gibiydi. Onlar da tek bir vuruşun ardından yeniden mutlu olacaklarını bilerek aynı açlıkla bakar iğneye.

"Evet," dedim bakışlarımı ondan kaçırarak. "Kafamda her şeyi yerli yerine oturtmam gerek."

Cassie kollarını iki yana açtı ve hiçbir zaman unutmayacağım, şaşkın ve titrek bir sesle şöyle dedi: "Rob, ben sadece benim."

Sam pazartesi akşamı daireme uğradığında kendime uyduruk bir akşam yemeği hazırlamakla meşguldüm. Yarı uykulu halde kapının çalındığını duyduğum an gelenin sarhoş haldeki Cassie olduğunu varsayarak odama saklanıp Heat- her'dan kapıya bakmasını istedim. "Sam adında biri seni arıyor," dediğinde ne kadar şaşırdığımı anlatamam.

Sam dalia önce daireme hiç gelmemişti, nerede yaşadığımı bildiğini bile bilmiyordum.

Onu cumadan beri görmemiştim. Tıraş olmaya ihtiyacı vardı ve saç başı darmadağındı. Niye bana geldiğine dair bir açıklama beklediysem de yapmadı. Heather da peşinden gelmişti -Selam, ben Heather, nasılsın? Seninle tanışmak ne güzel. Rob seni nerede saklıyordu? vs vs vs... Ben sizi rahat bırakayım.

"Bu şekilde geldiğim için özür dilerim," dedi Sam, Heather odamdan çıkınca.

"Önemli değıl. İçecek bir şey ister misin?" Hâlâ evimde ne işi olduğunu bilmiyordum.

"Viski iyi olur." Salona geçmesini işaret edip içki ve bardak aramak üzere mutfağı gittim.

Yarısı içilmiş bir Dewar bulup getirdiğim sırada Sam kolluğı yığılmış, Heather'ın açık bıraktığı televizyonda birbirinin aynısı iki kadının makyaj üzerine sohbet etmelerini dinliyordu. Ben televizyonu kapatınca irkildi. Ona içkisini uzattım.

"Anlat bakalım," dedim bardağından bir yudum aldığına 1-min olunca. "Cuma günkü teyp," dedi.

Rahaüadım. "Evet?"

"Amcamla konuşmadım."

"Konuşmadın mı?"

"Hayır. Bütün hafta sonu bunu düşündüysem de onu ıramadım." Boğazını temizledi. "O'Kelly'ye gittim. Teyple beraber. Ona dinletip karşı taraftakinin amcam olduğunu söyledim."

Asla sonuna kadar götüreceğini düşünmediğim için kendime rağmen etkilendim... "Doğru olanı yapmışsın, Sam."

"Bana ne söylediğini bilmek ister misin?" Bardağı masa- v.ı bıraktı.

"Ne?"

"Boyumu aşan işlere karıştığımı söyledi." Güldü. "Bana teybi hemen silmemi emretti. Andrews'un cinayetle bağlantısı olduğuna dair bir şey bulamamışım ve rüşvetlerin peşine düşmek hepimizi üniforma giymeye sürüklemekten başka işe yaramazmış. Bana, 'Bu konuşmayı hiç yapmadık çünkü o teyp hiç varolmadı,' dedi."

"Olayı örtbas etmeni mi istiyor?"

"Sanırım... Bilirsin. Hiç aklıma gelmemişti."

Açıkçası Sam'in davayı ele aldığı yönü hiçbir zaman çok ciddiye almadığım için üzüldüğümü söyleyemem.

Uluslara

rası şirketler on yaşındaki kızları öldürmesi için kiralık katil tutup tecavüz süsü verdirmez.

"Ne yapacağım?"

"Bilmiyorum." Samle son zamanlarda birlikte çok vakit geçiriyor olsak da yakın arkadaş olduğumuz söylenemezdi.

"Kızma ama neden bana soruyorsun?"

"Başka kime sorabilirim?" dedi Sam. "Ailemden kimseye gidemem, bunu duymak onları mahveder. Arkadaşlarım harika ama bu polis meselesi. Ve Cassie... Bunu söylemek istemezdim ama son günlerde berbat görünüyor, ciddi bir sorunu olmalı. Sen zaten biliyorsundur. Konuşacak birine ihtiyacım vardı."

Benim de oldukça berbat görüldüğümünden emindim ama anlaşılan Sam'e öyle gelmiyordu. Belki de hep berbat görüldüğüm için insanlar aradaki farkı anlamıyordu.

"Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrin yok mu?" diye sordu Sam.

"Açıkçası hayır."

"Teybi Michael Kiely'ye verebilirim."

"Bu iş açığa çıkmadan işini kaybetmiş olursun."

"Sence yapmam gereken bu mu?"

"Senin bileceğin iş. Seni dava bile edebilirler. Amcana gelince belki mahkeme açılır ama ciddi sonuçlar doğuracağını sanmıyorum. Bu iş fazla derin."

"Ama otoban... Eğer hiçbir şey söylemezsem otobanı o arkeolojik alanın ortasından geçirecekler."

"Ne dersen de, bu olacak. Gazetelere gitsen bile hükümet çıkıp 'çok geç, özür dileriz' diyecek."

"Ya Andrews gerçekten de Katy'yi öldürmesi için birini tuttuysa?"

"Bilmiyorum." Daha ne kadar kalmayı düşündüğünü merak ediyordum.

"Bir de ev meselesi var," dedi. "Kendi evim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kafamı salladım. Bu işin nereye gittiğini görmeye başlamıştım.

"Evet," diye devam etti, "hoş bir ev. Dört yatak odalı. Ben basit bir daire arıyordum ama Red dedi ki... Bilirsin, ailem olunca. Düzgün bir yere paramın yetmeyeceğini sanıyordum ama o... Beni evin sahibiyle

tanıştırdı, eski arkadaş olduklarını söyledi... Adam evi bana çok uygun fiyata bıraktı."

"Bu konuda yapabileceğin bir şey yok."

"Evi aldığım fiyata satabilirim. Başka türlü asla ev sahibi olamayacak genç bir çifte mesela."

"Neden?" dedim. Diyalog beni boğmaya başlamıştı. Sadık bir St. Bernard gibi ağzına tıklan kemiği geveleyip durmasından sıkılmıştım. "Fedakarlık güzeldir ama çoğunlukla bir işe yaramaz. Takdir edildiği de ender görülür."

"Her şeyi olduğu gibi bırakmam gerektiğini söylüyorsun."

"Sana hiçbir şey yapmanı söylemiyorum," dedim. Ne hafta ama. "Bunları sorman gereken son kişiyim. Kendini kurban etmende hiçbir yarar görmediğim gibi, tüm bunları bu kadar sorun etmeni de anlamıyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın ki."

Sam bana baktı. "Haklısın," dedi. "Yanlış bir şey yapmadım."

Kilo kaybeden sadece Cassie değildi. Doğru düzgün yemek yemeyeli neredeyse bir hafta olmuştu ve tıraş olurken ne kadar zayıfladığımı gözümle görmesem, buna dikkat bile etmeyecektim.

Çoğu dedektif bu tür büyük soruşturmalar sırasında kilo alır ya da verir. Sam ve O'Gorman file dönüyorlardı, Cassi- e'yle bense eriyorduk. Eğer bu dava daha da uzarsa hepimizin sersefil olacağımızdan eminim.

İşte size Cassie'nin bile bilmediği bir detay: On iki yaşındayken şişman bir çocuktum. Öyle sokakta gördüğünüz hantallıktan yıkılan çocuklardan olmasam da, çevik ve sportif olmaktan uzaktım. Yaşıma göre uzun olduğumdan bir tür canavara benzetirdim kendimi ve vücudumun bana ihanet ettiğini düşünürdüm. Peter ve Jamie'nin de her zaman oldukları gibi, ince, atletik ve tüm bebeklik dişleri döküldükten sonra bile yenilmez görünmelerinin yararı olduğunu söyleyemem.

Uzun süre şişman kalmadım. Yatılı okuldaki yemekler berbattı ve ev özlemi de iştahımın kapanmasına neden oluyordu. İlk yıl hemen hiçbir şey yemedim. Başlarda öğretmenler yemeğimi bitirene kadar masada kalma cezası verirlerdi ama sonunda pes ettiler. Zaten onları kandırmanın, yemekleri plastik poşetlere doldurup sonradan tuvalete atmak gibi pratik yollarını

keşfetmiştim. Belki yemeyerek Peter ve Jamie için kefarete ödediğimi düşünüyordum, bilmiyorum.

Neden, hepsinin içinde bunun, en gizli sırrım olduğunu da bilmiyorum. Sanırım gerçek şu: Ormandaki o giin geride bırakılmamanın nedeninin bu olup olmadığını hep merak ettim. Şişman olduğum için, yeterince hızlı koşmadığım için, ağır ve hantal olduğum için. Dengeme güvenemediğimden kalenin duvarından adamak yerine duvardaki taşlara basarak inerdim. Bazen farklı olmakla hilkat garibesi olmak arasındaki fark, hele hele 12 yaşındaki bir çocuk için, çok ince bir çizgidir.

Bazen kurbanlarının sağlıklı ve güçlü olmasını isteyen eski tanrıları düşünür ve Peter'la Jamie'yi her kim ya da ne aldıysa, beni kendine layık bulmadığı içirt mi bıraktığını merak ederim.

19

alı günü ilk iş. arabamı almak üzere Knocknaree'ye giden otobüse bindim. Seçme şansım olsaydı Knocknaree'ye bir daha asla adım atmamayı tercih ederdim ama toplu taşıma araçlarıyla oradan oraya sürünmekten sıkılmıştım ve arabamı geri istiyordum.

Land Rover bıraktığım yerde duruyordu. Barakaların arasından -Hunt'ın ofisi hariç boştular- kazı alanına geçip uyku tulumumu ve termosumu terk ettiğim yöne ilerledim.

Alanın havası değişmişti, neşeli sesler duyulmuyordu. Tüm ekip kararlı bir sessizlik içinde işe gömülmüştü. Hızlı. Daha hızlı. Kafamda tarihleri gözden geçirdim, son haftalarıydı. Otoban çalışmaları pazartesi başlayacak, geriye Knocknaree tarihi şehri diye bir şey kalmayacaktı.

Mel'in doğrulup sırtını esnettiğini gördüm, kazmaktan yorgun düşmüş olmalıydı, bir an için devam edemeyecek-ıııiş gibi göründüyse de, kısa bir aradan sonra yeniden kazmasına sarıldı. Her an yağabilecek yağmurun habercisi gri gökyüzü de iç açıcı değildi.

Orman karanlık ve tedirgin ediciydi. Bakar bakmaz oraya girmek istemediğimi anladım, llyku tulumumun şimdiye

karıncalar tarafından işgal edildiğini tahmin ediyordum ve zaten çok az kullandığım tulumuma bir daha ihtiyaç duyacağım da şüpheliydi.

İşe zaten geç kaldığım için, geri dönmeden önce bir anlığına oturup soluklanmayı düşünerek taşlardan birine

ö- meldim. Az ileride Mark, adını hatırlamadığım bir diğ er gençle tartışıyordu. "Kaybedecek bir dakikamız bile yok!" Gerginliğ in artmış olması doğ aldı ve Mark'ın da kolay bir patron olmadığını tahmin edebiliyordum. Sonunda, halinden sınıra dayandığı belli olan ocuk, elindeki malayı sallayarak Mark'ın üzerine yürüdü.

Nefes bile almaya korkarak durdum. Mala! şansım  Sean az  temde taşlardan birinin çevresini oyuyordu. Ona seslendim. Sesim tamamen bir yabancıya ait gibi ık ysa da, bunlara takılacak hakle değ ildim.

Beni duymadı ama ona doğ ru bir adım attığımda g lgem üzerine düşünce irkildi. Doğ rulup kulağındaki kulaklıkları çıkarttı.

"Sean," dedim, "seninle konuşmam gerek." Ayağ a kalktığımdı fark eden Mark kavga etmeyi kesmiş olduğu yerden bizi izliyordu.

Sean'la arabamın yanına kadar yürüdük. Yeterince uzaklaştığ ımızdan emin olunca, "Olay nedir?" diye sordu baştan beri s rd rd ğ u beceriksiz komedyen edasıyla.

"Katharine Devlin'in cesedinin bulunduğu günün ertesini hatırlıyor musun? Ben ve ortağ m, Mark'ı alıp sorgulamak üzere götürmüştük." Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdım. Yeniden devreye giren polis refleksi olmalı. En kötü zamanınızda bile vücudunuzdaki kaslar -ya da ses telleri- ne yapmaları gerektiğini hatırlıyor. "Onu buraya geri getirdiğ imizde malanı bulamadığından yakınıyordun. Sonradan buldun mu?"

Sean kafasını olumsuz anlamda salladı. "Yeni bir tane ınam gerekti."

"Tamam. şimdi iyi düşün. Onu en son ne zaman görmüştün?"

"Ganimet barakasında. Bakır parayı bulduğum zaman. Birini onu aldığı için falan tutuklayacak misini/?"

"Pek sayılmaz. Para meselesi de ne?"

"Kazarken madeni bir para buldum, bakır olduğunu tahmin ettik. Herkes heyecanlandı çünkü bütün alanda en fazla on tane para bulmuşuzdur. Onu Doktor Hunt'a malamın üzerinde götürdüm çünkü eldeki yağ lar paraya zarar verebilir. Doktor çok heyecanlandı ve kitapları açıp parayı tanımlamaya çalıştı, sonra saat beş buçuk oldu ve eve gittik. Aleti tamamen unutmuşum. Ertesi sabah almaya gittiğ imde yerinde yoktu."

"Ve bu, perşembe günüydü," declim kalbim deli gibi çarparak. "Markla konuşmaya geldiğ imiz gün." Uzak ihtimal

olduğunu baştan bildiğim halde yanılmış olmak beni üzdü. Kendimi aptal ve yorgun hissettim yeniden, eve gidip yatağıma gömülmek istiyordum.

Sean kafasını kaldırıp biraz düşündü. "Hayır, daha önce. Malayı unutmuşum, bilirsiniz ceset falan. Bir de kanalizasyon kazısı var tabii. Uzun süre ona ihtiyacım olmadığı için aklıma gelmedi."

"Peki görsen seninki olduğunu anlar mısın?"

"Kesinlikle. Çok sıkıldığım bir gün kabzasına adımın baş harflerini kazımuştım." Yaptığı heykelleri düşününce hiç de inandırıcılıktan uzak gelmedi bu söylediği. "O yüzden kimsenin çalmış olmasına ihtimal vermedim aslında, üzerinde adımın baş harfleri yazılıyken anlamsız olurdu. Birinin beni sinir etmek için aldığını düşündüm." Birden durup bana baktı. "Hey, yoksa cinayet—"

"Hayır. Şimdi iyi düşün, parayı tam olarak hangi gün buldun?"

Sean hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. "Ceset çarşamba bulundu. Ondan önceki gün değildi Çünkü kanalizasyonla uğraşıyorduk. Bir önceki gün. Pazartesi."

Hâlâ Sean'la yaptığım o konuşmayı düşünürüm ara sıra. Beraberinde büyük acılar taşısalar bile anıların rahatlatıcı bir tarafı var. O gün. benim kariyerimin zirve noktasıydı. Bu operasyon boyunca verdiğim birçok kararlar gurur duymuyorum ama o gün, o ana kadar yaşanan bütün tersliklere rağmen her şeyi doğru yaptım. Bundan adım gibi eminim.

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet, sanırım. Doktor Hunt'a sorun. Bulguyu bir yerlere kaydetmiş olmalı. Ben şimdi, şahit falan mıyım? Mahkemede şahitlik yapmam gerekecek mi?"

"Mümkün," diye yanıtladım onu. Adrenalin içimdeki bütün yorgunluğu silip atmıştı. "Sana haber veririm."

"Tamam," dedi keyfi yerine gelen Sean. Önemli adamı oynamaktan memnundu. "Tanık koruma programına da alınacak mıyım?"

"Hayır," dedim. "Ama benim için yapmanı istediğim bir şey var. İşinin başına dönmeni ve diğerleri sorarsa cinayetten birkaç gün önce ortalıkta dolaştığını gördüğün bir adam hakkında konuştuğumuzu söylemeni istiyorum. Senden detaylı bir tarif almaya geldiğimi söylersin. Becerebilecek misin?" Kimseyi korkutmak istemiyordum.

"Elbette," diye garanti verdi Sean. "Gizli görev. Harika."

"Teşekkürler." dedim. "Seninle tekrar konuşacağız." Arabanın yanından ayrılıp kazı alanına dönerken neşesi yerinde görünüyordu.

Hunt'la konuştuğumda defterini açıp aldığı notları kontrol ederek Sean'ın söylediklerini doğruladı. Parayı pazartesi günü bulmuştu, Katy'nin öldürülmesinden birkaç saat önce. "Büyük buluş," dedi Hunt. "Tarihi saptamak uzun sürdü, ben daha çok Ortaçağ adamıyım ama kazıdaki en önemli bulgulardan biri o para."

"Barakanın anahtarları kimde var?" diye sordum.

"IV. Edward döneminden kalma. Tahminen 1550'ler. Ah. bu baraka ninkiler mi? Neden?"

"Evet, bu barakanın kilitleri. Bana bütün gece kilitli olduğu söylendi, doğru mu?"

"Evet, her gece kilitlenir. İçerdeki eşyaların çoğu çanak çömlek ama kim bilir..."

"Anahtarlar kimde var?"

"Elbette bende." dedi gözlüğünün arkasından beni süzerek. "Mark'ta ve Damien'da. Tur yaptırıldıkları ziyaretçiler bulguları görmek isterse diye."

"Anlıyorum."

Arabanın yanına gidip Sam'i aradım. Telefonu, "O'Neill." diye açtı.

"Sam, ben Rob. Knocknaree kazı alanında'yım. Sana, Maddox'a ve bulabileceğiniz kadar polise ihtiyacım var. Sophie Miller'ı da arayıp hemen ekibini alarak buraya gelmesini söyle. Yanlarında metal dedektörü de getirsinler. Sizi arazinin girişinde karşılarım."

"Tamamdır," dedi Sam ve sormadan telefonu kapattı.

Herkesi toplayıp Knocknaree'ye gelmesi en az bir saat sürerdi. Arabamı tepeye çekip arkeologların göremeyecekleri bir yere park ederek diğerlerinin gelmesini bekledim. Hava ölü çimen kokuyordu. Knocknaree kendi içine kapanmıştı. Bir yerlerde bir köpek deliller gibi havlıyor, kara yağmur bulutları kasabaya bir kutunun içine hapsedilmiş gibi bir manzara katıyordu.

Her sesle irkilir durumda beklerken damarlarındaki kanın akışının hızlandığını hissedebiliyordum. Beynim hâlâ dalgalı deniz gibiydi, deliller arasındaki bağlantıları kurmaya, diğerleri geldiğinde onlara neler anlatacağımı, düşüncelerimi nasıl toparlayacağımı planlamaya çalışıyordum. Adrenalin geri kalan bütün hislerimi törpülemişti çünkü eğer haklıysam, Katy

Devlin'in ölümünün Peter ve Jamie'nin başına gelenlerle hiçbir ilgisi olmadığı da kesinleşmiş olacaktı.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki az kalsın neyi beklediğimi unutuyordum. Diğerleri gelmeye başladığında onları bir yabancının şaşkın ifadesiyle karşıladım, siyah arabalar, siyah takım elbiseli adamlar, yüzlerinde herhangi bir ifade olmayan teknisyenler... Bir an için kurgu dünyam ve gerçek birbirinden tamamen koptuysa da, kapıların çarpma- sesleriyle kendime geldim. Oyun başlıyordu.

"Olay nedir?" diye sordu Sam. Sweeney ve O'Gorman'ı da getirmişti. Sophie ve ekibi eldivenlerini giyiyorlardı. Cassie, Sam'in hemen arkasındaydı.

"Katy Devlin'in öldüğü gece," diye söze başladım, "kazı alanından bir mala kayboldu. Ucunda yaprak şeklinde metal bir kısım olan tahta saplı aletlerden bahsediyoruz. Aradığımız malanın kabzasında S.C. yazıyor. Sean Callaghan'ın baş harfleri. Kendisinin iddiasına göre, ki bu iddiayı Doktor Hunt'la konuşarak teyit ettim, mala pazartesi günü saat beş civarı kaybolmuş. Alet, Katy Devlin'e tecavüzde kullanılan aletin tanımına uyuyor. Kimse onun barakada olacağını bilmediğinden, fırsattan doğan bir silah olduğunu tahmin ediyorum, ki bu da bizi asıl önemli noktaya ulaştırıyor, eğer saldırı barakada gerçekleştiyse birincil olay mahallimiz orası olmalı. Sophie, işe ganimet barakasından başlayabilir misin?"

"Luminol setini getirin." Sophie'nin ekibinden gençten bir çocuk hemen minibüse fırladı.

"Üç kişide barakanın anahtarı varmış. Ian Hunt, Mark Hanly ve Dainien Donnelly. Sean Callaghan'ı da listeden eleyemeyiz, bütün hikayeyi uydurmuş olabilir. Hunt ve Hanly'nin arabalarının olması, ikisinden birinin cesedi saklamış veya taşımış olabileceğine işaret ediyor. Callaghan ve Donnelly'nin arabaları yok, yani katil o ikisinden biriye cesedi yakınlarda bir yerlerde saklamış olması gerek. Burayı altüst edin ve delil bulabilmemiz için bildiğiniz hangi dua varsa okuyun. Kanlı plastik torba ve mala arıyoruz-."

Teknik ekipten bir çocuk bir elinde luminol seti. diğer elinde kahverengi kağıtlarla geri geldi. Birbirimize bakıp tepeden aşağı hızlı adımlarla inmeye başladık.

Davanın çözülmesi buzların çözülmesi gibidir. Çevredeki herkes bir anda kendini ritme kaptırır ve her şey çorap söküşü gibi gider. Çözülme bir kere başladı mı arkasının geleceğini bilirsiniz. Kazandığınız momentum bir kükremeye dönüşür. O'Gorman'dan hiç hoşlanmadığımı da, Knock- naree'nin beynimi dondurduğunu da tamamen unutmuştum. Bu davayı defalarca mahvetme noktasına geldiğimi. Cassie'yle aramda geçenleri de unutmuştum. Sanırım işimin en sevdiğim yanlarından biri de bu, bazı ahlarda geri kalan her şeyin kaybolması ve hepimizin mükemmel işleyen bir makinenin çarkları haline gelmemiz.

Kazı alanına yaklaştığımızda arkeologlara selam verdiysek de hiçbirisi yerinden kımıldamadı. Çalışmaya ara vermeye niyetleri varmış gibi görünmüyordu.

"Mark," diye seslendim. İşini bırakmasına neden olduğum için bana tehditkâr bir bakış savurdu. "Ekibini kantinde toplamam istiyorum."

Neredeyse çıldıracaktı. "Kahrolasınca hayır! Yelerince zarar vermediniz mi? Bugün Kutsal Kaseyi bile bulsak pazartesi günü otoban yapımına başlayacaklar. Birkaç gün huzur içinde geçirmemize izin veremez misiniz?"

Bir saniye için üzerime yürüyeceğini düşündüm. Sam ve O'Gornvan da öyle hissetmiş olmalı ki öne çıktılar. "Sakin ol evlat," dedi O'Gornvan.

"Bana evlat deme. Cuma beş buçuğa kadar vaktimiz var ve bizden istediğiniz neyse, o zamana kadar bekleyebilir."

"Mark," diye araya girdi Cassie. "Konunun otobanla bir ilgisi yok. Sana nasıl yapacağımızı söyleyeyim: Sana, Dami- en'a ve Sean Callaghan'a ihtiyacımız var. Pazarlık yok. Geri kalanlar Dedektif Johnston'ın gözetiminde çalışabilirler. Tamam mı?"

Mark bir an yeniden itiraz edecekmiş gibi göründüyse de, McL'in de bakışlarının etkisiyle olsa gerek, arkeologların yanına gidip neler olduğunu onlara açıkladı.

"Sean," diye seslendim, "Ve Damien. Size de ihtiyacımız var." Mark'ın peşinden barakaların olduğu yöne yollandılar. Damien afallamış görünüyordu ama onun önceki halini hatırlayınca görünüşü beynimde alarm çanlarının çalmasına neden olmadı.

"Sizlerle konuşmamız gerekiyor. Şimdi gidip kantinde beklerseniz, birazdan sizi karakola götüreceğiz."

Onları, kızgın haldeki Doktor Hunt'la birlikte kantine oturtup başlarına da O'Gorman'ı diktik. Hunt bize alanı aramamız için izin verdi. Soplie ve ekibi pencerelerini kahverengi kağıtla örttükleri barakaları taramaya koyuldular.

Johnston her ihtimale karşı kazı alanındaki arkeologların malalarının kabzalarını kontrol ediyordu.

"Aynı anahtar bütün barakaları açıyormuş," dedi Cassie. "Hunt, Mark ve Damien'in anahtarı var, Sean'ın yok. Yedek anahtar yok. Hepsi de anahtarlarını kaybetmediklerini ifade etti."

"Öyleyse barakalardan başlayalım," dedim. "Sam ve Cassie, siz alet edevat barakasını alın, ben ve Sweeney de ofisi ararız."

Ofis karmakarışık, kitaplar, kağıtlar, çanak çömlek... İçeriye Sweeney'le birlikte sistemli olarak taradık. Bir şey bulacağımızı zannetmiyordum, içerde cesedi saklayacak yer yoktu ve malanın da, plastik torbanın da ırmağın dibini boyadıklarından emindim. Atılmamış olsalar bile malayı bulmak için metal detektörüyle günlerce arama yapmamız gerekebilirdi. Bütün umutlanm Sophie de toplanmıştı. Ellerim otomatik olarak rafları taradı. Boş. Kendimi dışardan gelen seslere öylesine kapatmışım ki, ayak seslerini ve birinin adımı çağırdığını duyunca kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Ne kadar çok şeyi riske attığımı farkındaydım. Sophie'yi arayarak buraya gelmesini rica edip ortalığı alevlendirmeden önce kanı bulacağından emin olmayı bekleyebilirdim. O sihrini konuşturduktan sonra haklı çıkarsam süvarileri çağırırdık. Oysa ben herkesi ayağa kaldırmayı tercih ettiğim için işin sonu bir yere varmazsa sürüldüğümün resmiydi.

"Rob!"

Dışarı fırladım. Ne yazık ki Sophie değil, Cassie'ydi. "Rob, bulduk. Mala. Alet barakasında." Kıpırmızı kesilmişti ve nefes nefeseydi, ayrıca küs gibi davrandığımızı da unutmuştu. Ben de unutmuşum. İkimiz de heyecan içindeydik. "Sen burada kal," dedim Sweeney'e. "Aramayı sürdür." Ve Cassie'nin peşinden alet barakasına gittim.

Barakanın içi cehennem gibiydi. Yere fırlatılmış kazma kürekler, kovalar, süzgeçler, fosforlu sarı gece çalışma ce- ketleriyle doluydu. Bir iki bisiklet ve başka ıvır zıvır da kenara yığılmıştı. Cassie ve Sam soldan sağa

doğru çalışmayı seçmişlerdi ve işlerini ne kadar düzgün yaptıkları eşyaların ayrımından hemen belli oluyordu.

Mala, kutu yığınlarıyla duvarın arasında saklıydı. İçeride lamba olmadığından, kapı sonuna kadar açık olsa bile yeterince aydınlık olmayan barakada, özellikle aramayan birinin malayı bulması imkansızdı. Sam kabzadaki harfleri işaret etti: S.C.

Tozlu zeminde dizlerimin üzerine çöktüm. "Ailesi çıldırmış halde onu ararken Katy baştan beri buradaydı." Barakanın duvarları üzerime gelir gibi olunca ayağa kalktım. "Gidip kamerayı getirin. Kımıldatmadan önce fotoğrafını alalım."

"Beyler!" Sophie'nin sesi. Hemen dışarı fırladık.

Sophie ganimet barakasının önünde duruyordu. "Burası kesinlikle olay mahalliniz. Katil temizlemeyi denemiş ama... gelin kendiniz görün."

İki bebek teknisyen kenara çekilip anne arıya yol verdiler. Önden yürüyen Sophie emirler yağdırıyordu. "Geride durun., raflara yaklaşmayın. En iyisi masanın hizasını geçmeyin." Herkes yerini alınca kapıyı kapatıp morötesi ışığı odaya tuttu.

Luminol en ufak kan damlasıyla bile tepkimeye girip morötesi ışık altında parlamasına neden olur. Üzerinde kan olan bir duvarı deterjanla temizleyip üzerini kat kat boyayla boyadıktan sonra on yıl nadasa bırakabilirsiniz, yine de luminol sıkıldıktan sonra bir zamanlar kanın olduğu yerler parlayacakür. Eğer Kiernan ve McCabe 'in luminolleri olsaydı, diye düşündüm, ormanı morötesi ışığa Itoğabilirlerdi. İs terik bir kahkaha atma dürtümü bastırıp Sophie'ye konsantre olsam daha iyi olacaktı.

Karanlıkta nefes alıp verişlerimiz dikkat çekecek ölçüde gürültülüydü. Sophie zemini işaret etti. "Orada."

Zemin grotesk bir resmi andıran damlalarla parıldıyordu. Karun biriktiği öbekler ve çember biçiminde yayıldığı alanlar vardı. Sophie ışığı ilerleterek kanın izini görmemizi sağladı.

"Tanrım," dedim. "Katy Devlin burada ölmüş. Burada otu- nıp katilini sorguya çekmişiz, tun suç mahallinin ortasında."

"Bunun çamaşır suyu olması ihtimali var mı?" diye sordu Cassie. Luminol her tür ev temizleyicisinin de tepki vermesine yol açar ama yerdekinin kan olduğundan emin olmasa Sophie'nin bizi çağırmayacağını biliyordum.

"Kontrol ettik," dedi Sophie, "kan bu."

İçimde, derinlerde, bu anın geleceğine inanmayı kesmiştim. Son haftalarda Kiernan'ı çok düşündüm, emekliliğini, deniz kenarındaki hayatını. Sadece en şanslı dedektifler bir kere olsun böyle başa bela bir davayla karşılaşmadan kariyerlerini tamamlar. İçimdeki hain benim için o davanın Katy Devlin davası olmasını, davayı asla çözmememizi ve sonsuza kadar acı çekmeyi istiyordu. Katili yakalayacağımızı fark etmek acı verici bir rahatlamayla gelen, şaşkınlık yaratıcı -sersemletici bir histi. Artık yüzü olmayan bir arketip değildi o, kanlı canlı karşımızdaydı. İhtimalleri bir avuç insana indirgemiştik. Biraz ilerde O'Gornian'ın gözetiminde çamurlu ayakkabılarıyla kola içen şu adamlardan biriydi.

"İşte deliliniz," dedi Sophie ışığı açıp. "Bu kahrolası yerdeki her plastik torbayı elden geçireceğiz. Eğer mala fırsattan doğan bir silalıysa, torba da burada kilerden biri olmalı."

Aniden pencereler ve tavan büyük bir gürültüyle inledi: Yağmur yağmaya başladı.

20

ünün geri kalanı yağmurlu geçti. Arabanın camla rını örten, gökyüzü başınıza yıkılıyormuş gibi hissettiren şiddetli yağmurlardandı. Mekânı inceleme işini teknik ekibe bırakıp Hunt, Mark, Damien ve bana çok içerlemiş olan Sean'ı ("Hey, ortak olduğumuzu sanıyordum!") alıp karakola götürdük.

Elemesi en kolay şüpheli Sean oldu çünkü Rathmanies'deki evde üç kişiyle birlikte kalıyordu ve hemen hepsi, Katy'nin öldüğü gece onun nerede olduğuna şahitlik edebilecek durumdaydı. İçlerinden birinin doğum günü olduğu için büyük bir parti verilmişti. En az otuz kişi, çeşitli zamanlarda Sean'ın kendileriyle konuştuğunu söyledi ve müzik konusunda ne kaçlar zevksiz olduğundan yakındı.

Diğer üçünde işler daha zordu. Mark, Mel'leydi; Damien, Rathfarnham'da dul annesiyle yaşıyordu; kadın erken uyuyordu ama oğlunun kendisi fark etmeden evden çıkamayacağından emindi. Dedektifler bu tür şahidlerden nefret eder çünkü yanılıyor oldukları halde mahkemede davayı mahvedebilecek şahidüerclir bunlar. Annesi mahkemeye çıkıp bir

likte Late Night Shov/u izlediklerini söylediği için beraat eden katillerle doludur ortalık.

"Tamam." dedi O'Kelly. "Biri gitti, üçü kaldı. Bahislerinizi yatırın. Kim kimi seçiyor?" Katilin kim olduğunu bilmesek de ihtimalleri üçe indirmiş olduğumuz için ruh halimiz oldukça iyiydi.

"Damien," dedi Cassie. "Profile uyuyor."

"Mark suç mahallinde olduğunu kabul etmişti," dedim, "ve sebebi olan tek kişi o."

"Ya sen, O'Neill?" diye sordu O'Kelly.

"Damien," diye yanıtladı Sam. "Üçüne de çay götürdüm, aralarından bir tek o bardağı sol eliyle aldı."

Bir saniye sonra hepimiz gülmeye başladık. Sam son darbeyi güzel indirmişti. Ben, sol el meselesini tamamen unutmuştum. Sam halinden memnun gülümsedi.

"Siz ikiniz Damien Donnelly'yi alın. O'Neill, Sweeney'i alıp Hanly'yle ilgilen. Ben de Hunt'ın şahitlerini kontrol edeyim. Andele." O'Kelly kimin ne söyleyeceğine aldırma- sizin kapıyı çarpıp çıktı.

"Andele???" Cassie bir kahkaha patlattı. O an her şey unutulmuştu, o an herkes eskiden olduğu gibiydi. O an, ben hâlâ bir sonraki büyük hatamla karşılaşmamış, kendimle gurur duyar halde dünyaya meydan okuyordum. Knocknaree: 0 - Adam Ryan: 1 zannedecek kadar budalaydım.

İskemlesine büzülmüş olan Damien'a haklarını okuduğumda Urduca konuşuyormuşum gibi baktı bana. Katy'nin ölümünden bu yana zaman ona nazik davranmamıştı. Çocuk çökmüştü, çok kilo verdiği belli oluyordu, gözlerinin altı mor halkalarla kaplıydı ve erkek güzeli halinden eser kalmamıştı. Sanki beş yıl birden yaşlanmışa Damien. Ne var ki, değişim çok alttan alta olduğundan daha önce dikkat etmemiştik.

Klasik sorularla başladık. Neredeydin? Kiminleydin? Trinty'de kaçınıcı yılın? Sınavlar nasıl gidiyor? Damien tek kelimelik yanıtlar veriyor, korkusundan, bu sorulan niye sorduğumuzu bile soramıyordu. Cassie ona arkeolojiyle ilgili somlar sorduğunda duruşu biraz düzledi, daha uzun cümleler kurmaya başladı ve çayı tutan parmakları gevşedi. Cinayete dönmeden önce on beş yirmi dakika kadar sohbet etmelerine izin verdim. (Nazik bir gülümseme: Hadi çocuklar, şu işi bitirmemiz gerek...)

"Lütfen Ryan, bize iki dakika daha ver, daha önce hiç yüzük-broş diye bir şey duymamıştım. Neye benziyor?"

"Ulusal Müze'ye gideceğini söylediler," dedi Damien. "Büyük, bronzdan, üzerinde çizimler var..." Havaya çizer gibi yaptı.

"Benim için çizer misin?" diye sordu Cassie not defterini uzatarak.

Damien uyduruk bir şeyler karaladı. "Şöyle bir şey. Çizim konusunda iyi değilimdir."

"Ve onu sen buldun, öyle mi? Eğer öyle bir şey bu Isay- dım heyecandan kalp krizi geçirirdim." Cassie rolünü çok iyi oynuyordu. Damien'in solak olduğunu yaptığı karalama sayesinde teyit etmiş bulunuyorduk. Geriye bir tek itirafını almak kalmıştı.

"Hunt'ı da eleyebiliyoruz," dedi O'Kelly. "Karısıyla III. Richard üzerine bir belgesel izlemişler. Kadın on ikiye kadar uyanıkmış. Bize bütün detayları anlattı. Ayrıca komşu da şahitlik edebiliyor. Gece köpek gürültü yaptığı için bağırtmışlar. Einstein'ı eve yolluyorum. Artık top sizde çocuklar." Sam'e döndü. "Sizinki nasıl gidiyor?"

"Önceden anlattığı hikayeye birebir sadık. Kız arkadaşısı da ona arka çıkıyor. Ayrıca sağ elini kullandığı kesin."

"Ya sizinki?"

"Solak," dedi Cassie.

"Favorimiz o olsa da deliller yeterli değil. Cooper'la konuştum, katilin solak olduğundan emin bile olsa mahkemede kesin olduğunu teyit etmek istemiyor. İtiraf ettirmeniz gerek. Kırılacak gibi mi?"

"Gergin," dedim.

O'Kelly sorgu odasının kapısını işaret etti. "Öyle de kalsın."

Damien'ı tedirgin etme işine geri döndük. "Evet," dedim iskemlemi çekerken, "artık asıl konumuza dönme zamanı. Hadi Kâty Devlin'den bahsedelim."

Damien pür dikkat kesildiyse de sesini çıkartmadı. Çoktan soğumuş olduğunu tahmin ettiğim çayından bir yudum aldı.

"Onu ilk ne zaman gördün?"

"Tepenin alt kısımlarındaydık, onu bulduğum sunak daha yukarda kalıyor—"

"Hayır," dedi Cassie. "Onu bulduğunuz zamandan bahsetmiyoruz. Daha önce."

"Daha önce mi?" Damien gözlerini kırptırıp çayından bir yudum daha aldı. "Hayır. Onu hayatımda hiç görmemiştim."

"Onu hiç görmemiş miydin? Bundan emin misin, Damien?"
Cassie'nin ses tonu hâlâ yumuşak olsa da eskisine nazaran daha zorlayıcıydı. "İyi düşün."

Çocuk kafasını iki yana salladı. "Hayır. Yemin ederim ki onu daha önce görmemiştim."

Sessizlik. Gözlerimi dikip Damien'ı inceledim. Oyumu Mark'tan yana kullanma nedenim baştan beri süregelen zıtlaşmamız değildi, sinirime dokunması da değildi. Sadece o olmasını istiyordum. Damien'ı asla ciddiye alamazdım -ne

insan olarak, ne şahit olarak, ne de şüpheli olarak. Garip, kırılğan, ağlak bir yaratıktı o. Geçen ayı onun gibi biri yüzünden harcadığımızı düşünmek delilikti. Marksa tam aksine, hakkında ne düşünürsem düşüneyim, yakalanmaya değer bir düşman olurdu.

Ama bu söylediği... Ne kadar gereksiz bir yalandı. Devlin'in kızları sık sık kazı alanına gidiyorlardı, geri kalan bütün arkeologlar onları hatırlamıştı, Katy'nin cesedini uzaktan görmüş bile olsa, Mel kim olduğunu hemen tanımıştı. Üstelik Damien alanı insanlara gezdiriyordu, aralarında Katy'yle konuşma ihtimali en yüksek olan oydu. Cesedin üzerine, güya nefes alıp almadığına bakmak üzere eğildiğini iddia ediyordu -ki bu da, onun sahip olduğundan daha fazla cesaret gerektiren bir işti.

Kızı önceden gördüğünü inkâr etmesi için geçerli tek bir neden olabilirdi: Kurmamış olduğumuz bir tuzağa çekildiğini düşünüyordu. Bu tuzağı kurmamıştık çünkü aptalca bir tuzak olurdu, Katy'yi tanıdığını göstermek bir şey ispatla- mazdı. Anlaşılan Damien kızı tanıdığının ortaya çıkmasından ölesiye korktuğundan bunu düşünememişti.

"Tamam," dedi Cassie. "Ya babası? Jonathan Devlin? Otoban'a Hayır?" Damien kafasını hayır anlamında sallayınca Damien'a ne söylemiş olduğunu kavrama şansı tanımadan, en profesyonel tavrımızla konudan uzaklaştık.

Saat üç civarı Sam, Cassie ve ben pizza almaya gittik. Mark aç olduğundan yakınıyordu, biz de Damien'ı mutlu tutmak istiyorduk. Her ikisi de henüz tutuklu olmadıklarından her an yürüyüp gitmeye karar verebilirlerdi. Çoğunlukla insanlardaki, otorite karşında iyi insan olmaya, otoriteyi memnun etmeye yönelik temel sosyal içgüdüden yararlanıyor ve oyunu kendi kurallarımızla oynuyorduk.

karşısındakini memnun etme güdüsünün Damien'ı yüzyıllar boyunca odada tutmaya yeteyeğine emindim fakat Mark'ı daha ne kadar oyalayabileceğimiz konusunda şüphelerim vardı.

"Donnelly'yle işler nasıl gidiyor?" diye sordu Sam. Cassi- - diğer tarafta siparişlerimizi alan çocukla sohbet ediyordu.

Omuz silktim. "Söylemesi zor. Mark'la işler nasıl?"

"Zorlu. Otoban'a Hayır kampanyası için aylarını verdiğini, neden kampanya başkanının kızını öldürerek her şeyi ı r-ke atacağını düşündüğümüzü anlamadığını söyleyip du- Miyor. Politik bir oyun oynadığımıza kanaat getirmiş... Ya l X >nnelly?" diye devam etti Sam. "Katil oysa, nasıl bir nede- ııı olabilir ki?"

"Şimdilik elimizde bir şey yok," dedim. Bu konuya girmek istemiyordum.

"Eğer bir şey çıkarsa..." Elleri pantolonunun cebine m ıktu. "Bilmeyi isteyeceğimi düşündüğün herhangi bir şey, beni arar mısın?"

"Evet," dedim, Damien'ın kiralık katil olması fikrinin ne kadar saçma olduğunu düşünerek. İşimin başına dönmek istliyordum ve pizzanın gelmesi saatler sürmüştü. "Elbette .eni ararım."

Damien kolayı kabul etti ama pizza yemeyi reddetti. Kıttın mısın?" diye sordu Cassie. "Ben öğrenciyken bedava hiçbir yemeği reddetmeydim."

"Sen hâlâ bedava hiçbir yemeği reddetmiyorsun," dedim ı>na. Ağzı pizzayla dolu olan Cassie yanıt veremedi. "Hadi I »amien, biraz ye. Gücünü korumalısın. Bir süre burada kalınan gerekebilir."

Yine reddetti.", amam. O zaman Mark Hanly'den bahsedelim. Nasıl biridir "

Damien gözlerini kırptırdı. "Mark mı? İyidir. Doğrudan konuya giren adamlardandır. Katıdır, sanırım öyle olması da gerekiyor. Kazı alanı dışında pek zaman geçirmedi."

"Hiç öfkelenildiğini, şiddete başvurduğunu gördün mü?"

"Evet -hayır, yani bazen öfkelenir ama ciddi şeyler değil."

"Sence Mark biri onu kızdırmasa bile öfkelenebilir mi?"

"Belki. Bilmiyorum."

"Ya sen? Hiç kimseye vurdun mu?"

"Ne... Hayır!"

"Sarımsaklı ekmek de almalıydık," dedi Cassie.

"Sarımsak yiyen insanlarla aynı odayı paylaşamazdım. Birine vurman için ne gerekir, Damien?"

Bir şey söyleyecek gibi oldu.

"Bana şiddete meyilli biri gibi görünmedin ama herkesin bir kırılma noktası vardır. Biri annene küfretse ona vurur muydun?"

"Ben—"

"Para için? Kendini savunmak için? Ne için, Damien?"

"Asla..." Damien duraksadı. "Bilmiyorum. Asla -ama eminim herkesin, sizin de dediğiniz gibi bir kırılma noktası vardır."

Bunu zihnime not ettim. "Başka bir çeşit mi alsaydık?" diye sordu Cassie elindeki dilime bakarak. "Gelecek sefere ananastı pizzayı deneyelim. Yan odadaki maço olmasaydı, üç peynirliden almayı tercih ederdim."

"Şey... Sorabilir miyim acaba... Kim—Yan odada kim var?"

"Elbette sorabilirsin, Damien. Diğer sorgu odasında Mark var. Doktor Hunt ve Sean'ı eve yolladık. Ama Mark'ı ve seni göndermemiz şimdilik mümkün değil."

Damien'in yüzünün sararmasını izledik. "Neden?"

söyleyemeyiz," dedi Cassie. "Üzgünüm."

Sana söyleyebileceğim," diye lafı devraldım, "bu davayı

- "I, çok ciddiye aldığımız. Kariyerimde pek çok berbat şey ıv'nhin Damien ama bu... Dünyada bir çocuğu öldürmek- i' 11 ilaha berbat bir suç olamaz. O kızın önünde bütün bir i-' in ek vardı, kasaba sersefil oldu, ailesi yıkıldı—"

Asitli kaçıyor," dedi Cassie, Damien'a çoktan unuttuğu I "l.ty1 işaret ederek.

Bunu kim yaptıysa," diye devam ettim kaldığım yerden, krntlisiyle nasıl yaşayabildiğini bilmiyorum." Soma Cassi-

- yi* döndüm. "Dudağının kenarında domates sosu kalmış."

Pizzanın çoğunu bitirdik. Sonunda Damien da bir dilim v' iliek zorunda kaldı. Yüzü tenis maçı izliyormuş gibi bir < .1\.sie'ye, bir bana dönüyordu.

(.'ep telefonum titredi. Arayan Sophie'ydi. Koridora çıkıp 1 *' I< 'fona cevap verdim.

"Selam Sopl1ie," dedim.

"Selam. Yeni haberlerim var. Kilitlerde hiçbir zorlama v ık. Ve malanın tecavüz silahı olduğu kesin. Yıkanmış

an- l.ışılan ama tahtadaki çatlakların arasında kan kalmış. Plas- nk torbalarda henüz bir şey yok. Bir de fener bulduk, üzeninle Hello Kitty çıkartması var, bahse girerim sizin Katy'ye .ı ii t ir. Parmak izlerini en kısa zamanda kontrol edeceğiz. Nasıl gidiyor?"

"Hanly ve Donnelly. Callaghan ve Hunt't yolladık."

"Bana şimdi mi söylüyorsun? Tanrı aşkına Rob, Hunt'ın .ırabasını tarayacağız diye canımız çıktı. Tek damla kan yok neden acaba!! Hanly'nin aracı da temiz. Üstelik araçta her mı pislik vardı, yüzyıllardır temizlenmemiş olduğundan eminim. Yeni bir arkeolojik alana ihtiyacı olursa ön koltuğunun altından başlayabilir."

Kapıyı arkamdan çarparak içeri girdim. "Arayan teknik ekipti," dedim Cassie'ye dönüp. "Delillerin tam olarak düşündüğümüz şeyler olduklarını doğrıladıılar."

"Tam da duymak istediğimiz şey," diye yanıtladı Cassie. "Damien yeniden sorguya başlamadan önce istediğin herhangi bir şey var mı?"

Damien kafasını iki yana salladı.

"Harika," deyip pizza kutusunu kenara ittim. "Öyleyse sana bugün neler keşfettiğimizi anlatarak işe başlayalım. Dördünüzü niye buraya getirdiğimizi düşünüyorsun?"

"O kızla ilgili," dedi alçak sesle. "Katy Devlin."

"Evet, elbette. Ama neden dördünüz? Neden ekibin geri kalanı değil?"

"Dediniz ki..." Onay beklercesine Cassie'ye baktı.

"Anahtarları sordunuz."

"Aynen öyle," dedi Cassie onu cesaretlendiren bir gülümseme eşliğinde.

"Siz... Barakada bir şey mi buldunuz?"

"Tam üstüne bastın," dedim. "Aslında iki barakada da bir şeyler bulduk ama detaylarla canını sıkmayalım. Artık Katy'nin ganimet barakasında öldürüldüğünü biliyoruz. Pazartesi gecesi. Ve salı gününe kadar da alet edevat barakasında saklanmış. Kapılar zorlanmamıştı, Bunun ne anlama geldiğini kavrayabiliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Damien.

"Bu, biz anahtarı olan birini arıyoruz demek. Mark, Doktor Hunt ya da sen. Hunt'ın şahidi sağlam."

"Benim de şahidim var."

"Üzgünüm ama annen gece boyunca uyuyormuş. Buna sağlam şahit diyemeyiz. Ayrıca anneler... bilirsin, pek de

güvenilir sayılmazlar. Her zaman çocuklarını beladan uzak tutmaya çalışacaklarını düşünürüz."

Mark'ın da sorunu aynı. Mel gece boyunca kendisiyle

• •l.lujjunu söylese de şahit olarak kız arkadaşlara da güven

• •İma/. Böylece, işte buradayız."

Bize söyleyecek bir şeyin varsa, Damien, şimdi tam za-

'•eşsizlik. Kolasından bir yudum aldı. Mavi gözleri yor- 1" m görünüyordu.

I amam," dedim, "öyle olsun. Bakmanı istediğim bir şey >11.1)amien." Dava dosyasını açıp Katy'nin en korkunç fo- K'V.1.1Harından birini çıkarttım. "Katy'yi bulduğun zamanki iv^nıntüşü. Hayat dolu bir çocuk bu hale gelmiş." Aile pik- nideinde çekilen bir fotoğrafı çıkarttım, "İşte bu neşe içinde- l 1 • ocuk, Damien." Yeniden bir suç mahalli fotoğrafı, "Ve "ııraki hali..." Birer birer Katy'nin mutlu olduğu günlerin l"iı»ğraflarıyla morg fotoğraflanm yan yana dizdim. Damien 1 kemlesinde kımıldandı.

Bakması zor, değil mi?" dedi Cassie. "Kvet," diye fısıldadı Damien.

"Görüyorsun ya," dedim iskemlemin arkasına rahat bir l'i> imde yaslandıktan sonra, "bu bana ancak bir psikopatın tapabileceği bir şeymiş gibi görünüyor. Vicdanı olmayan l>n hayvanın. Karşılık veremeyecek olanlara acı çektirmek- iei hoşlanan bir sadistin işi. Ama ben basit bir dedektifim. Uysa karşıdaki Dedektif Maddox psikoloji eğitimi aldı. l'iofil çıkartmak nedir biliyor musun, Damien?"

('?özlerini fotoğraflardan ayıramayarak kafasını salladı.

Suçları ve suçluları incelemeye hayatını adanmış biri,

• ?lay yerlerini ve cesedi inceleyerek polislere katille ilgili l'ilgi verir. Bu bilginin geneline profil deriz. Bizim Dedek- iıl Maddox'umuzun da katille ilgili kendine göre bir teori- •1 var."

"Damien," dedi Cassie. "Bırak da sana şunu söyleyeyim. Daha ilk günden itibaren bu suçun, onu işlemek istememiş bir tarafından işlendiğini söyledim. Şiddete eğilimli olmayan, cani olmayan, acı vermekten hoşlanmayan bir katille karşı karşıyayız dedim. Katil Katy'yi öldürmüş çünkü başka seçeneği olmadığını düşünmüş. Davayı aldığımızdan beri bunu söylüyorum."

"Gerçekten de böyle söylüyor," diyerek ona arka çıktım. "Geri kalanımız ona inanmasak da baştan beri

katilin cinayeti işlemek istememiş olduğunu tekrarlıyor. Psikopat, seri katil veya çocuk tecavüzcüsü değil diyor." Damien tecavüz lafıyla irkildi. "Sen ne düşünüyorsun, Damien? Sence bu liasta ruhlu bir piçin işi mi, yoksa hayatında kimseye acı çektirmek istememiş normal birinin mi?"

Omuz silkmeyi denediyse de omuzları ona ihanet etti... Ayağa kalkıp masamn çevresinde dolaştım. "Eğer kendisi söylemezse hangisi olduğunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz. Diyelim ki Dedektif Maddox haklı, ne de olsa psikoloji eğitimi almış olan o, haklı olabileceğini gözardı etmiyorum, diyelim ki adamımız aslında bir tecavüzcü değil, katil değil. Tüm bunlar birden başına gelmiş..."

Farkında olmadan nefesini tutmakta olan Damien derin bir soluk verdi.

"Daha önce öylelerini gördüm. Onlara sonradan ne olduğunu bilir misin? Parçalara ayrılırlar. Kendileriyle yaşayamazlar. Defalarca gördük hunları."

"Hoş değildir," dedi Cassie. "Ne olduğunu biz biliriz, adam bilir ama itiraf etmeye korkar. Hapse girmenin başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünür. Oysa değildir. Hayatı boyunca her gün sabahın köründe uyanıp yaptıklarını hatırlar, geceleri uykuları kâbuslarla bölünür, işlerin iyiye gideceğine inansa da asla giünez." "Ve er ya da geç," dedim Damien'm arkasında durarak, siliir krizi geçirir. Geri kalan yıllarını başka tür bir hücrede, iiiiirhanede deliler arasında, uyuşturulmuş olarak geçirir. Mıı dunım sandığından çok daha sık ortaya çıkar, Damien."

Zırvalıyordum. Katilin yürüyüp gittiği onlarca cinayetten ancak bir ya da ikisinde katil intihar etmiş ya da kendini kâbuslarla yaşar halde bulmuştur. Çoğu, hayatını eskiden olduğu gibi sürdürür. İnsanoğlu her şeye alışabilir. Zaman gerçekten de her acının ilacıdır ve cehennem fikrine kendini kaptırmış koyu bir Katolik olmadığınız sürece toprak her şeyin üzerini örter. Neyse ki suçun üzerinden sadece bir ay geçmiş olduğundan hepsi Damien'ın zihninde tazeydi, yukarıda saydıklarımı keşfedecek zamanı olmamıştı. İskemlesine çivilenmiş kolasını izliyor, beceriksizce söylediklerimi tartmaya çalışıyordu.

"Kimlerin sağ kaldığını biliyor musun, Damien?" diye sordu Cassie. "İtiraf edenler. Hapse girip cezalarını

ekenler. Yedi ya da kaç yılsa, o kadar yıl sonra çıkıp hayatlarına devam edebiliyor onlar. Her sabah kurbanlarının yüzünü görmek zorunda kalmıyorlar. Gözlerini her kapattıkla- ı'tnda gözlerinin önüne kanlı sahneler gelmiyor. Hayatlarının her gününü ne zaman yakalanacaklarını düşünerek getirmiyorlar. Her polis gördüklerinde saklanacak yer aramıyorlar veya kalpleri duracak gibi olmuyor. İnan bana, uzun vadede, kurtulanlar onlar."

Sinirden elindeki kola kutusunu o kadar kuvvede sıkıyordu ki kutu çatırdayarak ikiye ayrıldı. Elleri bakıyor olmasına karşın beklemediği bu parçalanma onu yerinden sıçrattı. Fırsat bu fırsat, diye düşündüm.

"Damien, az önce yaşadığınız irkilme sana tanıdık geliyor mu? Yerinden sıçramak, en ufak bir sese tepki vermek?"

Başıyla onayladı.

"Hayatının geri kalanında böyle yaşamak ister misin?"

Başını iki yana salladı.

Cassie bir elini nazik bir şekilde çocuğun omzuna koydu. "Katy'yi öldürmek istemedin, değil mi?" diye sordu en yumuşak sesiyle. Sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki, yere düşen kar tanelerinin eriyişini andırıyordu. "ylece oluverdi."

"Evet," diye fısıldadı Damien. Çok alçak sesle söylemiş olmasına karşın duymuştum, o kadar dikkatli dinliyordum ki, neredeyse kalp atışlarını duyacaktım. "ylece oluverdi."

O an odanın çökmesinden korktum ya da büyük bir patlamayla hepimizin havaya umamızdan ya da başka bir beklenmedik felaketin yaşanmasından korktum... İnanılmaz geliyordu, katilimizi bulmuştuk. Asla çözülemeyeceğine inanmaya başladığım dava bir anda nihayete ulaşmıştı. Cassie de benim gibi hissediyor olmalıydı ki, o da nefesini tutup bekledi. Birkaç saniye geçip dünya başımıza yıkılmayınca ikimiz de derin bir nefes aldık.

"Damien James Donnelly." Ayaklarımın beni taşıyacağından emin olmadığım için yerimden kımıldamadım. "Seni 17 Ağustos'ta Dublin'e bağlı Knocknaree kasabasında Katharine Bridget Devlin'i öldürmekten tutukluyorum." amien'in titremesi geçmek bilmedi. Fotoğrafları önünden kaldırıp ona taze bir kahve getirmemize rağmen, ilk itirafın ardından uzun süre suskun

kalmayı tercih etti. Bu sonuç bana gerçekdışı göründüğünden gözlerimi Damien elan ayıramıyordum. Hafızamın derinliklerini araştırırken neredeyse aklımı kaçırıacaktım, ortacımlı kaybetme noktasına gelmiştim, Knocknaree ormanına yeniden girmem gerekmişti ve hepsi ne içindi? Karşımdaki ».ocuğun sararmış yüzüne bakarken onu eli kanlı bir katil, hayatımı mahveden kişi olarak düşünmek o kadar zordu ki.

Cassie üzerinde haklarının yazılı olduğu kağıdı alıp maddeleri Damien'a tek tek açıkladı. Damien şokta olduğu için, haklarını anlamadığını iddia edecek hiper zeki bir avukatın ıııııııııııııııııııı uğraşmaya niyetimiz yoktu. Damien trafik ka- / .ısından yeni kurtulan insanlar gibi yavaş tepki veriyor, çoğunlukla kafasını sallamakla yetiniyordu. Avukat tutma kısmına geldiklerinde nefesimi tutup bekledim -hayır. Avukat istemiyordu. 'Ne anlamı var ki?' dedi bize. "Cinayeti ben işli-dim, siz zaten biliyordunuz ve herkes de yakında öğrene

cek. Avukatın yapabileceği hiçbir... Hapse giriyorum değil mi? Hapse mi gireceğim?" Dişleri birbirine çarpıyordu, kahveden daha sert bir içeceğe ihtiyacı olduğuna emindim.

"Şimdilik bunu düşünme," dedi Cassie en teskin edici ses tonuyla. Bu öneri bana komik geldi çünkü şu andan itibaren Damien'in düşünmesi gereken tek şey buydu. Ama Cass'in sözleri Damien'ı yatıştırdı. "Bize yardımcı olursan biz de sana yardımcı oluruz," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

"Ben -aynı sizin de söylediğiniz gibi- kimseye acı
çektirmek istemedim. Yemin ederim." Gözlerini kendisine
inanması her şeyi değiştirecekmişcesine Cassie'ye dikti.
"Lütfen onlara anlatın. Onlara seri katil ya da tecavüzcü
olmadığımı söyleyin. Ben öyle biri değilim. Ona zarar
vermek istemedim, yemin ederim."

"Şşş. Sakin ol. Biliyorum. Şimdi sakin olmalısın, Damien. En zor kısmı bitti. Artık tek yapman gereken bize neler olduğunu anlatmak. Benim için bu kadarını yapabilir misin?"

Derin derin nefes alıp verdikten sonra kendine gelen Damien, Cassie'ye bakıp kafasını salladı.

"Aferin Damien. Hikayenin bütününe ihtiyacımız var. I
Ier şey nerede başladı?"

"Ne?" Şaşırmış görünüyordu. "Ben... Ne?"

"Ona asla zarar vermek istemediğini söyledin. Öyleyse nasıl oldu da onu öldürdün? İşlerin kontrolden çıktığı bir nokta olmalı."

"Ben bilmiyorum, yani... Emin değilim. Hatırlamıyorum. Sadece o geceyi anlatsam olmaz mı?"

Cassie'yle birbirimize baktık. "Tamam," dedim. "Elbette. Pazartesi işten ayrıldığın andan başla. Neler yaptın?"

Bir şeyler sakladığı belli olsa da, o an zorlarsak fikrini değiştirip avukat çağırmasından korkuyorduk.

"Tamam..." Damien yeniden derin bir nefes alıp anlatmaya başladı: "Otobüse binip eve gittim. Annemle yemek yedim, Scrabble oynadık, annem kelime oyunlarını sever. Saat on olduğunda o her zamanki gibi yatmaya gitti. Gürültülü horladığı için uyuduğunu anlamak kolaydır. Ben bir şeyler okumayı denediysem de konsantre olamadım. Sonra..." Dişleri yeniden birbirlerine vurmaya başladı. Ona öfkelenmek, onu yaşadığım açmazların ve başıma gelen bunca şeyin sorumlusu olarak görüp suçlamak neden bu kadar zordu, şimdi anlıyor musunuz? Kötü adam olamayacak kadar sarsak ve korku doluydu, suç işlemiş olması bile insanı şaşkınlığa düşürüyordu çünkü insanları memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya eğilimli insanların katil olmasına bizim meslekte gerçekten de sık rasulanmaz.

"Her şey geçti," dedi Cassie. "Doğru olanı yapıyorsun." Damien'in kendisine bakmasını sağlamak için bakışlarım onun yüzüne dikti. "Şimdi anlatmaya devam et."

"Evden ne zaman ayrıldın?" diye sordum.

"On birde. Kazı alanına yürüdüm. Alan evimden birkaç mil uzakta. Otobüsle gitmek, yürümekten çok daha uzun sürüyor çünkü otobüse binmek için kasabaya inmek zorunda kalıyordum."

"Köpek seni fark edince hiç ses çıkartmadı mı?"

"Köpek beni tanıdığı için ses çıkartmıyor, zaten çok işe yarar bir bekçi köpeği değil. O gece de yürüyerek alana git- t im, alet barakasına girip bir çift eldiven aldım ve onları giyip büyükçe bir taş aradım. Alanın diğer ucunda işime yalayacak kadar büyük bir taş vardı. Sonra ganimet barakasına gittim."

"Saat kaçtı?"

"Geceyarısına yakın."

"Katy saat kaçta geldi?"

"Saat birde gelmesi gerekiyordu ama erkenciydi. Kapıyı çaldığında neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Kızdan korkmuştu. Ne biçim bir katildi bu böyle? "Onu içeri aldın."

"Evet. Elinde çikolatalı bisküvilerden vardı, evden çıkarken almış olmalı, bana da bir tane verdi ama yiyemedim -yiyemezdim. Çaktırmadan cebime attım. Kendininkileri yedikten sonra bana bale okulundan bahsetti. Dinlemekte zorlanıyordum, ona... ona rafı işaret ettim ve arkasını dönünce de, şey, vurdum. Taşla... kafasının arkasına vurdum."

Sesinden kendi hareketlerine kendisinin de inanmakta güçlük çektiği anlaşılıyordu. Büyüyen gözbebekleri yüzüne acı dolu bir ifade veriyordu. O an onun için üzüldüm.

"Kaç defa?"

"Efendim?"

"Kaç defa vurdun?"

"Ben... Tanrım... Bunu yapmak zorunda mıyız? Size onu öldürdüğümü söyledim. Ben..." Elleriyle masayı kenarlarından kavradı. Başını masaya vuracağını bekliyordum ama daha ziyade devrilmemeye çalışıyor gibiydi.

"Damien," dedi Cassie. "Detayları bilmek zorundayız."

"Tamam. Tamam." Bir elini ağzına götürdü. "Ona ilk vurduğumda yeterince sert indirmemiş olmalıyım ki. yere düştüğünde kıvranmaya başladı. Çığlık atmasından korkup elimle ağzını kapattım ve yeniden vurmayı denedim ama elleri önümdeydi ve bana tekme savuruyordu -yerdeydik, anlıyorsunuz ya. neler olduğunu göremiyordum bile çünkü fenerim masadaydı- onu kontrol altında tutmayı deniyor- ılıım, o ise kapıya ulaşmak için çabalıyordu. O kadar güçlü olacağını tahmin etmemiştim, o kadar..."

Sesi alçalırken bakışlarını masaya çevirdi.

"O kadar ufak tefekti ki," diye tamamladım cümlesini. Yüzü yeşilimsi bir. beyaza dönmüş olan Damien ağzını açtıysa da ses çıkarmadı.

"İhtiyacın varsa ara verebiliriz," diye önerdi Cassie.

"Ama sonunda bize tüm hikayeyi anlatman gerekecek."

Kafasını iki yana salladı. "Hayır. Araya gerek yok.

Ben... Ben iyiyim."

"Güzel." dedim. "Öyleyse devam edelim. Elinle ağzını kapattın ve o karşı koyuyordu."

"Evet. Yüzüstü dönüp kapıya doğru sürünmeye çalışınca ona tekrar vurdum. Taş yüzünün yan tarafına geldi. Adrenalin

yüzünden bu sefer daha sert vurmuş olmalıyım ki bayıldı. Hâlâ nefes alıyor olsa da artık hareket etmiyordu."

Anlatırken nefes nefese kalmıştı. "Canını yakmak islemedim."

"Sonra ne yaptın?"

"Raftaki plastik torbalardan birini alıp kafasının çevresine sardım ve-"

"Ve ne?"

"Ve nefes alması kesilinceye kadar sıktım,"

Bu cümlelerin ardından içerisi yeniden sessizleşti.

"Ya sonra?"

"Sonra onu kucağıma alıp dışarı çıktını. Orada bıraksaydın neler olduğunu hemen anlardınız. Kızı alanına götürmenin en akıllıcası olduğunu düşündüm. O... Her yer kan u indeydi. Kafasındaki plastik torbayı kanın daha fazla akmaması için çıkarmadım. Ama kazı alanına gittiğimde ormanda bir ışık gördüm. Ne kadar korktuğumu tahmin ede

mezsiniz. Ya cesedi bırakırken beni görselerdi?" Sanki bir filmde kareler anlatıyor, söylediklerini onaylamamızı bekliyordu.

"Peki sonra ne yaptın?"

"Risk almamaya karar verip cesedi alet edevat barakasına geri taşıdım. Orada yağmur yağdığına önemli parçaları örtmek için alınmış ama neredeyse hiç kullanmadığımız örtüler var. Cesedi onlardan birine sarıp diğer örtülerin altına gizledim. Onu ormana bırakabilirdim ama ormandaki tilkilerin cesedi yemeleri fikri bana korkunç geldi. Beni anlamalısınız, onu öylece bırakmak istemedim."

Cassie'yi bilmiyordum ama ben hareketlerindeki mantığın hiçbir yanını kavrayamıyordum.

"Düzgün düşünemiyordum. Bir sonraki gece uygun bir fırsat çıkabileceğini düşünüp beklemeye karar verdim."

"Ve eve gittin?"

"Hayır. Önce barakayı temizledim. Kan. O kadar çok kan vardı ki. Her yerdeydi. Suyla temizlemeyi denedim ama kokuyu alabiliyordum. Kanın bu kadar kötü kokacağını düşünmemiştim. Kusacak gibi olup sık sık ara vermem gerekti."

İnanmayacaksınız ama, ona anlayış göstermemizi beklercesine yüzümüze baktı. İsteddiği tepkiyi veren Cassie oldu. "Korkunç olmalı."

"Evet, öyleydi. Çok korkunçtu," diyen Damien'ın yüzünden. Cassie'ye duyduğu minnet anlaşılıyordu. "Sonsuza kadar orada kalmışım gibi geldi. Neredeyse sabah oldu diye düşünüyordum. Çocuklar her an gelebilirdi, acele etmeliydim ama başım dönüyordu. Ne yaptığımın farkında bile değildim o noktadan sonra. Fenerim vardı ama yakmaya korkuyordum. Ormandaki her kimse, ışığı görüp neler olduğu-

şev ? 353

• • i • iKi!1.1ya gelebilirdi. Her yer karanlık ve kanlıydı, en ?i 1i i>11 si ste yüreğim ağzıma geliyordu. Öleceğimi zannet- -Kekten öleceğimi zannettim... Dışarıda bir sürü ses

"•lı 1 1lımlar, barakanın duvarından gelen sürtünme sesle-

? Hu .1ra kapıda burun çekme-koklama arası bir ses duy- ifi11 önce Laddie olduğunu düşündüysem de, geceleri 1111 olduğundan o olması mümkün değildi. Tanrım..." .1IMII1 salladı. \111a temizlik işini zamanında bitirdin." '•.mirim evet. Yapabildiğim kadarını yaptım. Taşı da ör-

• >!• m1 anısına sakladıktan sonra -Tanrım, örtüleri kımıl- •i 1111j-1111da gölgeler hareket etti ve bir an... bir an onun ya- i'lf',1 liissine kapıldım. Dehşet vericiydi." ? 11/11 yeniden yeşile dönüyordu. "Sonra?" diye sordum 11.1d.m bahsetmemiş olduğunu zihnime kazıyarak. Gerçi •M İvi1nuyU atlaması beni tahmin edeceğiniz kadar rahatsız 11i»-di. çünkü hikayede eksik halkalar olduğu -örneğin mu bunları neden yaptığı-ortadaydı ama bu bilgileri onu ••11.1yamk alamazdık.

I(arakanın kapısını kilitledim ve eve yürüdüm." Damien sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuşcasına 1-l.1 t11aya başladı. «) kadar uzun süre ağladı ki sorguya ara vem1emiz ge-

? in Soruları yanıtlayacak durumda değildi. Cassie onun ninni oturup bir elini omzuna koyarak sakinleştirici sözler

1 -il» ladı. Benim o an için yapabileceğim bir şey olmadığı- 11u Cassie'ye dışarı çıkacağımı işaret edip O'Kelly'yi gör- I» ve gittim.

<) ana kuzusu mu?" dedi O'Kelly kaşlarını çatarak. "Vay 11.1sını. Hiç tahmin etmemiştim. Adam öldürecek

cesareti ?Idliğini düşünmezdim. Bahse girsem Hanly yapmıştır

derdim. O, O'Neill'a somlarını bir tarafına sokmasını söyledikten sonra çekip gitti. Donnelly'nin aynı şeyi yapmamış olması hoş. Savcılığa haber verelim."

"Damien'in telefon ve banka kayıtlarına ihtiyacımız olacak," dedim. "Ayrıca diğer arkeologları, okull arkadaşlarını, arkadaşlarını, ona yakın daha başka kim varsa hepsini Damien'in geçmişiyle ilgili olarak sorguya çekmeliyiz. Cinayeti neden işlediği hâlâ çok belirsiz."

"Cinayet: sebebi kimin umurunda?" dedi O'Kelly.

"İtiraf etmiş işte." Memnuniyeti yüzünden okunuyordu. Bu davanın çözümünü hayal ettiğimde böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemiş olduğundan, memnun olmam gerekliliğini biliyor olsam da içim hiç rahat değildi. Şimdi şampanya patlatıyor olmalıydık oysa... O his... Uzun yıllar polis olmanın bana kazandırdığı, midemin kasılmasına neden olan o duygu, bana bu hikayenin henüz bitmediği söylüyordu. Tam olarak değil.

Üstelik sorgu odasında büyük zafer anım olması gereken o itiraf anı çok yavan ve çok zayıf geçmişti.

"Bu davada cinayet sebebi benim umunımda," dedim O'Kelly'ye. Aslında zanlınızın cinayeti işlediğini tam olarak ispat edebildiğiniz sürece cinayet sebebini bulma zorunluluğunuz yoktur ama işlerini nasıl yapacaklarını Amerikan filmlerinden öğrenen jüriler her zaman bir açıklama bekler, lıllı sefer onlara ben de katılıyordum. "Bu kadar vahşi bir cinayet için Damien fazla yumuşak, fazla sakın. Savunma geçici deliliği öne sürecektir. Eğer gerekçesini bulabilirsek onlara şans tanımamış oluruz."

O'Kelly burnunu çekti. "Öyle olsun. Çocukları arkadaşlarını ve arkeologları sorgulamaları için yollarım. Sorgu odasına geri dön ve bana demir gibi sağlam bir dava dosyası

hazırla. Ve Ryan—" Çıkmak üzere olduğumdan arkamı dönmüştüm, "iyi iş çıkarttınız."

Cassie, Damien'ı sakinleştirmişti, çocuk hâlâ titreyerek burnunu çekiyor olsa da en azından hıçkırıkları durmuştu.

"Devam etmeye hazır mısın?" diye sordu Cassie, Damien'in elini tutmayı sürdürerek. "Sonuna geldik sayılır. Çok iyi gidiyorsun." Bir an için Damien'in yüzünde zavallı bir gülümseme belirdi.

"Evet... Ben... Çok özür dilerim... Şimdi iyiyim."

"Tamam. Bir molaya ihtiyacın olursa söylemen yeterli."

"Tamam," diyerek konuşmalarını böldüm. "Eve döndüğün noktadaydık. Biraz da ertesi günden bahsedelim."

"Ertesi gün tam bir cehennemdi." Damien devam etmeden önce derin bir soluk aldı. "O kadar yorgundum ki önümü bile göremiyordum. Ne zaman biri alet barakasına girse tüylerim diken diken oluyordu. Bir ara daha fazla dayanamayıp bayılacağımı bile düşündüm. Üstelik hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda olmak... Bilirsiniz, insanların şakalarına gülmek, her zamanki gibi çalışmak... Hepsi o kadar zordu ki. Katy'yi düşünmeden edemiyordum. Gece aynı şeyleri yaşamam gerekeceğini bilerek günü sürdürmek hayatımdaki en zor işti. O gece annem uyuyana kadar bekleyip kazı alanına döndüm. Eğer o ışık yine ormanda olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Ama yoktu."

"Sen de alet barakasına geri döndün," dedim.

"Evet. Eldivenleri giyip onu dışarı çıkarttım. Cesedin serili-smiş olacağını düşünmüştüm ama hâlâ canlı gibiydi. Tek l.ırkla, soğuktu. Ona dokunmak istemedim ama..."

"Ama mecburdun."

Damien başını salladı. "Onu kazı alanına götürdüm. Çü-
11 1111eden ya da fareler tarafından yenmeden birilerinin onu

bulmasını istiyordum. Uyuyormuş gibi yerleştirmeye çalıştım. Neden bilmiyorum. Taşı uzağa fırlattım ve plastik torbayı çıkarttım. Tek istediğim eve dönmekti."

"Onu neden gömmedin?" diye sordum. "Kazı alanına ya da ormana? O zaman kimse cinayet işlendiğinden emin olamazdı." Yapılacak en zekice hareket bu olurdu, ormana gömülmüş cesetler çoğunlukla yıllarca bulunmaz -o da bulunurlarsa tabii.

Damien bana döndü. "Bunu hiç düşünmedim. Olabildiğince çabuk oradan ayrılmak istiyordum. Onu gömmek mi? Çöp gibi?"

Bir de bu salağı yakalamamız bir ay sürdü!

"Bir sonraki gün cesedi bulan kişi olmayı garantiledin. Neden?"

"Elimden geleni yaptım ama o taraf çalışma alanımızın dışındaydı. Eldiven takmıştım, parmak izi yoktu ama duydum ki eğer kızın üzerinde saç telim falan kaldıysa kimliğim tespit edilebilirmiş. Onu bulan kişi ben olursam bu sorunun çözüleceğini düşündüm. Cesedi benim bulmam gerektiğini bilsem de onu görmek istemiyordum. Bütün gün

şüpheleri üzerime çekmeden o tarafa gitmek için bahane bulmaya çalıştım. Düşünemiyordum. Tek istediğim her şeyin bir an evvel bitmesiydi. Derken Mark. Mel e sunağa gitmesini söyledi."

Sesi artık iyice yorgun çıkıyordu. "Ondan sonrası aslında kolaydı. En azından her şey olağanmış gibi davranmam gerekmedi."

İlk sorgulamada titremesine şaşmamalı. Ama alarm çanlarımızı çaktırmamıştı ne yazık ki. Bir suçluya göre, iyi idare ettiğini bile söyleyebilirim. "Ya seninle konuştuğumuzda," dedim ve sustum.

Cassie ve ben birbirimize ne baktık, ne de kımıldadık, ikimiz de diğerinin aklından aynı şeyin geçtiğini biliyorduk. Mu yeni farkındalık ikimizi de olduğumuz yere çivilemişti: lessica'mn anlattığı mavi bahçıvan pantolonlu adamla ilgili hikayeyi ciddiye almamızın tek nedeni, onu daha önce Da- uıien'dan duymuş olmamızdı.

"Seninle konuştuğumuzda," diye yeniden söze başladım, bizi yanıltmak için bahçıvan pantolonlu adam hikayesini uydurdun."

"Evet." Damien bir Cassie'ye bir bana bakıyordu. "Üzgü-

"Sorgulama askıya alınmıştır," dedi Cassie ve odadan çıktı. Midemde ciddiye almam gerektiğini bildiğim bir kasılmayla Damien'in şaşkın "ne? neden?"leri arasında onu izledim.

Bir şekilde, belki de benzer içgüdüleri paylaştığımızdan koridorda durmak veya komuta merkezine dönmek yerine yan odaya, Sam'in daha önce Mark ı sorguladığı yere daldık. Masanın üzeri hâlâ yiyecek artıklarıyla doluydu.

"Başardık Rob," dedi Cassie. Neredeyse kahkaha atacaktı "Başardık!" Not defterini masaya fırlattı ve bana sarıldı. O katlar hızlıydı ki tepki verme şansım olmadı. Birlikte sanki her şey yolundaynuşcasına büyük bir uyum içinde çalışmışlık ama bu Damien'ı yakalamak ve davayı çözmek içindi. Bunu Cassie'ye hatırlatmam gerekeceğini düşünmemiştim.

"Görünüşe göre evet," dedim.

"Sonunda, adamı uydurduğunu söylediğinde sevinçten ? iğlik atacağımı zannettim. Biliyorsun, gerçekten öyle bir .idam ortalıkta dolanıyor olabilirdi, oysa artık her şey bana o kadar mantıklı geliyor ki... Bu gece işimiz biter

bitmez şampanya patlatmalıyız." Soluk alıp masaya yaslandı. "Şimdi de gidip Rosalind'i getirmelisin."

Omuzlarını dikleştirdi. "Neden?" diye sordum en soğuk sesimle.

"Benden hoşlanmıyor."

"Evet, bunun farkındayım. Neden birimizin gidip onu alması gerekiyor?"

Cassie donakaldı. Bir saniye sonra bakışlarını bana dikti. "Rob, O ve Damien bize aynı sahte ipucunu verdi. Aralarında bir bağlantı olmalı."

"Aslında," diye düzelttim, "Jessica ve Damien bize aynı sahte ipucunu verdi."

"Yani sence Jessica ve Damien mı bu işte birlikteler? Hadi ama."

"Kimsenin kimseyle işbirliği içinde olduğunu sanıruyuyum. Tek düşündüğüm Rosalind'in kendisine hayatı boyunca yetecek kadar acı çekmiş olduğu ve kız kardeşinin cinayetine hiçbir şekilde karışmış olamayacağı. Onu buraya sürükleyip yeniden travmaya sokmanın hiç gereğini görmüyorum."

Cassie'nin yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir ifade belirdi. "Sence," diye söze başladığında kelimeleri tane tane söylemesinden bana sinirlendiğini anladım. "Damien gibi hayatında tek bir şiddet eğilimi bile göstermemiş bir çocuk, bu cinayeti neden işledi?"

"Bilmiyorum ve ilgilenmiyorum." Sesim istemeden O'Kelly'ninki gibi çıktı. "Belki Andrews ya da arkadaşlarından biri onu kiraladı, Damien da onlardan ölesiye korktuğu için cinayet nedenini açıklamıyor."

"Tabii ve elimizde nedense o ve Andrews'u birbirine bağlayan tek bir ipucu bile yok."

"Henüz."

"Fakat elimizde onu ve Rosalind'i birbirine bağlayan bir ipucu var."

"Beni duymadın mı? Henüz yok dedim. O'Kelly banka ve telefon kayıtlarını istemeye gitti. Onlar elimize geçtiğinde neyle uğraştığımızı görürüz."

"Kayıtlar gelene kadar Damien sakinleşip avukat istemiş 1 »tur. Rosalind'se tutuklamayı haberlerde duyduktan sonra bize karşı hazırlıklı olacaktır. Onu şimdi sorguya çekersek, onları birbirlerine karşı kullanıp neler olduğunu öğrenebiliriz."

"Hayır!" Kiernan ya da McCabe'in, Peter ve Jamie'nin davasıyla ilgilenirken nasıl davrandıklarını hayal etmeye

çalışırken buldum kendimi. Beynimi mavi bir bulut kaplamıştı sanki. "Hayır, onu sorguya çekmeyeceğiz. O çok hassas durumda olan zavallı bir kız. Kız kardeşini kaybetti ve neler olduğunu hâlâ tam kavrayabilmiş değil. Sense onu kardeşinin katiline karşı koz olarak kullanmayı mı düşünüyorsun? Tanrım Cassie, o kıza karşı sorumluluklarımız var."

"Hayır yok, Rob," diye kestirip attı Cassie. "Yok. Onunla ilgilenmek Kurban Destek Birimi'nin işi. Bizim Katy'ye karşı sorumluluklarımız var. Ona ne olduğunu ve neden olduğunu bulmak gibi bir sorumluluğumuz var. Önemli olan bunlar. Geri kalan her şey ikinci planda."

"Ya Rosalind, biz onu taciz ettiğimiz için depresyona girer veya sinir krizi «geçirirse? O zaman da Kurban Destek'in işi mi diyeceksin? Ona hayan boyunca iyileşmeyeceği biçimde zarar verebiliriz, farkındasın değil mi? Bu ufak tesadüften daha sağlam bir şey buluncaya kadar kıızı rahat bırakacağız."

"İlfak tesadüf mi?" Cassie artık bağıırıyordu. "Rob, karşımızdaki Rosalind Devlin'den başka biri olsaydı şimdi ne yapıyor olurdun?"

Bütün öfkesi bana yönelmişti. "Hayır, hayır Maddox. Sakın bunu benim suçummuş gibi göstermeye kalkma. Bir sorun varsa bile tanı aksi. Rosalind'den hiçbir zaman hoşlanmadın, değil mi? İlk günden beri onun peşinden gitmek için bahane arıyorsun ve şimdi Damien da sana uygun kılıfı sağladığından kemiğe atlayan köpek gibi kızın yakasına yapışmaya hazırsın. O kızcağız bana birçok kadının kendisini kışkırttığından bahsetmişti ama ben seni bundan daha adam gibi biri sanırdım. Demek ki yanılmışım."

"Kıskanmak mı??!! Tanrım Rob, söylediklerini kulağın duyuyor mu? Ben de senin, acıyorsun, hoşlanıyorsun ya da kendine benzetiyorsun diye kahrolası bir şüpheliyi desteklemekten daha akıllıca davranacağını sanırdım. Bana saç- masapan bir nedenden kırgınsın ve—"

Öfkesinin gittikçe şiddetlenmesini büyük bir zevk alarak izledim. Benim öfkem kontrollüdür, inceliklidir; Cassie'nin ani patlamalarına bin basar. "Keşke sesini alçaltsan," dedini ona, "kendini küçük düşürüyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun? Esas sen bütün ekibi küçük düşürüyorsun." Not defterini cebine soktu. "Ben Rosalind Devlin'i almaya gidiyorum."

"Hayır gitmiyorsun. Dedektif gibi davranmaya başla, intikam düşkünü bir kadın gibi değil."

"Ben dedektif gibi davranıyorum, Rob ve sen de Damien da cehennemin dibine gidebilirsiniz—" "Ne kadar profesyonel bir tavır." "Senin kafanda neler dönüyor?" diye bağırdı Cassie. Ardından kapıyı çarparak çekip gitti.

Ona uzaklaşması için iyice zaman tanıdıktan sonra sigara içmek için dışarı çıktını. Damien bir süre kendi başına idare edebiliyordu. Dışarıda hava kararıyordu ve hâlâ yağmurluydu. Ceketimin yakasını kaldırıp kapı pervazına sığındım. Ellerim titriyordu. Cassie ve ben daha önce de kavga etmiş tik, bütün ortaklar âşıklar misali ara sıra kavga eder. Bir keresinde onu o kadar sinirlendirmiştim ki, elinin bir hareketiyle masasındaki kağıtları yere fırlatıp çekip gitmişti. O zaman iki gün boyunca konuşmamıştık. Ama bu seferki farklıydı, hem de çok farklı.

Yarı içilmiş sigaramı yere fırlatıp içeri döndüm. Bir parçam Damien'ı işlemlerini tamamlanması için diğerlerine havale edip eve dönmek istese de böyle bir lüksüm yoktu. Damien'ın cinayeti neden işlediğini öğrenmeliydim, yoksa Cassie, Rosalind'in canına okurdu.

Bu arada Damien neler olduğunu yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Sinir krizi geçirmek üzereydi ve tırnaklarını kemiriyordu. Şimdi ne olacaktı? Hapishane filmlerde olduğu kadar kötü bir yer miydi? (Onun adına Oz'u izlememiş olmasını umdum.) Ne kadar yatardı? Annesi kalp krizi geçirecekti, biliyorduk, onun kalbi rahatsızdı vs vs vs.

Ne zaman, cinayeti neden işlediğini soracak olsam susuyordu. Kendi içine kapanıp tek söz söylemeden bakışlarını yere dikeyordu. Biraz daha zorlarsam hafıza kaybına uğradığını iddia edecekti. Cassie'yle tartışmak beni yavaşlatmış olmalı ki, her zaman çıkarttığımın yarısı kadar bile iyi bir iş çıkartmadım. Dengesizdim, hareketlerim ve sözlerim Damien'ın açılmasını sağlayamayacak kadar vasattı.

"Tamam," dedim sonunda. "Bakalım geçmişinle ilgili anlattıklarını doğru anlamış mıyım. Baban sen dokuz yaşındayken öldü, doğru mu?"

"Evet." Damien yeniden konuşmaya heveslendi.

"Neredeyse on yaşına basacaktım. Doğum günüm ekimin

sonun- dadır. Burada işimiz bittiğinde kefaletle çıkabilir miyim?"

"Ancak bir yargıç kefalet olup olmayacağına karar verebilir. Annen çalışıyor mu?"

"Hayır, onun... kalbi rahatsız." Göğsünü işaret etti. "Sakat maaşı alıyor. Ve babanı bize biraz para... Ah, Tanrım annem!" Oturuşu dikleştirdi. "Annem deliye dönecek. Saat kaç?"

"Rahatla. Onunla konuşup bize araştırmamızda yardımcı olacağını söyledik. Babanın bıraktığı parayla da olsa geçinmek kolay olmamalı."

"Ne? Şey, idare ediyoruz."

"Eğer biri bir iş için sana para ödeseydi, bataktan çıkabilirdin, değil mi?" Sam'i boşver, O'Kelly'yi de boşver: Eğer Redmond Anıca, Damien'i kiraladıysa bunu şimdi bilmem gerekiyordu.

Damien kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Ne?"

"Devlin ailesinin peşine düşmek için geçerli nedeni olan onlarca zengin kişinin adını verebilirim. Sorun şu ki, bu insanlar kirli işlerini kendileri yapmaz. Birilerini tutarlar."

Damien'a bir şey söyleme şansı tanımak için sustuysam da o anlamsız gözlerle bana baktı.

"Eğer birilerinden korkuyorsan," diye devam ettim, "seni koruyabiliriz. Eğer biri seni kiraladıysa, o zaman asıl katil sen değilsin demektir. Katil o kişidir."

"Ne? Ben -hayır! Bana birinin para ödediğini mi düşünüyorsunuz??? Tanrını, hayır!"

Geçirdiği şok içlendi. "Eğer para değilse, o zaman neden, Damien?"

"Size söyledim, bilmiyorum."

Gerçekten rahatsız edici uzunlukta bir an boyunca, hafızasını kaybetmiş olup olamayacağını düşündüm. Eğer öyleyse neden ve nerede! Sonra bu düşüncüyü hemen silip attım zihnimden. Bu sözleri her zaman duyarız, ayrıca mala konusunu bilerek atlamıştı, bundan emindim. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum ama bana karşı dürüst değilsin."

"Dürüstüm. Kendimi iyi hissetmiyorum—"

"Hayır Damien, hissetmcmelisin de. Sana gösterdiğim fotoğrafları hatırlıyor musun? Katy'nin parçalanmış yüzünün olduğu fotoğrafı özellikle? O fotoğraf otopside çekildi Damien. Ve otopsi bize ona ne yaptığını tam olarak söyledi."

"Size anlattım—"

Masaya dayanıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Ve son-
1.1 Damien, bu sabah malayı barakada bulduk. Aptal
olduğumuzu mu zannediyorsun? İşte atladığın kısım:
Katy'yi öldürdükten sonra iç çamaşırına kadar çıkartıp
malanın sapıyla ona tecavüz ettin."

Damien elleriyle yüzünü örttü. "Hayır, ben..."

"Bana bunu yapmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Bir
i,ocuğa alet yardımıyla tecavüz etmek şans eseri ya da
ani 1 ilkeyle olmaz, Damien. Yalan söylemeyi bırakıp
neden vaptığım anlatmalısın. Yoksa sen basit bir sapık
mısın, Damien? Ha?"

Onu fazla zorlamıştım. Zaten yorucu bir gün geçirmiş 1
ilan Damien yeniden ağlamaya başladı.

Uzun süre odada kaldık. Damien yüzü ellerinin arasında
lııckını hıçkırığa ağılıyordu. Ben duvara yaslanmış onunla
ne yapacağımı düşünüyor, nefes almak için ağlamayı
kestiğin- 1 leyse biraz daha yükleniyordum. Bana yanıt
vermedi, beni duyduğundan bile emin değilim. Oda çok
sıcaktı ve mide bulandırıcı ölçüde pizza kokuyordu.
Konsantre olamıyor- dım. Tek düşünebildiğim Cassie ve
Rosalind'di. Rosalind'in gelmeyi kabul edip etmediği, iyi
olup olmadığı, Cassie'nin her an kapıyı çalıp onu
Damien'la yüzleştirmeyi deneyip «I enemeyeceği.

Sonunda pes ettim. Saat sekiz buçuk olmuştu,
sorgulamaya devam etmek anlamsızdı: Damien sınıra
dayandığın-

dart ağzından anlamlı bir laf çıkmıyordu. Bundan sonra
söylediği hiçbir şeyin işe yaramayacağını adım gibi
biliyordum. Sorguya devam etmenin gereksiz olduğunu
aslında çok önce fark etmeliydim.

"Hadi," dedim ona, "biraz yemek ye ve soma da uyu.
Yarın yeniden deneriz."

Bana baktı. "Eve... F.ve gidemez miyim?"

Seni salak, cinayetden tutuklusun, ne zannediyordun?..

Alaycı davranacak enerjim yoktu. "Bu gece burada
kalman lazım. Şimdi seni diğer görevlilere teslim etmem
gerekliyor." Kelepçeleri çıkarttığımnda ona işkence
edecekmişim gibi baktı bana.

Sorgu izleme odasının kapısı açıktı ve önünden
geçerken O'Kelly'nin içerde olduğunu gördüm. Elleri
ceplerinde odada turluyordu. Kalbim duracak gibi oldu.
Cassie cliğer taraftaki sorgu odasında olmalıydı -Cassie
ve Rosalind.

Biran içeri girmeyi düşündüysem de hemen caydım. Rosalind'in beni hiçbir şekilde bu sorgulamayla ilişkilendirme- sini istemiyordum. Yüzü sapsarı olan Damien'ı üniformalılara teslim ettikten sonra -hâlâ şaşkındı ve deliler gibi ağlıyordu- eve gittim, eceyarısına doğru ev telefonu çaldı. Açmak için hızla koştum, Heather'ın gece gelen telefonlarla "Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim ama cep telefonunu açmadın," dedi Cassie.

Arayanın o olduğunu görünce açmaya gerek duymamıştım.

"Şimdi konuşamam," dedim.

"Rob, lanet olsun bu önemli."

"Üzgünüm, kapatmam gerek," dedim. "Yarın işte neler olduğunu anlatırsın, hatta daha iyisi bana bir not bırak." Bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

"O kimdi?" dedi odamın kapısında beliren Heather.

"Banaydı," dedim.

"Cassie mi?"

Mutfağa gidip raftan aldığım bardaklardan birine üç parça buz açtım. "Ohhh," dedi Heather bilmiş bir sesle, "demek sonunda onunla yattın."

Buzluğu buzdolabına geri koydum. Heather beni rahat bırakmasını söylediğim zaman etrafımda dolanmayı keser

ilgili katı kuralları vardır.

"Alo?"

ama sonra bütün hafta çekilmez olur. Değmeyeceğini düşündüm.

"Bunu hak etmiyor," dedi. Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Heather ve Cassie birbirlerini sevmezler. Bir keresinde Cassie'yi yemeğe getirdiğimde Heather ona o kadar kaba davranmıştı ki, ikisinin bir daha asla yan yana gelmemeleri gerektiğini kavramıştım. Yani, Heather'daki bu ani sevecenliğin nereden geldiğini anlayamadım.

"Ben de hak etmiyorum," dedi bana ve yatak odasına girip kapıyı çarptı. Odama dönüp kendime votka tonik doldurdum.

O gece uykumun kaçmasına hiç şaşırmadım. Perdelerin arasından gün ışığı görünmeye başlar başlamaz yataktan fırladım. Rosalind'in Cassie'ye neler anlattığını öğrenmek için işe erken gidecektim; ayrıca Damien'ın evraklarını tamamlamam gerekiyordu. Ne var ki olaylar

istediğim gibi gelişmedi. Evden erken çıkmış olmama karşın Land Rover beni yan yolda bıraktı ve durup arabamın lastiğini değiştirmek zorunda kaldım. Bu da yetmezmiş gibi, ben lastiği değiştirmeye çalışırken yağmur bastırınca içim dışım sırılsıklam oldu.

İşe varmayı başardığımda saat neredeyse sekizdi. Üstüne üstlük daha ceketimi asmadan telefon çaldı.

"Komuta merkezi, ben Ryan," diyerek en aksi sesimle açtım telefonu. Islaktım, üşümüştüm, hiç tadım yoktu ve eve dönüp sıcak bir banyo yapmaktan başka bir şey düşünmüyordum.

"Lanet olasıca, hemen buraya gel!" dedi O'Kelly'nin sesi ve telefonu suratıma kapattı.

Neler olduğunu önce vücudum anladı: Üzerime bir ürperti geldi ve nefes almakta zorlandım. Nasıl anladığımı bil-

mı\orum. Bir sorun olduğu açıktı çünkü O'Kelly sadece konuşmak istese, kafasını odanın kapısından uzatıp "Ryan, vl.uldox, ofise," diye bağıırırdı. Telefonla, üstelik bağıırarak

- 1;;ınlıııış olması işlerin hiç yolunda olmadığı anlamına geli- "ulu. Her şey olabilirdi elbette, kaçırdığım bir ipucu, jo- II.ıılı.m Devlin'in kötü tavırlarımdan yakınması, Sam'in yanlı politikacıyı kızdırması... Ama bunların hiçbirisi olmadığını içlen içe biliyordum.

Ofisine girdiğimde O'Kelly ayaktaıdı. "Adam kalırolası-

- 1 Ryan," dedi. "Bunu bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

I itançtan yerin dibine geçtim. Yüzüm alev alevdi. Okuldan beri hissetmediğim türde, yıkıcı bir utanma duygusuydu bu. Hani hem midenizdeki kasılmalardan, hem de beyninizdeki çanlardan, kurtulamayacak şekilde yakalandığını- 1 .1 ularsınız ya, öyle bir his işte. Söyleyeceğiniz ya da söy- l' -uK-yeceğiniz hiçbir şey sizi kurtaramaz.

< >'Kclly'nin masasının karşısındaki iskemlelerden birine "Uirdum. Sopanın çıkmasını bekleyen okullu çocuklar gibi I»-Memeye başladım. Önceden gurur duyulacak bir tavır, bit tür yalnız kovboyluk hali olarak gördüğüm sessizliğim, aslında ne olduğu o anda benim için de herkes için

• -l.it ağı kadar açık hale geldi: Öngörüsü?, ergen, hain ve •ıptalcaydı. Aptalca. Aptalca.

"Davaya ne kadar zarar verebileceğinin farkında mısın?"

• live sordu O'Kelly. Kızgın olduğunda konuşmaya hep en ..ikin sesiyle başlar, görüldüğünden daha zeki olduğunu düşünme nedenlerimden biridir bu tavrı. "İyi bir savunma ıvncatının bu bilgiyle neler yapabileceğini biliyorsun, değil mi? Davaya bakan dedektif, elimizdeki davayla bağlantılı ı o/ülmemiş davanın tek tanığı ve yaşayan tek kurbanı. Biz ?< ıı kalanlar güzel kadınları düşlerken savunma avukatları bunun gibi açıklamaların hayalini kurar. Seni beceriksizlikten, kendinin de şüpheli olabileceğin bir davada delilleri çarpıtmaya kadar her şeyle suçlayabilirler. Medya işi bir komplo teorisine dönüştürür ve polis karşıtı hareketi de arkasına alarak bir sirk yaratır. Bir haftaya kalmadan insanlar kimin hapse girmesi gerektiğini unutuverir."

Utançtan yüzüne bakamıyordum. Yumruk hiç beklemediğim bir anda geldiğinden sersemlemiş haldeydim. İnanılmaz görünüyordu her şey, sona bu kadar yaklaşmışken hem de. Ayrıca, bütün dürüstlüğümle söylüyorum, Jamie ve Peter'ın kaybolmasında şüpheli olabileceğim daha önce hiç aklıma gelmemişti. 1984 İrlanda'sı, Orwell'inkinden çok Rousseau'nun dünyasına aitti. Çocuklar doğuştan masumdu, Tann'nın ellerinden yeni çıkmışlardı ve onlar aleyhine herhangi bir şey düşünmek bile günah sayılırdı. Katil olabilecekleri düşünülemezdi.

Şimdilerde öldürmek için çok genç diye bir şey olmadığını biliyorsunuz. On iki yaşındayken iri yarı bir çocuktum, ayakkabılarımda başka birinin kanı vardı ve ergenliğe yeni girmiştım. Bunlar bugün şüpheli olmanıza yetecek şeyler ama kimsenin böyle düşünebileceği hiç aklıma gelmedi. Aniden Kiernan'la konuşmaktan döndüğü gün Cassie'nin yüzünün hali gözümün önüne geldi. O zaman bir şey sakladığını anladım. Demek...

"Şimdiye kadar hapse tıktığın ller adanı, davasına yeniden bakılmasını talep edecek. Üstelik neredeyse rekor sayılacak bir suçlu yakalama oranın var. Ne kadar büyük bir karmaşa olacağını düşünsene. Tebrikler Ryan: Her şeyi boka hatırdın."

"O zaman beni davadan alıyorsunuz," dedim. Aptalcaydı. Dudaklarım hissizleşmişti. Gözümün önüne evimin önü-

mi kaplayan gazetecilerin ve patlayan flaşların görüntüsü".diyordu. 'Adanı, bize detayları anlat!"

"Hayır, davadan alınmadın," diye bağırdı O'Kelly.

"Davadan alınmadın çünkü senin kim olduğunu bilmediğimizin ? •grenilmesi riskini göze alamayız. Seni şimdi davadan alır- •A herkesin aklında soru işaretleri oluşur. Bundan sonra lı.ı.sar kontrolü yapacağız. Tek bir kişiyi bile sorguya çekmeyeceksin, tek bir delile bile dokunmayacaksın, masanda oturup her şeyi daha da berbat etmemeye çalışacaksın. Da- \ .1 biter bitmez de sorgulama için açığa alınacaksın. Söylediklerimi anlıyor musun? Kariyerini mahvettin, Ryan."

O sırada neden bilmem 'hasar kontrolü'nün iki kelimededen oluşan bir tabir olduğunu düşünüyordum. "Çok üzgü- ııünü, efendim," dedim ayaküstü, ki hasar kontrolü iki kelimededen oluşan bir tabir demekten daha iyiydi. Kariyerim mahvoluyordu ve beynim hapı yutmuş haldeydi. Kendimi ıı.ıııa kötü hissetmemin mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Git ve ihbarları dosyalamaya başla. İçlerinde eski davadan bahseden varsa, onları okumayı bitirmeden Maddox ya d.ı O'NeilTa pasla." Pencereye dönüp bir an dışarıya baktık- ı.ıııı sonra, telefonu alıp numaraları çevirmeye koyuldu. Dı- .ııı çıkmanı gerektiğini kavrayana kadar birkaç saniye boyunca öylece durup onu izledim.

Ağır adımlarla komuta merkezine döndüm. Neden bilmiyorum, ihbarları dosyalamak gibi bir niyetim yoktu ama otomatiğe bağlamış olmalıyım. Cassie dirsekleri dizlerinde tele- \ ızyonun karşısına geçmiş Damien'ı sorgulayışımı izliyordu.

O anda dank etti. O'Kelly'nin nasıl olup da benim kim "İduğumı öğrendiğini düşünmemiştim ama Cassie'nin hali her şeyi açıklıyordu. Kapıda dump öfkeyle ona baktım; 'm-Pin neler olduğunu öğrenmesinin tek bir yolu vardı.

Son günlerde Cassie'ye karşı kaba davrandığının farkın- daydım. Durumun karışık olduğunu, kendimce geçerli nedenlerim olduğunu iddia etsem de o şekilde davranmamı gerektiğini biliyordum. Yine de ona yaptığım hiçbir şey bana yaptığının açıklaması ya da özrü olamazdı. İhanet hissiyle içim öfkeyle doldu.

İstemsiz bir harekette bulunmuş olmalıyım ki, Cassie beni fark etti. "O'Kelly ne söyledi?"

Biliyordu. Çoktan biliyordu. İçimdeki son şüphe kırıntısı da böylece yok oldu. Hayatım boyunca daha fazla öfkelendiğim tek bir an bile olduğunu zannetmiyorum. "Dava bittiğinde açığa alınacağım."

Cassie'nin gözleri korku ve üzüntüyle büyüdü. "Ah. hayır, Ryan. Ama seni davadan almadı mı? Ya da kovmadı mı?"

"Hayır, yalnızca davadan alındım. Sayende."

"Bu adil değil, seni uyarmayı denedim, dün gece aradığımı hatırlamıyor musun, ben—"

"Düşünceli davranmak için biraz geç değil mi? Daha önce akıl etmeliydin."

Cassie bembeyaz oldu ve gözleri daha da büyüdü. Bu şaşkın ifadeyi yüzünden silmek istiyordum. "Ötmeden önce düşünmeliydin demek istiyorum. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun, Maddox? Sana bu hafta prenses gibi davranmadım diye kariyerimi bitirmek yetmedi mi? Yoksa dahası da mı var?"

Bir saniye sonra son derece sakin bir sesle sordu: "Benim söylediğimi mi zannediyorsun?"

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Evet, öyle zannediyorum. Şu dünya üzerinde neler olduğunu bilen beş kişi var ve nedense ailemin ya da on beş yıl önceki arkadaşlarımdan Şefi arayıp benim kim olduğumu söylemek için bu anı seçeceklerinden şüpheliyim. Beni ne kadar aptal zannediyorsun, Cassie? Senin söylediğini biliyorum."

Gözlerini gözlerimden çekmediği halde bakışlarındaki bir şey değişmişti. Onun da en az benim kadar öfkeli olduğunu anladım. Tek bir hareketle masadaki DVD'yi alıp makineye koydu. İster istemez geri çekildim, hareketi hem ani, hem de tehditkârdı.

"İzle!"

"İzlemek istemiyorum," dedim ona.

"Ya şimdi şu DVD'yi izlersin ya da hikayeyi yarın sabah bütün gazetelerde okumam garanti ederim."

Tehdidin kendisinden çok tehditte bulunmuş olması beni etkiledi ve içimde bir merak duygusu uyandırdı. Orada görmemi bu kadar istediği şeyin ne olduğunu bilmeliydim. Oynat tuşuna bastığında birer iskemle çekip televizyonun karşısına geçtik.

Cassie'nin Rosalind'le yaptığı görüşmenin siyah-beyaz kaydıydı. Zaman etiketi 20.27'yi gösteriyordu. 0 sırada

yan odada olan ben pes edip Damien'la görüşmemi sonlandır- mıştım.

Kaydın başında Rosalind sorgu odasında yalnız başına ayaktaıydı. Elindeki ufak aynanın da yardımıyla rujunu tazeliyordu. Arka planda hıçkırıklar vardı, kendi sesimi tanıdım. "Damien neden yaptığını söyle!" Cassie interkomun ayarını değiştirip Rosalind'in işitmesi için konuşmamızın bir kısmının odadan duyulmasını sağlamıştı. Rosalind sesleri duyar duymaz başını dikleştirdi ve bakışlarını tek taraflı aynaya dikti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Kapı açılıp Cassie içeri girdiğinde nıjunu ve aynayı çan- lasına kaldırdı. "Kahretsin," dedi Damien'ın hıçkırıklarını duyan Cassie ve interkomu kapatıp Rosalind'den özür diledi. Rosalind'in yüzünde hoşnutsuz bir gülümseme belirdi.

"Dedektif Maddox, Rosalind Francis Devlin'i sorguluyor," dedi Cassie kameraya. "Lütfen oturun."

Rosalind kıınıldamadı. "Korkarım ki sizinle konuşmamayı tercih ediyorum," dedi aldırılmaz, yukardan bakan bir sesle. Daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. "Dedektif Ryan'Ia görüşmek istiyorum."

"Maalesef bu mümkün değil," dedi Cassie bir iskemle çekerken. "O şu anda başka bir soruyla uğraşıyor. Zannederim duydunuz," diye de ekledi gülümseyerek.

"O zaman o müsait olduğunda dönerim." Rosalind çantasını omzuna takıp kapıya yöneldi.

"Sadece bir dakikanızı alacağım, Bayan Devlin," dedi Cassie sesinde yeni, emreder bir tonla. "Kız kardeşinizin ölümüyle ilgili somları yanıtlamak konusunda aniden bu kadar isteksiz davranmanızın bir nedeni var mı?"

Rosalind'in bakışlarının kameraya kaydığını gördüm. Bir anlığına. Yüzündeki soğuk gülümseme değişmedi.

"Sanırım, dürüst davranacak olursanız, benim bu soruşturmaya elimden gelen her şekilde yardım ettiğimi sizin de kabul etmeniz gerekir, dedektif. Ben yalnızca sizinle konuşmak is- temiyorum. Eminim nedenini anlıyorsunuzdur."

"Anlamadığımı varsayalım."

"Ah, dedektif, baştan beri kardeşime aldırmadığınız o kadar belliydi ki. Sizin tek ilgilendiğiniz Dedektif Ryan'Ia flört etmek. Ortağınızla yatmak kurallara aykırı değil mi?"

Yeni bir öfke dalgası içimi kapladı. Şiddet duygusunu damarlanma kadar hissediyordum. "Tannm, bu yüzden mi! Rosalind'e anlattığımı düşündüğün için mi—" Rosalind boşa kurşun atıyordu, ona ya da herhangi birine Cassie'yle it.muzda geçenlerle ilgili tek kelime etmemiştim. Cassie öyle yaptığımı düşündüğü için intikam almak amacıyla ' »Kelly'ye öttüyse—

"Kes sesini," dedi Cassie sorgudakine benzer bir tonla. Neler olduğuna dikkatimi veremeyecek kadar öfkeli olsam ? 1.1, kollarımı kavuşturup kaydı izlemeyi sürdürdüm.

Rosalind'in lafına tepki olarak televizyondaki Cassie'nin vuzünde tek bir kas bile kımlıdamadı. İskemlesinde eğlenir bir edayla oturmayı sürdürüyordu. "Özür dilerim, Ba- y.111 Devlin, ama benim dikkatim o kadar kolay dağılmaz. I »edektif Ryan ve ben, kız kardeşinizin ölümüyle ilgili aynı hisleri paylaşıyoruz, onun katilini bulmak bizim en öncelikli görevimiz. Bunu belirttikten sonra tekrar soruyo- 111m, bize yardımcı olmak konusunda aniden neden bu ka- ılar isteksizsiniz?"

Rosalind güldü. "Aynı hisleri mi paylaşıyorsunuz? Hiç ..inmiyorum, dedektif. Onun bu davayla çok özel bir bağı var, değil mi?"

Çok büyük olmayan televizyondaki çok iyi olmayan kavına bile Cassie'nin yüzündeki irkilme ifadesi seçilebiliyor- d11. Rosalind'in yiizündeysen zafer edası vardı. "Ah tatlım," dedi, "yani bilmiyor musun?"

Söyleyeceklerinin giiciinü arttırmak amacıyla bir saniye .11stuktan sonra konuşmasına devam etti, tabi- 1 < > bir saniye bana yüzyıllar sünnüş gibi geldi çünkü kaçınılmaz olarak bir sonraki hamlede ne yapacağını biliyordum. Bir dublörün işlerin ne kadar ters gideceğini anladığında hissettiğine benzer, tartışılmaz bir çöküş hissi kapladı il. imi: Vücudun yere çarpmadan önce yaşadığı son sakın in. Yere bir metre kala zihin bir anda aydınlanıyor: Demek hepsi buymuş, işte son darbe geliyor.

"O, uzun zaman önce Knocknaree'de arkadaşları kaybolan çocuk," dedi Rosalind, Cassie'ye. Sesi yüksek perdeden ve neşeliydi, söylediğine önem vermiyormuş gibi davranıyor olsa da, yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeden, indirdiği darbeden çok hoşlandığını adıyordunuz. "Adam Ryan. Görünüşe göre size de her şeyi anlatmıyormuş."

Bir de bir saniye önce daha kötü hissetmemin imkanı olmadığını düşündüğümü hatırlayın...

Ekrandaki Cassie bacak bacak üstüne atıp sanki gülümsemesini bastırmak istiyormuşçasına dudağım ısırıldı. İçimde onun ne yapacağını merak edecek kadar bile güç kalmamıştı. "Bunu size Dedektif Ryan mı söyledi?"

"Evet. Biz onunla çok yakınız."

"Size ayrıca on altı yaşındayken ölen bir ağabeyi olduğundan da bahsetti mi? Babasının alkolik olduğundan?"

Rosalind'in yüz ifadesi donuklaştı. Yüzündeki gülümseme silinmiş, gözlerine vücuduna elektrik verilmiş gibi bir bakış yerleşmişti. "Neden?"

"Sadece kontrol ediyorum. Bazen bunları söyler -duruma göre değişir." Cassie ikna edici bir biçimde gülümsüyordu. "Size bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bazen biz dedektifler şahitlerle bağ kurabilmek adına onlara tam olarak doğru olmayan şeyler anlatırız. Şahidin kendini rahat hissedip bildiklerini anlatmasını sağlayacak şeyler. Anlıyor musunuz?"

Rosalind kımıldamadan ona bakmayı sürdürdü.

"Dinleyin," dedi Cassie nazıkçe, "Dedektif Ryan'ın alkolik bir babası ya da bir ağabeyi olmadığını biliyorum. Ayrıca Knocknaree'den oldukça uzakta olan Wiltshire'da büyümüştür. Ama size her ne anlattıysa, bilin ki tek istediği Katy'nin katilini bulmaktır. Onun hakkında kötü düşünmemelisiniz. Tamam mı?"

Kapı Cassie'yi yerinden sıçratarak sonuna kadar açıldı. Rosalind tepki vermediyse de ben sestten kim olduğunu hemen çıkarttım.

"Maddox, bir saniye gelebilir misin?"

O'Kelly. Tüm bunlar ben Damien'ı götürüp eve dönmek üzere yola çıktıktan kısa bir süre sonra gerçekleşmişti.

"Cassie," dedim uzun bir suskunluğun ardından.

"Bana doğru olup olmadığını sordu," dedi Cassie bir rapordan okurcasına hissiz bir sesle. "Doğru olmadığını söyledim, doğru olsa bile Rosalind Devlin'e söylemeyeceğini—"

"Söylemedim." Bunu bilmeliydi. "Söylemedim. Ona ben çocukken iki arkadaşımın ormanda kaybolduğunu anlattım, yalnızca neler yaşadığını anladığımı bilmesini istedim. Peter ve Jamie'yi biliyor olabileceği hiç aklıma gelmedi."

Cassie bitirmemi bekledi. "O'Kelly beni sana yordakçılık yapmakla suçladı. Bizi uzun zaman önce ayırmalıymış. Senin parmak izlerini eski davadakilerle karşılaştıracığını söyledi. Eğer izler uyarsa ikimiz de

išten atılmazsak şanslı sayı- İirmiştir. Bana Rosalind'i eve yollamamı emretti. Sweeney'e bununla ilgilenmesini söyleyip seni aradım."

Hiç konuşmadan karşılıklı oturmayı sürdürdük. Rüzgar yağmur tanelerini pencereden içeri taşıyordu. Cassie'nin nefes alıp verişinde hafif bir titreme fark ettim ve ağlıyor olabileceğini düşündüm ancak kafamı kaldırıp baktığımda gözlerinde yaş yoktu; yüzü bembeyaz ve çok, çok hüznüydü sadece.

23

am içeri girdiğinde öylece oturmayı sürdürüyorduk.

"Neler oldu?" diye sordu saçındaki yağmurdan saçla rım elleriyle ovalayarak kurtulmaya çalışarak. Elektrik düğmesine basıp ışığı açtı -kapalı olduğunu fark etmemiştim bile.

Onu yanıtlayan Cassie oldu. "O'Kelly, senin ve benim Damien'in gerekçesini bulmak için sorguya devam etmemizi istiyor. Üniformalılar onu getirecek."

"Güzel," dedi Sam. "Yeni bir yüz görmek onu sarsabilir." İkimize üstürüköfü bir bakış attığında olanların ne kadarını bildiğini merak ettim. En başından beri ne kadarını anlamış ve bizim öyle uygun bulduğumuzu kavrayarak görmezden gelmişti?

Bir iskemle çekip Cassie'nin yanına oturdu ve Damien'i nasıl çözeceklerini tartışmaya koyuldular. Daha önce hiçbir sorguya birlikte girmemişlerdi. İki dedektif ilk kez bir sorgulama yapacaklarsa, her hareketlerini, tavırlarının nasıl olacağını, sorguyu kimin idare edip kimin nerede devreye gireceğini önceden planlarlar.

Cassie DVD'yi çalıştırıp Sam'e sorgudan parçalar izletti ve Damien'in yeni elimize geçen telefon kayıtlarım in- > dediler.

İşleri bittiğinde Sam bana bakıp başını salladı. Sorguya I '.ısladıklarından emin olana kadar komuta merkezinde kali) sonra izleme odasına gittim. Ana sorgu odasmdaydılar. Kendimi porno dükkanına girmiş bir ergen gibi hissediyordum. O'Kelly beni burada yakalarsa işim hepten bitmiş demektir. O sorguda öğrenecekleri şeyleri öğrenmek istediğimden emin olamasam da öğrenmek zorundaydım. Bilmem, anlıyor musunuz? Nasıl uzak duracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Odaya olabildiğince insani bir hava kazandırmışlardı. İskemlelere fırlatılmış ceketler, Sam kravatını çıkartıp

masaya koymuştu, masada kahve ve  rek vardı. Damien içeri girdiğinde yüzü aydınlandı. Hapishane hücresinden sonra sor- t'.tı odası ona cennet gibi görünmüş olmalı. Bazı açılardan yüzünde acınası bir zavallılık olduğunu görebiliyordunuz, ı .ıssie ve Sam sohbet edip arada Damien'a da yiyecek ve ıvecek  neriyorlardı. Ne kadar olabilirse o kadar arkadaşça Itir hava vardı içerde.

Kapıda ayak sesleri duyunca  rkildim. O'Kelly'nin gelip beni azarlaması umurumda değildi ama beni odadan atabi- ııı eli, ki bunun olmasını istemiyordum. Ama sesler kapıda durmadan devam etti. Başımı tek taraflı aynaya yaslayıp de- uıı bir soluk aldım.

 nce güvenli detayların üzerinden geçtiler. Cassie'nin ile Sam'in de sesleri sakın, konuşmaları ninni gibiydi: "Anneni uyandırmadan nasıl evden çıktın?; öyle mi?. Ben de gençken öyle evden kaçardım; Daha önce de yapmış mıydın?; Bu kahve ne kadar k t ymiiş, başka bir tane ister mi sin?" Birlikte iyi çalışıyorlardı. Damien rahatlıyordu. Bir kahkaha bile at .

"Sen Otoban'a Hayır kampanyasının bir  yesisin, değil mi?" diye sordu Cassie sonunda. Benim dışımda kimsenin sesinin tmısnınlaki, artık vurucu noktaya geleceğini gösteren o küçücük değişimi yakalayabileceğini sanmıyorum. "Onlara ne zaman katıldın?"

"Baharda," dedi Damien hiç tereddüt etmeden. "Mart olmalı. Okuldaki panoda protesto gösterisiyle ilgili bir duyuru asılıydı. Knocknaree'de çalışacağımı bildiğimden gitmemin doğnı olacağını düşündüm."

"Mart'm yirmisindeki protesto gösterisi olmasın?" diye sordu Sam önündeki kağıtları karıştırdıktan sonra. Hafif aptal, taşra polisini oynuyordu ve bunda iyiydi de.

"Evet. Sanırım. Dail'in hemen dışında toplanmıştık - işinize yarar mı bilmiyorum." Damien artık bir iş g r şmesin- deymişesine rahattı.  lk defa suç işlemiş olanlarda buna arada bir rastlarız, bizi düşman olarak görmezler ve bir kere yakalanmanın şokunu atlattılar mı kendilerini sarhoş hissedip gerilim kırılır kırılmaz yardımcı olmaya başlarlar.

"Kampanyaya da o zaman mı katıldın?"

"Evet. Knocknaree gerçekten önemli. Orada binlerce yıldır—"

"Mark bize anlattı," dedi Cassie. "Rosalind Devlin'le de o zaman mı tanıştın, yoksa onu daha önceden tanıyor muydun?"

Kısa bir kafa karışıklığı. "Ne?" Damien şaşırmış olsa da hâlâ tedirgin değildi.

"O gün gösteride imza topluyormuş. İlk kez o zaman mı karşılaştınız?"

Sessizlik. "Ne demek istediğinizi bilmiyorum," dedi Damien en sonunda.

Hadi Damien," dedi Cassie onunla göz göze gelmek i- m one eğildikten sonra. "Şimdiye kadar harika gidiyor-

- İmi, beni yarı yolda bırakma."

Rosalind ve senin telefon kayıtlarınız, ikinizin konuşturul m gösteriyor," dedi Sam.

Neden arkadaş olduğunuzu bilmemizi istemiyorsun?"

- Iıv<- sordu Cassie. "Bunu neden gizlemek isteyesin ki?"

"Onu bu işe sürüklemek istemedim," dedi Damien. 1 'muzlarının dikleşmesinden tedirginliğin geri geldiği anla- •ılıvordu.

Kimseyi hiçbir şeyin içine çekmeye çalışmıyoruz," dedi Cassie nazıkçe. "Neler olduğunu öğrenmek istiyoruz, hepsi bu."

"Size neler olduğunu anlattım."

"Biliyorum, biliyorum ama detayları öğrenmek zorundayız. Rosalind'le ilk kez protesto gösterisinde mi tanıştın?"

Damien uzanıp telefon görüşmelerinin kayıtlarına baktı, livet. Kampanyaya katılmak için imza attığımda. Konuşma- v.ı başladık."

"İyi anlaştığınız için de bağlantıyı koparmadınız."

"Sanırım."

Bu yanıttan sonra geri çekildiler. Neden Knocknaree'de çalışmaya başladın? Neden o kazı alanını seçtin? Evet, kulaya büyüleyici geliyor... Sonunda Damien yeniden rahatladı. I'encereden aşağı süzülen sulardan, dışanda hâlâ yağmur yağdığı anlaşılıyordu. Cassie daha fazla kahve getirmeye gitti' ve elinde kahveler, ceplerinde kantinden yürütülmüş krema paketleriyle geri döndü. Damien tanışıklığı da itiraf ettiği için kimsenin acelesi yoktu, Tek yapabileceği avukat istemektir ve bir avukat da ona mutlak surette Rosalind'le ilişkisini açıklamasını tavsiye edeceğinden, Sam ve Cassie tedir-

gin olmaktan uzaktılar. Suç ortakları avukatların hayalidir çünkü kafa karışıklığı ve asıl suçun üzerine yıkılabileceği birinin varolduğu anlamına gelirler. Cassie ve Sam günlerce hatta haftalarca oyalanahilirdi. Ne kadar gerekirse o kadar.

"Rosalind ve sen ne zaman çıkmaya başladınız?" diye sordu Cassie.

Telefon kayıtlarına bakan Damien'ın yüzünde yeniden endişeli bir ifade belirdi. "Ne? Biz... Biz sevgili değil, sadece arkadaşız."

"Damien." Bayrağı Sam devraldı. "Şu kayıtlara bak. Onu günde üç dört kere arıyorsun. Düzinelerce mesaj atıyorsun, geceyarıları saatlerce konuşuyorsunuz—"

"Tanrım, bunu ben de yaşadım," dedi Cassie. "İnsanın âşık olduğunda eklediği telefon faturaları inanılmaz oluyor."

"Arkadaşlarından hiçbirini bunun yarısı kadar bile aramıyorsun. Kız senin telefon faturanın yüzde doksanını oluşturuyor, evlat. Ve bunda yanlış hiçbir şey yok. O hoş bir kız, sen hoş bir çocuksun; neden çıkmayasınız ki?"

"Bir dakika," dedi Cassie ayağa fırlayıp. "Yoksa Rosalind de mi cinayete karıştı? Bu yüzden mi ondan bahsetmek istemiyorsun?"

"Hayır!" Damien neredeyse bağırmıştı. "Onu rahat bırakın!"

Cassie ve Sam birbirlerine baktılar.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Damien. Kıpırmızı kesilmişti. "Onu bu işe kanştırmak istemiyorum. Rosalind'i rahat bırakamaz mısınız?"

"Öyleyse bu gizem neden, Damien?" diye sordu Sam.

"Eğer işe karışmadıysa onu gizlemenin ne gereği var?"

Omuz silkti. "Çünkü. Çıktığımızı kimseye söylemedik."

"Neden?"

"Söylemedik işte. Rosalind'in babası sinirden köpürürdü."

"Senden hoşlanmıyor mu?" diye sordu Cassie, iltifat anlamına gelen bir şaşkınlığı vurgulayarak.

"Hayır, öyle değil. Rosalind'in erkek arkadaşı olmasına izin yok." Damien yine dedektiflere baktı. "Ona söylemezsiniz, değil mi? Lütfen..."

"Tam olarak ne kadar sinirleneceğini tahmin ediyorsun?" diye sordu Cassie dikkatlice.

Damien kahve bardağını kavradı. "Rosalind'in başını belaya sokmak istemiyorum." Ama yüzündeki kırmızılık geçmemişti.

"Jonathan Devlin'in yakın zamanda Rosalind'e vurduğunu gören bir şahidimiz var," dedi Sam. "Bunun doğru olup olmadığını biliyor musun?"

Omuz silkiş. "Nereden bilebilirim ki."

Cassie, Sam'e geri çekilmeleri gerektiğini işaret etti. "Peki babası fark etmeden buluşmayı nasıl başarıyordunuz?"

"Önceleri hafta sonları kasabada buluşuyorduk. Rosalind ona, okuldan arkadaşı Karen'la buluşacağını söylerdi. Sonraları, şey... Sonraları bazen geceleri buluştuk. Kazı alanının yakınlarında. Oraya gidip ailesinin uyumasını ve Rosalind'in dışarı kaçmasını beklerdim. Sunak taşında oturup ya da yağmur yağıyorsa alet barakasına gidip konuşurduk.

Hayal etmek o kadar kolaydı ki, kolay ve baştan çıkarıcı ölçüde tatlı. Omuzlarında bir battaniye, üzerlerinde yıldızlı gökyüzü, arkalarında gizemli orman. Sırların ve zorlukların, romantizmi claha da güçlendirmesine şaşmamalı. Bu öyküde efsanelerin karşı konulamaz ilkel gücü var: Zalim baba, kulesinde hapsedilmiş prenses ve onu kurtarmaya gelen bir prens. Kendi çalınmış dünyalarını yaratmışlardı ve günlerini hasta annesiyle ilgilenerek geçiren

Damien için bu, içinde yaşadığı dünyadan çok daha büyüleyici olmalıydı.

"Bazı günler Jessica'yı da alıp kazı alanına gelirdi, onları gezdirirdim. Fazla konuşmasak da birbirimizi görmek yeterdi. Bir keresinde mayısta -gülümsedikten sonra utangaç bir tavırla ellerine baktı- anlıyorsunuz ya, bir sanelviççide yarı zamanlı işe girmiştım, bu şekilde hafta sonu tatili için para biriktirebildim. Trene binip Donegal'a gittik, oda-kah- valtı sunan küçük otellerden birinde kaldık, evliymişiz gibi davrandık. Rosalind ailesine hafta sonunu Karen'larda geçireceğini söylemişti."

"Ve ne yanlış gitti?" diye sordu Cassie. Sesinde yine o sadece benim tanıdığım tını vardı. "Katy ikinizi mi öğrendi?"

Damien şaşkınlıkla Cassie'ye baktı. "Ne? Hayır. Her şey harikaydı, Çok dikkatliydik."

"Öyleyse neden? Rosalind'i rahatsız mı ediyordu? Küçük kız kardeşler çok can sıkıcı olabilir."

"Hayır—"

"Rosalind, Katy'nin gördüğü ilgiyi mi kıskanmıştı? Neden?"

"Hayır! Rosalind öyle biri değildir. Katy adına çok mutluydu! Ayrıca ben kimseyi sadece... Ben deli değilim!"

"Şiddete eğilimli de değilsin." Sam, Damien'ın önüne başka kağıtlar koydu. "Ailenle, arkadaşlarıyla ve öğretmenleriyle görüştük. Herkes senin kavgalardan uzak durduğunu söylüyor. Bunu doğru kabul edebilir miyiz?"

"Sanırım."

"Öyleyse eğlence olsun diye mi yaptın?" diye kestirip attı Cassie. "Birinin öldürmenin nasıl olacağını mı merak ettin?"

"Hayır! Siz ne—"

Sam masanın diğer tarafına geçip Damien'ın kulağına eğildi. "Kazı alanındaki arkadaşların, George McMahon seni tartakladığı halde karşılık vermediğini söylüyorlar. Öyleyse seni kimseye zarar vermemiş küçük bir kızı öldürecek kadar sinirlendiren ne olabilir?"

Damien başını önüne eğdi. Çok erken çok fazla zorladıkları için onu kaybediyorlardı.

"Hey, bana bak." Sam parmaklarını Damien'ın yüzünün önünde şıklattı. "Annene benziyor muyum?"

"Ne? Hayır—"

"İyi tespit. Ben senin annen değilim, bu da mahzun mahzun bakarak kurtulabileceğin bir kaza değil. Başın ciddi anlamda belada, Damien. Masum bir kızı gecenin bir vaku evinden çıkarttın, kafasına taşla vurdun, onu boğarak öldürdün ve ona tecavüz ettin. Şimdi de bunları nedensizce yaptığını mı iddia ediyorsun? Yargıca bunu söylersen hiç tereddüt etmeden seni idama yollar."

"Anlamıyorsunuz!" diye bağırdı Damien. Sesi on üç yaşındaki bir çocuğunki gibi çatlak çıkmıştı.

"Anlamadığınızı biliyorum, anlat o zaman. Anlamamıza yardım et."

"Anlamıyorsunuz. Masum bir kız mı? Herkes onun küçük, masum bir kız olduğunu söylüyor. Katy bir azizmiş gibi konuşuyor, mükemmelmiş gibi! Çocuk olması onun... Yaptıklarının yarısını anlatsam inanamazsınız."

"Ben inanırım," diye karşılık verdi Cassie. "Bana ne söylersen söyle, Damien, bu işte daha kötülerini gördüm. Sana inanırım."

Damien'in yüzü kıpkırmızıydı, elleriyse zangır zangır titriyordu. "Babasının Jessica ve Rosalind'e kızmasını sağlardı. Her zaman korku içindeydiler. Y'alanlar uydururdu, örneğin

Rosalind'in kendisine kötü davrandığını ya da Jessica'nın eşyalarını karıştırdığını söylerdi ve babası da ona hemen inanırdı. Rosalind, Jessica'yı korumak için bir keresinde babasına Katy'nin yalan söylediğini anlatmayı denediyse de babası ona..."

"Ne yaptı, Damien?"

"Ona vurdu!" Damien neredeyse bağırıyordu. Gözleri Cassie'nin gözlerine kilitlenmişti. "Onlan dövdü. Rosalind'i ve Jessica'yı. Rosalind'in kafatası çatladı ve Jessica'yı duvara fırlatınca kızın kolu kırıldı. Katy ise olanları izledi ve güldü! Onlara başka şeyler de yapıyordu..." Gözlerine dolan yaşları elinin tersiyle sildi.

"Jonathan Devlin'in kızlarıyla cinsel ilişkiye girdiğini mi iddia ediyorsun?" diye sordu Cassie sakın bir sesle.

"Evet. Evet. Hepsiyle. Katy..." Damien'in yüzü kıpkırmızıydı. "Ama diğerlerinin aksine Katy bundan hoşlanıyordu. Ne kadar hastalıklı! İnsan nasıl...? Bu yüzden babasının favorisi oydu. Rosalind'den nefret ederdi çünkü o... o karşı koyardı." Damien hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kusmak geliyordu içimden. Başımı camın soğuğuna yaslayıp derin derin nefes aldım. İçerde Sam bir mendil bulup Damien'a uzattı.

Eğer ben şimdiye kadar olduğumu ispatladığımdan daha da aptal değilsem, Damien söylediklerinin her kelimesine inanıyordu. Neden inanmasın? Her gün gazetelerde daha beter hikayeler okuyoruz, tecavüze uğrayan çocuklar, bodrumlarda ölüme terk edilen bebekler. Zihninde kendi efsanesi büyüüp şekillenirken Damien kötü kız kardeşin Sin- drella'yı hapis tuttuğuna inanmıştı.

Ve itiraf etmek kolay olmasa da ben de buna inanmak istiyordum. Bir an için neredeyse inanacaktım da. Her şey o zaman anlam kazanacaktı, bütün hikayeye uyuyordu, sebep-sonuç ilişkileri ortaya dökülecekti... Ne yazık ki Daini- en'in aksine ben tıbbi kayıtları görmüştüm. Rosalind'in kafatası hiç çadamamıştı, Jessica kolunu en az elli şahidin önünde merdivenden düşerek kırmış, Katy bakire ölmüştü. Omuzlarımdan aşağı kara sular indi.

Damien burnunu sildi. "Sana bunları anlatmak Rosalind'e çok zor gelmiş olmalı," dedi Cassie. "Cesur davranmış. Başka kimseye anlatmayı denemiş mi?"

"Babası birine anlatırsa onu öldüreceğini söylüyormuş. Anlatacak kadar güvendiği ilk kişi bendim." Sesinde gurur vardı. Gözyaşlarının altında bu çocuk hâlâ hikayedeki masal prensesini kurtardığına inanıyordu. Kendi gözünde Kutsal Kase'yi aramaya giden şövalyeden farksızdı.

"Sana ne zaman anlattı?" diye sordu Sam.

"Parça parça. Onun için çok zordu. Ama mayısta, otelde kalırken, şey, öpüşürken, ona dokunmak istedim. Deliye döndü. Beni hemen itti ve bağırmaya başladı, ki hiç öyle biri değildir. Çok şaşırmıştım. Bunun bir mesele haline gelmesini beklemiyordum, neredeyse bir aydır birlikteydik. Ben sadece şaşırmıştım ama Rosalind ona kızmış olabileceğimi düşünüp çok üzüldü ve o zaman babasının yaptıklarını anlattı. Neden o kadar rahatsız olduğunu açıklamak için."

"Sen ne söyledin?"

"Hemen taşınması gerektiğini! Birlikte bir daire tutabilirdik. Benim kazı işim vardı ve Rosalind modellik yapabilirdi, şu büyük mankenlik ajanslarından birinden bir adam onu fark etmiş ve süper model olabileceğini söyleyip kartını vermiş. Ne yazık ki babası aramasına izin vermiyordu. Eve dönmezse o zaman karışamazdı. Ama Rosalind, Jessi- ca'yı yalnız bırakmak istemedi. Ne kadar sevgi dolu oldu

ğUnu anlıyor musunuz? Kız kardeşini korumak için işkence çekmeye razıydı. Bu kadar cesur kimseyi tanımadım."

Eğer birkaç yaş daha büyük olsaydı, bu çocuk polisi aramayı akıl edip kendini beladan uzak tutabilirdi. Ama tam kahraman olma hayalleri kuracak yaştaydı, on dokuz, yetişkinlerin hâlâ düşman oldukları, hayatınızı mahvedeceklerine inandığınız yaşta. Yardım istemek herhalde aklına bile gelmemiştii.

"Bir keresinde asla sevişemeyebileceğini söyledi. Eğer normal bir kız arkadaş istersem beni anlarmış. Normal, aynı böyle dedi. İnanabiliyor musunuz? Tek istediği eğer onu terk edersen hemen terk etmemdi, bana âşık olmaya başlamadan önce..."

"Ama sen onu terk etmek istemedin?"

"Elbette hayır," dedi Damien basitçe. "Onu seviyorum." Yüzünde, ister inanın ister inanmayın, kıskandığım bir saflık vardı.

Sam ona bir mendil daha uzattı. "Anlamadığım tek bir şey var. Rosalind'i korumak istedin, anlıyorum. Peki Katy'yi öldürmek neden? Neden Jonathan-! değil? Ben olsam onun peşine düşerdim."

"Ben de öyle söyledim," dedi Damien ve hemen ardından sustu. Rosalind'i suçlu durumuna düşürmek istemiyordu. Cassie ve Sam o konuşana kadar tek kelime etmeden beklediler.

"Bir gece Rosalind'in karnı ağrıyordu ve başta anlatmak istemediyse de, sonra Jonathan'ın ona vurduğunu, midesine çok sert bir darbe indirdiğini söyledi. Tek nedeni de Katy'nin Rosalind'in televizyon kanalını değiştirmesine izin vermediğini söylemesiymiş. Üstelik doğru bile değilmiş bu. Artık daha fazla dayanamayacağımı anladım -böy-

le devam etmesine izin veremezdim! Onu öldüreceğim, dedim Jonathan'ı kastederek. Rosalind kendisi için bunu yapacağıma inanmadı. Aslında bunu söylerken çok da ciddi değildim, hayatım boyunca böyle bir şey yapmayı düşünmedim. O kadar mutlu oldu ki -daha önce kimse onu korumayı denememişti. Neredeyse ağlayacaktı, üstelik o ağlayan kızlardan değildir, çok güçlü bir karakteri vardır."

"Eminim öyledir," dedi Cassie. "İyi de neden söylediğin gibi Jonathan Devlin'in peşinden gitmedin?"

"Çünkü o ölürse," Damien öne eğilip ellerini iki yana açtı, "anneleri onlara bakamazdı. Hem parasızlık yüzünden, hem de sanırım kadın pek zeki biri değil, bilmem anlıyor musunuz? Ayrı ayrı evlere yollanırlardı ve Rosalind, Jessi- ca'yı çok özlerdi. Jessica'nın da kendisine bakacak kimsesi olmazdı. Katy de gidip aynı şeyleri başkasına yapardı. Ama eğer Katy ortada olmazsa hepsi mutlu olabilirdi. Babalan sadece Katy onu kışkırttığında onlara kötü davranıyordu. Rosalind bazen Katy'nin hiç doğmamış olmasını diler, sonra da bu yüzden büyük pişmanlık duyardı."

"Bu da aklına yeni bir fikir gelmesini sağladı." Cassie'nin konuşma biçiminden aslında konuşamayacak kadar öfkeli olduğu anlaşılıyordu, tabii Damien buna dikkat edecek durumda değildi. "Sen de Katy'yi öldürmeyi önerdin."

"Tamamen benim fikrimdi," dedi Damien aceleyle. "Rosalind'in bununla hiçbir ilgisi yok. O istemedi -en başta, hayır dedi. Onun için böyle bir riske girmemi

istemiyordu. Yıllardır buna katlanmıştı, beş altı yıl daha, Jessica büyüyene dek katlanabilirdi. Buna izin veremezdim! Kafatası çatladığında tam iki ay hastanede kalması gerektiğini biliyor musunuz? Ölebilirdi!"

Birden öfkeyle dolu olduğumu fark ettim, Rosalind'e karşı değil, Damien'a. Bu kadar aptal olduğu, bu kadar saf olduğu, bir çizgi roman kahramanını bu kadar andırdığı için. Şimdi bu öfkenin psikolojik açılımlarındaki ironinin farkındayım ama o sırada tek düşünebildiğim sorgu odasının kapısından içeri dalıp Damien'ın suratına tıbbi kayıtları dayamaktı: Bunu görüyor musun, moron? Bu röntgende sence hiç kırık var mı? Bir çocuğu öldürmeye karar vermeden önce yara izini görmeyi düşünmedin mi? Araştırmayı akıl etmedin mi?

"Sen de ısrar ettin," dedi Cassie, "Rosalind sonunda ikna oldu."

Damien yine öne atıldı. "Sadece Jessica için! Kendisine yapılanlar Rosalind'in umurunda bile değildi ama Jessica -Rosalind onun sinirlerinin onarılamayacak ölçüde yıpranmasından korkuyordu. Jessica'nın altı yıl daha dayanamayacağını düşündü."

"Ama Katy zaten birkaç hafta sonra bale okuluna gidecekti," dedi Sam. "Londra'da olacaktı. Bunu bilmiyor muydun?"

Damien bağırdı. "Hayır! Bunu söyledim. Rosalind'e aynı şeyi sordum. Anlamıyorsunuz -Dans etmek onun umurunda değildi. İlgi odağı olmayı seviyordu. Okulda, kendisi gibi olanların arasında hiç dikkat çekemeyeceği için mutlaka geri dönerdi. Noel gelmeden okulu bırakıp geri dönmüş olurdu."

O anda hayatımın başka hiçbir anında hissetmediğim bir şeyi hissettim: Saf kötülüğü. Elimize düşen suçluların öyle ya da böyle bir nedenleri vardır. Hayat onları suç işlemeye iter, kötü ortamlardan geliyorlardır, çıkar peşindedirler. Ama Katy'ye yapılan saf kötülüktü. Kötü olmaktan başka

amacı yoktu. Melek gibi küçük bir kızın kalbini oymuş ve ruhunu parçalamışlardı. Damien'a yapılan da aslında Katy'ye yapılandan farksızdı, yalandan bir dünyaya inandırılmış, içi küçük bir kıızı öldürmesine neden olacak kadar nefrede doldurulmuştu. Hesaplıca, planlanarak, aylarca süren bir beyin yıkamayla. Ensemdeki tüyler diken dikendi oldu. "Dans etmek onun umurunda değildi," cümlesi

Simo- ne'un Katy'den bahsedişini hatırlamama neden oldu:
"Dans etmek onun hayatıydı..."

"Yani onları korumak için yaptın?"

"Evet. Başka bir yol olsa inanın denerdik."

"Anlıyorum. Bilirsin Damien, böyle şeyler hep olur, yıllarca tacize uğrayan kadınlar kocalarını öldürürler. Jüri de anlayışla karşılayacaktır."

"Öyle mi?" Yüzünde yeniden umudu bir ifade belirdi. Aptal beyaz atlı prens.

"Elbette. Bir kere Rosalind'in neler yaşadığını öğrendikten sonra... Senin yerinde olsam endişelenmezdim."

"Onun başını belaya sokmak istemiyorum."

"Detayları bize anlatmakla doğru olanı yaptın."

Damien rahatladı. "Tamam."

"Şimdi cinayete dönelim. Ne zaman karar verdiniz?"

"Temmuz ortasında."

"Tarihi ne zaman belirlediniz?"

"En fazla beş gün öncesinde. Rosalind'e mudaka yanında şahit olması gerektiğini söyledim. Sizlerin ilk önce aile üyelerinden şüphelendiğinizi duymuştum. Bir gece -galiba c umaydı- buluştuk ve bana sonraki pazartesi kendisinin ve Jessica'nın kuzenlerinde kalmalarını ayarladığını, gece ikiye kadar ayakta olacaklarını, bu yüzden de pazartesinin mükemmel olduğunu söyledi. Tek yapmam gereken her şeyin saat ikiden önce bitmesini sağlamaktı. Polis cinayetin kaçta işlendiğini tespit edince..."

Sesi titriyordu. "Sen neeledin?" diye sordu Gassie.

"Ben... Ben paniğe kapıldım. O ana kadar her şey gerçekdişiydı. Gerçekten yapacağımızı düşünmemiştim. Konuştuğumuz bir şeydi. Sean Callaghan'ı biliyorsunuz, hani kazıdan? Eskiden bir müzik gurubunda çalardı, sonra dağıldılar. Sean bütün hafta, 'Yeniden bir araya geldiğimizde büyük patlama yapacağız...' eleyip durdu. Hiçbir zaman yeniden bir araya gelmeyeceklerini bilse de konuşmak onu rahatlatıyordu."

"Hepimizin böyle anları olmuştur," dedi Cassie.

Damien başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyordum ama Rosalind 'sonraki pazartesi' deyince işler değişti. Tamamen çılgınca geliyor, değil mi? Rosalind'e polise gitmemizin belki daha iyi olacağını söyledim ama deliye döndü. 'Sana güvendim,' diye bağırmaya başladı..."

"Güvenmiş," diye araya girdi Cassie, "ama sevişecek kadar değil."

"Hayır," dedi Damien. "Hayır seviştik. Katy'yi öldürmeye karar vermemizin hemen ardından. Rosalind için her şey değişti. Onun için neler yapabileceğimi bilmek bana tamamen güvenmesini sağladı. Denemekten tamamen vazgeçmişti, anlıyorsunuz ya, asla birisiyle olamayacağını sanıyordu ama o gece denemek istedi. Ben kazıda çalışıyordum, bu sayede iyi bir otele param yetti -iyi bir oteli hak ediyor o, bütün güzel şeyleri hak ediyor. İlk denememizde o... o yapamadı. Ama ertesi hafta yeniden denedik ve..." Dudaklarını ısırıldı. Yeniden ağlamamaya çalışıyordu.

"Ve o andan sonra artık fikrini değiştiremezdin," dedi Cassie.

"Mesele de buydu zaten. O gece belki de polise gitmeliyiz dediğimde Rosalind her şeyi onu yatağa almak için söylediğimi düşündü. O kadar hassas, o kadar yaralanmıştı ki... Onu kullandığımı düşünmesine izin veremezdim. Bunun ona ne kadar zarar vereceğini tahmin edebiliyor musunuz?"

Sessizlik. Damien elleriyle gözlerini sikli.

"Sen de işi tamamlamaya karar verdin," diye tamamladı Cassie. "Peki Katy'yi kazı alanına gelmeye nasıl ikna ettin?"

"Rosalind ona bir arkadaşının bulduğu bir madalyondan bahsetti. İçinde dansçı resmi olan tarihi bir madalyon. Rosalind. Katy'ye onun sihirli olduğunu söyledi, bütün parasını biriktirip onu arkadaşından satın almıştı. Yani benden. Bale okulunda şans getirmesi için Katy'ye vermek istiyordu.- Tek sorun Katy'nin onu almaya kendisinin gitmesinin gerekmesiydi çünkü arkadaşı -yani ben- onun ne kadar iyi bir dansçı olduğunu biliyor ve imzasını istiyordum. Meşhur olduğunda satmak için. Ve gece gelmesi gerekecekti çünkü kimsenin tarihi bir eşyayı sattığını görmemesi gerekiyordu.'"

Demek Katy pas geçilemeyecek sihirli bir fırsatı yakaladığını düşündüğü için kendi ayaklarıyla gitmişti ölümüne...

"Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Da mi en'in sesinde yalvaran bir ifade vardı. "İnsanların gerçekten de onun imzası için kuyruğa girdiklerine inanıyordu."

"Aslında," dedi Sam, "buna inanmak için her türlü nedeni vardı. Bağış gecesinden sonra bir yığın insan ondan imza istemişti."

"Barakaya vardikten sonra ne oldu?" diye sordu Cassie.

Rahatsızca omuz silkti Damien. "Size daha önce anlattıklarım. Ona madalyonun arkasındaki rafta olduğunu soy-
ledim ve kafasını çevirince ele vurdum. Rosalind'i korumak için.-"

"Ya mala?" diye sordu Sam. "O da mı Rosalind'i korumak içindi?"

Işığa yakalanan tavşan gibi bakakaldı. "Şey... evet. O olay. Yapamadım." Yutkundu. "Ona bunu yapamadım. Öyle masum... öyle küçük görünüyordu ki. Hâlâ rüyalarım giriyor. Malayı görünce düşündüm ki..."

"Ona tecavüz mü etmen gerekiyordu?" Cassie'nin sesi sıradan çıkmıştı ama çıldırmak üzere olduğunu anlayacak kadar tanıyordum onu. "Neler olduğunu anlıyoruz, Rosalind'in başım belaya sokmuyorsun, meraklanma."

Damien emin değilmişcesine yanıt vermedi. Ama Cassie'nin bakışları ikna edici görünmüş olacak ki, kısa bir duraksamanın ardından anlatmayı sürdürdü. "Rosalind dedi ki -Rosalind dedi ki, Katy'nin, Jessica'nın çektiği acıları bilmeden ölmesi adil değil. Sonra-Sanırım kusacağım..."

"Derin nefes al," dedi Cassie. "İyi gidiyorsun. Birazdan her şey bitecek. Biraz su iç. Tamam." Eliyle Damien'ın sırtını sıvazladı. "Şimdi, Katy'ye tecavüz etmen gerekiyordu ve yapadın. Bunun yerine o öldükten sonra aleti kullandın."

"Korktum," dedi Damien son yudumu da içtikten sonra. "O çok daha kötülerini yaptığı halde ona bunu yapmak istemedim."

"Bu yüzden mi Rosalind'le aranızdaki telefon görüşmeleri Katy öldükten sonra kesildi? İki konuşma salı günü, bir tane çarşamba erken saatlerde, sonra hiç. Rosalind onu yarı yolda bıraktığın için kızgın mıydı?"

"Nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenmişti. Ben ona söylemeye korktum. Polis ilişkimizi öğrenmesin diye birkaç hafta konuşmamaya karar vermiştik, bir hafta sonra bana onu neden aramadığımı soran bir mesaj attı. 'Beni aslında hiç sevmedin,' diyordu mesajında. Neler olduğunu öğrenmek için onu aradığımda malayı bildiğini öğrendim. Çıldırmıştı.' 'Kekeliyordu.

"Her şeyi yoluna sokacağız, barışacağımızı biliyorum - kızmakta sonuna kadar haklı. Katy çarşamba gününe kadar bulunmadı çünkü panikledim, Rosalind'e söz verdiğim hiçbir şeyi doğru düzgün yapmadım. Az kalsın şahit meselesini mahvedecektim. Bana o kadar güvendi ki... Başka kimsesi yok, biliyorsunuz. Bense tek bir şeyi bile doğru düzgün yapamadım."

Cassie yanıt vermedi. Sırtı bana dönük olduğundan yüzündeki ifadeyi göremiyordum. Daha fazla dinleyemeyecektirn. Katy'nin sadece ilgi çekmek istediği için dans etti- ğiyle ilgili palavralardan sonrası boğazıma kadar getirmişti. Tek istediğim birkaç uyku ilacı alıp uyumak, gün bitip yağmur her şeyi temizlemeden uyanmamaktı.

"Biliyor musunuz?" diye söze başladı Damien ben çıkmadan hemen önce, "Biz evlenecektik. Jessica toparlanır toparlanmaz, Rosalind o evden ayrılabilirdi ve sonra... Sanırım artık bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecek."

Bütün gün onunlaydılar. Ne yaptıklarını biliyordum, hikayeyi ana hatlarıyla öğrenmişlerdi, şimdi detayları doldurmaları gerekiyordu. Günler, saatler, tutarsız görünen ufak boşluklar. İtirafı almak işin sadece başlangıcıdır, savunma avukatının açık olarak görüp mahkemede kullanabileceği bütün boşluktan doldurmanız gerekir. Bunu suçlunuz konuşkanen yaparsınız çünkü sonradan başka açıklamalar uydurabilir. Sam sabırlı biri olduğundan sorun çıkmayacağını biliyordum.

Sweeney ve O'Gorman, komuta merkezine girip çıkıyorlardı: Rosalind'in telefon kayıtları, o ve Damien'la ilgili araştırmalar, görüşmeler. Öğlene doğru Quigley uğrayıp davayla ilgili engin görüşlerini bizimle paylaştı. Kimseyle konuşmayı istemiyordum, hele de Quigley'le hiç.

Saat yediyi yirmi geçe Sam ve Cassie'nin sorgu odasından çıktıklarını duydum. Ne söylediklerini anlamıyordum ama ses tonlarından işlerin iyi gittiği belliydi.

Odaya girer girmez Cassie, "Eve gitmek istiyorum/" dedi. İskemlesine yığılıp başını masaya yasladı.

"Neredeyse bitti," diye onu teselli etti Sam. Günü mü, sorguyu mu kastettiğini anlayamadım. Kendi masasına oturmadan önce Cassie'nin kafasını okşadı.

"Nasıldı?" diye sordum sesimdeki titremeye engel olamamaktan huzursuz bir halde. Hepimiz bir yerlerde açık veriyoruz işte.

Cassie kımıldamadı. "İyi," dedi Sam. "Donnelly'den alabileceğimiz her şeyi aldık."

Telefon çaldı. Açtım. Bernadette. O'Kelly bizi ofisine çağırıyordu. Cassie not deflerini kaptı, hep birlikte ofise yollandık.

"Her şey sırayla," diye söze başladı O'Kelly. "O'Neill, Andrews işini ne yaptın?"

"Rafa kaldırdık." Bu yanıtı verirken çok yorgun görünüyordu. Onu tanımayan birine gayet sıradan gelebilirdi ama ben gözlerinin altındaki torbaların daha önce orada olmadıklarını biliyordum.

"Güzel. Maddox, dava bitince sana beş gün izin."

Cassie kafasını kaldırmadı. "Evet, efendim."

"Ve Ryan, bir sonraki emre kadar masa başı görevdesin. Siz üçünüz nasıl olup da Damien Donnelly'yi yakala mayı başardınız bilmiyorum ama şanslı yıldızınıza şükredin, paçayı kurtardınız. Şimdi, Donnelly konusunda ne durumdayız?"

"İyi gidiyoruz," dedi Sam. "Bütün detayları içeren bir itiraf aldık. Tek şansı delilik savunması yapmak olacaktır. Şimdi suçlu olduğunu kabul etmek istiyor ama tahminimce hapisanede birkaç gün geçirdikten sonra fikrini değiştirir."

"Kız kardeşle ilgili durum ne?"

Hava birden gerildi. "Rosalind Devlin," dedi kafasını kaldıran Cassie. "O ve Damien görüşüyorlarmış. Anlattıklarından çıkarttığımız kadarıyla cinayet kızın fikriymiş, onu kardeşini öldürmeye zorlamış."

"İyi de neden?"

"Damien'a göre Rosalind, Jonathan'ın, yani babalarının kendisini ve Jessica'yı cinsel anlamda taciz ettiğini ve dövdüğünü söylemiş. Babalarının favorisi olan Katy, onu diğer kızları dövmesi için kışkırtıyormuş. Rosalind, Katy giderse tacizlerin duracağına Damien'ı ikna etmiş."

"Bunu destekleyen kanıtımız var mı?"

"Aksine. Jonathan'ın bahsi geçen hareketleri yaptığını gösteren tek bir şey bile yok, ilk önce onu araştırdığımız için bunu iyi biliyomuz, ayrıca Rosalind'in yalan söylediğini de biliyoruz, babasıyla düzenli olarak cinsel ilişkiye girdiğini iddia ettiği Katy bakire öldü."

"Öyleyse bu saçmalıklarla neden vakit harcıyorsunuz?" O'Kelly işin bitmesini istiyordu. "Maddox, adamımızı yakaladık. Eve git ve bırak gerisini avukatlar halletsin."

"Çünkü karşımızdaki Rosalind'in pisliği, Damien'in değil. Biri Katy'yi yıllarca hasta etti, bu Damien değil, Rosalind'di. Bale okuluna ilk kabul edildiğinde -ki o zaman Damien ortalıkta yoktu- biri onu o kadar hasta etti ki, okula gideme-
eli. Biri Damien'in aklına Katy'yi öldürmenin iyi bir fikir olduğunu soktu. Siz kendiniz söylediniz, efendim, çocuk deli değil, kendisine cinayet işlemesini söyleyen sesler duymuyor, sadece Rosalind'in sesini duyuyor."

"Kızın gerekçesi ne?"

"Katy'nin bütün ilgiyi çekmesine, insanların ona hayran olmalanna katlanamadı. Her şeyim üzerine bahse girerim. Bence yıllar önce, Katy'nin baleye yeteneği olduğunu keşfettiğinde Rosalind onu zehirlemeye başladı. Ne kadar kolay olduğunu biliyorsunuz, biraz çamaşır suyu, biraz deterjan. her evde bulunan malzemelerle birini dikkat çekmeyecek şekilde zehirleyebilirsiniz. Öyle ki sonunda kızın gizemli bir mide rahatsızlığı olduğuna karar verdiler. Kız sekiz dokuz yaşındayken ablasının söylediği her şeye inanmıştır. Ama bale okuluna gitmek için ikinci şansı yakaladığında inanmayı bıraktı. Artık on iki yaşındaydı, kendisine söylenenleri sorgulayacak yaşa gelmişti. Ablasının verdiği yiyecekleri yemiyordu. Gazetede ki makale bununla birleşince Rosalind çileden çıktı. Rosalind'e meydan okumaya cesaret etmişti Katy."

"Damien nerede işin içine giriyor?"

"Rosalind, Damien'la tanıştığında aradığı şansı bulduğunu anlamış olmalı. Zavallı çocuk ana kuzusu olarak doğmuş. Çok zeki değil ve insanları memnun etmek için elinden ne gelirse yapmaya eğilimli. Sonraki ayları seksi silah olarak kullanarak, hikayeler uydurarak, çocukta suçluluk hissi yaratarak geçirmiş. Sonunda da onu Katy'yi öldürmeye ikna etmiş. Sevişmeye başladıkları son bir ayda çocuğun kafası o kadar karışmış ki, gerçekten de başka seçeneği olmadığına inanmış. Hafiften çıldırdığını bile söyleyebiliriz."

"Bı lafı bu odanın dışında sakın etme," diye uyardı O'Kelly.

Yeniden sessizlik. Bunun bir tür Habil-Kabil hikayesi olduğunu düşünebilirsiniz. Belki gerçekten de öyle ama

bence saf kötülüğün hikayesi. Okuldayken bize okuttukları Mal- doror adında bir kitap vardı, onu okurken hissettiğime benzer sancılar çekiyorum Katy'ye olanları aklıma getirdikçe.

"Deliliniz var mı?" diye sordu O'Kelly. "Yoksa sadece Donnelly'nin sözleri mi?"

"Yok sayılır," diye yanıtladı Cassie. "Damien ve Rosalind'in bağıni telefon konuşmalarıyla ispatlayabiliyoruz. Ayrıca ikisi de aynı sahte ipucunu uydurdular. Ama cinayetle Rosalind arasında daha doğrudan bir bağ kuramıyoruz."

"Elbette kuramıyorsunuz." dedi. "Neden sordum bilmem ki. Üçünüz de aynı fikirde misiniz? Yoksa Maddox'un kişisel görüşü mü?"

"Ben Dedektif Maddox'a katılıyorum, efendim," dedi Sam. "Bütün gün Donnelly'yi sorguladım ve bence doğruyu söylüyor."

O'Kelly bana döndü. Cassie ve Sam'in zorluk çıkartacaklarını anlamıştı ve Damien'in işlemlerinin tamamlanıp yollanmasını istiyordu. Baş dedektif Lien olduğundan, aksini söylersem davayı kapatma şansı vardı. Ne yazık ki ne kadar isterse istesin, bütün dedektiflerin desteklediği bir savı görmezden gelemezdi.

Konuşmaya cesaret edemediğimden başımı sallayarak Cassie ve Sam'e katıldığımı işaret ettim.

"Ne güzel," dedi O'Kelly ve canının sıkıldığını anlamamızı istercesine kafasını salladı. "Öyle olsun. Donnelly'nin hikayesi, kızı bırakın suçlamayı, tutuklamaya bile yetmez. İtirafa ihtiyacımız var. Kaç yaşında?"

"On sekiz," dedim.

"Neyse. En azından ailesinden izin almamız gerekmiyor. O'Neill ve Maddox kızı sorguya çekin, yüklenebileceğiniz kadar yüklenin ve ne kopartabiliyorsanız kopartın."

"İşe yaramaz," dedi Cassie. "Psikopatların dayanıklılık katsayısı çok yüksektir. Kafasına bir silah dayamadığımız sürece itiraf kopartamayız."

"Psikopatlar mı?" diye atıldım bir saniyelik şaşkınlığın ardından.

"Tanrım, Maddox," dedi O'Kelly, "Daha az Hollywood filmi izlemelisin. Ne de olsa kız kardeşini yemeye kalkmış değil."

Cassie bir kaşım kaldırıp O'Kelly'ye baktı.

"Filmlerdeki psikopadardan bahsetmiyorum. Kız tıbbi

tanıma uyuyor. Vicdanı yok. insanlarla duygusal bağ kuramıyor, manipiile etmeye yatkın, patolojik bir yalancı, narsist, etkileyici, ilgi arsız, kolay sıkılan, reddedildiğinde işleri olabildiğince rahatsız edici hale getiren... Birkaç kriteri unutmuş olabilirim, kulağa doğru geliyor mu?"

"Bir dakika, yani mahkemeye çıkartmayı başarsak bile delilik savunması yapabilir mi?" diye atıldı Sam.

"Kızın cinai ehliyeti olmadığını söyleyecek bir doktor çıkacağını sanmıyorum. Akli yerinde, yerinde olmayan şey kalbi."

"Bunu ne kadar zamandır biliyorsun?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirdi. "Onunla ilk tanıştığımda şüphe- lenmişim. O zaman önemli görünmedi çünkü katilin psikopat olmadığı belliydi, ayrıca kızın şahidi sağladı. Sana söylemeyi düşündüysem de bana inanmayacağını biliyordum."

Bana güvenmeliydin, diye bağıracaktım az kalsın. Kafası kanşmış olan Sam, bir Cassie'ye, bir bana bakıyordu.

"Her neyse," diye devam etti Cassie. "İtiraf ettirmek için onu sıkıştırmamanın işe yaramayacağını biliyorum. Psikopatlar korkmaz, onlar için sıkılmak, şiddet ve zevk vardır."

"Ya diğer kardeşi sıkıştırsak? Ondan bir şey öğrenemez miyiz?"

"Mümkün," diye atladım. "Çok yakınlar."

"Aslında hayır," dedi Cassie. "Jessica'nın işimize yarayacağını sanmıyorum. Tamamen Rosalind'in kontrolü altında. Ablası ona ne yaptıysa, kız kendi adına düşünemez hale gelmiş. Eğer Rosalind'i suçlamayı başarırırsak, Jessica'dan eninde sonunda bir şeyler öğreniriz. Ama Rosalind o evde yaşadığı sürece anlatmaya korkacaktır."

O'Kelly sabrını kaybediyordu. Dava yine alıştığımız açmazlardan birine girmişti. "Harika Maddox. Önerin ne öyleyse?"

"Psikopatlar diğerleri üzerinde güç sahibi olmaktan zevk alır. Onları yönlendirmekten, acı vermekten. Bence buna oynamalıyız. Onu öyle bir pozisyona sokmalıyız ki güçten sarhoş olsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dünkü sorguda Rosalind beni Dedektif Ryan'la yatmakla suçladı."

Sam kafasını çevirip bana baktı. Bense gözlerimi O'Kelly'nin üzerinden ayırmadım. "Unutmadım ve doğru olmasa iyi olur. İkiniz zaten boğazınıza kadar pisliğe batmış durumdasınız," dedi Şef.

"Hayır," dedi Cassie, "doğru değil. Rosalind dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Dağıtamadı ama beni huzursuz edip edemediğinden emin değil. Belki de çok hızlı atlatıyorumdur."

"Yani?"

"Yanisi şu. ona giderek Dedektif Ryan'la yattığımı itiraf edip bizi ispiyonlamaması için yalvarabilirim. Katy'nin cina- yetindeki şüphelilerden biri olduğunu bildiğimizi söyler, susması karşılığında ona neler bulduğumuzu anlatmayı öneririm."

"Her şeyi sana anlatacağın mı zannediyorsun?"

Cassie omuz silkti. "Neden olmasın. İnsanlar çoğunlukla kötü bir şey yaptıklarını itiraf etmekten nefret eder, başları belaya girmeyecek olsa bile söylemezler çünkü diğer insanların kendileri hakkında kötü düşünmelerini istemezler. Bu kız için diğer insanlar gerçek değil ve doğruyla yanlış sadece birer sözcük. Damien'ın Katy'yi öldürmesine neden olduğu için acı ya da pişmanlık duymuyor, tam aksine kendisiyle gurur duyuyor olmalı. Cinayet onun en büyük başarısı ama kimseye bunları anlatarak böbürlenme şansı yok. Bence ona bu şans verirken kullanacaktır. Eğer avantajın kendisinde olduğundan emin olursa, mikrofon takmadığımı bilirse - partnerimle yattığımı itiraf ettiğim için takmadığımı düşünecektir- şansını kullanır. Bir dedektife tam olarak ne yaptığını anlatmak ve yürüyüp giünük, onun için kaçırılmayacak bir fırsat. Bana acı vereceğini düşünerek büyük zevk alacak."

"İstedliğini söyleyebilir, eğer haklarını okumamış olursan mahkemede geçerli olmaz."

"Ben de okurum."

"Yine de konuşacağını mı umuyorsun? Kızın deli olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum," dedi Cassie. Sesi kızgın ve yorgundu. "Tek şansımızın bu olduğuna inanıyorum. Rutin sorguya alırsak orada oturup her şeyi inkâr eder. Tek şansımızı da kaybederiz. Bu şekilde en azından hiçbir şey ispatlaya.na- yacağımı düşünüp konuşabilir."

O'Kelly masanın sahte ahşabını monoton hareketlerle tırnaklıyordu. Öneriyi gözden geçirdiği belliydi. "Bunu

yapacaksak mikrofon takmaksın. Senin sözüne karşı onun sözünün olması riskine giremem."

"Peki efendim."

"Cassie, bunu yapabileceğinden emin misin?" dedi Sam. O kadar öfkelenmiş ki -bu soruyu sormak benim işimdi, onun değil. Onun yeri benim yerim olmalıydı.

"Bana bir şey olmaz," dedi Cassie. "Daha önce gizli görevde çalıştım ve bir kere bile yakalanmadım. Oscar'lık mal- zemeyimdir, inan."

Sam'in sorduğunun bu olduğunu zannetmiyorum. Okuldaki adamdan bahsetmek bile onu katatonik hale sokmaya yetmişti ve şimdi de gözlerinde aynı mesafeli bakış vardı. Vespa'sının bozulduğu o ilk günü, onu nasıl paltoma sarıp eve götürmeyi istediğimi hatırladım.

"Ben yaparım." Sesim yüksek çıktı. "Rosalind benden hoşlanıyor."

Cassie parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Alınma ama, Rosalind senden de, benden hoşlandığından fazla hoşlanmıyor. Onda bu duygu yok. Seni işe yarar buluyor - ya da buluyordu. Seni parmağına doladığını biliyor ve iş o noktaya gelirse, kendisinin masum olduğuna inanacak, onu savunacak tek polis olduğunun da farkında. İnan bana, sana asla anlatmayacaktır. Bense tam aksine, onun işine yaramıyorum, benimle konuşmakla kaybedecek bir şeyi yok. Kendisinin eline düşmemden büyük zevk alacaktır."

"Tamam," dedi O'Kelly. "Yapalım şu işi. Maddox, umarım neden bahsettiğini biliyorsundur. Yarın sabah ilk iş, sana mikrofon takıp seni Rosalind Devlin'le kız kıza sohbet

etmeye yollarız. Sana sesle çalışan bir şey versinler ki, kaydetme tuşuna basmayı unutman gibi bir risk olmasın."

"Hayır," dedi Cassie. "Kayıt cihazı olmaz. Uzak mesafeye ses ileten bir verici olmalı."

"On sekiz^A yaşındaki bir kıızı sorguya çekmek için mi?" O'Kelly alaycıydı. "Gören de El-Kaide ile uğraştığını sanır."

"Kız kardeşini öldürten bir psikopatla yüz yüze konuşmaya gidiyorum."

"Kızın şiddet geçmişi yok," dedim. Uyuzluk etmek istememiştim ama Cassie bana bakmadı bile. Sanki yoktum.

"Verici ve destek kuvvet," diye tekrarladı.

O gece Heather'ın uyuduğundan emin olmak için sabah üçe kadar eve dönmedim. Bray'e gidip deniz kıyısında oturdum, yağmur nihayet dindiğinden hava sakindi.

Sislerin arasından melankolik notalar duyuluyordu, sonradan hiç olduklarını anladığım siluetler denizin üzerinde dans ediyordu.

O gece çok şey düşündüm. Cassie'yi, ailemi, Jonathan'ı, Catlial'ı ve Shane'i, Sam'i, hatta Damien'ı. Mark'ın mağara adamı tavırlarını ve söylediklerini: İnandığım tek şey o kazı alanı... Ve Katy'yi.

Bazıları hayatlarının sonuna kadar gözleri bağlı dolaşıyor, bazılarıysa erken yaşanmış acıların etkileriyle sonuna kadar her şeyi düzeltecek o anı bekliyor. Ve bazen karşılarına tek çıkan, yeni acılar oluyor. Hayat hiç de adil değil.

24

O 'Kelly benini için her daim gizemini korumuş bir adamdır. Cassie'deıı hoşlanmazdı, teorisini kü- çümsemişti ve onun baş belasından başka bir şey olmadığına inanıyordu. Ama Cinayet Masası'mn onun için totemvari bir anlamı vardır. Bir keresinde, adamlarından birinin arkasında durduğunu göstermek için istifa bile etmişti. Tüm bunların zaman kaybı olduğuna inanmasına karşın Cassie'ye istediği verici ve destek kuvvet temin edildi. Ertesi sabah işe gittiğimde -Rosalind! okula gitmeden yakalamak istediğimiz için hepimiz erkenciydik- Cassie mikrofonun takılmasını bekliyordu.

"İhbarlar seni bekliyor," dedi beni gören O'Kelly.

"Sizinle gelmek istiyorum," dedim. Sam neler olduğunu anlamak istercesine bana döndü, Cassie'yse hiç tepki vermedi.

"Ancak cehennem donarsa," diye yanıtladı O'Kelly beni.

O kadar yorgundum ki, her şeyi bir sis bulutunun ardından görüyordum. "Gitmek istiyorum," diye tekrarladım.

"Kontrol etmek için bir şeyler söyle." dedi teknisyen Cassie'ye. Konuşurken sesi duyusuzdu. Hoparlörlerden yankı

lanan ses, sanki hiç tanımadığım bir yabancıya aitti. Teknisyen gizemli birkaç işlemle son detayları da tamamladıktan sonra gidebileceğimizi işaret etti.

"Hepimizi sabahın hu saatinde işe getirttiğin için sağol, Maddox," dedi O'Kelly en alaycı tavnıyla. Mudu olmadığı her halinden belliydi. "Knocknaree de yolun kenarına park etmiş sizi dinliyor olacağız. Maddox sen motorunla gidip Devlinler'in evinin önüne park ederek kızın evden çıkmasını bekleyeceksin. Arka kapıdan kazı

alanının olduğu tarafa gidip alanı geçtikten sonra duvarın yanından geri döneceksiniz. Eğer kız farklı bir yol izlemenizi isterse mikrofona söyle ki sizi takip edebilelim. Konuşmanın bir işe yaramayacağını anlarsan kısa kes ve geri dön. Eğer silahı varsa mikrofona 'bıçağı kaldır,' gibi bir şeyler söyle, sakın kendi silahına uzanma."

"Silahımı yanıma almıyorum," dedi Cassie silahını Sam'e uzatarak.

"Neden?" diye sordu Sam.

"Çünkü onu silah zoruyla konuşturduğumu iddia edebilir. Üzerimi ve motoru arayın, mahkemede onu silah zoruyla konuşturduğumu iddia ederse aksini ispatlayabilelim."

O minibüse binmeyi nasıl başardığımı bugün bile bilmiyorum. Diğerleri kimliğimi gizlediğim için bana öfkeli olsalar da, büyük ihtimalle hâlâ Cassie'nin ortağı olduğumdan ve ortak olmak bizim meslekte kutsal görüldüğünden katılmama izin verdiler. Belki de O'Kelly sonsuz ısrarlarımla uğraşmamak, beni başından savabilmek için ikna oldu. İnsanlar vazgeçmeyeceğinizi anlarsa, sizi susturmak için ne isterseniz yaparlar. Ya da beni yanlarına almasalar bile arabamla onları takip edeceğimi düşünmüş olabilirler.

Minibüs filmlerde gördüklerinize benzeyen, içi bu kadar insan için dar ve karanlık, standart bir araçtı. Her tarafı siyah kablolarla kaplıydı. Direksiyona Sweeney geçti; O'Kelly, Sam, teknisyen ve ben arka tarafa yerleştik. Ağzımızı bıçak açmıyordu.

O'Kelly yanında bir termos kahve ve hiçbir hoşlanma belirtisi göstenneden yediği kurabiyeler getirmişti. Sam pantolonuna hayali resimler çiziyor, bense sigara isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Aramızdaki en rahat kişi gibi görünen teknisyense Irish Times'ın bulmacasını çözüyordu.

Knocknaree'de Devlinler'in evinin bir sokak aşağısına park ettiğimizde Cassie'yi aradık.

"Neredesin?" diye sordu O'Kelly.

"Kasabaya giriyorum. Ortalıkta fazla dolanmak istemediğim için yavaş geldim."

"Biz yerimizi aldık. Başlayabilirsin."

Sessizlik. "Peki efendim." Önümüzden geçip yan sokağa sapan Vespa'nın sesini duydum. Teknisyen gazeteyi kaldırıp düğmelerin başına geçti. O'Kelly kurabiyelerin

kalanını bize uzattı, kimse istemeyince de kalan üç kurabiyeyi cebine tıktı.

Kapının açılma sesi. "Özür dilerim, Dedektif Maddox ama hepimiz şu an çok meşgulüz," diyen Rosalind'in sesi hiç memnun çıkmadı.

"Biliyorum," dedi Cassie, "sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama bir dakika konuşmamız mümkün mü?"

"Önceki gün benimle konuşma şansınız vardı. Bunun yerine bana hakaret edip her şeyi mahvetmeyi tercih ettiniz. Daha fazla zamanımı harcamanızı istemiyorum."

Kapının önünde duran Rosalind'in yukardan bakan bakışlarını hayal ettim, elleri süet ceketinin cebinde olan

Cassie'yi ve havadaki gerilimi... Biri -Margaret-dışarı seslendi. "Beni arıyorlar, anne!" diyen Rosalind'in kapıyı kapattığını duyduk.

"Evet?" diye sordu Cassie'ye.

"Acaba... Biraz yürüyebilir miyiz? Konuşacağım konu oldukça özel."

Bu sözler Rosalind'in ilgisini çekmiş olmalı ama sesi değişmedi. "Okula gitmeye hazırlanıyordum."

"Sadece beş dakika. Kazı alanının orada konuşabiliriz. Lütfen Bayan Devlin, bu önemli."

"Öyle olsun. Sanırım size beş dakikamı verebilirim."

"Teşekkürler," dediğini duyduk Cassie'nin.

"Müteşekkirim." Rosalind'in topuklu ayakkabılarının tıklamaları.

Hoş bir sabahtı, sakindi; güneş gecenin son izlerini de siliyor, çimenler çiyle parıldıyordu. Uzaktan bakan biri için onlar ormana doğru yürüyen iki kadındı. Herhangi iki kadın.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedi Cassie.

"Buraya bunun için geldik sanıyordum."

"Ben ve Dedektif Ryan hakkında."

"Evet?"

"Bizim bir ilişkimiz olduğunu nereden biliyordunuz?"

"Ah, demek o olay!" Rosalind bir kahkaha attı. Duygusuz ama zafer edası taşıyan bir kahkaha. "Nereden bildiğinizi zannediyorsunuz?"

"Talimin etmiş olabileceğinizi düşündüm. Belki de yeterince gizleyememişizdir. Ama... Merak etmekten kendimi alamadım."

"Fazlasıyla aşikârdı, açıkçası." Kıkırdama. "Ama hayır. İster inanın ister inanmayın, Dedektif Maddox, zamanımı sizin aşk hayatınızı düşünerek geçirmiyorum."

"Öyleyse nasıl?"

"Dedektif Ryan söyledi elbette." Sam ve O'Kelly'nin bakışlarını üzerimde lissettiysem de, içimdeki bir şey inkâr etmeme engel oldu.

Kabul etmek zor olsa da, o ana kadar her şeyin bir yanlış anlaşılma çıkmasını umuyordum. Duymak istediğiniz her şeyi söylemeye meyilli bir çocuk, travma ve acı nedeniyle acımasızlaşmış bir kız, benim gerçekleri kabul etmek istemeyişim. Ancak Rosalind bu son cümleyi, bu ufak yalanı söylediğinde benim tanıdığım Rosalind'in -yaralı, hassas, hayran olduğum, ne yapacağı kestirilemez kızın- hiç varolmadığını anladım.

Bana gösterdiği her şey kurguydu, söylediği her şey yalandı, her hareketi hesaplıydı. Altında bıçak kadar ölümcül bir basitlik olan yalanlar.

"Yalan!" diye bağırdı Cassie. "O asla-"

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersiniz?"

"Ben..." Cassie geri çekildi. "Özür dilerim. Bunu beklemiyordum. Kimseye anlatacağını düşünmemiştim."

"Ama anlattı. Kime güvendiğiniz konusunda daha dikkatli olmalısınız. Bana sormak istediğiniz bu muydu?"

"Hayır. Bir ricam olacak. Ortağımızla ilişkiye girmemiz kurallara aykırı. Eğer şefimiz öğrenirse ikimiz de kovulur ya da üniformalı göreve geri yollanırız. Ve bu iş... Bu iş benim için çok önemli. İkimiz için de çok önemli. Cinayet Masası'na girebilmek için çok çalıştık. Atılmak ikimizi de yıkar."

"Bunu daha önce düşünmeliydiniz."

"Biliyorum," dedi Cassie. "Biliyorum. Acaba -acaba kimseye bir şey söylememeniz mümkün mü?"

"İlişkinizi örtbas etmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet... Sanırım..."

"Size neden iyilik yapmam gerektiğini bilmiyorum. Siz, Dedektif Maddox, bana karşı tanıştığımız andan beri çok kabaydınız. Şimdi, bana ihtiyacınız olunca gelmiş nazıkçe konuşuyorsunuz. Fırsatçılardan hoşlanmam."

"Kaba davrandıysam özür dilerim," dedi Cassie.

"Kendimi tehdit altında hissediyordum. Üzgünüm."

"Gerçeklen de bana bir özür borçlusunuz ama bu konumuzun dışında. Bana hakaret etmiş olmanız unlunımda değil ancak bana böyle davranıyorsanız başkalarına da

böyle davranıyorsunuz demektir. Profesyonellikten bu kadar uzak davranan birini korumalı mıyım bilmiyorum. Amirlerinize durumu bildirmenin benim görevim olup olmadığını düşünmem gerekecek."

"Kahrolası sürük," dedi Sam.

"Kuyusunu kazmak istiyor," dedi O'Kelly. "Ben onun yaşındayken birine böyle davranmış olsam-"

"Bakın," dedi Cassie. "Söz konusu olan sadece ben değilim. Ya Dedektif Ryan? O size hiç kaba davranmadı? Size deli oluyor."

Rosalind bir kahkaha daha attı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Cassie. "Öyle."

Kız kafasında tartıyormuş gibi yaptı. "Şey... Sanırım onun peşinden koşmuşsanız, bu onun suçu sayılmaz. O zaman ona acı çektirmek adil olmayabilir."

"Sanırım ben koştum," dedi Cassie. Cassie'nin sesindeki utancı fark edebiliyordum. "Her şeyi başlatan ben oldum."

"Ve bu ilişki ne kadardır devam ediyor?"

"Beş yıldır." Cassie ve ben beş yıl önce tanışmıyorduk bile. Büyük ihtimalle ülkenin aynı bölgesinde bile değildik. Bunu O'Kelly için yaptığını tahmin ettim, bu sayede ilişkimizle ilgili söylenenlerin yalan olduğu da ispatlanmış ol-
çaktı. Bizden şüphelenebilecekleri™ daha önce akıl edememiştim. Cassie'nin oynadığı oyun iki ucu keskin bir bıçaktı.

"Bittiğinden emin olmalıyım," dedi Rosalind.

"Çoktan bitti. Birkaç hafta önce Ryan her şeyi bitirdi."

"Alı, neden?"

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Seçme şansınız olduğunu .sanmıyorum."

Cassie derin bir nefes aldı. "Neden olduğunu bilmiyorum. Ona sormayı denediysem de aldığım tek yanıt, 'Şimdi bir ilişkiye giremem' oldu. Başka biri var nu. yok mu bilmiyorum. Artık birbirimizle konuşmuyoruz. Yüzüme bile bakmıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi çok kötü titriyordu.

"Şunu dinle, Maddox gerçekten de Oscar'lık oyun çıkartıyor," dedi O'Kelly.

Ama oynamıyordu. Rosalind de bunu anlamıştı. "Eh," dedi, "şaşırdığımı söyleyemem. Sizden aşıkmiş gibi bahsetmiyor. "

"Benimle ilgili ne söyledi?" diye sordu Cassie bir saniye sonra umutsuz bir sesle. Zayıf düşüyor, bile bile Rosalind'in kendisine acı çektirmesine izin veriyordu. Kendimi hasta hissettim.

Rosalind konuşmadan önce Cassie'nin kıvranmasını izlemiş olmalı ki, birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. "Sizin çok zayıf olduğunuzu söyledi. Kullandığı kelime tam olarak 'umutsuz'du. Bana karşı bu yüzden o kadar kabaydınız çünkü benimle ilgilenmesini kısıktınız. Olabildiğince nazik konuşmaya çalıştı ama bu tavırlarınızdan sıkıldığı belliydi."

"Lanet olasıca yalanlar!" diye bağırdım. "Ben hiç—"

"Kes sesini," dedi Sam. "Senin ne yaptığın kimin umurunda."

"Sessiz olun," diye uyardı teknisyen.

"Onu uyarmıştım," dedi Rosalind. "Demek sonumla öğüdümü dinledi."

"Evet," dedi Cassie. "Sanırım dinledi.' Sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki...

"Aman Tanrım, ona gerçekten âşıksınız, değil mi?"

Yanıt yok.

"Değil mi?"

"Bilmiyorum." Cassie'nin sesi titrek ve acı çeker gibiydi, burnunu çektiğinde ağladığını anladık. "Hiç düşünmedim -kimseye... kimseye bu kadar yakın olmamıştım. Şimdi düzgün düşünemiyorum bile..."

"Ah, Dedektif Maddox," Rosalind iç çekti, "bana karşı dürüst olmasanız bile en azından kendinize karşı dürüst olun."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum." Cassie zar zor konuşuyordu.

"Belki ben..."

Minibüs benim hapis hanemdi. Cassie'ye gılrırık istiyordum. Bakışlarım kapı koluna kaymış olacak ki O'Kelly beni uyardı. "Burada olmayı sen istedin, Ryan. Şimdi otur oturduğun yerde."

Nefes alamıyordum. "Oraya gitmeliyim."

"Ne yapmak için? Her şey plana göre ilerliyor. Şimdi kes sesini."

"Hayır," dedim, "dinleyin. Ağlıyor."

"İşini yapıyor," dedi Sam. Yüzü aklından ne geçtiğini ele vermiyordu. "Otur yerine."

"Keşke kendinizi kontrol edebilseniz," dedi Rosalind küçümseyen bir edayla. "İsterik biriyle konuşmak çok zor."

"Üzgünüm," dedi Cassie burnunu çekerek. "Dinleyin, lütfen. Dedektif Ryan'ın hatası değildi. Size her şeyi anlata

cak kadar güvenmiş, Bayan Devlin. Kimseye söylemeseniz olmaz mı? Lütfen?"

"Eh," diye söze başladı Rosalind. "Dedektif Ryan ve ben bir süre oldukça yakındık ama onu son gördüğümde bana çok kaba davrandı. Üstelik bana o iki arkadaşı hakkında yalan söyledi. Yalancıları sevmem. Hayır, Dedektif Maddox, ona da iyilik borçlu olduğumu sanmıyorum."

"Tamam," dedi Cassie. "Tamam. Belki de sizin için yapabileceğim bir şeyler vardır."

Kahkaha. "Sizde benim isteyebileceğim hiçbir şey olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, bir şey var. Bana beş dakika daha verin, lütfen. Evlerin yanından dolanıp ana yola dönebiliriz. Yemin ederim sizin için yapabileceğim bir şey var."

Rosalind iç çekti. "Evime varana kadar vaktiniz var. Ama unutmayın, Dedektif Maddox, birimizin ahlaki değerleri var. Eğer amirlerinize anlatmanın doğru olacağına inanacak olursam hiçbir rüşvet—"

"Rüşvet değil, yardım."

"Sizden mi?" Yine bir zamanlar çekici bulduğum o kahkaha. Tırnaklarımı etime batırdığımı fark ettim.

"İki gün önce Damien Donnelly'yi Katy'nin cinayetinden tutukladık."

Sessizlik. Ama uzun sürmedi, Rosalind çok çabuk ayak uyduruyordu. "Aşk hayatınızla uğraşmayı bırakıp kardeşimin cinayetiyle ilgilenmenizin zamanı gelmişti. Damien Donnelly de kim?"

"Birkaç hafta öncesine kadar erkek arkadaşınız olduğunu iddia ediyor."

"Olmadığı l>elli değil mi? Eğer olsaydı kim olduğunu biliyor olurum."

"Kayıtlar var," dedi Cassie, "sizin cep telefonunuzla onunki arasındaki görüşmelerin kayıtları."

Rosalind'in sesi donıkklaştı. "Benden bir iyilik isterken tehditkâr davranmamanızı öneririm, Dedektif. Beni yalancılıkla suçlamak en akıllıca hareket olmayabilir."

"Sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum," dedi Cassie.

"Kişisel bir mesele olduğunu biliyorum ve bana güvenmeniz için hiçbir neden yok ama—"

"Kesinlikle."

"Size yardım etmeye çalışıyorum. Damien bana güvendi, benimle konuştu."

Rosalind burnunu çekti. "Ben olsam çok heyecanlanmazdım. Damien her önüne gelenle konuşur. Bu sizi özel biri yapmaz. "

Sam kafasını salladı. Birinci adım.

"Biliyorum, biliyorum. Ama bana cinayeti neden işlediğini de itiraf etti: Sizin için, Bayan Devlin. Ondan kardeşinizi öldürmesini istemiştiniz."

Sessizlik.

"Bu yüzden sizi karakola çağırdık, sorgulamamız gerekiyordu."

"Lütfen Dedektif Maddox," Rosalind'in sesi bir nebze keskinleşmişti ama bunun iyiye mi, yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilmiyordum. "Bana aptal muamelesi yapmayın. Elinizde bana karşı yeterli kanıt olsaydı şimdiye tutuklu olurdu."

"Hayır," dedi Cassie, "mesele şu ki diğerleri henüz bilmiyor. Öğrenirlerse sizi tutuklarlar."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz? Çünkü bu hiç de iyi bir fikir değil."

"Hayır. Dinleyin. Bizim cinayet nedenini öğrenmeye ihtiyacımız yok. Çocuk cinayeti zaten itiraf etti. Onu hapse atmak için tek ihtiyacımız olan bu. Kimse neden yaptığını bilmiyor. Ve başta da söylediğim gibi bana güveniyor. Eğer ona cinayet sebebini kendine saklamasını söylersem beni dinleyecektir. Nasıl biri olduğunu biliyorsunuz."

"Sizden çok daha iyi biliyorum. Tanrım. Damien." Benim aptallığının ispaü olsa da, Rosalind'in sesinin tınısından hâlâ etkileniyordum. "Onunla ilgili hiçbir endişem yok. O bir katil, bana karşı-kim onun sözüne inanır?"

"Ben inandım."

"Bunu dedektiflik yeteneğinizin ispatı olarak görmesek daha iyi. Baştan onun bir sorun olduğunu fark etmemeniz yetersizliğinizin ispatı. Bu kadar karışık bir işi onun becerebileceğini gerçekten düşündünüz mü? O sadece basit işlerin altından kalkar, bu ise basit bir iş değildi."

"Anlattıklarının çoğu tutuyor," diye kestirip attı Cassie. "Detayları bilmem gerekmiyor. Ne kadar az şey bilirim o kadar iyi."

Rosalind seçenekleri değerlendirirken hepimiz nefesimizi tutup bekledik. "Gerçekten mi? İyi de sizin

dedektiflik yapmanız gerekmiyor mu? Bütün gerçeklen öğrenmeniz?"

"Bilmem gerektiği kadarını biliyorum. Bana anlatacaklarınızın bir yararı olmayacak."

"Bunu biliyorum," dedi Rosalind bilmiş bir tavırla. "Mahkemede kullanamazsınız. Yine de gerçekleri duymak sizi rahatsız edici bir konuma sokacaktır. Kendinizi bu dualıma düşürmemeliydiniz."

"Sizin de dediğiniz gibi, ben bir dedektifim ve oturup bir suçun detaylarını dinlemek—"

Rosalind'in ses tonu değişmedi. "İşte şimdi dinlemek zorundasınız... Katy o kadar tatlı bir kızdı ki! Ama dans ederek herkesin dikkatini çekmeye başlayınca tamamen kendisiyle ilgilenir oldu. Simone denilen o kadının Katy üzerinde çok kötü bir etkisi vardı. Bu durum beni çok üzdüyse de biri ona haddini bildirmeliydi. Kendi iyiliği için. Ben de—" "Eğer konuşmaya devam ederseniz," diye araya girdi Cassie, "size haklarınızı hatırlatmam gerekecek. Yoksa—" "Beni tehdit etmemenizi size tekrar hatırlatmayacağım." Hepimiz nefesimizi tutmuş bekliyorduk. "Ben de en doğrusunun Katy'ye o kadar özel olmadığını göstermek olduğuna karar verdim. Çok zeki olmadığı kesindi. Ona—"

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, söylediklerin aleyhinde delil olarak kullanılabilir."

Rosalind uzun uzun düşündü. Cassie'nin ayaklarıyla yaprakları iteleyişini duyabiliyorduk. Sam'in gözleri benim üzerimdeydi, kafamı kaldırıp ona bakamasam da hissedebiliyordum.

"Kızı kaybettik," dedi O'Kelly. "Haklarını okumanın sonucu bu işte. Sabahın köründe bir halta yaramayacak bir konuşma için kalktık."

"Bekle," dedi Sam. "Cassie onu geri kazanmanın bir yolunu bulacaktır. "

"Dinle," dedi Cassie, "Şefle konuşmaman konusunda—"

"Bekle," diye karşılık verdi Rosalind. "Daha bitirmedim."

"Ama ben bitirdim," dedi Cassie. "Katy'yle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum."

"Ne isteyip, ne istemediğini umursadığımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Bir daha lafımı kesersen bu konuşma bitmiştir. Eğer söylediklerimi herhangi birine tekrarlarsan, her

kesin nasıl biri olduğunu bilmesini sağlarım. Ve Dedektif Ryan da iddialarımı doğrular. Kimse bir daha söylediğin

hiçbir şeye inanmaz. Üstelik değerli işini de kaybedersin. Anlıyor musun?"

Sessizlik. Mideme bir yumruk yemiştim sanki.

"Şu kızdaki kibre bakın," dedi Sam.

"Sakın mahvetme, Maddox," dedi O'Kelly.

"Evet," dedi Cassie alçak sesle. "Anlıyorum."

"Güzel." Rosalind'in sesindeki tatmini kaçırmak mümkün değildi. "Dediğim gibi, birinin Katy'yi durdurması gerektiğine karar verdim. Annemle babamın işi olmalıydı bu, onlar görevini yerine getirseydi benim uğraşmam gerekmezdi. İlgisizlik de bir tür taciz sayılmaz mı?"

Cassie yanıt verene kadar bekledi. "Bilmiyorum.0

"Evet, öyle. Ben de Katy'ye bale yapmayı bırakması gerektiğini söyledim. Üzerindeki etkisinin hiç de iyi olmadığını anlattım. İlgi odağı olmak hakkına sahip olmadığını anlamalıydı. Bu dünyadaki her şey onunla ilgili değil ya. Sonra da arada bir onun dans etmesini engelledim. Nasıl olduğunu bilmek ister misin?"

Cassie'nin nefes alıp veriş hızlandı. "Hayır, istemiyorum."

"Onu hasta ettim, Dedektif Maddox. Bu kadarını da mı anlayamadınız?"

"Merak ediyorduk ama biz annenizin onu hasta ediyor olabileceğini düşündük."

"Annem mi?" O aşağılayıcı ton. "Lütfen..İşin başında siz olsanız bile annem bir hafta geçmeden yakalanırdı. Katy'ye dans etmesine yardım edecek sihirli içecekler hazırladığımı söyledim. Bana inanacak kadar aptaldı. Herhangi birinin anlayıp anlamayacağını merak ediyordum ama kimse anlamadı. İnanabiliyor musunuz?"

"Tanrım!" Cassie'nin sesi fısıltı halinde çıkmıştı.

"Tutuklu Cassie. Elimizde kasti zarar verme var," dedi Sam.

"Tutuklanvayacak," dedim, "cinayeti itiraf ettirmeden olmaz."

"Bakın," dedi Cassie, "kasabaya varmak üzereyiz ve evinize kadar vaktim olduğunu söylemişsiniz. Ryan ve benimle ilgili ne yapacağını-"

"Söylediğim zaman bileceksin ne yapacağımı. Ve ben istediğimde kasabaya döneceğiz. Aslında şu yöne gidebileceğimizi düşünüyorum, böylece sana hikayemin sonunu anlatabilirim."

"Kasabanın çevresinden mi dolanacağız?"

"Benimle konuşmak isteyen sendin. Hareketlerinin sonuçlarına katlanmalısın."

"Kahretsin," dedi Sam. Bizden uzaklaşıyorlardı.

"Destek kuvvete ihtiyacı olmayacak, Sam," dedi O'Kelly. "Kız bir sürtük ama elinde Uzi falan yok."

"Her neyse. Katy bir türlü dersini almıyordu. Sonunda neden hastalandığımı anlamaya başladı. -Tanrım, çözmesi yıllar sürdü! Bir de bana bağırmaya kalktı. Ona bir daha bir şey içirmeye kalkarsam ailemize söylemekle tehdit etti, tamamen isterikti. Şimdi Katy'yle ilgili ne demek istediğimi anlıyor musun? Şımarık bir veletten başka bir şey değildi o. Her şey onun istediği gibi olmalıydı."

"O sadece dans etmek istiyordu."

"Ve ben de ona bunun kabul edilemez olduğunu söyledim," diye kestirip attı Rosalind. "Kendisine söyleneni yapsaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı. O ise beni tehdit etmeye kalktı. Bale okulunun onu bu hale sokacağını biliyordum. Bütün o gazete yazıları falan... Ne isterse yapabileceğini zannetti. Bana, bunu uydurmuyorum, 'Bir daha bunu yapma! Sakın yapma!' diye bağırdı. İnanabiliyor musun? Kendini kim sanıyordu ki? Tamamen kontrolden çıkmıştı, bana karşı davramışlan kabul edilemezdi ve buna izin verecek değildim."

Sam ellerini yumruk yaptı, bense nefes alamıyordum. Her yanımda ter içindeydi. Rosalind'i artık zihnimin gözüyle canlandıramıyordum, o zarif, narin kızın hayali, atom bombasıyla parçalanmıştı. Kâbuslarımızda bile görmediğimiz türden biriyle karşı karşıyaydık. Ürperdim.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyen insanlarla karşılaştım," dedi Cassie. "Ama onları kimseye öldürtmedim."

"Sanırım Damien'a Katy'yi öldürmesini hiçbir zaman söylemediğimi keşfetmişsindir." Rosalind'in sesindeki kibirli hava daha da artmıştı. "Erkekler benim için bir şeyler yapmak isterse onlara engel olamam ya. İsterseniz ona sorun: Cinayet fikriyle bana gelen o oldu. Tanrım, bu fikri bulması yüzyıllar sürdü. En nihayetinde kafasına dank edince sanki yerçekimini bulmuş gibi gururla gelip bana çareyi bulduğunu haber verdi. Arkasından da sürekli tereddüde düştü, bitmek bilmeyen tereddütler -Tanrım, birkaç hafta daha sürseydj, onu bırakıp her şeye yeni baştan başlamam gerekecekti."

"Sonunda senin istediğini yaptı," dedi Cassie.
"Öyleyse ondan neden ayrıldın?"

"Dedektif Ryân senden neden ayrıldıysa o nedenden. Sıkıldım. Ayrıca ondan ne istediysem yapmadı. Her şeyi berbat etti. Aptal yaratık paniğe kapıldı, az kalsın bütün plan suya düşecekti." Rosalind öfkeliydi. "Cesedi saklaması başımı belaya sokabilirdi. Ne beceriksizlik. Onun için size anlatabileceği bir hikaye uydurma zahmetine bile girdim. Ama onu bile beceremedi."

"Mavi bahçıvan pantolonlu adam hikayesi mi? Hayır bize anlattı ama ikna edici değildi. Abarttığını düşündük."

"Ne elemek istediğimi anlıyor musun? Katy'yle sevişmesi gerekiyordu, kafasına vuracak sonra da ormana ya da kazı alanına bırakacaktı. Benim istediğim buydu. Tanrı aşkına, bu kadarını becereceğini zannedersiniz ama hayır. Tekini bile beceremedi. Ondan sadece ayrıldığım için şanslı. Her şeyi berbat etmesinin ardından onu sizin ellerinize teslim etmeliydim. Ne hak ettiyse onu buluyor."

İhtiyacımız olanın hepsini almıştık. Sam minibüsün kapısını açıp elleriyle saçlarını karıştırdı, O'Kelly ise alçak sesle uzun bir ıslık çaldı. Ben hareketsizdim.

"Rosalind Frances Devlin," dedi Cassie, "seni kız kardeşini öldürmek üzere komplo kurmaktan tutukluyorum."

"Çek ellerini üzerimden," diye bağırdı Rosalind. Bağırış- malar duyuldu. Ardından kedi tıslamasına benzer bir ses geldi.

"Ne! Kahrolasınca neler-"

"Fırla," dedi Sam ama ben zâten çoktan ileri atılmıştım.

Koştuk, köşeyi dönüp onların olduğu tarafa ulaşmak için aradaki sokağı geçtik. Bacaklarım uzun okluğundan Sam ve O'Kelly'nin açık ara önündeydim. Her şey yavaş çekim hareket ediyordu, bisiklete binen bir çocuk, güllerini buda yan yaşlı bir adam. Ana yola nasıl fırladığımı hatırlamıyorum.

İllerdeki köşede, kasabanın ormanla buluştuğu noktadaydılar. Cassie, Rosalind'i bileklerinden yakalamıştı -o an ellerinin ne kadar güçlü olduğunu hatırladım- ama Rosalind karşı koyuyordu. Kaçmak için kurtulmaya çalışmıyor, Cassie'ye ulaşmaya çabalıyordu. Onlara seslendiysem de duymadılar. Rosalind, Cassie'nin yüzüne doğru bir darbe savurdu. Donup kaldım.

Arkamda ayak sesleri yankılandı, elinde kelepçelerle yanımdan geçen Sweeney, Rosalind'i omuzlarından yakalayıp duvara yasladı. O anda ironik bir zevk alarak Rosalind'in makyajsız ne kadar çirkin görüldüğünü fark ettim. Kırmızı ruju, allığı, sürmeleri olmadan basit, okul önlüklü bir kızdı o. Ne var ki, bu maskesi hepsinden daha korkunç geldi bana.

Cassie sırtüstü yuvarlanmıştı. Bana doğru döndüğünde başta tek görebildiğim gözleri oldu, devasa, kara ve kör. Sonra kanı gördüm. Yaprakların arasında sürünürken yanağından akan'kan yapraklara bulaşıyordu.

Sadece birkaç adım ötesindeydim ama bir şey daha yaklaşmamı engelledi. Donup kalarak pagan bir prensesi andıran Cassie'yi izledim. Hâlâ çok güçlüydü, hâlâ kendisiydi ve tamamlamam gereken kutsal bir görevmişcesine bir işaret almadan ona dokunmamın doğru olmayacağı hissine kapıldım.

"Cassie!" Elimi uzattım.

Ellerini yukarı kaldırdı ve bir an bana doğru hareket etti. Sonra... Sonra hatırladı. Elleri iki yana düştü ve kafası geriye devrildi.

Sam beni itip yanımdan geçerek onu yakaladı. "Tanrım, Cassie..." Nefes nefeseydi. "Sana ne yaptı? Gel buraya."

Cassie'yi olanca şefkatiyle kavramıştı. Kanlar gömleğine damlıyor, manzarayı daha da acı verici kılıyordu. "Kahretsin!" diye bağırdı Rosalind'den bir tekme yiyen Sweeney.

"Yüzümü tırnakladı," dedi Cassie. Sesi çok yüksek ve nefret doluydu. "Bana dokundu. Sam, o yaratık bana dokundu!"

"Şşş." Sam onu kollarında tutmayı sürdürüyor, bir yandan da sakinleştirmeye çalışıyordu. "Hepsi bitti. Harikaydın." Kollarım Cassie'ye doladığı o an Sam'le ben göz göze geldik. Cassie'nin saçlarını okşamaya başlarken bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Neler oluyor burada?" dedi öfke içindeki O'Kelly.

Cassie'nin yüzü temizlendikten sonra başta görüldüğü kadar kötü olmadığı ortaya çıktı. Rosalind'in tırnakları yanağında üç derin kesik açmıştı. İlkyardım görevlisi gözü ıskaladığı için şanslı olduğunu söyledi Cassie'ye.

Araç kullanacak durumda olmadığından Vespa'yı orada bırakıp minibüsle döndük. Sam kullandı. Rosalind de minibüsün arkasında bizimleydi. Sweeney'in ona

kelepçeleri takmasından sonra sakinleşmiş, suskunlaşmıştı. Her nefes alışımında onun parfümünün kokusunu duyuyordum. Bakışlarından zihninin hızla çalıştığı belliydi ama yüzünde ifade yoktu. Ne korku, ne öfke. Hiç.

İşe döndüğümüzde O'Kelly'nin ruh hali düzelmişti. Cassie'yle birlikte izleme odasına girdik. "Bu kız bana okulda tanıdığım bir adamı hatırlatıyor," dedi O'Kelly, Sam'in Rosalinda üzerinde haklarının yazılı olduğu kağıdı okutup maddeleri tek tek açıklamasını beklerken. "Sizi kışcınızdan çiviler, sonra da her şeyin sizin suçunuz olduğuna herkesi ikna ederdi. Etraf delillerle dolu."

"O deli değil," dedi Cassie.

"Lafın gelişi, Maddox. İyi işti. Kız konusunda haklı çıktın." Cassie'nin sırtını sıvazladı. "Kız kardeşini kendi iyiliği için hasta ettiğini söylerken sözlerine gerçekten inanıyor muydu?"

"Hayır," dedi Cassie. "İnanmak onun lügatında yer almıyor. Doğru ya da yanlış yok. İşine gelenler ve gelmeyenler var. Geli kalan hiçbir şey anlam ih'.de etmiyor. Onu yalan testine sokabilirsiniz, yıldızlı pekiyiyle geçer."

"Politikaya atılmalıymış. İşte başlıyoruz." O'Kelly tek taraflı aynaya yaslandı. "Şimdi eğlencemize bakalım."

Rosalind odayı inceliyordu. "Ailemi görmek istiyorum," dedi Sam'e. "Bana bir avukat bulmalarını söyleyin." Çantasından kağıt ve kalem çıkartıp bir şeyler karaladıktan sonra yukardan bakan bir edayla Sam'e uzattı. "Onlara bu numaradan ulaşabilirsiniz. Teşekkürler."

"Konuşmamız bitince aileni görebilirsin," dedi Sam. "Eğer avukat tutmak istiyorsan—"

"Ailemi tahmin ettiğinden daha önce göreceğimi sanıyorum." Rosalind en hoş gülümsemesini takınmış Sam'e bakıyordu. "On sekiz yaşından küçükleri aileleri olmadan sorguya çekemediğinizi sanıyordum."

Herkesin donup kaldığı andı bu. Rosalind ise bacak bacak üstüne atmış gülümsemeyi sürdürüyordu.

"Sorgu askıya alınmıştır," dedi Sam kameraya. Ve kapıya yöneldi.

"Tanrı aşkına Ryan," diye bağırdı O'Kelly. "Sen bana—"

"Yalan söylüyor olabilir," dedi Cassie. Cama bakıyordu.

Kalbim göğüs kafesimden fırlamak üzereydi. "Elbette on sekiz yaşında. Şu kıza bakın!! On sekizinden küçük olmasına imkan—"

"Doğru. Kaç kişinin bu lafla hapse gittiğini biliyor musun?"

Sam odanın kapısını büyük bir gürültüyle açıp üzerime yürüdü. Beni neredeyse duvara yapıştıracaktı. "Kız kaç yaşında?"

"On sekiz," dedim. Başım dönüyordu, emin olduğumu biliyordum ama nasıl olduğunu bilmiyordum. "Bana dedi ki—"

"Kahretsin Ryan! Sen de ona inandın mı?" Sam'in daha önce kontrolünü kaybettiğini hiç görmemiştim. Beklediğim den daha etkileyiciydi. "Bu kıza saati sorsan iş olsun diye yalan söyler. Kontrol etmeye gerek duymadın mı?"

"Konuşana bak," dedi O'Kelly. "Herhangi biriniz kontrol edebilirdi. Dava boyunca milyon kere bunu yapma—"

Sam onu duymadı bile. Gözleri ve öfkesi bana odaklanmıştı. "Senin sözüne güvendik çünkü senin kahrolası bir dedektif olduğunu sanıyorduk. Kendi ortağını çarmıha gerilmeye yolladın, üstelik kızla ilgili bilgileri kontrol etmeye tenezzül bile etmeden."

"Kontrol ettim!" diye bağırdım. "Dosyaya baktım!" Ama daha kelimeler ağzımdan dökülürken o öğleden sonrayı hatırladım. O'Gorman kulağımın dibinde vızıldarken telefonda Rosalind'e Jessica'yla görüştüğümüzde yanında bir yetişkin olması gerektiğini söylüyordum. O konuşma sırasında (ona güvenilmeyeceğim aslında kavramışım olmalıyım diye geçirdim içimden, yoksa neden böyle ufak bir şeyi kontrol etme ihtiyacı duyayım) dosyasını açıp doğum tarihine bakmıştım. Doğum yılı doğruydu—

Sam dava dosyasına bakmak için harekete geçmişti bile. Yıkılmış görüldüğü o an kavradım. "Kasım," dedi. "2 Kasım'da on sekiz olacak."

"Tebrikler," dedi O'Kelly uzun bir sessizliğin ardından. "Üçünüze de tebrikler. Her şeyi yeniden bok ettiniz."

Cassie titriyordu. "Geçersiz. İtirafının her kelimesi geçersiz." Duvarın dibinde dizlerinin üzerine yığıldı. Hoparlörlerden bir iç çekiş duyuldu o anda. Rosalind sıkılmıştı.

25

O akşamüstü komuta merkezini temizledik. Sam, Cassie ve ben metodik bir biçimde hiç konuşmadan çalıştık.

Duvarlardan kağıtlar indirildi, beyaz tahta temizlendi, raporlar ve kayıtlar kaldındı. Önceki gece Parnell Caddesi'nde biri, Nijeryalı bir sığınmacıyla bebeğini öldürdüğü için Costello ve ortağının odaya ihtiyaçları vardı.

O'Kelly ve Sweeney sorgu odasında Rosalind'leydiler. Jonathan da onlarlaydı. Onun elinde silahlar, öfke içinde gelmesini beklemiştim ama sorun yaratan o olmadı. O'Kelly neler olduğunu Devlinler'e anlattığında köpüren Margaret oldu. "Hayır!" diye bağırdı, bizi yalan söylemek ve iftirayla suçladı, karakolu çığlıklara boğdu.

"Hayır. Hayır. Hayır. O kuzenlerindeydi. Ona bunu nasıl yaparsınız? Beni size karşı uyarmıştı -bunu yapacağınızı söyledi! Sen," Parmağını bana doğrulttu, "onu günde on kere arayıp çıkma teklif ediyormuşsun ve o daha bir çocuk! Senin hiç utanman yok mu? Ve sen," Cassie'ye döndü, "Rosalind'den en baştan beri nefret ettin. Kızım onu suçlamayı deneyeceğini söylemişti. Ona ne yapmaya çalışıyorsunuz? Onu öldürmeye mi çalışıyorsunuz? O zaman mutlu olacak mısınız? Benim zavallı bebeğim... İnsanlar neden onunla ilgili yalanlar uyduruyor?" Ardından hıçkırıklara boğuldu.

Jonathan hareketsizdi. O'Kelly, Margaret'ı sakinleştirmeyi denerken öylece duruyordu. İşe gitmek üzere hazırlanmıştı, takım elbise ve kravat. O takımı bu kadar iyi hatırlamamın nedeni, üzerinde tek bir kırışık bile olmayan tertemiz lacivert bir takım olması. Bu hale gelebilmesi için kaç kere ütülenmiş olması gerektiğini hesaplamaya çalıştım. Hüzünlü bir manzaraydı.

Rosalind cinayet ve bir polise saldırmaktan gözaltındaydı. Ailesi geldikten sonra bir kez, o da suçsuz olduğunu söylemek için ağzını açmış, dudakları titreyerek Cassie kendisine yumruk atığı için ona saldırdığını söylemişti. Dava dosyasını savcılığa yollayacaktık ama cinayetten hüküm giymesinin çok düşük ihtimal olduğunu biliyorduk... Onu Damien'a bağlayan bahçıvan pantolonlu adam hikayemiz de yoktu çünkü benim Jessica'yla görüşmeme de bir yetişkin eşlik etmemişti. Düşününce o görüşmenin olduğunu bile ispatlamam imkansızdı. Özetle, elimizde Damien'ın sözü ve telefon kayıtlarından başka bir şey yoktu, ki onlar da fazla bir işe yaramıyordu.

Akşamın geç saaderi, belki sekiz falan olduğundan bina oldukça sessizdi. Yağmur, komuta merkezinin pencerelerini tıkladırken otopside çekilen fotoğraflan ve Devlin ailesi- ninkileri dosyaladım, Peter ve Jamie'ye ait notları ayrı bir dosya haline getirip bodruma gönderilmek üzere kutuladık. Cassie dosyaları yerleştirdiğimiz bütün kutuları kontrol etti.

Sam tişörtünün önünde kurumuş kan iziyle, masaların çevresinde dolaşıp kahve bardağı artıklarınını, kağıt parçalarını ve geri kalan çöpleri temizliyordu.

Knocknaree için çizdiği haritanın kenarları kıvrılmış, üzeri lekelenmişti. Cassie'nin haritanın köşesine çizdiği karalamaya baktık. "Bunu da dosyaya koyayım mı?" diye sordu Sam, "yoksa?"

Haritaya bir kere daha baktım. "Sanırım, hayır," diye kendi kendini yanıtladıktan sonra kağıdı rulo haline getirip çöpe fırlattı.

"Bir kapağım eksik," dedi Cassie, "greniniz var mı?"

"Masanın altında bir tane vardı," dedi Sam kalan son kapağı Cassie'ye uzatırken. Cassie kutuyu kapatıp onu da diğer dava kutularının yanına koydu.

Floresanların altında oturup birbirimize baktık. Yemek yapma sırası bende... Az kalsın böyle söyleyecektim, aptalca ve imkansız da olsa, Sam ve Cassie'nin de zihinlerinden aynı düşüncenin geçtiğini hissettim.

"Eh," dedi Cassie ayağa kalkıp. Odayı inceledikten sonra ellerini pantolonuna sildi. "Demek bu kadarmış."

Bu hikayenin beni i açıcı bir şekilde resmetmediğinin farkındayım. Rosalind beni parmağının ucunda oynattı ve aptal durumuna düşürdü. Ama beni aşağılamadan önce şunu da unutmayın: Sizi de kandırdı. En az benim kadar şansınız vardı. Size gördüğüm, yaşadığım her şeyi anlattım. Ve ben kendimi kandırdığını için yanıldığınızı düşünüyorsanız, sizi o konuda da uyarmıştım.

Rosalind'in kanımı emdiğini keşfetmenin bende yarattığı rahatsızlığı tasvir etmem mümkün değil. Eminim ki, Cassie olsa, suçluluk duygumun gereksiz olduğunu, karşılaştığımız bütün suçluların Rosalind'le kıyaslandıklarında amatör kaldıklarınını söylerdi. O gerçek ktlkt, doğuştan kötü, değiştirilemez. Cassie onun numaralarını daha önce benzer biriyle karşılaşmış olduğu için yutmamıştı.

Davayı kapatmamızdan birkaç gün sonra O'Kelly bana gelip ana dedektif biriminin dışında, Harcourt'ta

çalışacağımı söyledi. 'Hiçbir şeyi mahvedemeyeceğin bir yerde,' aynen böyle tasvir etti. Ona verecek bir karşılık bulamadım. Resmi olarak Cinayet Masası dedektifi olarak kalmayı sürdüreceğim için, kimse orada ne yapmamın beklendiğini tam olarak bilmiyordu.

Bana bir masa verdiler ve O'Kelly de ara sıra bürokrasi işleri yolladı ama çoğu zaman koridorlarda boş boş dolaşıyordum. İstenmeyen adamdım, kimse bana dikkat etmiyordu.

Rosalind için korkunç sonlar tasarlayarak uykusuz geceler geçirdim. Onun dünya üzerinden silinmesini istiyordum. Bir füzeye konup uzaya yollanmalıydı, kendimden beklemediğim ölçüde sadist başka tasarılarım da vardı ama onları buraya yazmayacağım. Onunla yaptığım bütün konuşmalar defalarca zihnimde dönüp durdu. Benimle nasıl oynadığını, duygusuzluğunu ve zalimliğini bütün açıklığıyla görüyordum. En kötüsü de beni hiçbir şeye zorlamamış olması. Her şeyi kendi isteğimle yapum. Ruhumu parçalayıp onun önüne attım. O ise usta zanaatkarlar gibi karşısına çıkan malzemeleri kullandı. Bir bakışta Cassie'yi ve beni çözdü, sonra da kendisine dağıtılan kartları oynadı. Cassie işine yaramazdı ama ben altın madeniydim onun için.

Damien'in mahkemesinde şahitlik etmedim. Çok riskliydi, savcının da söylediği gibi: Davaya gölge düşürebilirdim. Kimse benim hikayemin açığa çıkmasını istemiyordu. Savcı Matthews adında, insanı yoracak kadar hareketli bir adamdı ama işini bildiği söyleniyordu. Rosalind bir daha benim hikayemi gündeme getirmedi, bunu Cassie'nin ikna ediciliğine borçluyum. Damien'in da benimle ilgili bir şey bildiğini sanmıyorum, ne de olsa Rosalind'in hikayeyi onunla paylaşmak için geçerli bir nedeni yoktu.

Fakat Cassie'nin ifade vermesini izlemeye gittim, arka sıralardan birinde oturuyor da olsam beni gördüğünü hissettim ama bakışlarını benden yana çevirmedi. İfadesinde tek bir kez bile adım kullanmadı, bunun yerine 'ortağım' demeyi tercih etti. Zayıf görünüyordu. Hassas ama güçlü. Üzerine yeni bir durgunluk gelmişti. Artık daha yaşlıydı, Vespa kullanan, yağmur altında yardım ettiğim kız değildi. Onu o alışkın olmadığı takım elbise içinde izledim, saçlarının kıvrımlarını, duruşunu, sıcaklığını.

Ve hayatımdaki en boşa harcanmış mucizenin o saçlara dokunabilmiş olmak olduğunu anladım.

İfade verirken çok iyiydi. Jüri ona inandı. Çapraz sorgulamaya geçildiğinde Damien'ın işine yarayabilecek şeyler de söyledi ("Evet, Damien gerçekten de Rosalind'i kurtardığına inanıyordu, evet içten olduğunu düşündük") ama onu kurtarmaya yetmezdi.

Damien korkmuş küçük bir çocuk gibi iskemlesinde büzülmüş, neler olduğunu kavramaya çalışıyordu. Rosalind'in kendisine karşı ifade vereceği söylendiğinde hapisanede intihar etmeyi denediğini duydum.

Bir sonraki şahit Rosalind'di. Parmak ucunda yürüyerek kürsüye çıktı ve gözü yaşlı olarak Damien'ın kendisini tehdit ettiğini, eğer onu terk ederse kız kardeşini öldüreceğini söylediğini anlattı. Maskaralı gözleri çok dokunaklıydı. Damien'ın avukatı onu sıkıştırdığında titreyerek bağırdı: "Nasıl böyle şeyler söyleyebilirsiniz! Ben kız kardeşimi seviyordum." Ardından bayıllarak yargıci mahkemeyi ertelemek zorunda bıraktı.

Kendisine ait bir mahkemesi olmadı. Ailesi öyle tercih etmiş olmalı çünkü Rosalind'in bunca ilgiyi kaçıracağını sanmıyorum. Matthews anlaşma yapmayı tercih etti. Suç ortaklığını ispatlamak çok zordu, Rosalind'in itirafı geçersizdi, ayrıca çocuk mahkemesinde suçlu bulunsa bile doğru düzgün bir ceza almazdı. Ara sıra onunla yattığımı da iddia ediyordu ki, bu beni geri kalan her şeyden daha fazla sarstı. Neden? Hiçbir hareketinin altında yatan sebep sonuç ilişkisini kavrayamıyordum. Mathews ve O'Kelly bu konuyu da kapatmayı tercih ettiler.

Matthews durumu kavrayıp Damien'a konsantre olmaya karar verdi. Rosalind'e, Damien'a karşı şahidlik etmesi karşılığında polis memuruna zarar vermekten 3 yıl verildi ve ilk suçu olduğu için cezanın infazı ertelendi. Dedikodu ağından, şimdiden bir düzine evlenme teklifi aldığını ve yayınevlerinin hikayeyi satın almak için birbirlerine girdiklerini duydum.

Adliye binasından dışarı çıktığımda yirmi yıl birden yaşlanmış görünen Jonathan Devlin duvara yaslanmış sigara içiyordu. Ben de bir sigara yakıp ona katıldım.

Yanına gidişimi izledikten sonra bakışlarını yeniden yere çevirdi.

"Nasılsın?" diye sordum ona.

Omuz silkti. "Tahmin edebileceğin gibi. Jessica kendini öldürmeyi denedi. Tıraş bıçağımla bileklerini kesti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Şimdi nasıl?"

"İyi. Doğru kesmeyi başaramamış. Şanslı olduğunu söylediler."

Rüzgarlı bir gündü ve yağmur bulutları tepemizde toplanıyordu. "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim ona. "Tamamen aramızda kalacak."

Kafasını çevirip bana baktığında gördüğüm umutsuz bir adamın yüzüydü. "Neden olmasın."

"Biliyordun, değil mi? Baştan beri biliyordun."

Uzun süre yanıt vermedi. Soruyu görmezden geldiğini varsaydım. Ama sonunda karşılık verdi. "Bilmek doğru kelime değil. Kendi yapmış olamazdı, kuzenlerinde olduğunu biliyordum ve Damien'dan haberim yoktu. Ama o olup olmadığını düşündüm. Rosalind'i iyi tanırım. O olup olmadığını merak ettim."

"Ve hiçbir şey yapmadın." Sesimin ifadesiz çıkmasına çalıştıysam da, suçlayıcı bir hava taşıyordu. Rosalind'i bize ilk günden anlatabilirdi, yıllar önce başka birilerine Rosa- lind'den bahsedebilirdi, Katy hastalanmaya başladığında bir önlem alabilirdi. Tüm bunların hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilsem de, bu sessizliğin uzun vadede getirdiği sonuçları düşünmeden edemedim. Edemezdin de.

Jonathan sigarasını fırlatıp ellerini paltosunun cebine soktu. "Sence ne yapmalıydım?" diye sordu. "O da benim kızım. Birini zaten kaybettim. Margaret, Rosalind aleyhinde tek söz bile duymak istemiyor. Yıllar önce sürekli yalan söylediğini fark ettiğimde Rosalind'i psikiyatriste göndermeyi önerdim. Margaret neredeyse sinir krizi geçirecekti. Beni terk etmekle tehdit etti, kızları alıp gitmekle. Hiçbir şey bilmiyordum. Eğer bilseydim, size anlaurdım. Gözümü Rosalind'in üzerinde tuttum ve otobanla ilgili mesele çıkartmamdan hoşlanmayan adamlardan birinin katil çıkması için du- a ettim. Benim yerimde olsan sen ne yapardın?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Belki de aynı senin yaptığını yapardım." Mutsuz gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yan tarafa dönüp sigaramı fırlattım.

"Şimdi benim de sana soracak bir sorum var, -' dedi.
"Rosalind arkadaşlarının kaybolduğunu söylerken doğruyu mu söylüyordu?"

Soru beni şaşırtmadı. Rosalind'le yapılan konuşmayı dinlemeye hakkı vardı ve bir şekilde bana bu soruyu sormasını bekliyordum. İnkâr etmem gerekirdi -resmi açıklama, her şeyin Rosalind'in güvenini kazanmak için uydurulmuş olduğuydu- ama bir anlamı olmazdı."

"Evet," declim. "Evet, ben Adam Ryan'ım."

Jonathan uzun uzun yüzümü inceleyip anılarındaki çocuğun yüzüyle benimkini eşleştirmeyi denedi.

"O işle bizim hiç ilgimiz yoktu," dedi sonunda. "Bunu bilmeni istedim."

"Biliyorum," diye yanıtladım. "Üzerine geldiğim için üzgünüm."

Kafasını salladı. "Ben de senin yerinde olsam aynı şeyi yapardım. Sütten çıkmış ak kaşık olduğumu iddia etmiyorum. Sandra'ya yaptıklarımızı biliyorsun, oradaydın."

"Evet," declim. "Suç duyurusunda bulunmayacak."

Düşünce onu rahatsız etmişçesine kafasını salladı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

Jonathan başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Taşınacağız. Pencerelerimizden içeri tuğla fırlatıyor, evin duvarına sübyancı yazıyorlar. Otoban kampanyası devam ettiği sürece dayanabilirim ama sonra..."

Sübyancılık suçlamaları ispatlansın, ispatlanmasın insanın üzerine yapışır. Polis bu bilginin sızmaması için çaba harcarsa da insanlar bir şekilde öğrenir. Komşular harekete geçer, büyük rahatsızlıklar yaşanır ve kişi suçsuz olduğunu asla diğerlerine açıklayamaz.

"Rosalind'i bir danışmana yollayacağım. Ama kitaplardan okuduğum kadarıyla onun gibileri için bir şey fark etmez- miş. Tedavisi olmadığını söylüyorlar. Onu tutabildiğim kadar evde tutacağım. Ekim'de konservatuara gidecek ama ev için para ödeyemeyeceğimi, bizimle kalması gerektiğini söyledim. Margaret söylenenlerin tek kelimesine bile inanmıyor olsa da, Rosalind bir süre daha bizimle kalacağı için memnun." Boğazını temizledi.

"Jessica'yı Athlone'daki kız kardeşimin yanına yolluyorum. En azından orada tehlikeden uzak olur."

Yüzünde yan alaycı bir gülümseme belirdi. "Tehlike. Öz ablası." Bir an on sekiz yıl boyunca evlerinin nasıl olduğunu düşündüm. Dehşet verici bir histi.

"Biliyor musun," dedi Jonathan birdenbire, "Margaret hamile olduğunu öğrendiğinde sadece birkaç aydır çıkıyorduk. İkimiz de dehşete kapıldık. Öğrendikten hemen sonra... Bir kez, ona İngiltere'ye gitmeyi düşünmesini önerdim. Ama... o çok dindardır. Zaten hamile kaldığı için çok üzgündü... O iyi bir kadın, onunla evlendiğim için pişman değilim, ama eğer Rosalind'in nasıl biri - nasıl bir şey olacağını bilseydim onu kolundan sürükleyerek gemiye bindirirdim."

Keşke bunu yapmış olsaydın, diye geçirdim içimden ama söylemek zalimlik olurdu. "Üzgünüm," dedim. İşe yaramaz bir laf ama aklıma daha iyisi gelmedi.

Bana bakıp omuz silkti. "İçeri girip Rosalind'in işinin bitip bitmediğine bakmalıyım."

"Bu kadar kısa süreceğini zannetmiyorum."

"Haklı olabilirsin." Sesinde en ufak bir duygu yoktu. Paltosunun uçları arkasında savrularak adliyenin merdivenlerini çıkan adamı izledim. Hayatının kalanı da bundan sonra aynı şu an olduğu gibi rüzgara karşı geçecekti.

Jüri Damien'ı suçlu buldu. Delillerin ışığında farklı davranmaları beklenemezdi. Suça ehliyeti olup olmadığı uzun süre tartışıldıysa da (psikiyatristler Damien'ın geçici deliliğe kapılıp kapılmadığı konusunda bir sürü teknik terim içeren uzun tartışmalar yaptı), avukatın bu savunmayı "Geçici delilik değilse bile Rosalind'i savunuyordu," açıklamalarıyla bulanıklaştırması, jürinin 'mantıklı kuşku' nedeniyle Damien'ı serbest bırakmasına yetmedi. Elimizde tam bir itiraf ve daha da önemlisi, ölü bir çocuğun otopsi fotoğrafları vardı. Ömür boyu hapse mahkum edildi ki, İrlanda'da bu, on ila on beş yıl yatmak anlamına gelir.

Bu olaydaki ironiyi gördüğünü hiç zannetmiyorum ama onu ölüm cezasından kurtaran mala oldu. Hapishanede çekeceği işkencelerden de kurtardığı kesin çünkü dava bittiğinde Damien'ın tecavüzcü olmadığı herkesin kafasında netleşmişti. Katy'ye tecavüz etmiş olsaydı seks suçlusu olarak yüksek riskli cezaevlerinden birinde, diğer sübyancı ve tecavüzcülerle birlikte cezasını çekerdi. Şu anki durumunun iyi olduğunu iddia etmiyorum ama en azından hapisten canlı çıkma ihtimali var.

Davadan sonra mahkemenin dışında toplanmış, onun çıkmasını bekleyen bir grup vardı. Tehditkâr bağırıışlar eşliğinde, üniformalı polisler tarafından korunan Damien

arabaya bindirilene kadar takip ettiler. Bazıları, "Asın şunu," diye bağıırıyordu.

Damien'in otoban kampanyasına yazılmak için Rosalind'in yanına gittiği o ilk anda yazılan kötü kaderine üzölmem gerektiğini bilsem de yapamıyordum. Yapamazdım. Bir çocuğı öldürmüştü ve bunun telafisi yoktu, nedeni ne olursa olsun.

Benim açığı alınmam sonrasında yapılan içişleri soruşturmasının detaylarına girmeyeceğim. O'Kelly şaşırtıcı biçimde avukatım kesildi ve herkese karşı büyük bir şevkle beni savundu. Gerilim, sonsuz sorgulamalar, otoritelerin baskıları, küçük düşürücü açıklamalarım, tek taraflı aynanın yanlış tarafında hapsedüğüm hissi.

Her şeyin sona ermesine yakın, teşekkür etmek üzere O'Kelly'nin yanına gittim. Bana o kadar küçümseyici bir bakış attı ki, tek kelime etmeden kaçtım. Beni savunmasının ani bir iyi niyet ve anlayıştan çok kendim konıma amaçlı olduğunu bilsem de, tavrının beklediğimden sert olması bir daha yükselme ya da eski görevime dönme şansımın olmadığına beni ikna etti.

Otoriteler sonunda beni kovmamaya hatta üniformalı polisliğe bile döndürmemeye karar verdi. İyi niyetlerinden değil, beni kovmaları gazetecilerden birinin dikkatini üzerimize çekebileceğinden. Kimse uygunsuz soruları yanıtlamak istemiyordu.

Beni Cinayet Masası'ndan attılar. En iyimser zamanlarımda bile atmayacaklarını düşünmemiştim. Destek birimine atandım. Beklediğimden daha zalim çıkan Quigley, beni birkaç kere kapı kapı dolaşıp insanların ifadelerini almaya yolladı.

Elbette bütün süreç anlattığımın yarısı kadar bile basit değildi. Evde oturup param suyunu çektiği için annemin getirdiği peynirli sandviçleri yiyerek aylarca ne çıkacağını beklemem gerekti. Heather ise başıma gelenlerin nedeninin karakterimin temelinde yatan bir bozukluk olduğunu söyleyip duruyordu bütün gün, görünüşe göre başta onunkiler olmak üzere, insanların duygularına saygı duymayı öğrenmeliydim. Bana terapistinin telefonunu verdi.

Aylar sonra işe döndüğüm zaman Cassie ayrılmıştı. Çeşitli kaynaklardan kalması karşılığında terfi önerildiğini ya da tam aksine birimden atılacağı için istifa ettiğini ya da şehirdeki barlardan birinde Sam'le el ele göröldüğünü duydum. Üniversiteye geri dönmüş

olabileceğini söyleyenler de vardı. Tüm öykülerin ana fikri aynıydı: Kadınlar Cinayet Masası'na girmemeliydi.

Sonradan Cassie'nin polisliği bırakmadığı ortaya çıktı. Aile İçi Şiddet'e geçmişti. Pis bir birimdir, Cinayet Masa- sı'yla Cinsel Suçlar'ın hiçbir avantajları olmaksızın bütün berbat özellikleriyle birleştikleri yerdir. Haberlerin üniversiteyle ilgili kısmı doğrudu, okulu bitirmek için çalışma saatleriyle ilgili özel bir anlaşma yaparak Aile İçi Şiddet'e geçmişti Cassie. Bazıları sinirlerinin Cinayet Masası'nı kaldıramadığını söyledi.

Ben Cassie'nin transferinin sinirlerinin kaldıramamasıyla ilgisi olduğuna inanmıyorum. Ne kadar bencil görünse de, benimle de ilgisi olduğunu sanmıyorum. Sorun benimle aynı yerde olmak istememesi olsaydı, uzaklaştırılmamın ardından başka bir partner bulup rahatça yoluna devam edebilirdi. Bence O'Kelly'ye ve Rosalind'e yalan söylemek zorunda kaldığı için birimden ayrıldı -ve bana doğruyu söylediğinde ona yalancı ellediğim için.

Bazı yönlerden onun arkeoloji sevgisiyle ilgili anlattığı hikaye büyük ölçüde yalan olduğu için üzgünüm, onu arkeolog olarak hayal etmek güzel: Yeşil bir tepede elintle ufak küreklerden biriyle taşların çevresindeki toprağı yontuyor. Rüzgar yüzüne vururken neşe içinde. Keşke gerçekleşmesini dilediği düş bu olsaymış.

Gazeteleri yakından takip ettiysem de Knocknaree Otobanı'yla ilgili hiçbir skandal patlak vermedi. Sam'in Cinayet

Masası'nda kalmış olması, O'Kelly'nin sözünü dinleyip her şeyi unuttuğunu düşünmemeneden oldu. Elbette elindeki kaydı Michael Kiely'ye yollamış ama Kiely'nin haberi yayınlamamış olması da mümkün. Belki hiçbir gazete bu habere yaklaşmak istememiştir.

Sam evini de satmadı. Onun yerine kocası beyin kanserinden ölmüş, bebekli, genç bir kadına çok düşük bir fiyata kiraladı. Kadın çellistti ve bir türlü iki yakasım bir araya getiremeyince ev sahibi onu evden atmıştı. Bebeğiyle beraber yoksullar evinde yaşıyordu. Sam'in kadını nereden ve nasıl bulduğunu bilmiyorum, ciddi ciddi araştırmış olmalı. Kendisi Blanchardstown'da kiralık bir daireye taşındı, dedikodular rahiplik yapmaya başlamak üzere polis kuvvetinden ayrılacağı yönündeydi.

Sophie ve ben birkaç kere çıkük, ne de olsa ona yemek borçluydum. İyi vakit geçirdiğimizi düşünüyordum, zor sorular sormuyordu ki bu iyiye işaretti. Ne var ki birkaç randevudan sonra, daha ilişkinin adını koyamadan beni terk etti. Hapı yutmuşla ilgi çekici erkek arasındaki farkı bilecek kadar olgun olduğunu söyledi. "Genç kadınlarla çıkmalısın," diye öğütledi bana. "Onlar farkı çoğu zaman anlamaz."

Kaçınılmaz olarak dairemde tıklılıp kaldığım o aylarda aklım Knocknaree'ye kaydı defalarca. Orayı bir daha asla düşünmeyeceğime dair kendime söz vermiştim; gelin görün ki merak insanoğlunun en büyük kusurlarındandır, ben de düşünmekten kendimi alamıyordum.

Orada hiçbir şey olmadığını anladığımda yaşadığım sürprizi tahmin edebilirsiniz. Yatılı okula gitmemden önceki her şey kesinlikle zihnimden silinmişti. Bu sefer hiçbir şeyi hatırlamıyordum, beynimin o kısmı ameliyatla alınmış gibiydi. Peter, Jamie, Sandra, operasyon sırasında zihnimin derinliklerinden çıkarttığım ne varsa, artık yoktular. O sahneleri hatırlamanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum ama artık kötü kalite film karelerinden başka bir şey değillerdi. Başka birinin rüyalarıymış gibi geliyorlardı bana.

Tek kare hariç. Bir yaz öğleden sonrası Peter ve ben onların bahçesindeki çimlere uzanmışız. Eskimiş bir kullanma kılavuzunun yardımıyla periskop yapmayı deniyoruz ama mutfaktan topladığımız araç gereçler işimizi görmeye yetmiyor. Ailelerimizden ele isteyemiyomuz çünkü onlarla küssüz. Gazeteyi rulo yapıp kullanmayı deniyoruz ama istediğimiz gibi olmuyor bir türlü. Tek görebildiğimiz gazetenin spor sayfaları -tersten-periskopumuzdan baktığımızda.

İkimiz de üzgünüz. Tatilin ilk haftası, güneş tepemizde parlıyor, yani neşeli olmamız gerekir aslında ama cuma günü okuldan eve dönerken Jamie üç ay sonra yatılı okula gideceğinin haberim veriyor bize. Yoksa şimcli ağaç evimizi onarıyor ya da kahkahalar atarak ırmakta yüzüyor olurduk.

Bahçede oturmaktan sıkılmış olsak da evlerimize de dönemiyoruz çünkü ailelerimiz onlarla konuşmadığımız için bize kızgınlar. Ormana da gidemiyoruz çünkü önceden konuştuğumuz her şey gözümüze aptalca görünüyor. Bizi

görünce tek söylediği, "Ne anlamı var ki!" olduğu ve bu sözler her şeyi daha da karanlık kıldığı için Jamie'yi almaya da gidemiyoruz.

Öylece bahçede uzanıp sıkıcı periskobumuzu yapmaya çalışıyoruz. Peter çimenleri kopartıp uçlarını kemirdikten sonra ağzında kalan parçaları havaya tükürüyor, ben yüzüstü uzanmış karıncaların eve yiyecek taşımalarını izliyorum. Bu yaz, yazdan sayılmaz, diye geçiriyorum içimden, bu yaz berbat.

Derken kapı sonuna kadar açılıyor ve Jamie evden çılgık çılgına fırlayarak Carmichaellar'm Jack Russell'ını korkutuyor. Peter'la beni görür görmez kahkahalar atarak bize doğru koşuyor. Ben neler olduğunu Jamie bağırmaya başlamadan birkaç saniye önce anlıyorum. "Yatılı okula gitmek zorunda değilim!"

Yaz o anda yeniden hayat buluyor. Gri maviye dönüyor, çevremiz neşeli yaz sesleriyle doluyor. Ağustos böcekleri cırlamaya, kuşlar şakımaya, rüzgar dalların arasından esmeye başlıyor. Gözümüzün önünde bütün dünya neşeye canlanıyor.

Kulaklarımıza inanamayarak doğruluyoruz.

"Gerçekten mi? Kesin olarak mı?" diye soruyorum.

"Evet. Bana konuyu yeniden gözden geçireceğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilirsiniz. Hiçbir yere gitmiyorum. Ama şimdilik bu kelimeleri söylemek istemiyor."

Jamie'nin kelimeleri tükendi. Heyecan içinde beni itiyor, ben onun kolundan tutup saçlarını karıştırıyorum. O kadar mutluyum ki hiçbir zaman sona ermeyecekmiş gibi geliyor o an.

Peter da ayakta. "Kutlamalıyız. Kalede piknik yapalım. Eve gidip yiyecek alın, orada buluşuruz."

Hepimiz fırlayıp mutfaklara gidiyoruz, üst kata çıkmakta olan anneme bağırlıyorum: "Anne, Jamie gitmeyecek! Piknik için yiyecek alabilir miyim?" Ve yanıtını beklemeden üç tane kek ve bir paket çikolata kapıp annemin şaşkın bakışları karşısında dışarı fırlıyorum.

Kalede kolalarımızı tokuşturuyoruz. "Kazandık!" diye bağırlıyor Peter duvarın üzerinde dans ederken. "Hep birlikte kalacağız." Rüzgarın salladığı dalların arasında tam bir akrobat gibi görünüyor. "Kazandık!"

Jamie de duvarda ona katılıyor. "Hiçbir yere gitmeyeceğim. Sonsuza kadar birlikte kalacağız.'" Orman

seslerimizi yakalayıp uzaklara taşıyor, kahkahalarımız ırmağın köpüklerine karışıyor.

Sadece bu anı çözülüp geçmişimi örten sis perdesine karışarak parmaklarımın ucundan kayıp gitmedi. Keskin kenarlı, ılık bir bozuk para gibi avucumun içinde kaldı - hâlâ da öyle. Eğer onıan bana tek bir anı bırakmaya karar verdiyse, bunu seçtiği için minnettar olmalıyım.

Elimde bir de acımasız tesadüf var. Mahkemenin bitmesinden kısa süre sonra Simone Cameron beni aradı. Cep telefonu numaram ona verdiğim kartta yazılıydı ve benim davadan alındığımı bilmesine imkan yoktu. "Dedektif Ryan," dedi bana, "görmeniz gereken bir şey bulduk."

Katy'nin günlüğü. Rosalind'in bize kardeşinin sıkıldığı için tutmayı bıraktığını söylediği günlük. Cameron Bale Okulu'nun temizlikçisi, onu Anna Pavlova posterinin arkasına bantlanmış olarak bulunca hemen Simone'a haber vermişti. Ona Sam'i aramasını söylemeliydim ama bunun yerine arabaya atlayıp Stillorgan'a gittim.

Saat sabah on bir olduğundan okulda Simone'dan başka kimse yoktu. Gün ışığı içeri farklı bir hava kazandırmıştı. Panoda artık Katy'nin resimleri yoktu. Poster yere indirilmişti, arkasındaki bantların kuruduğu belli oluyordu. Simone bana basit bir okul defteri olan günlüğü uzattı. "Bunu bulan kadının eve gitmesi gerekti ama isterseniz telefonunu verebilirim."

"Okudunuz mu?"

"Yetecek kadarını." Siyah pantolon üzerine siyah bir bluz giymişti ve en az bale "kıyafeti içinde olduğu kadar ero

tik görünüyordu. Etkileyici gözlerindeyse yine Katy'nin öldüğünü haber verdiğimiz günkü donuk ifade vardı.

Plastik iskemlelerden birine oturdum. "Katy Devlin. ÇOK ÖZEL. OKUMAYIN. EVET SANA SÖYLÜYORUM!" Okumayı sürdürdüm. Günlüğün dörtte üçü doluydu. Katy yeni yeni kişiselleşmeye başlamış -y'lerin kıvrımlarındaki değişimler, büyük S'nin iyice geniş çizilmesi- oval bir elyazısıyla yazıyordu. Simone tam karşıma oturdu, ona dikkat etmemeye çalışarak okumayı sürdürdüm.

Günlük, sekiz aylık bir süreci kapsıyordu. Yazılanların çoğu baleyle ilgiliydi. "Simone arabeskimin iyiye gittiğini söylüyor ama sadece bacak hareketlerine değil, bütün vücuda konsantre olmalıyım"; "Yeni bir bale öğreniyoruz. İçinde Giselle'den parçalar var. Foutte

yapmam gerekiyor. Simone, Giselle'in kızgın olduğunu sevgilisine söyleme biçimi olduğu için fottçlerin önemli olduğunu söyledi." Sonra gizemli notalar, baleyle ilgili notlar... Kraliyet Bale Oku- lu'na kabul edildiği gün, heyecan dolu olduğunu belli eden kocaman harflerle düşülmüştü günlüğe: "GİDİYORUM. Gerçekten gidiyorum!!!"

Arkadaşlarıyla neler yaptığına dair pasajlar da vardı. . "Christina'da kaldık ve annesi bize garip kokan zeytinli bir pizza verdi, Beth, Matthew'dan hoşlanıyor. Ben kimseden hoşlanmıyorum çünkü balerinler dans kariyerleri bitene kadar evlenmez. Bu da otuz beş kırk yaş demek. Marianne'a yaptığımız makyaj ona çok yakıştı ama Christina çok fazla rimel sürdüğü için komik göründü."

Günlüğe göre Louise'in babetlerini denemişti, lahanadan nefret ediyordu ve İrlanda Edebiyatı dersinden Beth'e mesaj attığı için atılmıştı. Ama satır aralarında, yaseminler arasındaki petrol kokusu gibi kendini gösteren terör, insanın içini ürpertmeye yetiyordu. "Jess bale okuluna gideceğim için çok üzüldü ve ağladı. Rosalind eğer gidersem Jess'in kendini öldüreceğini ve bunun, sürekli bu kadar bencil davrandığım için benim suçum olacağını söyledi. Ne yapacağımı bilmiyorum, eğer bunu annemle babama söylersem gitmeme asla izin vermeyebilirler. Jess'in ölmesini istemiyorum."

"Simone daha fazla hasta olmamam gerektiğini söyledi. Bu gece Rosalind'e onun bana getirdiği içecekleri içmeyeceğimi söyledim. Rosalind içmek zorunda olduğumu söylüyor. Yoksa eskisi gibi clans edemezmişim. O çok kızgındı, ben de kızgındım ve ona kendisine inanmadığımı, verdiği içeceklerin beni hasta ettiğini söyledim. Buna pişman olacağımı söyledi ve Jess'e benimle konuşmayı yasakladı."

"Christina bana çok kızgın, Rosalind ona gidip bale okuluna gidince artık onunla arkadaşlık etmeyeceğimi söylediğimi söylemiş. Böyle söylemediğimi tekrarladığım halde bana inanmadı. Christina ve Beth artık benimle konuşmuyorlar ama Marianne hâlâ konuşuyor. Rosaünd'den NEFRET EDİYORUM!"

"Dün günlüğümü yatağımın altındaki her zamanki yerinde bulamadım. Kimseye bir şey söylemedim ama annem Rosalind ve Jess'i, Vera Teyzem'e götürünce gidip Rosalind'in odasını aradım. Günlüğümü ayakkabı kutusuna saklamıştı."

Önce almaya korktum çünkü çok öfkelenirdi ama sonra aldırmadım çünkü yakında buradan gideceğim. Onu bale okulunda saklayacağım."

Son yazı Katy'nin ölümünden üç gün önce yazılmıştı. "Rosalind bana o kadar kötü davrandığı için çok üzgün olduğunu, Jess için endişelendiğinden böyle davrandığını söyledi. Beni özleyecekmiş. Bana yaptıklarını telafi etmek için para biriktirip arkadaşından benim için sihirli bir dans tılsımı satın almış."

Satırların arasında canlı ve neşe dolu sesi duyuluyordu. Öleli bir yıl olan kızın zihnimde tahmin ettiğinizden daha az yer kapladığını itiraf etmeliyim. Knocknaree giderken ne varsa beraberinde götürmüştü. Olaylarda kurban, bizim asla tanımadığımız tek kişidir ve bu yüzden de dava çözüldükten sonra hafızamızdan ilk giden o olur. Ama bu satırları okurken onu yeniden gözümün önünde canlandırabili- yordum.

"Günlüğü daha önce bulmamız davanın gidişini etkiler miydi?" diye sordu Simone. Orada olduğunu unuttuğum için sesi beni şaşırtarak kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu.

"Büyük ihtimalle hayır. Günlük Rosalind'i doğrudan hiçbir suça bağlamıyor. Katy'ye bir şey içirdiğinden bahsediliyor ama içeceğin içeriğini bilmeye imkan yok. Mahkemede çıkıp vitamin içeceği olduğunu iddia edebilirdi. Tılsım için de aynı şey geçerli."

"Ama ölmeden önce bulmuş olsaydık," dedi Simone, "o zaman..." Buna verecek yanıtlım yoktu.

Günlüğü bir kanıt torbasına yerleştirip Sam'e yolladım. Onlar da büyük ihtimalle bodrumdaki dava kutusuna kaldırmışlardır. Dava kapanmış, mahkeme bitmişti, Rosalind bir başkasına da aynı şeyi yapana kadar bunlara kimsenin ihtiyacı olmayacaktı. Günlüğü işe yaramaz bir özür olarak Cassie'ye yollayabilmeyi isterdim ama artık onun da davası değildi, ayrıca ne demek istediğimi anlayacağından da emin değildim.

Birkaç hafta önce Cassie ve Sam'in nişanlandıklarını duydum; Bernadette hepimize hediye için para yollamamızı is- tedliğini belirttiği bir e-posta yollamış. O akşam Heather'a bütün gün ölmekte olan bir çocukla uğraştığımı söyleyip kendimi odama kilitledim ve içebildiğim kadar votka içtim. Yavaş ama kararlıydım. Sarhoş olma çabam

sabah dörde doğru zaferle sonuçlandı. O zaman cep telefonundan Cas- sie'yi aradım.

Üçüncü çalışta açtı. "Maddox."

"Cassie," diye söze başladım söyleyeceklerimi toparlamaya çalıştığım kısa bir duraklamanın ardından, "o sıkıcı herifle evlenmeyeceksin, değil mi?"

Nefesini tutup bir şeyler söylemeye hazırlandı ama fırsat vermedim.

"Çok üzgünüm," dedim. "Her şey için. Çok çok üzgünüm. Seni seviyorum, Cassie. Lütfen."

Bekledim. Uzun bir sessizliğin ardından bir tık sesi duydum. Ardından Sam arkalarda bir yerden seslendi.

"Kimdi?"

"Yanlışı numara," dedi Cassie. "Sarhoşun biri."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Sesinde alaycı bir hava vardı.

"Bana beni sevdiğini söylediği için kim olduğunu öğrenmek istedim," dedi Cassie. "Ne yazık ki Britney'i arıyormuş."

"Hepimiz aramıyor muyuz," dedi Şam gülerek. Cassie kıkırdadı. Daha fazla kahkaha ve Sam'in "tatlım" deyişi...

Öylece oturup pencereden gökyüzünün aydınlanışını izledim. Cassie bir kez olsun adımı söylemedi. Votka damarlarıma karışırken açık kalan telefonda sevişmelerini ve uykuya dalmaları dinledim. Sam'in horladığını keşfetmenin bir teselli olmadığını söylemeliyim. Ne o zaman, ne de şimdi Cassie'nin telefonu bilerek mi açık bıraktığını bilmiyorum. Belki canımı yakmak istedi, belki de basitçe dalgınlığına geldi. Bütün bir gecemi onun nefes alıp verişini dinleyerek geçirdim. Onun sesini son duyuşum...

Otobanın yapımını planlandığı gibi başladı. Aksini beklemiyordum. Otoban'a Hayır kampanyası mahkemelerle işleri yavaşlattıysa da yapımı durdurması mümkün değildi. İş Avrupa Birliği mahkemelerine kadar taşındıklarını duymuştum, protestocular kendilerine Özgür Knocknaree Birliği adını takmıştı (bu ismi Mark'ın bulup bulmadığını merak ediyorum). Kazı alanında ateşler yakular, buldozerlerin önüne yattılar, kendilerini taşlara zincirlediler. Mahkeme emriyle Knocknaree'ye yaklaşımları yasaklanana kadar çarpışmalar devam etti. Hiç şansları olmadı.

Her şey bir yana, Jonathan Devlin'e kazanacaklarına ger çekten inanıp inanmadığını sormak isterdim, tarihteki ininin aksi örneklerle rağmen, bu sefer halkın sözünün geçeceğim düşünüp düşünmediğine... Kim bilir, belki de akıntıya lı< şı yüzdüğünü, kavgayı kaybedeceklerini baştan beri biliy n du ve her şeye rağmen denemek istedi.

Gazetede kazının başladığını duyduğum gün Kımıkıı.ı ree'ye gittim. Terenure'de kapı kapı dolaşıp birinin calııum arabasıyla ilgili bilgi toplamam gerekiyordu ama kim .»- bıı kaç saat geç başladığımı fark etmezdi.

Neden gittim Bilmiyorum. Dramatik bir son isinin 11- u çok, o karşı konulmaz arzu yüzünden. Bir kere d.ıh.ı

Her yer karmakarışıkı. Bıını beklediğim halde l». \ml v nnı tahmin edememiştım. Makineler çoktan tepeyi .ılın ı > ı mıştı. Kazı alanı tanınamaz haldeydi. Bukle>/etleı n- pı-ıl v

kaya parçalarını alanın dışına taşıyordu. Neden-.r

çok etkileyen duvarın kalıntılan oldu, belki de «nıl.ııı lı ıııı kıyamadığım çocukluğumun ispatı olarak gı .1. İnenin. İı n. belki bütün alanda en kalıcı görünen şey «lu\.n ı ılı lıı,nuıı dan. Bilmiyomm.

Arabamı yolun kenarına park edip dışarı çıktım. Gürültü katlanılmayacak kadar yüksekti. Daha ilerde, makinelerin henüz.ulaşmadığı alanda bir grup protestocu, "Tarihimizi Koruyalım!" ve "Tarih Satılık Değildir!" yazılı pankartlarla dizilmiş, umutsuz çabalarını sürdürüyorlardı. Makinelerse aldırıışsız, yeryüzünü yarıyorlardı sanki. Toprak yığınınna dönüşmüş alan, tarihi kalıntıların kapladığı alandan daha büyük göründü gözüme ve kısa süre sonra neden böyle olduğunu anladım: Ormanın bir kısmı da gitmişti. İşçilerin bir kısmı ellerinde elektrikli testereler, yüzyıllık ağaçları siliyor- du İrlanda tarihinden.

Anı beni o kadar sert çarptı ki nefesim kesildi: Kale duvarında sıçrayışımız, tişörtümün içinde çatırdayan cipsler ve ırmağın gürleyen sesi. Peter'ın ayağı benim hemen üzerimde basacak çıkıntı arıyor, Jamie'nin sarı bayrağı yaprakların üzerinde uçuyor... Bütün vücudum elimin altındaki çıkıntıyı, ona tutunarak kendimi yukarı, yeşilliklerin arasına çekmeyi deneyişimi hatırladım.

Zihnimin derinliklerinde ormanın beni bekleyen asıl düşman olduğu fikrine kendimi o kadar kaptırmıştım ki, bu

ağaçların bütün çocukluğum boyunca bizim en sevdiğimiz oyun alanı ve sığınağımız olduğunu unutmuşum. O ağaçları kestiklerini görene kadar her şeyin ne kadar güzel olduğu, bir zamanlar ormanı ne kadar sevdiğim kafama dank etmedi.

Kazı alanının en uzak ucunda turuncu yelekli işçilerden biri sigara molası vermişti. Hareketlerinden çakmak aradığı anlaşılıyordu. Kendiminkini çıkartıp yanına gittim.

"Teşekkürler evlat," dedi bana sigarasını yakarken. Ellilerinde, komik görünüşlü bir bıyığı olan, ufak tefek bir adamdı. Arkadaş canlısı birine benziyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Omuz silkip çakmağı geri uzattı. "Eh işte. Daha kötüsünü de gördüm. Her taraftan kaya ve taş kütleleri çıkıyor, makineler için iyi değil."

"Kale yüzündendir. Burası bir zamanlar önemli bir arkeolojik şehirmiştir."

"Bana mı anlatıyorsun," dedi protestocuları işaret ederek.

Gülümsedim. "Dikkate değer bir şeyle karşılaştınız mı?" Protestocuların yolladıkları casusmuşum gibi yüzünde şüpheli bir ifadeyle bana baktı. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Arkeolojik parçalar. Hayvan kemikleri. İnsan kemikleri."

Kaşları çatıldı. "Polis misin?"

"Hayır," dedim. Hava çimen kokuyordu. "80'lerde iki arkadaşım burada kaybolmuştu."

Şaşırmadı. "O olayı hatırlıyorum. İki küçük çocuk. Sen o zaman yanlarında olan ufaklık mısın?"

"Evet," dedim, "o benim."

Sigarasından bir nefes çekti. "Başına gelenler için üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi."

Kafasını salladı. "Bildiğim kadarıyla hiç kemik bulmadık. Bulsaydık polise haber vermemiz gerekirdi."

"Biliyorum," dedim. "Sadece sormak istedim."

Bir süre söylediğimi düşünüp kazı alanına baktı.

"Çocuklardan biri sabahleyin bunu buldu." Yeleğinin cebinden bir metal parçası çıkarttı. "Ne dersin?" Ve avucuma bıraktı.

Yaprak şeklinde, başparmağım büyüklüğünde, zamanla siyaha dönmüş bir metal. Temizlemeyi denedikleri belli oluyordu

ama çok eski olduğu için işe yaramamıştı. "Bilmiyorum," dedim. "Belki bir ok parçasıdır... Ya da bir madalyonun parçası."

"Torunuma götürmem için bana verdiler. Çocuk arkeolojiye deli oluyor."

Metal soğuk ve ebatlarına göre ağırdı. Işığa tuttuğumda bir tarafında artık iyice silikleşmiş bir adam resmi olduğunu fark ettim.

"İstersen sende kalabilir," dedi bana. "Çocuk hiçbir zaman sahip olmadığı şeyi özlemez."

Avueumu kapattım. Kenarları elime battığında kalbimin atışını elimde hissettim. Müzeye kaldırılması gereken bir parça olduğu beriliydi. Mark bunun için deli olurdu. "Hayır," dedim. "Teşekkürler ama torununuz alsa daha iyi olur."

Nesneyi elimden alıp yeniden cebine koydu. "Bana gösterdiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil," dedi adam. "İyi şanslar."

"Size de."

Yağmur inmek üzereydi. Sigarasını fırlatıp işinin başına geri döndü. Bense bir sigara yakıp işçileri izledim. Kırmızı bir iz bırakmıştı metal nesne elimde.

Sekiz ya da dokuz yaşlarında iki küçük çocuk duvarın hâlâ sağlam olan parçasının üzerinde kannları üzerinde sarkmış işçileri izliyorlardı. İşçiler ellerini sallayarak çocuklara gitmelerini işaret etti ve bu bir işe yaramayınca makinelerin gürültüsü arasından onlara bağırdılar. Çocuklar bir an korkup kaçtıysa da iki dakika geçmeden yerlerine geri dönmüşlerdi.

Şemsiyelerini çıkartmış olan protestocular da benim gibi işçileri izliyordu. Cep telefonum ısrarlı biçimde çalmaya başlayana kadar orada kaldım. Yağmur artık iyice şiddetlendiğinde sigaramı söndürüp paltomun önünü ilikleyerek arabamın yolunu tuttum.

Tana French. İrlanda, italya. Amerika ve Malavi'de biyyiillii. 1990 yılından bu yana Dublin'de yaşıyor. Trinity College'da profesyonel oyunculuk eğitimi aldı: tiyatrodan, filmlerde ve sahnede çalıştı. Şey. yazarın ilk romanı.

Tana French Ormanın Derinliklerinde Bir Şey Var